

ISBN 978-961-92520-1-7
Taras Kermauner
RSD
Ciril-Method + Lepa Vida 2
Triumpf Ciril-Method

REKONSTRUKCIJA IN/ALI REINTERPRETACIJA
SLOVENSKE DRAMATIKE

TRIUMF CIRIL-METOD

Ciril-Metod + Lepa Vida 2

Taras Kermauner

Samozaložba ČolKerKavčLot
AVBER-HORJUL-LJUBLJANA-KRTINA
2008

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6.09-2(086.034.44)

KERMAUNER, Taras

Ciril-Metod + Lepa Vida. 2, Triumf Ciril-Metod [Elektronski vir] / Taras Kermauner ; [vsebine dram Alenka Goljevšček]. - Avber [etc.] : Samozal. GolKerKavčLot, 2008. - (Rekonstrukcija in/ali reinterpretacija slovenske dramatike)

ISBN 978-961-92520-1-7

241542400

Taras Kermauner

RSD

Ciril-Metod + Lepa Vida 2

Triumf Ciril-Metod

RSD 101-006-2004

Izdal: Samozaložba GolKerKavčLot

Vsebine dram: Alenka Goljevšček

Računalniška postavitve: Vanja Blaznik in Ajda Kermauner Kavčič

Spletna publikacija: <http://www.kermauner.org/>

Dostopno tudi v Digitalni knjižnici Slovenije: <http://www.dlib.si/>

Izdajo zgoščenke je sofinancirala Slovenska akademija znanosti in umetnosti.

Copyright © by Alenka Goljevšček-Kermauner

KOMENTAR K RAZPRAVAMA KALNI IZVIR IN SPREMNE BESEDE V KNJIGO PREMAGOVANJE BLATA

(ob Krekovi **Sv. Ciril in Metod stopita na slovansko zemljo**)

1. Knjiga **Premagovanje blata (PB)** je izšla 1997, razpravi, objavljeni v nji, ki ju nameravam komentirati, pa prva 1996, druga aprila 1997, torej pred 8-imi in 7-letji. Na Zadnjici **PB** pišem: knjiga »bi mogla biti naslovljena tudi Krekova dramatika. V nji namreč obravnavam tri Krekove drame: **Tri sestre**, **Cigančarovnik** in **Sv. Ciril in Metod stopita na slovansko zemljo**, v analizi pa se ves čas nanašam tudi na Krekovi drami **Turški križ** in **Sveta Lucija**, obrobno celo na Krekovo spevoigro **Slava Leonu XIII.**« Od preostalih KrekD sem kasneje **ES** podrobno obdelal še Kodo **Pravica se je izkazala** in **Ob vojski**. Neanaliziran je ostal le še **Občinski tepček**. Da se reči, da KrekD dobro poznam, bolje kot kdor koli drug v DaSlji. V **PB** obravnavam tudi vrsto Krekovih pesmi.

Tudi **PB** je ostala neprebrana; SLZ se obnaša, kot da je ni in z njo še zmerom ne KrekD oz. mojih ugotovitev o PSti KrekD. Moja ocena DSKC ostaja tudi zdajle, ko upoštevam usodo **PB**, ista kot prej; strategija DSKCe je Zamol, ob takšni RR svoje Slske Zge (Zge SlZi), da se da tej RR reči zavestna laž. **PB** ni spodbudila nobenega Kana v Dia z mano o problemu, ne k ARF-AKi. Priznam, da bi bila takšna ARF-AK težka naloga, a edina **Etresnična**. Na Zadnjici namreč zgoščeno podajam sporočilo KrekD, ki kaže, da je DSKC (Rodetove in splošne smeri) utemeljena na Kreku, vsaj na bistveni PSti KrekD; takole presojam: Krekove »drame so več kot agitke. Vsebujejo in izražajo bistvenega duha enega dela SD oz. slovenske zavesti: od socialne morale, ki oblikuje posameznike, družine in vasi, do total(itar)ne, militaristične in rasistične katoliške misli, s katero nadomešča univerzalno humaniteto, razsvetljenstvo in liberalizem.«

V **PB** obravnavam tudi ALH Antezo KMgi, tako Rad in jasno razviti v KrekD: Milčinskega Kodo **Brat Sokol**, konec **LinMata** in Jankovičevo **Eno lepo pesem o pijanem možu in ženi** kot primere iz HMge. **PB** je komponirana kot prepletanje in Dia-polemika med KMgo in HMgo. Se pa pri tem ne zaustavlja. Končno sporočilo Zadnjice je: »Linearna logika in socialni moralizem, humanizem in poganski katolicizem sta prekratka. Za rešitev uganke človeka je potrebno odrešenjsko krščanstvo. To tezo utemeljuje **PB** na mnogo načinov in z mnogo vidikov.« Pri Isu drugam ostajam, le da danes izraza OK ne uporabljam več, zamenjujem ga z izrazom Dt.

Lotiti se Karja knjige **PB** oz. delov omenjenih dveh razprav iz nje se mi je zdelo koristno, da temo Stbratov CiMeta povežem tudi s prvo dramo, ki temo obravnava; omenjena Krekova drama, s kratico **CMSlavZ**, je iz leta 1885, Krek

je bil star tedaj šele 20 let. Sardova **Sastola** sta napisana in izideta šele 1910, torej četrta Stola po **CMSlavZ**, Petančičeva **Pastola** pa še četrta Stola kasneje, 1936. V podobnih razmakih izideta še obe preostali drami na temo CiMeta, Turnškovi **Zvezdi** 3 desetletja po **Pastolih**, 1966, Artačeva **BIVz** še dve desetletji kasneje, 1985, natančno za 100-letnico Krekove **CMSlavZ**, ta je izšla v Glasih Katoliške družbe. Gre za 5 dram na isto temo, razporejenih po enakih intervalih skoz Stol. Že sam ta – Zun – podatek kaže na pomembnost teme, na to, da je čutila DeSIZ potrebo v vsakem obdobju opozoriti na CiMeta, na utemeljitev Slcev kot DeKatNara na CiMetu. Najprej še v dobi ČD, nato na vrhuncu II. Refe, nato na vrhuncu III. Refe in dvakrat v SPED, v Celovcu in na relaciji Gorica-Trst.

Preučiti moram, koliko so naslednje CiMet drame odvisne od prve, od Krekove; ali jim zakoliči ves horizont, koliko od tega horizonta odstopajo. Za **BIVz** in **Pastola** to lahko že storim, za **Sastola** in **Zvezdi** še ne. A bom ugotovitve iz razprave **Kalni izvir** (s kratico **Kavr**) in pripadajočih jim **SB** (**SBKavr**) upošteval v ES analizah **Sastolov** in **Zvezd**. Tako bo ES obravnava CiMetD zaokrožena.

Povzetek **CMSlavZ** je objavljen v **PB** v rubriki **VsD**; kot vse ostale ga je naredila Ala.

2. Morda je najbolje, da navedem iz razprave **Kavr** nekaj stavkov, v katerih bo povzeta moja analiza **CMSlavZ**. Šele na osnovi teh citatov bo mogoče primerjanje ostalih dram o CiMetu s Krekovo.

Na strani 41: **CMSlavZ** »je direkten odgovor obema **Tugomerjema**, kot so sploh drame na temo obeh slovanskih svetnikov v veliki meri namenjene spodbijanju levstikove poganske platforme.« Dejal bi: v odločilni meri namenjene temu cilju. II. Refe se nahaja med dvema takšnima dramama, med Krekovo in Sardovo, se z njima začneja in končuje. Strno nasprotje je: Tuga-CiMet. Med obema platformama, LevsJurčevo in Krekovo, je MimDč in ĘDč odnos. Krek ne zastopa nikakršne strpnosti, ki bi omogočila tudi versko strpnost, pluralizem konfesij-religij v neki državi-družbi (...), nikakršne ljubezni do drugega, ampak terja – kot v **Križu** – sveto vojno z drugačnimi, neverniki, krivoverci, liberalci, Judi, komunisti; vsi ti so Cerkvi sovražniki. Sveti Ciril govori kot vojaški svetnik.« Stran 42: »Krekova koncepcija je v osnovi vojaška. Sveta brata na koncu igre kličeta boga, ki bo v Poslednji sodbi Sodnik in Kaznovalec, ne pa usmiljeni in ljubeči: `In ko se v drugo na zemljo prikažeš,/ s pravico jo brez milosti presodiš`.« Poudarek je na: brez milosti! »Dobri duhovi-angeli (...) razumejo križ kot fizično-ognjeno orožje (kar je klerofašistično prepričanje, drži župnika Klavore iz **Operacije**) (...), obetajo Cerkvi nepodrejenim: `V dnu brezna vam je stan,/ duhovi zlobni.../ škripanje zob in krik vam častna pesem,/ obup in besnost vam hvaležni dar!« Glede na to skrajnost zagrizenega Sša do drugih so nadaljne CiMet drame blažje. Krek zastopa Sadlikvidacijo zlih, Strno je to PVD, vsak Holo. »Ta pekel muk bo za Cerkvi neposlušne večni. `V prokletstva prah vas je obsodil Bog,/ kjer vam pravica sveta je grozila,/ da peta strla kletu vam glavo.« SV kot PN. Liberalcem in humanistom: »Vi ste razum človeški zatemnili,/ da mrko jim znorelo je srce,/ da večno-enega Boga so slavo/ zamenjali za borni ljudski stvor.`«

»Za zločince ima vse liberalce (...) Na takšnih stališčih ni mogoče ustanoviti LD(...)KC mora vzpodbujati svetne sile, da drugačemisleče in drugačeverujoče pobijejo, likvidirajo (...)«. Stran 43: »Je bil Krek rasist slovanskega tipa.« Tujce, nasprotnike je treba vtopiti, kot je bog **Stare zaveze** Egipčane, ko so zasledovali Hebrejce: `In vzpuhti v zrak, v vihar se grozni skupi/ in grom in blisk in šum in točo vzrodi:/ maščuj nas, solza, in preplavi vraga,/ potopi ga v Slovenov solzni vodi!« KC PervSM: potop s solzami! Blaga oblika, solza, krut namen in praksa: potop-umor.

Stran 44: »`Kvišku, rod kraljevi!/ Volkom zmijam ne kloné se levi!/ Za menoj in pojmo hrabro v boje/ v ljute boje za kraljestvo svoje! (...) Boj se bije, padajo sovragi.`« KC »kraljuje na prestolu skalnem .../ večno stalnem,/ v rastlem v skali, s krvjo napojeni/ in z junakov trupli pognojeni.« To je zagovor Ecclesie militans, Dmba kot vojske v službi MV-SKC. To je PSt, ki določa tudi DSD; to tezo postavim v **Kavru** večkrat. SŽ so VojHeri. – Nista glede na to sporočilo **Pastola** in **BIVz** Prikr SV akcijskosti, skrivanje pod Kulo-Jezik? Je bil Krek – celo mnogo – odločnejši Kfz ideolog kot Peč? Se je KC v III. Refe zavedala, da ne sme tako direktno v SV, kot je šel Krek; da bo v drugi polovici 30-let prepričljivejša, če bo nastopala kot zagovornica Slščine, Narduha Slova, ne pa kot Vojopcija? Je v tem razlika med direktnim Nczom Dmba (leta 44) in Kfzom, ki nosi masko Krš(Kat)Kule? Se Kfz razprostira med RadKrekom in PrikrArtačem, ki skuša temo CiMet razložiti (RR) že v duhu II. Vatikanuma? Ni s tem omiljevanjem začel Sard v **Sastolih**? Gre le za Raz taktike-faze-maske (danes je pustna nedelja!), ki pa so vse v službi istega: Totkraljestva KCe?

3. Na strani 51 navajam pritožbo Angela slovanskega rodu, to je Poz lik Krekove drame: »`Doklej boš še trpel, o dobri Bog,/ to bedno slepoto teh tvojih otrok`«, tj. poganov? »Krek se ima za direktnega dediča svetih bratov Cirila in Metoda, za apostola če je treba tudi vojaškega tipa.« Krek je fanatičen do kraja, daje model za kasnejšo Demonaco; Zlim duhovom-pogonom pripisuje takšne verze: »`Mi smo zmogli! naša sila/ tu se še ne bo zdrobila.../ Geslo naše je: Pogin!/ Kdor se ujame v naše mreže,/ duši se pogled zaveže;/ samo v brezno se drvi -/ nam pa radost se vzrodi!// Naj se le pekel reži.../ ko zajet Adamov sin/ tira sebe sam v pogin!/ Le še več jih pridobimo!/ Le še več jih pogubimo!« Sorodnih verzov iz drugih Krekovih pesmi navajam na straneh 58 do 62 še vse polno.

4. V **PB** so dvojne **SB**. Prve **SB** so h knjigi **Bratovski objem blata**, tak je njihov naslov, zavzemajo prostor med stranmi 159 in 221, delijo se celo v **I**, **II** in **III**, v njih analiziram marsikaj, tudi konfrontacijo med Le in De, med RLHom in (K)Fzom, s čimer razvijam temo **DBPO IV**. Druge pa so **SB**, ki sodijo h knjigi **PB**, obsegajo tekst med stranmi 223 in 252. V teh se ponovno lotevam analize **CMSlavZ**; od strani 246 do 262, tj. do konca razprave-opeke.

Tudi iz tega dela-Karja je razvidno, da je Krekova drama o CiMet daleč najbolj apologetska do KCe. **BIVz** in **Pastola** prav tako napadajo Nemce, najbolj le-te, tudi kot NemKate, manj SlavPoge, čeprav tudi te. **BIVz** in **Pastola** sta – skušata biti – RealD, analiza DbZg dogodkov v 9-Stolu na Moravskem in v Panoniji; podati skušata težavnost misije Stbratov, ki prinašata Božbesedo v domačem – SlavNar – jeziku. Medtem ko je Krekova drama alegorija, baročna RR misterija fPtipa. Bojna agitka, v kateri dramatik zagovarja KatTijo kot

Polpropagando; vse to ES natančno analiziram. Že Seznam nastopajočih likov pove dovolj: poleg Sv. Cirila in Metoda, ki pa postaneta v kontekstu tudi ZnaSi, delujejo le: Svečenik. Ljudstvo. Dobri duhovi. Angel slovanskega rodu. Zli duhovi. Zgodba se dogaja na nadNrvavni. Najbolje, da bravec prebere Gošino VsD, ki jo ponatiskujem.

Na strani 245. Ves čas isto-bistveno: nuja likvidacije tekmecev in nasprotnikov. »Čas vam se bo iztekel,/ gromeč vihar z nebes bo prihrumel;/ s teh mest, ki ste jih s silo uplenili,/ prešel bo sled vaš, vaših zlih dejanj.« Prešel celo spomin na vas; Tot Zamol.

Na strani 249. Izrazi, Tip za Ncz, za njegov purizem, čiščenje rase. Stbrata »z orožjem tem vse zmoreta,/ na veke prepodita,/ zemlje slovanske očistita,/ Bogu jih pridobita!« Sčistiti, prepoditi, tj. odstraniti, izkoreniniti, likvidirati. Stbrata »po Kreku nastopata v imenu svetega slovanstva«. Na strani 250. Orožje boja-zmage je St križ: »Križ stre hudobno ti silo,/ križ ti razžene ta raj.« Je Peč spoznal, da je Krekova retorika preVoj (stre, razžene) in je zato prenesel Poz poudarek na blagovest, Vojlogiko pa pripisal Nemcem?

5. V nadaljnjem Karju pa se lotevam ES analize **CMSlavZ**, navajal bom tiste dele drame, ki jih (v **PB**) še nisem. Večine tega Krekovega dramskega teksta še nisem obdelal na ta način, v **PB** sem se zadovoljil z nekaj citati, predvsem sem se osredotočil na analize PSte te drame. Važnejše so mi bile **Tri sestre**, **Cigan-čarovnik** in (Milčinskega) **Brat Sokol**.

DODATEK

1

Dapojmovanje CiMeta je zelo Dgčno od Krekovega. PoV je Ptja ustanovila Cirilmetodijsko društvo duhovnikov zoper voljo KCe, kot svojo pomožno skupino, dajala je članom gmotne itn. prednosti, prav z njim je vnašala diferenciacijo med kler. CiMet sta pomenila povezovalca Scev z Jugovzhodom, s Srbi-Makedonci, z OrtC, vsekakor zoper Rim-Vatikan. Drame o CiMetu med **Sastoloma** in **BIVz** so imele drug poudarek; propagirale so enotnost KršCe, ki bi naj združila Vzhod in Zahod s središčem v Slji, od bolj RimKat poudarjenih do bolj Slavpoudarjenih. Tudi Krek silovito poudarja Slav, a vezano na Rim; KC kot AgrEkzKldo, ki se slavizira. Vse te drame imajo za temo pokristjanjanje; a od **Sastolov** naprej bolj KršKulo, Krek bolj KatRlgo. Za Kreka je glavna AnPogTija kot fanatična Vojakcija likvidiranja Poga, medtem ko se v **Pastolih** preseli poudarek na boj zoper verolomne in le na videz Krš Nemce. Gre za skupen okvir vseh teh dram, med katerimi pa vsak dramatik izbira

svoje središče, svoje nagnjenje. Vse izhajajo iz Krekove, Krek je od vseh najbolj strasten, zanosen, misijonarski, goreč; najmanj je tak Artač, ta je najbolj šolski, uradniški, bled. Te razlike ne gre pripisovati le značajema obeh dramatikov, ampak izgubi zanosa motiva CiMeta. Okrog 1985 je ta zanos uplahnil, **BIVz** je le še šolska naloga, v **CMSlavZ** gori kot apostolski kres do neba. Tema je v Stolu izgubila pomen, privlačnost, moč; se je izčrpala od znotraj. **BIVz** je le še sporočilo, **CMSlavZ** napoved boja-SV. Ni čudno, da je dobil Krek v SIZi tak pomen in odmev; prav on je v območju Kule kot AgitPropa najbolj učinkovito zastopal Mahniča. Ušeničnik ga je dimenzioniral v Fiji, Krek v Ideoli in Poli. Ušeničnik je le 3 leta mlajši od Kreka, rojen 1868.

V RealD nastopajo Pski in/ali PO, ki agirajo iz sebe in v medsebojnih sprepletih ter konfliktih z okoljem nekako uravnavajo svet-Dbó; deloma uspešno, predvsem na kratke roke, deloma tragično; na dolge roke se večina načrtov izjalovi ali tako RR, da niso več, kar so bili zamišljeni. Takšna dramaturška shema je jasna v **Past(ol)ih**. Na eni strani agirajo Nemci (Bavarci iz Salzburga), na drugi CiMet. Vmes so Slci in/ali Slavi (Moravani, Ka-ranta-nci, Panonci, Čehi, Poljaki), ki so najprej zvesti svojim Pogbogovom, potem pa se dajo pokristjaniti, ker uvidijo, da jih bodo Nemci premagali in zaslužnili, če ne bodo sprejeli Katvere. Gre le za to, ali sprejmejo nemško, ta jih bo naredila za hlapce-tlačane, in takšni so nazadnje – v 10-Stolu – postali, ali Slavsko, ki jo prinašata Stbrata. Dve stopnji sta: pokristjaniti se in s katero metodo oz. kateremu centru moči se pustiti pokristjaniti.

Subjektov je torej več: Slci v sredi, na eni strani Nemci, na drugi CiMet; Slci pa kot subjekt Dbe, ustvarjajoč DbZgo, prehajajo iz ene DbRlg faze v drugo, iz Poga v Kat. Dramaturgija je kot v HMgi: ljudje kot Dbskupine in Pski med sabo v bojih. Katbog sicer posega v DbZgo, a prek Pskov in grup. Peč podvomi, da deluje skoz Nemce Katbog; Nemci so zanj le Pskani, zato je njihov bog le na ime, kot pravijo, le Zun privzet, nePriPra. Nasprotno je PriPraKatbog le tisti, ki ga prinašata CiMet, ker se obrača na Noto ljudi. PriPraKrš je lahko le NotKrš; to pa je mogoče le tedaj, če KC posreduje Božresnice v Narjeziku pokristjanjevanih.

Bistveno Dgč je pri Kreku. Tu so Slci kot Pogi bolj »stvar« kot subjekt, bolj predmet akcij, ki jih izvajajo nadNv sile sveta. Model je Tip za KMg, udejanjil ga je že Jeglič v **Slaviji** 6 let pred **Tugoma** in 15 let pred **CMSlavZ**, torej že leta 1870. Glej mojo ES analizo **Slavije** v knjigi **Križ čez blato; Slavija** je prav tako alegorija kot **CMSlavZ**, v nji nastopajo mati Slavija s sinovi Pogumom, Veranom, Prostinom, pa Germanija s Tevtonom, Zvitežem in Hlinbežem. A v **Slaviji** se vendar borijo TSne sile kot subjekti, medtem ko se pri Kreku nadNvne sile skorajda namesto ljudi oz. zanje. Čl je prostor, v katerem se tepeta za njegovo dušo bog in hudič. Model je povsem Raz od HMge, recimo od **MicMata**, čeprav je v (S)Ncl dramah še zmerom nemalo nadčloveških sil. Niso nadNvne, ker je Ncl izvedba iz RLH VISA, zamisel NKNMeša, za tega pa je najvišja Vrta Nv; a je v Nvi kot Rodu – Narojenosti – nekaj, kar je bliže Krekovi nadNvni sili kot Nvi Pska in/ali grupe, ki se bori kot Empsubjekt. Naš Nar – Slov – je za **Tuga** enako Abs Vrta kot KC za Kreka, Nar tujcev (Nemcev) enako zlo kot za Kreka Pogi. Ncl je res izvedba iz RLHa, a kot regres k FP in PS sistemu, v katerih še ni Čla kot – vsaj v projektu – SAPOe.

Topos **CMSlavZ** se kasneje v sorodnih SD na temo Poga še mnogokrat ponovi; je Tip. »Plan prostor. V ozadju stoje hribi.« Napove se v **Gorenjskem**

slavčku (Sčku), ponovi v **Teharskih plemičih (Pičih)** vse do **Ljub(islav)e** in **Valuka** in naprej. »Visoka lipa se dviga sredi cvetoče livade.« Topos bi bil že Idila, če ne bi sledil podatek: »pred njo stoji žrtvenik in na njej je tolsta kravica, da se žrtvuje. Poleg žrtvenika stoji svečenik poganski in pred njim množica Slovanov.« Slavi so po bistvu Pozdobri, a PogRlga jih je zapeljala; zlo vnaša mednje napačni svečenik, analogno kot med Perzijce Vedež, glej Bilčevo **Tarb(ul)o**, napisano še dve leti pred **Slavijo**; tudi **Tarbo** sem ES podrobno analiziral, glej knjigo **Narava zoper naravo (NvzNv)**.

Zbrana je celotna AVS ali koinonija, PS; »moški in ženske, ki drže deco na rokah.« Kar se dogaja med njimi, je s stališča KMge videz, dejanja TSa so videz oz. Zunplat bistvenega dogajanja, ki pa je nadNvno. Namreč: »V ozadju pa se nevidno oglasi:« Nevidnost je Tip za nadNvsile, ki so se zbrale ob (Ps)Rlg dogodku žrtvovanja Pogbogovom. Za Kreka in dramo je odločilno, kaj trdijo, kaj se pogovarjajo in mislijo te sile, ne ljudje; ljudje so le predmeti in/ali sredstva in stvaritve teh sil. Zamisel je skladna s KatTijo: bog je ustvaril svet in ljudi; s svetom-ljudmi bi bilo vse v redu, Ž ne bi bilo AgrEkzld, če se ne bi vmešala v vrtu Eden – v prvem paradizu – zla nadNvna sila: Hudič-Kača, Čla zapeljala v izvorni greh itn. Dejansko se borita bog in hudič; Čl ima toliko Sve, da se odloča ali za enega ali za drugega; za poslušnost enemu ali drugemu. Sam si česa novega in svojega ne more izmisliti; to mu obeta RLH, a je to – z gledišča KMge – SSL; glej tudi Debevčevega **Žida**. Čl lahko le podpira eno ali drugo nadNvno silo. Kot tak je lahko dejaven, v dobrem ali slabem, a ta dejavnost je drugostopenjska; Čl je le Pssubjekt.

To je razvidno že iz začetka **CMSlavZ**: oglašata se Zbora Dobrih in Zlih duhov, ki vodita med sabo SV, čeprav v sami drami le retorično-verbalno; a posledice tega besedovanja so praktične: usoda ljudi na TSu. Oba zbora sta model za Pečeve Zbore; ne le za Zbora modrih in belih, ampak tudi za Sejavca božje besede in Sejavca ljuljke v **Igše**, za analogne zборе v Kur(etovi)D, recimo v **Igri o antikristu**, v **Blaženi materi Hemi** itn. KurPeč obnavjata KMgo, ki sta jo uvedla v SD že Jeglič in Krek s **Slavijo** in **CMSlavZ**. Morda je tudi v tem vzrok, zakaj nima KatDSD močne dramatike: ker je zanjo MešD(ramatika) zmerom – načelno – že odstopanje od resnice, kajti v MešD ali v RealD so subjekti dogajanja Pski (v projektu Nasta SAPO), v KMgi pa nadNvne (dobre in zle) sile, ki so edina prava resnica in moč, ES ljudje so le njihovi podaljški, dejansko proteze.

NOBD je bila v pretežni meri HMg, StlKomsti so čutili, da se jim NOBD nekako – napol nezavedno – upira. StlMrk Esta je prav tako kot KMg postavljala nad ljudi Dbo in njene zakone oz. razvoj, a tam Absspor med naprednim in nazadnjaškim, s tem nujo LReve. Prol in BržMeš sta utelešala dve sili, ki sicer nista bili imenovani kot nadNvni, a sta de facto takšni – tako presoajani – bili: Dobro in zlo, Mi in oni, NSS in njihova Ststvar. PtjEsta je skušala pod masko RealD uveljaviti ta spor med dvema ZgDb silama, ki sta bili nad ES ljudmi kot Pski in Pos grupami. Navidez se je Zihherlu in KaKiju ta načrt posrečil – **Roj, Razci** itn. – , dejansko pa ne; prevladale so ES silnice, ljudje kot Pski, vsak s svojo vero in Trpom.

Vendar se v SPD ni razvijal le ta RealD vidik RLHa; enako tudi – čeprav v močno RR obliki – tudi višje sile. SeH najde svojo Rco teh višjih sil, Tor v **Pravljici** spet alegorijo, Zupan v **Ladji** filozofsko poudarjeno Moto, Javoršek v **Zgodbi** pravljico, v **Steklu** potujevalni pirandellovski mirakel, obnova

srednjeveških, s tem KMg dramaturških form. **Samorog** je misterij, **Sant** pasijon z VoM koncem. Naslednja Gene je to usmeritev še radikalizirala, v *commedo dell'arte*, Jovanovič s **Plejboji**, misterij s **Tumorjem**, Šel pravljico in misterij s **Triptihom** itn. Kar pomeni, da RealD nikakor ni bila edina in trajna zmagovalka nad Ptjstereotipiziranjem dramaturgije in PSte. RealD kot HMg je le ena Rca v miceliju mnogih. Ohranile in celo razvile – regenerirale – so se mnoge dramaturške forme, ki sicer niso terjale, da bi se jih jemalo kot nadNvne, niso pa bile v duhu RealD niti ne zadevne sociopsihologije. Projekt NKNMeša, da bi Čl iz hlapca postal SAPO, se ni uresničil, Čl je prešel v Dv arhemodel, v katerem so mogoče vse fantazijske forme, kot kažeta Javorškovo **Veselje** in Jesihovi **Sadeži** ali filetovi **Ujetniki svobode**, to je ljudje, ki se svoje Abs Sve ne morejo otresti.

Zato ni mogoče govoriti, kot je to počelo naivno-samoumevno TradSLZ, da gre za RP, v kateri ene – srednjeveške – forme zamenjuje RealD. Nastop RMge to tezo ovrže. Ne ponovi sicer KMge, a vzame od nje marsikaj, predvsem forme, vendar pa forma nikoli ni le ona sama; zmerom – Strno – je izraz neke PSte. Na THM-krogu je razvoj=razkroj; RP=RegP. Naj se zdi Krekova Rca KMge še tako zastarela, nerodna, naivno-samoumevna, Ideolozkostrčna, dramatika konca 20-Stola je odkrila moč baročne KMg drame, Calderonove ipd. **Življenje-sen** je Rad zanikanje moči – Pota – RLHa. Čl je v tej drami enako nemočen – predmet igre višjih sil – , kot v **CMSlavZ** ali v Rudolfovi **Veroniki**, kjer so stvarniki sveta igralci. Pa mar niso – vsaj na eni ravni – igralci stvarniki sveta sredi visokega baroka, glej **Igro s paradížem**? Kamor koli pridejo in postavijo plakat-kuliso z namalanim paradížem, je paradíž, kjer kulise z namalanim peklom, pekel. Ne spodbija ravno barok najbolj močno vsemogočnega boga in ga nadomešča z Igravcem? Konec 20-Stola – v PMLD – z Režiserjem? Krek strastno veruje v vsemogočnega boga in njegovo racionalno moč; če ta vera odpade ali se vsaj močno umakne, ostane le še absurdna igra, kot v lonescovi dramatiki, v **Plešasti pevki**, le še Ludigra vlog, ki so PzM, **Sadeži**.

Od **CMSlavZ** do **BIVz** se dogaja sestop dram(atik)e od Rad strastne vere v nadNvne duhove k pustemu RealD poročilu, kaj se je dogajalo v DbZg stvarnosti. Kreka ta DbZg vidik komaj zanima; ve – veruje – , da je le izvedba, videz, ples senc, ki sicer bolijo, Čl se sooča s So, a bolijo začasno in navidez, dejanska resničnost pa se odpira zadaj: kot odrešenje v nebesih in prekletstvo v peklu. Ko ta vera izginja, se morajo Katdramatiki zatekati k RealD, da bi sploh imeli kaj v rokah, da bi bilo kaj stvarnega, ne le gola blodnja. Začne se vezava KCe na Ćmpstvarnost; KatZgarji preučujejo Ž Stbratov, TaZgo v Ćvri, v KCi, odnose med Rimom in Bizancem, med Bavarci in Moravani-Panonci itn., vse v duhu RLH Zgarstva. Vse to Kreka ne zanima ali le obrobno. CiMet sta božja odposlanca, prihajata z neba; le navidez sta Grka, ki sta izumila Slavčrkopis. V mladem Kreku je še neznanška vera v moč KatnadNvnosti; po svoje jo ohranja do Si, do drame **Ob vojski (ObV)**, napisani več kot 3 desetletja kasneje, na koncu MV-I. Le da izkušeni Krek poudarja Čl molitev k MMB, Čl ponižnost kot zatekanje k Dobri in usmiljeni Zaščitnici, medtem ko začinja **CMSlavZ** s SV v nebesih. V **ObV** je vojna odklonjena, S je strašna, ljudje – matere – preveč trpijo zaradi Si. Mladi Krek je poln sebe, tj. poln papeža in KCe kot AgrĆkzKlde. Dobro – KC – bo zmagalo neodvisno od tega, kaj počnejo ljudje, kajti SV se vrši med Dobrimi in Zli duhovi. V **ObV** je za Kreka vojna kot takšna zlo; Sžov ne obsoja in preganja

več, likvidacije Sžov so mu postale odveč in celo vprašljive; zmago bo odnesla dobrota, LdDr kot karitativna solidarnost.

Peč izhaja iz izkustva I. SvetV, iz SIZi 20-let, iz spoznanja Trage. Vendar pa ne sme popustiti melanholiji, OISu, kot Grum v **Zastorih**. Peč ni niti desetletje mlajši od Gruma, sodoživljal je izkustvo AD Vrt. Njegova naloga je Angrumovska, analogna Ptjski: znova najti Rad vero, zagon, akcijo; Kfz. Skuša sintetizirati Kreka in Sarda, **Sastola** sta Sardova najbolj RealD. Upoštevati DbZgo in ES nivo, obenem pa obnoviti versko alegorijo **CMSlavZ**, ki lahko edina daje Čiku-Kanu moč Trl. III. Refe izhaja iz II. Refe, a uporablja tudi vsaj nekaj RealD potez, čeprav jih je, če primerjamo **Pasta** s **Punto**, manj.

2

RealD – **BIVz** – se začne recimo takole: Služinčad »(na grajskem dvorišču pri delu). Straža (najavi z lovskim rogom prihod gosta.) Dražko (priteče) Gost iz tuje dežele je prišel! – Rastislav (se pojavi s spremstvom na vratih dvorca) Naj vstopi!« Svečano, velikopotezno, masovka, predstavniki najvišjih plasti, Rasto je veliki moravski knez, gost Ansgar grof, odposlanec frankovskega vladarja; nastopajo vse plasti od otrok do starcev, od dekel do kneginje; drama naj bi bila velik teater, v tem sledi **Pastoma** in **Zvezdama**. Pa vendar so v teh dramah nastopajoči le ljudje, čeprav knezi in grofje, vojvode in kralji. V **BIVz** se soočita – skoraj spreta, vsekakor ne strinjata – grof in knez. Vsak od njiju zastopa svojo Polo. Pole nadomeščajo vojne; s Polami Vodlji Džav preprečujejo nastanek direktnih krvavih vojn. V **BIVz** se Pola Slavov ne obnese, Bavarci se odločijo za vojno, Slavi so v nji poraženi. Niso ali naj ne bi bili pa poraženi v duhovni vojni med PriKršom in PsKršom, konkretno med CiMetom na eni in salzburskim škofom Adalwinom na drugi strani. CiMet omogočita in utemeljita KršSlav. Bavarcem-Nemcem se načrt – raznaroditev Slcev – ne posreči. Slci so preprosti kot otroci, takšni so kot NL, CiMet jih prav orientirata. Smrt Metoda je obenem zmaga Ža KršKatSlcev.

BIVz opisuje Nast Slova kot SAKOe. Ta Nast je počasen, postopen, v Veliki Moravski se šele začne-koncipira kot lastna ND, a prebujenje in tendenca k razviti SAKO-NDži je tu. Bistveno manj emancipacijska je Krekova zamisel; bistveno bolj F(evdalna). Tu je razlika med I. Refe, ki je Klas Refe (Krek 1885 vrača FDBo oz. FKC) na eni in Kfzom na drugi strani, zastopata ga **Pasta**. Srčika Kfza je še zmerom Refe, a Nar, za katerega gre, je v Kfzu bistveno aktivnejši, tako na ravni Katvere kot (S)Ncla. Še radikalnejši je v Nczu, glej **Vst**. To so 3 faze: 1. **CMSlavZ**, 2. **Pasta**, 3. **Vst**. Ni naključje, da v **Vstu** Stbrata odstopita osrednje mesto kralju Matjažu oz. Junaku – VojHeru – , ki prihaja prebujat spečega Matjaža in njegovo spečo – poraženo – vojsko. Liki **Vsta** – Rojenice, Zeleni Jurij – so kot Folkliki spet nemalo RePog, s tem tisto, zoper kar se Krek najbolj bori. Jel sintetizira domačo SNar Poz Trado, glej **Valuka**, in KC, Pogžrtvenik odstopi mesto cerkvi, Gospe Sveti. Kralj Matjaž je že Kan, napoveduje ga Pog Zeleni Jurij, ki se tudi RR v Kana: v StJurija. Tega vidika v **CMSlavZ** še ni. Nasprotno, zanikan, razvrednoten je. EDč smodel Krekove drame je: KC zoper Pog domače Trade, medtem ko je EDč smodel **Vsta** kot

najbolj bojevite SPED: SNar s pomočjo KČe in domače PozPogTrade zoper uzurpatorje, zlo(čince), Rdečo zver, Komste-Prte-Ptjo. To je okvir stoletne teme CiMet.

SNL v začetku **CMSlavZ** »po tihem šepeče molitve, ko opravlja svečenik bogovom daritve«, ko se »žrtev zažge«. Opravlja se Rlga Trade, Pogobred. Ko to gledata Zbor dobrih duhov (ZborDD) in Angel slovanskega rodu (AngelSR), sta nesrečna. Slcev ne ogrožajo Nemci, kot v **BIVz** in **Pastih**, najhujša grožnja za Slce je njihovo TradPog. Vsako Pog je zlo, najhujše pa je, če gre za Pog našega Nara, Slavov. Prva naloga je dePog(anizirati) ga, pokristjaniti. Prva naloga je VerRlgmisijonska, šele druga je rešitev Nara kot Nara. Krek hoče rešiti SNL, a edina rešitev zanj je pokristjanjenje (poKrst), ne kot taktika, ampak kot bistveni cilj sveta. V **BIVz** se more zdeti, kot da niti ne bi bilo tako narobe, če bi ostali Slci Pogi, le da bi dobili svojo Kulo; a ne morejo ostati Pogi, ker jih ogrožajo Nemci, ti pa uporabljajo PsKat kot masko za svojo ekspanzijo-osvajalnost. Takšna ocena, ki je do neke mere blizu celo Peču, v **Pastih** implicirana, vodi bolj v (S)Ncz, manj v Refe. Za **BIVz** in **Pasta** je vrhovna Vrta naš (S)Nar, ki se nato spaja s Katom, medtem ko je za Kreka vrhovna Vrta KC kot božvojska, katere naloga je Poge RR v Kane. Kreku je glavna naloga odrešenje ljudi, preprečitev, da bi bog Slave za kazen vrgel v pekel. Bistven je boj med bogom in hudičem za duše ljudi. Nauk KČe v domačem Narjeziku je eno od sredstev, da sprejme PogČl pravi nauk, tj. Katnauk.

V tem duhu razmišlja ZborDD; to so njegove prve besede: »O slepi um, ki ne spozna/ edino pravega Boga!« Za to gre: za edino PraPri boga! To je Tem ne le monizem, ampak Tot KČe. Slavi so krivi, ker Tem naloge slehernika (še) ne razumejo: da morajo postati Kani: »Kedaj zasvita ti, Slovan,/ v spoznanju pravem zlati dan?« Ne gre za LitKulo, za pisavo, ampak za Praspoznanje. »Kdo ti temo noči razspne,/okove sužne z uma stre?« Niso najbolj Neg in nevarni okovi, ki jih nosijo s sabo prodirajoči Nemci, ampak okovi napačne – Pog – vere. »Kedaj se zruši ta oltar,/ ki žgeš na njem hudiču dar?« Hudič ni predvsem v PsKanih Nemcih, v tujem in SžNaru (Frankih, Parcih), ampak v Pogbogovih, Svetovitu, Morani, tudi v Zelenem Juriju in Rojenicah-Sojenicah, ki so tako ljube Jelu kot ideologu SNczDmba in že prej Abram v **Valuku**.

Nenehno je v prvem planu poudarjanje pekla, tj. izgube duše, s tem VeTrpa: »Ta dim, ki se v pekel vali,/ kedaj, kedaj se razpodi? Ta krik, ki vrag se ž njim slavi« – slavljenje vruga-hudiča je bistvena pomota-zlo – »kedaj v tej zemlji se zgubi?« Kadar bo likvidiran. Zato poanta: »O, pridi brzo, sveti dan:/ prej srečen ti ne boš, Slovan!« Stdan, ki ga pričakuje Vrza iz **LTuga** kot dan Mašča Pog Slavov nad KatNemci (maj 1945, ko Kreft **LTuga** predela in ga slavnostno uprizorijo v Drami SNG), ni Krekov Stdan; Krekov je dan poKrst. V tem se Krek veže na **PKrst**, kateremu sta **Tuga** Anteza. ZborDD zastopa stališče KČe in samega Katboga. Zbor je sestavljen iz več dobrih duhov ali angelov, AngelSR je le eden med njimi. Za nas najvažnejši, ker je posebej zadolžen za Slave-Slce. A KC je združba-sinteza mnogih Narov, tudi Angelov germanskega rodu pa romanskega itn. Krekova zamisel KČe oz. pravega Čloštva je še v duhu TaMahniča, ni še prešla v SNcl. A v tega ni prešla niti 1917 tik pred velikim dogodkom Sl emancipacije; v **ObV** tema ni Slov kot SAKO, ampak potolažitev obupanih duš, ki je mogoča le v KČi. Kot da v času, ko je Krek sosnoval Majniško deklaracijo, v njegovem srcu-zavesti ni bilo pravega SNcl zanosa; ni

še videl možnosti za prodor SNcl. Tako za Kreka mladeniča kot za Kreka pred So je bila prva KC oz. Katbog in MMB.

Verzov, ki sem jih že navajal v **PB**, ne bom še enkrat; le nove; recimo: »Doklej boš še pustil, o Gospodar,/... da« Slavi »ne izprevidijo, kdo si ti«, in da jim Zli duh »ugrablja v veži srce,/ da v grehah čez mero bedni tiče?« Katbog dopušča, preureja, kaznuje, nagrajuje po svoji volji; Čl ne more nič razen služiti ali zoprati mu; tak Čl načelno – Strno – ne more postati SAPO in noben Nar SAKO, PraSAKO je le KC, ki je nadNac, čeprav Krek posebej ljubi svoje Slavporeklo. A edina rešitev za Slave je popolna pokorščina KCi, prehod vanjo: narediti Slave za avantgardo KČe; le v tem pomenu je lahko Slav ali Slov SAKO.

AngelSR prosi boga: »Odvрни, o Bog, mu večno smrt!« VeS je za Kreka najstrašnejša, ne pod svetlim soncem sužni dnovi kakega – našega – Nara. Ta Krekova izjava-misel je tem pomembnejša, ker je Krek obenem res zaljubljen v Slav; a ve, kje je meja rodu, kje pa se začne kraljestvo božje. AngelSR navaja, kje živimo Slavi; Krekova zamisel še ni SND, ampak SlavDž: »Od severa mrzlega snežnih skal/ do srednjega morja vročih obal,/ od Kavkaza sivih in strmih čeri«, Čečeni bi dejali, najbrž upravičeno, da podpira Krek ruski imperializem, »do tja, koder laba se v morje vali.« Misli na Polabske Slovence obeh **Tugov**, še dlje gre, vse do Hamburga ima deželo za Slavnarojeno. Tu pa se Krekov ultraSlavNcl RR v Kfz in v KNcz. Pod RefKCo deluje RadSlav kot AgrEkzKld. Iz te države vodi logika ne le k Slavpapežu, ampak k premestitvi Stsedeža iz Vatikana v Varšavo ali Velehrad ali na Ptuj. Tako razume Kreka in CiMeta Cajnkar v **PetTragi**. To pa bi bilo v skladu s strategijo KomPtje: da s pomočjo Cirilmetodijskega duhovniškega društva razbije Vatikan in ga iz rimske Cerkve RR v SlavKršC. Ta moment je v **CMSlavZ** impliciran. Kasnejše CiMetD razvijajo ena ta, druga drug moment. Med PD na temo CiMeta je vse polno zavestnih in nezavednih, a Strno konotiranih povezav, možnosti, smeri, ki pa kot da so se Stol po **CMSlavZ** izčrpale, obrabile. DaSND-De je ugotovila, da CiMet ni več primerna baza za njeno utemeljitev; rajši si je izbrala **BSe**.

Slave je Katbog ustvaril, po njegovi volji živijo na opisanem velikem prostoru: »razstlal si ta krepki in blagi« – ne more si kaj, da Slavov ne bi nenehoma oblačil v ovčjo kožo – »rod,/ ki zdaj še tuguje brez Tebe, Gospod!« Ustvaril si ta rod, a mu nisi dal Praver; zakaj ne, če si mogel vse? Si ga kaznoval kot ostale, ker je bil po prvem Člku kriv izvirnega greha: da te ni do kraja ubogal? Kako naj pride ta samoodtujeni rod nazaj k Praveri? Le v primeru, če boš ti tako hotel. Torej si se odločil za vrnitev Slavov k Prabogu, za njihovo pokršt, določil za ta namen dva misijonarja, CiMeta. Zdaj se zdi, kot da se ljudje sami prebujajo h Kršu, a je to le tvoja volja-odločitev; tudi ta, da dobivajo voljo za pokršt. Kaj je tu sploh še njihovega, avtonomnega? Le intenziteta izpolnjevanja tvojih zakonov-zapovedi? Pa še ta je stvar tvoje volje: enemu daš dar in moč Osi, drugemu ne. Katnauk je tako Inf in spretno sestavljen-ustrojen, da omogoča ne le nasprotnikom, ampak samim Kanom zelo Raz razlage. Zdaj je koristna ta, zdaj druga. Enkrat blagost, drugič odločnost. Enkrat vojna, drugič mir. Enkrat prepričevanje, drugič udarec z mečem. A naj bo razlaga kakršna koli, en okvir jih veže vse: da je Katbog vsemogočen; in da obstaja možnost, da je – bo – usmiljen: »Smiluj se nad njim«/, nad tem SNarom, »razženi slepoto teh tvojih otrok!« Krškula je Razsv(etljevanje) v tem

pomenu: spoznanje nujne pripadnosti Katbogu. KatDSD izhaja iz te Krekove usmeritve, se nahaja znotraj njegovega okvira.

Kar je najslabše, zagovarja PogSvečenik: »O čujte nas vi vsi, ki višnji kraji,/ ki zemlja, voda, zrak vam je domovje!« Pog je materializem, je vezanost na zgolj TS. Višnji, tj. visoki in najvišji kraji so le na zemlji, v vodi, v zraku; ne pa onkraj TSa. Krš je izdelalo posluh za Tro, le da je ni zmoglo misliti še dovolj daleč-drugam: v Dt. NDM. RLH pa je po prepričanju KCe regres k zgolj TSPogumanenci. Krek se ne zaveda, da je s podžavljenjem in institucionalizacijo Dti ta uplahnila, se izgubila; ObDb in Dt ne gresta skupaj, medtem ko ju skuša KC spojiti v eno.

Pog je vera v TS; LDPM je s tem Pog kot taka, KC nanjo ne more pristati. »Tolščoba sveža naj do vas dospeje!« Ne Duh, ampak dim in vonj sta sredstvi PogRlge za dosego njenega Magboga-malika. Krek pozablja, da tudi KC pri Stobredih uporablja kadilo (»blagi dim« Pogov) in da na praznike Zmage dopušča slavnostne zahvalne pojedine istega tipa kot Pog: klanje ovc, govedi, perutnine, na velikonočno nedeljo, na Božič itn. Odloča le, kateremu bogu je meso posvečeno. Če so hamburgerji posvečeni Katbogu, nadškof Šuštar jih je posvetil oz. blagoslovil restavracijo McDonald, so PriPra, če Baalu ali Perunu, so zlo.

Mar se ne obrača Katklerik enako h Katbogu, kot se PogSvečenik k svojim? »Perun, ti sveti car nebesne sile,/ odloži srda polni tul in puščic/ odvrni množico od nas gromovnik!« Perun nastopa kot kateri koli grški antični bog iz **Iliade**, a obenem kot Katbog. Katbog je svet (St, Sak), je car-kralj, v grešnike strelja puščice oz. meče strele, glej **Veliko sodbo**, SPED, kjer MMB dobre štiti, zle pa pobija. In prav s strelo ubije lumKomsta Poklukarja: moja ES analiza drame v **VoTrpu**. »Stribozi, dih svoj ostri ublažite,/ ne vejte našim poljem na nesrečo/ in vihre silne milo nasujte!« Mar Krek res ni opazil, da so ti Stribozi Strno analogni (ld) z angeli, s KatBožsilami, ki kaznujejo in varujejo? Katprocesije, ki se v sušah podajajo prosit Snike, MMB in boga, naj pošlje dež na suha polja, ali pa Vojkleriki, ki molijo, naj Katbog vzame iz rok zmago Sžom, v čem so Raz od Pogprocesij? »Triglav, gospod nebes, zemlje, podzemlja,/ dodeli milostno, da leto v blagru in sreči trdni ljudstvu bi potekalo!« Vse isto!

Ne da pa se reči, da bi bilo to SlavPog isto kot RLH; RLH VIS se ne obrača na boga Nve, da bi se usmčila ljudi; nič takšnega. Opozicija je torej povsem Dgčna, kot jo artikulira Krek: na eni strani sta ld Katbog in Pogbog, na drugi je RLH. Krek – KC – dela RR, ki ni v skladu z dejstvi. Dejstva so v tem primeru podatki o tem, kaj kateri Svetnazor uči. RLH ne uči personifikacije Nv sil; Aškerc se je tu v **Zlatorogu** zlomil, ni razumel RLH načel. Je pa bližji Katu StlMrk. StlMrk veruje v Not zakon DbZge: da mora priti iz nepravilne RazDbe skoz RB in lRevo do IdeaKoma. Ta zakon ima poteze Katboga, Newtonovi zakoni Nve ne. In še manj Konta moderne fizike. Zato ta Konta ne more Čla orientirati, mu dati Not integriteto, smisel njegovemu Žu; zato vodi v OIS. KC se bori dejansko zoper dva Raz Sža; oba izhajata sicer iz RLHa, a eden regredira k Strno isti RePS kot KC, to je StlKom, drugi pa je Lib, ki daje v prvi plan tekmo na trgu za uspeh, ki je v pravila spravljena borba za Ž: AgrKzld. Ker mnogi te tekme KplLiba ne vzdrže, se vračajo ali k De ali k Le Tradi; norovci h KCi, se dajejo cerkveno pokopavati (Puč, Šel), nekateri pa vzpostavljajo neoultrale kot Eto. NDM.

»Živine varuh, pevec sladki Veles«, mar ne varuje živine tudi škof Pirih, ko blagoslovja lipicance in konje?, »govedi, drobnici daj tečne hrane,/ da često tolsto kravico ti v žrtev/ na žrtvenik hvaležni položimo!« Pri Katmaši se žrtvuje mnogo več: samega boga JKra, pač v hostiji; obenem pa tudi kokoš, svinjo, da nese ponižni Kan gospodu fajmoštru koline in pečenko, pršut in svinjska rebra. »In ti, boginja mlada, večno-krasna,/ ki rodovitnost siplješ na plemena«, se ni Abraham, naš očak, obračal k našemu bogu, naj naredi njegovo ljud rodovitno?, »ki sprejemaš prva zemljo v varno krilo«, ne malikuje tudi KC prebujanja Pomladi, čeprav v obliki FKrovega VoMa, nista Pomladni kralj in VoM FKr isto tudi v **Vstu**, tam se Pomladni kralj imenuje Zeleni Jurij?, »ko zimske Bese Svetovit prežene:/ ti, Lada sveta, tudi ti nas čuvaj!« Lada je ena od oblik boginje, katere druga oblika je MMB, Čuvarka-Zaščitnica ubogih, MMB iz **ObV** ali Marijina **Roka za steno**, ki bo nazadnje popeljala naš Nar in Cerkev do zmage, kot obljublja BRoz. Pri vseh teh bogovih ali višjih silah gre za St! NDM.

Počnejo PogSlci kaj drugega kot KatSlci 2 tisočletji kasneje, ko »po vrsti vstajajo, gredo drug za drugim krog lipe«, Kani krog cerkve, »in pojo: `Višnji bogovi,/ prosimo sreče:/ Črta varujte/ hišo, domovje!« Črta=Hudiča. »Bodite blage/ sestre vodnice/ v trdnem življenju!« Te sestre so KatSnice; iste. Vsi prosijo za mir po Si, za blaženost v nebesih, le izrazi se od Rlge do Rlge nekoliko spreminjajo, a ne bistveno: »V nav pripeljite/ čuvance svoje,/ ko nas v naročje/ sprejme temačno/ hladna Morana!« Krek pod črto pojasni izraz »nav« oz. navje, kot rečemo danes: »Nav je bil starim Slovanom kraj, kjer bivajo duhovi umrlih.« To je kraj, ki mu rečejo Kani nebesa. Oboji, Kani in Pogi, pokopavajo svoje mrtve v Magobredih, jih tako posvečajo, skoznje pa svoje-naše občestvo. Alta temu je najina odločitev z Alo, da greva po Si v Kanto, skoz noben ritual se nočeva RR v sredstvo utrjevanja koinonije.

3

Morda pa Krek pozna Ido med Pog in Katobredi, zato se mu zdi mogoče, da se da PogSlave brez težave pokršt; le ime boga zamenjamo oz. KC doda nekaj svoje Rlge, glej **BSe** (NDM), pa bodo Slavi rešeni. Sami Pogobredi da niso tako napačni, odloča njihova interpretacija (RR) oz. uporaba: kakšnemu namenu služijo. Ali PS tim. Barov, ki še ne poznajo pisne in sploh višje Kule, takšni so Slavi pred pokrštom, ali KCi, ki je dedinja visoke Kule Rima, že pokristjanjenega, torej papežu. Ime Rlge oz. pripadnost določeni Rlgi kot instituciji odloča, kajti kler nikoli ni sam, zmerom je v paru s Pl; gre za par PIK, za par: KC-Dž. Da bi bila Dž prava, mora biti posvečena od Katklera; da bi bil kler pravi (ne razkolniški, krivoverski), mora biti vezan na pravo Dž. Tu pa se začno težave, ki so predmet analize oz. boljše dogajanja v **BIVz** in **Pastih**, seveda tudi v **Sastih** in **Zvezdah**. Nastopajo ES pojmi-Vrte-opredelitve: za Bizanc, za OrtC, za Rim, za Salzburg, za Karlmana itn. Tu se začne šele PriPra Zg CiMeta; **CMSlavZ** zaenkrat do tega nivoja Db stvarnosti še ni prišla. Iz **BIVz** in **Pastov** vemo, da Nem(ška)C CiMeta ni priznavala, zanjo sta bila razkolnika, Artač in Peč pa spodbijata iskrenost Krša pri Bavarcih in Frankih.

Šele tu se začena stvarnost, medtem ko je okvir **CMSlavZ** tako splošen, tako še nedoločen, da gre bolj za torzo razprave znotraj Tije kot za realizacijo idej. Krek kaže v tej mladostni drami – dejansko »dramatičnem prizoru«, kot ga imenuje – silovito strast, voljo, zagon, fanatizem, a še majhen posluš za stvarnost.

Krek ve, da se mora zdaj začeti polemika med Dobrimi in Zlimi duhovi; gre za to, kam se bo usmerilo Slav: ali k Rimu ali k Skitom in Sarmatom, če se smem izraziti z metaforo. Krek še ne zadene stvarnosti, ki deli Kršč na OrtC in KatC oz. v primeru pokrsta Velike Moravske in Panonije v dilemo: ali pod franke-Bavarce ali obdržati samostojne SlavDže, a pokrst v domačem jeziku, se pravi, domači Narjezik je sredstvo ohranjanja in razvijanja NarDžav kot SAKO.

Že sem navajal, kaj prepevajo Zli duhovi, kakšna je njihova Fija: da hoče Hudič pogin vsem Slavom, ker je hudič načelo zla, nevoščljivosti, Uža v propadanju vsega, veselja zaradi padca grešnika v Vemuke pekla; Demonaca. Načelo tega ni v tujem Naru, ampak v Hudiču kot takšnem, je pa res, da je Hudič bog tujcev, tistih, ki nočejo preiti v KC, se podrediti edinemu enemu Katbogu. Zli duhovi delujejo v znamenju gesla, ki ga ponavljajo v Zboru: »V vek se čuj iz pekla votlin/ geslo nam: Pogin! Pogin!« Pogin pomeni likvidacijo, S, konec nečesa. Česa? Drugega. Pogin drugih je pogoj zmagi-ohranitvi nas, NSSi. A kako da Krek ne vidi lde med tem načelom Zlih-Zla in KatTije? Ves čas zastopa nujo Pogina zlih, zmage edinega Katboga. Stra obeh Dčev je ista (Id), le vsebina je Raz oz. nasprotna; le ES oblast: ali gre za oblast boga Muslov, Alaha, ali za oblast boga NSSi, FKra. Krek je v samoumevnem pristanku na ta smodel MimDčev, ki so EDč, napisal dramo **TKriž**. Musli hočejo Unič nas, mi Musle. A ker Musli nimajo posebne Cerkve, ki bi bila Strno Raz od Dže, kar je primer v Katu, je težko reči, da se vojskujeta med sabo dve Cerkvi; mnogo lažje je reči, da se vojskujeta dve Svetsili za nadoblast v svetu: Musli kot vojščaki Osmanskega carstva v **Andreju Turjaškem**, nastalem okrog 1870, na eni in Kani na drugi strani. V 9-Stolu se Slavi v Srednji Evri ne stikajo z Musli, zato jih drame o CiMetu ne tematizirajo, bi jih pa lahko, če bi uprizarjale Cirilove dispute z Musli in Judi na Krimu. Kot vemo, pa so se Merovingi in Karolingi veliko vojskovali z Musli, v Španiji in Franciji; Bizanc jih je še zadrževal zunaj Male Azije, ali vsaj bližine Grčije.

Bistvene verze, zadevajoče ta motiv, sem že navajal v pričujočem **Karju**, ko sem opozarjal, kaj sem upošteval v **PB**. Seveda bi se dalo najti še podobnih citatov. Dobri duhovi jasno povedo, da Zlim duhovom ni mesta, kjer biva Katbog; le v peklu. Zle je treba torej odstraniti-likvidirati, to je bistveni in nenehni refren. Ne sme jih biti, »kjer biser stvarstva biva,/ kjer božji sliki je sedanji dom.« Predstava je prostorska: zli – tuji – ne smejo zasesti prostora, ki ga zasedamo mi, ki smo edini pravi. Biser stvarstva je KC, ta je »sedanji dom«. Temu domu »dal krepkosti je in živih sil,/ vso zemljo mu pod noge je razgrnil«, vsa zemlja je dana v last oz. upravljanje KC-NSSi, »čez vse namestil ga je Gospodar«, ga: Naš dom! Zlih ne sme biti! »in ondi ne, kjer božjega je Sina/ stopinja večne vtiskala sledi,/ kjer njega kri je zveličavno lila,/ rděč, umivajoč ves zmotni svet.«

Se DSKC zaveda, da je Krek kot njen vzor(nik) še 1885 zagovarjal križarske vojne, terjal njih obnovo kot SV zoper Musle-Turke? (Odpor zoper zidanje džamije v Lji izhaja odtod.) Krek na način Fije-Tije utemeljuje pravico KatZahEvre do posedovanja Palestine in Jeruzalema; je DSKC naredila ARF-AK

in se odpovedala temu Krekovemu AgrEkdzld mišljenju? Ne, le v oklepaj ga je dala, danes o njem molči, jutri, če bodo razmere ugodne, ga bo obudila, artikulirala. Oblast v Palestini mora biti KršDž, sploh ne judovska, Izrael.

AngelSR očita Zlim duhovom, da so oni vpeljali PogRlgo med Slave; pač Hudič. Slavi so sami na sebi NeČi NL, a Hudič jih je premotil, kot je AdÉvo. Poslal jim je svoje svečenike, ti so krivi za to, da živijo Slavi še zmerom v zmoti; AngelSR naslavlja nanje t(akšn)ele obtožbe, kot Komsti na DeKane in DeKani na Komste MV-II, glej NOBD in SPED. Te verze navajam že v **PB**, stran 49, čeprav ne v celoti: »Vi ste v obistih jim razvneli strast«, seveda Neg strast, Pozstrast se ne imenuje strast, ampak verska gorečnost, »v pohotnost ste vklonili jim kolena«, to očita župnik Klavora sošolcu dr. Donatu v **Opri**, ErS zvezo s poročeno Že, enak je odnos Vomba do Rdeče komisarke v **Napadu**, ki je prevzela blagi Kanki Veri soproga, »nečistosti predali jim telo«, dejansko se SekSv razmahne šele v RMg-PMUdbi, glej Rud **Veroniko**, »in mesto stvarnika častili stvar«. Nvo, Dbo.

»Vi, angeli prokleti«, hudiča pa se sme preklinjati, »ste bogovi,/ katerim uklanja še Slovan nogo.« A ne več dolgo, na obzorju se že pojavlja Rešitev: CiMet. »Vse to je vaše delo – a ne dalje!/ Pravični Bog ustavi vam stopinjo:/ z Istoka bliska luč, ki vas prežene«, to sta BIVz, »in geslo sveto vzpne se: sveti križ!« Ne polmesec ne kak drevesen ZnaSi Poga, ampak izključno le križ! Tudi Rdeča zvezda ne, bognedaj!

To je dogajanje v prvi polovici drame: priprava na prihod Stbratov, splošni okvir boja med Dobrim in Zlim; EDč.

Odtod naprej pa nastopata Stbrata. »Daleč v ozadju se prikažeta Sv. Ciril in Metod v meniški obleki s palicama v roki.« Pričakovati je, da bodo Zli duhovi podivjali. (Še zmerom ni govora o Nemcih-Bavarcih.) Hudič ne mara, da ga kdo goni z ozemlja, ki ga je osvojil; kot ne mara DSL popustiti pred DSD. »Hu, kdo vznemirja nam naš stan?! Kdo žuga naši sili?« CiMet je s strani Kreka razumljen kot žugajoči (Dč), tj. grozeči, napadalno akcijski, seveda v duhu Praakcije. »Korak tu vsak nam v last je dan,/ mi smo ga pridobili!« Zli duhovi ne morejo biti Nemci, kajti Nemci nastopajo ravno kot Kani zoper Poge, glej **BIVz** in **Pasta**. Zli duhovi so PogBari, ki so vladali Slavom tisočletja, od izгона iz raja. »Kdo je kot mi, da nam preti« – preti! – »da nam se past pripravlja?« Vojbesednjak, ki pa velja za oba nasprotnika, za Zle in Dobre duhove. »Hudič v zemljo, ki jo dobi,/ trdno nohte zastavlja.« Zli duhovi se imajo za Hudiča, celo ponosni so na to.

CiMet sta v VISu Krekove drame mogoča le v okviru priprav na njun nastop, ki jih pojasnjuje polemika med Dobrimi in Zlimi duhovi. Teološki scenarij je dan vnaprej kot model, CiMet ga kot ZgOsi izpolnjujeta, realizirata Božvoljo. Spor med obema načeloma je spor med bogom in Člom, med Katom in RLH. Tu prehaja Krek od BarPogRlge PSi k RLH Fijji, Ideolnazorom. Hum pravi: Čl je najvišje bitje; ali v Krekovi artikulaciji: »Kdo je kot mi?« Krek pozablja, da skoraj isto izjavo pripiše PozKanom, le da so oni največji zato, ker je z njimi Katbog, torej bog NSSi. Dobri duhovi odgovarjajo Humstom: »Kdo je kot Bog?/ Bog – znate, kaj to znači?« In grozijo: »Pekel ugrabi ga v svoj krog,/ kedor se ž njim enači!« Ni nobene tretje možnosti: ali pokorno priznaš našega boga ali greš v pekel!

Dobri duhovi razlagajo CiMeta: »Na vzhodu glejte tam moža:/ neznatne sta postave,/ a polna božjega duha/ in vneta božje slave.« Vneta, tj. goreča,

zanosna, nasprotniki bi dejali: fanatična, pripravljena na boj, na SV. Gre za odločilni prelom v Zgi Slava; AngelSR: »O dobri rod, slovanski rod«, sam na sebi je dober kot Pot, »a še do zdaj poganski,/ usmilil se te je Gospod,/ da skoraj boš krščanski!« PoKrst ni posledica akcije Slava kot SAKOe, ampak Božvolje: Usma; zdaj razumemo, kaj je Usm: volja boga, da koga RR iz grešnika v PraČla (PČa). »In skoro iz pekla razvalin/ Bogu vzcnete svetišče.« Isto se dogaja v **Tarbi**: iz hudičevega Stša božje; prav za prav: iz Smša in Strša nastane Stš. NDM o pomenu Stša. »Življenja hram« – Za Ž! propagira že Krek, KršVit – »nam vkipi iz višin,/ kjer bilo je grobišče«. Strš-Smš=grobišče, tudi Zajčeve **Grmače**, puščava. Ne St Grob, ampak groblja, Smš skal.

Ni še govora o poKrstu v domačem jeziku nasproti poKrstu v tujem; le o poKrstu. Med cerkvijo, v kateri opravlja Katobred menih iz Solnograda, in cerkvijo, kjer bere duhovnik **Ev** v domačem Narjeziku, za Kreka tu še ni nasprotja. Gre zgolj za Kat kot tako. Kat pa pomeni zmago in slavo. Slava je bistvena za FP. Dobri duhovi: »Slava Gospodu v višavah,/slava zaori v planjavah,/ slava odmevaj iz doline,/ slava – vse bitje zapoj!« Tot je tudi slavljenje boga NSSi, ki se ne sme nikoli – niti za hip – nehati; Gosa je treba slaviti-častiti. Odnos Gos-hlapec; FP odnos.

Krek kar lepo preskoči fazo SV, osvajanja (nazaj) Jeruzalema, Španije (reconquista), Protdežel. Kot da bo šlo brez vojne: »Mir vam je došel, bregovi«, pa ni, Zg govori o napadu NemKanov na Slave, glej **BIVz** itn., »mir vas obsiplje, rodovi«, **BIVz** itn. nazorno kažejo, kako je prihod Stbratov razjezil NemKane, Nemkralja Ludovika itn. »Mir se ti bliža krščanski«; to pa, če razumemo Kršmir kot nenehno SV. Tisočletje po poKrstu so Slavi nenehoma v vojni, tudi med sabo pa z Nemci, Rusi, Madžari, Iti itn. Vsi ti so Kani. »Mir – čuj, o narod slovenski! –/ mir, ker Gospod je s Teboj!« Prav to je stalo Katboga oblasti, v 30-letni vojni s Proti, še bolj v I. SvetV in v II. SvetV. Katbog ni bil z DeKaniSlci, ni jim prinesel miru, ampak pogin-pogibelj, dopustil je PVD. Nič od tega, kar napovejo Dobri duhovi, se ni uresničilo: tisočletje je potekalo v samem nemiru, zlu, zmedi, nazadnje sta zmagali KomPtja, 1945, in KplLDPM, 1990, v nobeni Dbi od teh ni udejanjene napovedi: »Križ se oddaleč ti sveti,/ križ te le more oteti«, Slci v to ne verjamejo, »križ ti bo zore glasilo«, Ideaca, »križ stre hudobno to silo«, tu so se Dobri najbolj zmotili, »križ ti razžene ta roj«. Ni ga razgnal. Vsa SPED je žalostinka zaradi tega spoznanja-izkustva.

»Sv. Ciril in Metod dospeta na vrh grička, pod katerim stoji lipa in žrtvenik.« Sta višja od Pogsimbolov. »Navdušeno gledata v daljino.« Navdušenje je njuna prednost; Krek se Not ldn z njima, enako kot onadva je navdušen, goreč, zagnan. CiMet sta-je nadomestno ime za dvajsetletnega Kreka, ki začenja svoj apostolat, trajal bo več kot 3 desetletja.

4

Stbrata sta srečna, da sta prišla v tako daljno Slavzemljo: »Zdravstvuj mi, zemlja! Več besed ne zmorem;/ tako mi ginjeno srce vzplamteva.« Tip za Kreka: Rad ginjenost, plamen. Najbrž ne gre le za stopnjevano retoriko, ampak za

Pričustveno razgretost. Krek je kot Os narejen iz tistega testa, iz katerega se rojevajo veliki govorniki, tudi karizmatični Vodje. Seveda pa tudi demagogi; kaj od tega je bil Krek v Pos primerih, je stvar presoje AnIna. Cirila, njegov pozdrav sem navedel najprej, dopolni Metod; sta kot MimDč, med sabo se usklajata ali kar sta skladna, Har odmev na Har odmev, Ideapar-HarDč: »Zdravstvuj, slovanski svet, jaz ti kličem! Iz vnete duše ta pozdrav prihaja./ Zdravstvuj! Saj si mi druga domovina!« Spet vnetost. Za IdeaHarpar je Tip, da nikoli ne pride do Not nasprotij v sebi, zmerom – Strno – deluje kot eden, kot PlD-bit in zavest; recimo, da sta tako prikazovana sredi 20-Stola KaKi. RealD takšnih HarDč parov ne pozna, ne verjame jim, rajši slika EDč pare, (J)Elka, **GiM**. Ali vsaj PrepDč pare-brate. Ideace vseh vrst pač želijo vzpostaviti videz, da je znotraj našega Gibanja mogoče Ideaobčestvo že med dvema Pskoma, ki sta ali brata ali K-brata. CiMet imata svoj pomen kot nosivca Krškule v Narjeku, pri Kreku že kar od začetka kot Grka, ki sta na Not način postala – se prelevila – v K-Slava, na globlji ravni pa sta v vseh dramah na temo CiMeta podajana-sugerirana kot tista, ki se jima je posrečila dejanska Brljezen. Za Ideole, ki temeljijo na Bru in sestrinstvu, je dobrodošlo, če se da najti v EmpZgi tak Ideapar dveh bratov. To je posebej pomembno za Nare in Dže, za katere je notorično znano, da se med sabo vse preradi prepirajo in pobijajo; že v prostoru ZahSlavov problem Svetopolka, v Kosovskem nizu tretjega Lazarjevega zeta, Vuka Brankovića, glej Klemenčičeve **Zete carja Lazarja**, srboHrški spor, rusko-poljski, vršičenje tega v JugoBrpokolu v prvi polovici 90-let 20-Stola; seveda tudi v SZgi, v SD: Kostja in Vanja, **ŠpK**, Polkovnik in Stotnik, **Napad**, Štefan-Pavle in Tinč, **Mati na pogorišču**, v NOBD, v SPED, v SPD.

Zamisel KC s hudičem vzdrži le, če je še močnejša predstava ali vera v uresničljivost želje po nebeškem Vemiru kot Abskladnosti. CiMet oz. Krek opazijo, da je Hara Strno kot Pot dana prav Slavom; tu se začne Krekov Gent in rasizem, vnaprejšnja pristranost do NSSi. Ciril, ki ni še nikoli videl ZahEvSlavskih dežel, je vzhičen: »Le glej ta kras, to bujnost, to milobo,/ to raznolikost divno sil naravnih!« Vera kot Rlga je ena, barv in odtenkov pa veliko, veliko Raz cvetlic, živali itn.; pravi ekološki govor! »Glej, tam ti snežni vrh kipi v nebesa,« Tatre recimo ali pa Triglav, morda sta se Stbrata prva vzpela nanj, že pred libprostozidarskim klerikom Vodnikom; kdo ve, skrivnostna so pota Gospodova. »Orjaški gozd je starih hrastov ondi«, Krek je bolj za hrast kot SlavSt drevo, manj za lipo, »in tu livad cvetočih dolga vrsta!« Svet kot cvetoča livada, to je primeren prostor-okolje za svet kot Haro Bra.

V tem duhu-smeri sem želel postaviti nasproti Bmsvetu MV-II **Opre** drame na CiMet temo, ko sem zasnoval **DBPO IV**. Krekov CiMet par je bistveno primernejši za mojo zamisel kot Artačev. Artačeva Stbrata sta brez večje energije, prepričljivosti, nekam epigonsko posušena, Krekova pa sveža, kot je svež in zanosen vsak Prizačetek. Morda se da prav to Krekovo dramo razumeti-določiti kot Prizačetek III. Refe, čeprav seveda ne gre podceniti niti **Tarbe** niti **Slavije**. Kje je ta zanosni začetek SKC gibanja danes?! Francetu Papežu se ni posrečilo, kar si je v začetku 90-let zamislil: triumfalno vrnitev SPE iz Arge v Sldomovino, **Svetinja**, zavladanje Dmbstva, utemeljitev SNDže na Dmb Tradi. Tudi novo poKrst Slcev, ki jih je skvaril Kom, se ni posrečilo; Papež ga je predvidel v **Krstu ob Srebrni reki**. Kremžar je pristal na Demonaci, **Razprava** je kot dramatiziranje ali prevod v RealD Krekovih Zlih duhov; **Na pragu** pa

posreduje Kremževo Intizkustvo, kot da je odrešenje mogoče le še v smrtni uri v duši, kot v Vombovem **Razvalu**, TS in DbZg pa sta za KC in Katboga K-izgubljena. Rad negacija Krekovih pričakovanj iz **CMSlavZ**. Kremž nima več kaj početi s Krekovim in CiMetovim navdušenjem, ki ga je prvi začel podirati Can v **Blagru**, Krek kot vseSlavska Nardama, RMg od druge polovice 60-let pa ga je likvidirala do kraja: »Brežuljki tam, ki kakor pisan vene/ obdajajo ta biser – ravno polje!/ O krasna zemlja!« To ravno polje bi lahko bilo tudi Gosposvetsko polje iz **Vsta** ali že iz Finž(garj)eve drame **Na Gosposvetskem polju**, napisane le par let po **CMSlavZ**, 1891. (Glej mojo ES analizo drame v knjigi **Širjenje svetega narodnega prostora**.)

Nekaj tega, kar bom navedel in komentiral, sem že v **PB** (strani 251-252), a zdaj integralno in v novem kontekstu. – Metod prav za prav ponovi, kar je povedal že AngelSR; Stbrata sta utelešenje – učlovečenje – angelov-angelstva. Metod začne dolg samogovor s pripombo, da je ta Slavzemlja sicer prekrasna, »vendar tudi tužna.« Znana opredelitev: tužni Korotan; tužni neodrešeni Br. Iredenta postane pri Kreku tudi in predvsem Ver(ska). Br še niso odrešeni, ker so še pod knuto-peto tujca oz. Zlih duhov, PogRlge. CiMet sta Veriredentista, prva v dolgem nizu enakih, ki se je začel v drugi polovici 19-Stola; CiMet sta lika iz druge polovice 19-Stola. Problem PogSlavov je iz dozdejšnjega poteka **CMSlavZ** že znan; ta drama je pisana-uglašena skoraj le na eno struno. »Glej, tu še božjega Sinu ne znajo,/ uk njega zveličavni jim je tuj še/ in kri njegova jih še ni omila«; umila, vendar se lepše – bolj milo – sliši: omila. »Ni blagotvorni curek jih še sčistil.« Kar v paru: blag + sčistiti, purizem, Nczčiščenje vere in rase. »In jim pregnal iz src peklenke more«, ki se je sami sploh ne zavedajo; da je môra, jim morajo povedati šele Katkleriki.

Pa je nekaj res môra, če Čla ne straši? Lahko je napačna usmeritev, ampak môra? Môra je psihološko stanje, v katerem Čl trpi, groza, pavor nocturnus, kakršnega sem imel tolikokrat jaz v detinstvu. Zame je res bila prava pot – zame in za Dgfijo, ki je ARF – , da sem se môre zavedel, se z njo ukvarjal, raziskoval, kaj pomeni, od koga prihaja, česa posledica je. Spoznanje je Poz kot takšno; resnica res odrešuje, če je ta resnica kot RazRese, kot ARF vrtanje vase, v problem, ne pa le ena – PriPra – dogma, ki zamenja drugo napačno: ko KC nadomesti PogRlgo. Krek seveda niti najmanj ne misli v mojem duhu DgARF smeri, ampak mu je KatTija samoumevna AbsRPP. Krek ve, da je PogSlavu PogRlga môra, »ki tlači jih, mori in v vek pogublja«, to ve namesto njih, kajti v FD-FKC je Varuh – fevdni Gos – tisti, ki ve in mora zato skrbeti, da se bo prav obnašal varovanec, tj. tisti, ki ne ve in za katerega je treba skrbeti. DSKC me je odbila, ko sem ugotavljal, da hočem do resnice skoz RazRese, skoz Dia, kleriki pa so se zadovoljevali s tem, da so mi podeljevali zakramente in me poučevali o znanih mi dogmah. Doživljal sem jih kot žigestereotipe-fraze-obrazce. In to tudi so. Krek je dajal vanje vsaj izjemno energijo in zanos, v DSKC je njihova vsebina le še Pola.

Metod veruje, da bo Slav kmalu odrešeno: skoz njegovo in bratovo misijonarsko akcijo: »Da, krasna zemlja boš, ko to zvrši se/ ko lice se ti zjasni, rod slovanski«, Slavi še ne vedo, da imajo temno lice, KC jim prihaja to povedat, prav to pa RLH ideologi najbolj zamerijo KCi, recimo Kristan v **Ljubi**: da KC naivno prostodušni – danes bi se reklo: ekološko uravnoreženi, zeleni – Dušsvet PogSlavov zamenja s Pervljeznijo do Si, Trpa, SŽ, SM blodenj; seveda RLH kot Ncl in RePog naivno idealizira ArhPS, prepričan, da je bila kot otroško

občestvo NeČi; Ideaca v duhu Meš folkloriziranja, Gasparija. V času **Ljube** je Gaspari že slikar te NeČi Pog Slje, ki jo brez težav vidi tudi v cerkvenih obredih; vsi so mu le Narrituali NeČi Ljuda. Zato ni čudno, da ljubita Gasparija tako Le kot De.

»Ko sveti Duh z darovi te nadahne,/ in božji Sin v resnici sam obišče.« V tej izjavi je skrit SM Kata. Vrhunec delovanja in Ža božjega Sina je njegova S na križu, JKr kot SŽ. Slavi bodo postali pravi Kani, ko jih bo kdo poklal; recimo NemKani. Tega Krek še ne reče, a v **Pastih** se to že pojasni, glej zadnji – tretji – del drame. S stališča DgZni ni KC vnesla med PogSlave nič novega; prej so se klali, zdaj se bodo, prej kot Pogi, zdaj kot Kani; bistvene razlike ni, EDč se Strno kar naprej vrača, z njim Bm-DŽV, vse do MV-II. Le razlage tega smodela so Raz.

Metod-Krek obljublja Slavom kot trgovski potnik najboljšo rešitev; vemo, da se ni posrečila, glej 30-letno vojno itn. »Krasnejša boš, ko iz tvojih tal cvetoch/ požene hramov božjih četa bela/ in odrešenja znak na njih vzleskeče!/ In najkrasnejša, ko v vsej tvoji lasti/ Bog troedini bo češčen in iste prošnje/ v isto nebo srce bo pošiljalo:/ ko ena vera brate vse prešine«, to je sporočilo Vatikana OrtCi in ProtCi, »svetosti ene ves ta rod spoštuje«, ves rod ne le Slavov, ampak vse Čloštvo. »En Kristusov namestnik vsem zavlada!« S tem je rečena prava beseda, ključ za vso dramo, v kateri še ni bilo niti besede o bogoslužju (nekoč so točneje rekli: bogočastju) v Narjeziku. Krek je edinstveno sposoben propagandist papeštva in integralne Tot KČe. Bistveno je vprašanje, kdo bo vladal Čloštvu: ali posvetni kralji ali papež.

Ciril potrdi Metodovo sporočilo, kaj je bil namen njune misijonske poti iz Soluna: ne Narvidik, ampak VerRlg – konfesionalni – vidik: »Namen ta srca najina ogreva«, tak je tudi namen celotne drame. »Ta je velel, da dom sva zapustila«, v tem sta res apostola, kot Pavel in Peter in Filip in vsi FKrovi učenci, ki so šli širom sveta oznanjat Njegovo vero, »da v vek ostavila sva rodno hišo./ Ta « - namen – »nama je ravnal korak tu semkaj/ in širno polje dela je otvoril./ O sladka misel: brata pridobiti,/ iz pekla žrela za nebo rešiti!« Ne čudim se ruskemu patriarhu, da se pritožuje, češ, Vatikan hoče Orte RR v Kate. Dgč biti ne more; KatKan ne sledi apostolom in FKrovi nalogi, če ne posveti vseh svojih sil za pridobivanje bratov, za to, da iz napačne Cerkve preidejo v pravo; prava pa je le tista, ki uči: »en Kristusov namestnik vsem zavlada!«

V **PB** komentiram Krekov trud, da bi CiMeta po materi naredil za (pol)Slava; Metod: »Saj brat Slovan je nama že po rodu:/ slovanska mati naju je rodila,/ slovanski glas otroka sva že čula,/ ž njim kot mladeniča Boga častila.« Ne grški, ampak Slavski! Ta izjava je pomembna; Katbog je dal CiMetu Slavmater, da bi mogla Slave pokršt od znotraj. Grško bizantinsko VerKulo sta prevzela kot nauk, a Slavkri jima jo je – po čudoviti Božvolji – RR v pravo smer.

Zdaj končno pridemo do tistega, po čemer sta CiMet tako znamenita; Ciril: »Mileje bo donel ta mili jezik,/ krasneje se oživljal čez poljane,/ ko v božjo čast se sladko bo oglašal.« Vse za Božčast, tudi bogoslužje v domačem jeziku. Cirila kar privzdiguje, tako je že ves navdušen, kot Mermoljevka v **Blagru**: »Saj zdaj mi že srce radost spreleta,/ ko čujem divno-lahne njega glase;/ že da me gane, navduši in vname,/ ko v prosti govorici ga začujem.« Koliko lepši bo šele v VerKulgovorici, v jeziku, ki skrbita za njegovo čistost danes Top in Dul(ar)! »Naj tudi on oznanja božjo slavo,« Dul bi raje rekel: slavo naše

Stranke NSIje, Top pa kar prostodušno naravnost: mojo slavo, »razlega naj v nebeško se višavo!«

Brata sta zaskrbljena, ko opazujeta Pogžrtvovanje okrog – ne ravno zatega, tolstega pa le – teleta ali krave; ponavljata že znano in večkrat izrečeno, recimo: »že vrag nam mreže svoje krute kaže«, a ne Bavarcil, »v katere brate oslepljene vklepa.« A nič ne de; če je ČI iz pravega testa, kot Zorislava v **Jtugu** ali Slavijini sinovi v **Slaviji**, ga obet težav le motivira; tudi mene: »A to ne straši naju; da, še vzbuja/ pogum junaški, ogenj sveti vnema.« Ni tak tudi Klavora iz **Opre** in padre Giovanni iz **Ognja**? »Da v krepko delo sile vse razpneva/ in vse moči predava v sveto borbo.« Poudarek je na St borbi, ne na blagem prepričevanju, kamor se je preselil v **BIVz**.

Preden sta CiMet začela s SV zoper Pogsvečenike in Pogmiselnost, ki se je, kot vemo iz **Ljube**, RR v Vojboj, si že zamišljata konec njunega delovanja; v duhu zaobsegata vse njuno nadaljnje Ž; Metod: »Tako je.« Sveta borba je pred nama in nujna, veseliva se je. »In ko na večer življenja/ Sodnik zaterja dela poročilo«, KatBog predvsem kot Sodnik-Nadzornik, »da neustrašena pred božjim stolom«, to je tista TH neustrašnost, »pokaževa Sodniku bratov četo«, spet Vojizraz: četa, »češ: `To je rod, ki sva ga prerodila`.« Prerojenje je VoM; PogSlavi so s poKrstom vstali od mrtvih. Prerodila sta ga po Božvolji, kot njegovi roki; »to sad je truda hlapcev tebi vernih.« ČI – FČI – je hlapec (boga) kot tak, ne SAPO. »Gospod, ti ga ohrani, góji, čuvaj!«, ta rod Slavov, mi ti bomo služili kot čuvarji, stražarji, odtod Straža v viharju, ta Ehr(lich)ova organizacija mladih.

CiMet se zavedata svojega pomena: tega, kako se ju bo ocenjevalo čez tisočletje, okrog 1885: »In ko že tisoč let zatone v večnost.../ Slovan tedaj, ko bo čez« najin »grob korakal«, spet Vojizraz: marširati, »imel v spominu bo besede davne,/ ki iz najin jih ust je otec slišal;/ obnovil v srcu bo ta uk ljubezni«, drama **CMSlavZ** služi tej kontinuiteti CiMetove oporoke, »ta uk edinstva, svete bratske sloge,/ ki ga midva mu bova govorila.« Ne toliko pomen Narbogoslužja, ampak KC monolitizma.

Sledi njun zadnji – skupni – govor, duo: »(Oba poklekmeta, primeta za križ, ga dvigneta in slovesno vzklikmeta:) O Bog, naš oče, čuj molitev sveti!« FP: Oče, St. »Razsvetli svoja hlapca, ki nevredna/ vsiljujeta se v širni tvoj vinograd!/ Pomoči daj, okrepi nama sile,/ in blagoslovi svojih slug napore.« Vse FP-FKC Ideola. »Da seme, zasejano v plodnih srcih«, kako ga bosta zasejala, opisujejo nadaljnje drame o CiMetu, »vzkali in klica nikdar ne usahnel« Danes usiha, a usahnila še ni. »Ti, križani Zveličar, ojunači«, Her je Voj krepost, »utrudi nama srce, da brez straha«, spet neustrašnost kot Vojčednost, »si trnjevenec na glavi vsadiva.« Tu prideta do PriPra Krša: do SM viktimizma, do želje po Trpu; glej tretji del **Pastov**. »Da boli se v trepetu ne zbojiva!« Da postaneva mučenca v božslavo.

»In ko se v drugo na zemljo prikažeš,/ s pravico jo brez milosti presodiš«, RPP in ne Milost!, to je končno in največje sporočilo **CMSlavZ**, ne pa več **ObV** MV-I, »da midva in čuvancev najin četa,/ se vsa na desni strani izpostavi«, De je KC prostor v Francparlamentu že od FrancReve, ostaja še danes v Sparlamentu, »da združimo se vsi v nebeški slavi!«

FARNI OKVIR BIVANJA

(ob Kuretovem uvodu v Petančičevo **Igro naše fare**)

1

PetančičeveD (PečD) dozdej še nisem analiziral¹, le Kuretove (**Blažena mati Hema, Slepa grofična** itn.), izhajajoče dejansko v isti založbi; založba »Ljudske igre«, v tej ediciji izide **Igra naše fare (Ijše)**, preide nato v bolj znani »Ljudski oder«. Vodi ga Niko Kuret, Davorin Petančič je njegov glavni sodelovec. Oba pišeta igre, pomaga jima, tako s pisanjem dram kot organizacijsko, Janko Moder. PV sta ti dve založbi posebno močni, imata program, Mas ga izvajata, na DeGled sceni prevladujeta v drugi polovici 30-let, ob izdajah iz Grobelj, lazaristov. Tip, da PoV vednost o tej Kuretovi grupi skoraj izgine. Kuret ne govori o nji, sam Zamol svojo dramsko usmerjenost, avtorstvo kot dramatika in voditeljstvo kot Gledideologa; postane zgolj – čeprav prvovrsten – etnolog. Moder preide med prevajalce, le MV deluje kot GledčI, je dramaturg v »kolaboracijski« Drami SNG, od jeseni 1943 do maja 1945; kasneje je lektor za Gled oz. prevajavec mnogih Gled del. Petančič mrkne. MV je kot štajerski duhovnik izseljen na Hrvaško, baje tam izstopi iz KČe oz. se poroči; nisem gotov. PoV se ne vrne v Sljo, ne vem, kdaj je umrl. Čaka še na biobibliografijo.

Že v EŠ podrobni analizi treh Kuretovih dram (KurD) sem podal sodbo, da gre pri tej skupini za KfzD(ramatiko). **Ijše** to sodbo potrdi. Najprimerneje je **Ijše** brati kot Dia-polemiko v MimDč paru s Špic(arj)evimi **Osvobodenci**² (**Osci**). Ti so bili najverjetneje napisani ali v drugi polovici 20-let, vsekakor enkrat do Si kralja Aleksandra 1934, **Ijše** pa uvaja petletje druge polovice 30-let, ko pride na oblast Ljudska ali Katstranka (Korošec-Natlačen). To obdobje razumejo Klci – TaSKC – kot analogno tistemu po volivni zmagi 1908 oz. vsaj radi bi, da bi bilo analogno. Je in ni. Je: dve letnici označujeta močan polom Klcev: 1918 in 1941. Le da jih 1918 nadomestijo Libci, Špic podaja zvezo – rodovno poroko – med Jugosrbkraljem in Slici, med kraljevo hčerko Vlasto in Slibcem Damjanom. Klci si opomorejo šele v obdobju 1935-41, medtem ko oboji propadejo MV oz. 1945; 1990 se začne precej nova in Dgč zgodba za vse. Doba 1908-1914 je vrh II. Refe, doba 1935-41 vrh III. Refe; medtem ko je IV. Refe (SPED) Dgčna, dogaja se v glavnem v Argi, po 1990 pa je kot ustvarjalna Kula, posebej pa kot SD, skoraj povsem jalova³.

IV. Refe v SD predstavlja – tudi v bloku Pniza **DSPE**, ki ga pravkar pišem (knjigo 11) – BRoz(man)ova drama **Obsodili so Kristusa**⁴, 1962, kot zastopnico III. Refe pa sem izbral **Ijše**; obe temeljita na II. Refe, za njeno zastopnico sem izbral Anonimusovo dramo **Za križ in svobodo (SvKriž)**, 1909. V bistvu **Ijše** izvajajo program, ki je določen v **SvKrižu**. II. Refe-SD sicer še ne uprizarja jasne lReve, ker je tedaj še ni v SvetZgi; Mehiške Reve okrog 1910 ne

razumejo kot lReve, Pariška komuna pa je že daleč, predvsem pa, ni bila uspešna. Vse Dgč je po oktobrski Revi 1917. Zato drame III. Refe že podajajo lRevo in reakcijo nanjo, tako v Španiji, Jel(očnik) v **Kršpi** 1938⁵, sam Petančič (Peč) v **Velikem prirodu**⁶, 1937, Janez Oblak v dveh poslovenitvah, obeh »po češkem izvorniku priredil«, v **Izgubljeni ovci** in **Križu in Sovjetski zvezdi**, obe 1936.

Tip: KatDSD še bolj Zamol svoj PV Kfz kot DSL svoj PV Stl. Morda zato, ker je v SD-Le-30 manj Stla, več Trade RLHa, medtem ko je v SD-De-30 Kfz ne le jasno viden, ampak ga je TaSKC samoumevno, naivno, v sebe Makprepričano uveljavljala. Ker je bil Kfz MV poražen, ne le v Slji, ampak tudi v Zahsvetu (ZahEvri), ga DSKC Zamol. Nikakor pa ga ne Zamol zaradi PSte Kfza; pri tej vztraja⁷, glej vso SPED, vso do zadnjih, do Kremž(arj)evih **RazPraga**.

Naloga **RSD** je vsestransko odkrivanje resnice; najprej kot dejstev, to je prva stopnja RazRes(nic)e in NastRese. V duhu te zahteve je treba ugotoviti: SD-Kfz ni Zamol le od nasprotnikov, ampak od lastnih ustvarjalcev, od SKCe. DSKC je presodila, da ji opozarjanje na PV Kfz-SD ne koristi. Danes uveljavlja svojo Refe pod masko nove Ideace (IdeaHarle), pod ideologijo ČIP. €S analiza **Igše** pa bo pokazala, kakšna so dejstva. Interpretacije so lahko Raz, ker je vsaka razlaga RR, a citati, ki jih bom navajal, bodo govorili sami zase, opravili bodo svoje. Nekateri izjave in Stre Čl delovanja so vendarle tako jasne, da jih ni mogoče – ali pa res le na silo, ki je opazna od daleč – zanikati. Recimo, da je danes na Krasu – pred mojimi očmi – bleščeče jasno sončno jutro, ali da pišemo 22. maj; ali da je včeraj pričal pred haaškim sodiščem Kučan; ali da sem imel zaradi včerajšnjega bivanja v Lji sinoči-ponoči kar se da mučne krče v nogah. Sama dejstva. Skoraj enako nedvoumen je Pečev Kfz v **Igše**⁸. Morda se da reči stvari Dgč, z Dgč imenom, a sama stvar je jasna. V teku analize se bom spraševal, kako se da stvári – odkrivani PSti – še reči. In kaj tisti – morda idealizirani – vzdevek-naziv same stvari pomeni.

S parom **Osci-Igše**, ki mu bom dodal par **Igše-Kreflova kmetija**⁹, bom okreпил in nadgradil svojo sodbo o PV (v SD-SIZ-30) obstoječem PrepDč-€Dč smodelu med DDč in LDč para **Zasad-Stvar**¹⁰ (**Jurija Trajbasa**), tudi **Viničarji-Križ in Sovjetska zvezda**¹¹, **Pernjakovi (Jamnica)-Igra o antikristu** itn.; dram, ki tvorijo ta MimDč-€Dč par, je veliko. Medtem ko je PoVD poudarjala Kulmoč PVLe(vice), čeprav je obsojala to leKulo za PsKulo, za propagando hudiča, je imela PoVLe v boju za določanje narave Dgč interes: predstaviti Kat ali celo KfzKulo kot neobstoječo. Dmbci naj bi bili le okupatorjevi hlapci, brez lastne biti, zato Kulno jalovi. Odsotnost DeSD-MV je Ptji to sodbo olajševala. SPED(ramatiko) pa je PoV Zamol, ni ji dovolila vstopa v SIZ. Posrečilo se ji je SPED narediti za neeksistentno.

Po isti logiki je to neobstoječo DeKulo razširjala-podaljševala za nazaj v čas 30-let. Podoba, ki jo je PoV Ptja izdelala o SD-30, je bila povsem enostranska; kot obstoječa se je obdržala – je bila priznana – le dramatika Brnčiča, **Med stenami**, Krefta, **Kreature**, Ferda Kozaka, **Vida Grantova** itn. Tu je izvajalo PtjPolo uslužno-hlapčevsko SLZ, na čelu s PatrZadrom, enako s SrKosom, dejansko z vsemi, ki so tedaj delovali v SLZu. Še danes podobe niso spremenili: prvič zato ne, ker ne poznajo dejstev – zato ne dosejajo niti Tem pogoja za Zn – , drugič, ker DeSLZgarjem ni pogodu opozarjati na PVKfz, na Kureta, Peča, Ko(ci)pra, Jela itn.

Zarota molka, ki je Strna – izvira iz IdeolPol interesov Le in De tabora – je popolna oz. bi bila, če ne bi nastajala **RSD**. **RSD** je tudi zato neznan, ker LZgarji, ki sem jih navedel, nočejo, da bi prišla na dan resnica-dejstva. SLZ se tako kaže kot načrtno AnRazRese, zavestno v službi IdeolSSL, celo Utlaži. Kajti omenjenim LZgarjem pošiljam knjige **RSD**, trdijo celo – ko se mi v pismih zanje zahvaljujejo – , da jih berejo, a njihovih ne dognanj ne dejstev ne upoštevajo¹². Torej ne gre niti toliko za Zamol mene kot raziskovalca¹³ in mojega dela, ampak skoz moje delo za Zamol nečesa objektivnega, v stvarnosti obstoječega, sodečega v Ožld in Dč arhemodel, ne v Dv arhemodel, ki je območje interpretacij.

PoV PtjSLZ (tudi Kosova itn.) z izločanjem vrste dejstev in litsmeri reducira SDZgo (SDStro) na en pramen, na Monmodel. Iz PVLeSD izloča Stl elemente, poudarja RealD momente, s tem to smer čisti neljubih primesi, jo dela za Ideadediča CanD itn. Ob RealD upošteva – a šele kasno, dejansko šele od druge polovice 60-let naprej – tudi GrumD, prav za prav edino **Gogo**. A jo ima za unicum, kajti tisto, kar izhaja iz **Goge**, **Zastorov** in **Pierrota**, to pa je RMg, ravno TradSLZ, ki je spoj Mrka in SHKI (to forsirata med drugimi posebej grupi okrog PatrZadra in ČirZlca SrKosa), blokira, kritizira, recimo nastop ludizma¹⁴, ata Kos Šalamunov **Poker**¹⁵ itn. (ČirZlc ga v tem podpira, ker se boji v novi Gene konkurence, hoče biti patriarh, prvi med nabobi v SKuli.) Po sili razmer, ko od 70-ih v 80-leta RMg prodira in se uveljavlja, tudi UZn PatrZadra in SrKosa popušča, dopušča nove smeri, se jim prilagaja, kot se vsaka uspešna Pola; omenjeno SLZ je poudarjeno PolSLZ. Kidričevo, Prijateljevo, Slod(njak)ovo je bilo dejansko precej manj Polno, čeprav se je zdelo nasprotno. Bilo je Nar poudarjeno, Nar pa je zanosna Pola kot uresničevanje Stbiti, medtem ko je SLZ omenjene naslednje Gene – naj ga imenujem s kratico Manip(ulativno)SLZ – Polno v pomenu instrumentalno, politikantsko, izgubilo je PriPra čut za Nar in Razr, drugega čuta za vse, kar presega polaščanje (boj za oblast), pa ni razvilo; ker pa je čutilo, da je le Manipinstrumentalno, v srčiki Nih cinično, se je močno trudilo, da bi – celo pred sabo – Prikr svoj Nih. Zato je tako besno nastopalo zoper Nih RMg Gene, zoper Šalamuna, Zagoričnika, Jovanovića, Šela itn.

Kasneje je te deloma sprejemalo (Zagoričnika nikoli, ne Rudolfa ne Filipičiča), deloma so ti sami kot Poliki prehajali v DSD (Šel), v DSL (Jovanović). Ko je ManipSLZ opuščalo napade na Nih, je stopnjevalo svoje konstrukte IdeolSSL Klas-lika (Patr), Sl(Ps)Ncla (Zadr), Katusmeritve (SrKos), formalizma (Gačnik), vračanje k primarni filologiji. Same maske, ki naj bi pomagale Prikr Not izpraznjenost, celo OIS tega ManipSLZa. Nobena GG dozdajšnjih SLZgarjev ni bila tako cinično nesramno poljubna do dejstev in sestavljena iz samih SaPskov, ki pa nastopajo navzven kot Narspomeniki¹⁶. Grda GG. Ni čudno, da sem razdvojen, ko moram z njo – z njenimi zastopniki – sedeti v SAZU za isto mizo¹⁷.

Ta moj obup mi je včeraj povzročil vrsto napadov krčev, tudi v rokah, celo telo se mi EkP krči od odpora-gnusa, ko grem v Ljo in se pripravljam na srečanje z ljudmi. Ponoči sem napisal pol AP dolgo pismo UZnici Nedi Pagon, ki deluje na las enako kot omenjeni LZgarji. Moje delo – desetine spisov izbrane teme o Slovu in Idi – Zamol, obenem pa me naivno-nesramno vabi k sodelovanju; ima se za le-vičarko, a hvali Šela in Janča: ali je zmešana kura ali leze v rit potentatom ali pa sodi v tisto ultralegrupo, ki sodeluje s PePKom

v duhu LeneoNcla, ki brani SIKldo; bom odkril¹⁸. Pripravila me je do pisma, v katerem sem se pritoževal nad krivicami, ki se mi – mojemu stališču – delajo. Se mi res. Le pritoževati se ne bi smel. Le ugotoviti dejstva, nato pa kozo mahitati po goflji. Zbolel sem, ker me je potegnila nazaj v drek, iz katerega se trudim splezati.

Db, v kateri živim, je ena sama past, njena dejavnost eno samo nastavljanje pasti, valjenje v isto (ldo), v katerem so oni: v sladki Drek. Pagonklja najbrž s svojo grupo – institucijo – vleče plačo za to, da izdeluje Znnaloge, te pa so po Stri diletantske, ne dosejajo norme ustrezne Zni, kot je ne ManipSLZ, ko analizira SD (s tem SLito) med 1930 in 1960. Samovoljno je izločila ne nepomembne revije kot nerelavantne, njena grupa jih ni pregledala, recimo mariborskih Dialogov, v katerih imam – ne le – jaz več odločilnih spisov na temo Slov in Id; temo je začela preučevati šele v obdobju zadnjih dveh desetletij, medtem ko je bila – vsaj za PoV čas – tema načeta, eksplicirana in rešena v 60-letih, od Pers do Problemov. Med viri ni upoštevala ne Pir(jev)čevih spisov iz obeh obdobj, ne debate okrog Čosića in **(Ne)resničnih dilem**, ne Verusovih, ne Krambergerjevih, ne Kozakovih itn. K-da tega ni.

Vse se ji začne šele s časom, ko se začenjata uveljavljati ona in/ali grupa, ki ji pripada¹⁹. Niti nakazana ni problematika iz MV in PV, iz časov Avse itn. Rad nesramna Reda amaterjev in Stl nasilnežev, ki pa so v resnici deca ManipSLZa, tj. instrumentalizma SrKosa in nato Žižka, ki je dal zgodbi piko na i. Žižek se je v nekem obdobju od prostodušnega cinizma obrnil k Eti, k AnGlobu, enako kot Hanzi in Gene iz 68. Vse te Gene in GG so sklenile med sabo pakt Zamola²⁰.

Jaz sem udarjen z njim zato, ker ne pristajam nanj; obenem pa mi kar naprej prožijo roko, niso me izvolili le v SAZU, tudi vabijo me, zdaj Pagonica, včeraj Patr, predvčerajšnjim SrKos, da ne govorim o ČirZlcu, ki je skoraj pokleknil pred mano, da bi ga priznal. Ne gre mi za Pvmene, gre za Rad blokado možnosti prodora Dti-Dga, DgZni. S tega vidika pa se zdi Šelovo **Kanje** celo ustrežnejše – manj neustrezno – od Ideac PatraZadra in SrKosa. Šel na naivno iskren način izraža svojo Rad SZ, Patri zidajo Panteon iz samih – celo le namalanih – tort. Patri izdelujejo en sam sistem lepote, ki danes nima več biti²¹; Šel se vsaj martra. Patr se Pvt nekako trudi, rad bi razumel celo Bartola. Žal ga razume le od zunaj. Ne more si kaj, da ga ne bi pri priči zlorabil za prestižno bitko s SrKosom. UZnika se trgata za truplo.

K-da me branje analize **Igše** pomirja, ko primerjam to dramo s PatrZadrSrKosom oz. njihovim SLZom. Še **Osci** so kljub svojemu neizmernemu diletantizmu manj neustrezni od gladkih, pološčanih, akademskih, strokovnjakarskih razprav omenjenega ManipSLZa. Peč je mislil resno, ko je pisal **Igše**, v nekaj letih 15 in več dram, ki so imele le en namen: Refe SDbe, RR te Dbe v smeri Kfza. Boril se je za Kfz. Kasneje se mu je odpovedal, kot Kuret in deloma Moder: III. Refe je bila že precej manj kompletna, močna, vizionarska kot II. Refe, bila je bolj histerično aktivistična, kar je Tip za Kfz. Debevec, Anonimus, Sard(enko), Krek itn. so bili še doktrinarji in vizionarji, točneje: revizionarji. Dramatiki III. faze Refe, ki so ostali živi PoV, imajo posebne razmere, živijo v izgnanstvu. Le dva iz izgnanstva – iz SPE – sta po 1990 še našla v sebi moč za pisanje (takrat IV.) Refe Kfza, Papež v **Svetinji**, Kremž v **RazPragu**. Ostali so le še ciniki, ki nosijo Ideacamaske (JOGSŠKi); isti – Id – so z ManipSLZgarji²². Ti – nekoliko mlajši od omenjenih

ManipZgarjev, prejšnja KatGene je bila pobita v PVD – so prav tako prazni, izvotljeni, brez vere v Boga, Poliki, niti pristni ideologi niso več, le še manipulanti. Bežijo v Katvrednote, analogno kot LeLibci tipa Pagonesse v PsUZn, v izmišljene formalizme, ki jim dodajajo neARF Pvt vsebine.

Pagonka (poganka, ki ne poganja več; posušena cvetlica) začinja razmišljanje o ldi z definicijo iz nekega slovarja: da je ld »popolna enakost dveh stvari«.

Kam je mogoče priti iz takšnega izhodišča? Naj to definicijo nekoliko pokomentiram oz. razložim svojo definicijo lde-ldMa-ldBa. S tem ne bom dal le Altpojma temu, ki ga uporablja UZn, ampak bom hkrati tudi ES umestil Pečevo **Igše** v svojo DgZn.

Z DgZn stališča je omenjena »enakost dveh stvari« (ld med njima) šele spoznanje, ki izhaja iz realnega iskustva, ko trčita druga ob drugo dve Ožldi. Fija začne z opredelitvijo Ožlde, tj. lde, ki še nima ARF-podvojitve. Teza je: je, kar je. To tezo-spoznanje je treba uveljaviti, sicer je brez moči in pomena. Uveljavi jo trditev, ki je resnica omenjene teze, v tej skrita-Prikr: Sem, ki sem. To je samoopredelitev judovskega boga. Abs samovolja sile, ki hoče biti Abs despot, nazadnje tudi subjekt (NSS, Naš Nar, ProlRazr, Ncz Nemčija, Katbog itn.). Če bi se uveljavil le ta despot-bog, bi morda še šlo. A se zmerom – Strno – znajdeta vsaj dva, ki trdita vsak zase isto (ld); vsak od njiju je – hoče biti – bog. Med njima pride do »popolne enakosti« oz. do lde, ki se kaže kot MimDč; a ker je lahko le eden skladen z opredelitvijo, se nujno spopadeta med sabo, kdo od njiju bo ta eden-edini. Pride do SV-Bm-DžV. Do PrepDč med Klci in Libci, **Osci**, do DžV med Bržo in Prolom oz. med KC in Ptjo oz. Mešblok in OF MV; med NOBD in SPED²³. Popolna ld med dvema stvarema se skaže kot popolno – Rad – Sš, izključevanje med dvema Sžoma.

Po logični vsebini je to, kar opisujem, povzeto v tretjem spoznanju-izjavi: popolno nasprotje med dvema stvarema, ki sta subjekta ali tekmeča ali Sža. €(di)ni bog iz **BSov** se RR v vojno med judovskim in KršBogom²⁴, med rimskim in Kršbogom, glej oba **Pas(ijon)a**, nazadnje pa se prek vmesnih faz-modelov (ČD-NKNMeša itn.) RR v RMg-Dv arhemodel, ki bi mu po analogiji lahko rekli, da sta dve stvari, po vsebini UtRaz, po formi pa isti, kajti obe sodita v isti sistem mišljenja, v ldM, v oddelek IVJ²⁵, glej Jesihove **Sadeže**. ld kot forma ostaja, to pa je poglobljeno: vse se da subsumirati pod ista pravila urejanja kaosa in Konte.

ARF tega procesa pokaže, da je imel Niet globlje prav od Platona in od Kata kot Rede Krša na Ož(K)ldo. Platon je zato lahko Fif KršTije, ker poveže ta ldM z bogom NSSi, s **Staro zavezo**, z izhodiščem: Sem, ki sem. Niet pokaže, da je takšna izjava le konstrukt, kvečjemu SSL. To kažejo že Marx, Feuerbach itn. Niet spozna, da je pod Fijo-Tijo dejstvo Ža (in Si). Krš to ve, saj opredeli svojega boga kot BČla in FKra, kot S-Ubitega in kot VeŽ(ivega). Niet vzame to spoznanje izpod Fifmaske (platonizma, kasneje aristotelizma) in odkrije, kaj je Ž; na osnovi Darwina trdi: Ž=Agrčkz, jaz dodajam ld. Sem, ki sem, pomeni: le jaz smem ekspandirati brez meja, ker sem edini Stvarnik, Zakonodajavec, (Ob)lastnik itn. Kdor se mi upira, je taksiran – jaz ga taksiram – kot hudič, kot Abs zlo. Za PVDeSD so to Komsti, za MVLeSD so to Nczsti. Rdeča komisarka iz **Napada** in esesovec Harz, Klč Žolc in Libec Mirtič iz **Rojstva**. V te like uvajajo PrepDč liki iz **Oscev**: IdeaHarld JugoSrbKralj in Dam(jan), medtem

ko so Mošnja, Trn, Mrak Neg liki-hudiči (iz iste drame). Analogni so iz **Kmetije (Kmje)**: pater Mirko, posestnik Vilčnik itn.

Zaradi ugotovljenega sem naredil enačbo: $\check{Z} = \text{Agr}\check{E}kzld$, ki je brez ARF. Pri priči se maskira-alizibizira znotraj Dv arhemodela (sicer ne more misliti) v IdeaHarldo; v JugoSrb kraljevino, **Osci**, v KatKršfaro, **Igše**. V Šorlijevem romanu **PoR** nima teh dveh oznak oz. imajo jih Neg liki v vsakem taboru, pri Klich Dekan in kaplan Pasar, pri Libcih župan Žebrič. A Šorli ima – v tem romanu – moč, da stopi iz EDč-PrepDč razmerja-para, tudi na osnovi umno premišljene Nietove Fije. Can regredira od KI-Lib PrepDč para k ProlBrž EDč paru; Šor ne. Šor preseže EDč par s spojem NKNMeša in antične modrosti nekakšnega stoicizma. Za LD je to optimalna drža. V DaSlji je ne goji nihče ali redki kot Pvt²⁶.

S(mrt) je umor; AgrEkzld vodi v morivstvo; Pravec, Prada. Id se na tej stopnji – kot EDč – razkrije (konec Prikra) kot AD; ne le kot izjava, da nekaj je, kar ni (Anteza izjavi, da je dvoje med sabo Makld), ampak da nekaj, kar ni(sem) jaz (ki sem, kar-ker sem), tudi ne more in ne sme biti, vnešeni sta Eta (sme, ne sme) in Fija kot Pot. Vrh te logike je, da nekaj-nekdo mora biti; ta nekaj je NSS, ta nekdo sem jaz oz. moj bog ali bog moje NSSi. Za Peča mora biti le Katbog; za Potrča v **Kmji (Izdu, Lacku** itn.) le MrkZg ali nadZg, katere edini legitimni interpreti so Marx-Lenin-Tito (KaKi); vmes je bil Stalin, a je 1948 odpadel.

Šele če tako razmišljam, postane pojem Ide razumen, inteligibilen. Nar (Narinteres) se veže na Ido (to je tema šolske naloge, ki jo izdeluje Pagonina UZn grupa) tako, da se SNar (to je naš Nar) samoumevno kaže kot Ož(K)ld (kot ravnotežje med AgrEkzldo in IdeaHarldo), ostali Nari pa kot tekmeči te naše – edine prave – (K)Ide. Tej tezi je mogoče ugovarjati s stališča tim. multikulturalizma, ki je Prikr ime za enakopravnost večnacionalnosti. (Ož)ldNar prehaja – se RR – v Dv interNac Glob sistem. Kaj pa je ta sistem, je več razlag: ali KplBržsistem (ZDA, v drugi vrsti ZahEvra), torej UmKap, ali solidarnost-enakost med I(zkoriščanimi) in Z(atiranimi), slabo plačanimi, Db deprivilegiranimi, lezbijkami, buziji, manjšinami, ki skoz interNac bivanje iščejo novo SvetKldo, novo Etbit v nadomestnem utopistično razumljenem PsProlu²⁷. K temu sili DaSD motiv dna²⁸, ki je modni trend predvsem Gled DinjDurg. To Psgibanje Posn(emajo) Žursti, DaSlelite na čelu z UProfi, ki so Zniki prazne retorike.

AnGlobi – Hanzi itn. – nočejo slišati za par ŽS; nadomeščajo ga z RMg retoriko. Da pa bi bili prilagojeni DaZeitgeistu, začenjajo upoštevati ČIP, Eto, StŽ itn., kar koli, kar bi jim dajalo večjo težo in masko-alibi. Hanžkov komutativizem iz začetka 70-let se je izpel v jalovo samoPosn; zdaj jalovec parazitira na regresu v Dč arhemodel, na boju zoper S, na prizadevanju za Ž, v katerem se sreča in ldn z ultraKatfz ideologijo (z belimi sestrami); v Pepku se obe ldn. Zgodbo sem zasledoval desetletja, odznotraj sem razumeval in interpretiral Hanžka²⁹, Jesiha, Marnika, Geistra, Zagor(ičnik)a itn. Opažal, kdaj so se (Šel ipd.) začenjali RR v ideologe celo SKulKrš(K)Ide.

To SKrškldo kot izvir-temelj uprizarja-zagovarja Peč v **Igše**, Kuret v svojem **Juriju Kozjaku**, Peč, Krek, Sard, Turn(šek) v obnovi CiMet teme. Tudi o tem bo v **RSD** še govor.

V ES analizi **Igše** bom opozarjal na Not zveze med (K)ldo na eni, NSS, KC, SNL in DbDž stvarnostjo na drugi strani. Šele tako bo tema Ide in SNara

razumljiva. **RSD** je prostor sreča(va)nja Ide (THM-kroga) in konkretne DbZge Slova. **RSD** pomeni tudi razumevanje SD v okviru THM-kroga oz. ČHM-sistema kot DgZni, DgMa.

2

KMg ima še nekatere dodatne poteze. PVSKC je verjetno duhovnikom dovoljevala ali prepovedovala Kullit ustvarjalnost, kakor katero. Ali pa je bila »Založba ljudskih iger v Ljubljani« založba (blizu) same KČe. Določen vzrok je najbrž bil, da piše v kolofonu na 4. strani knjige: »Z dovoljenjem preč. knez škofijskega ordinariata lavantinskega št. 1314 z dne 24. junija 1935.« Naslov škofijskega urada, namreč da je »preč« astiti, sodi v FP. Zakaj bi bil kak urad – niti ne Čl kot Psk – prečastiti, torej ne le častiti, ampak nadčastiti? Je mar celo sekret v prostorih urada kot njegov del nekaj več in višjega, kot so ostali sekreti-uradi in ljudje? KČ kot FKČ je Strno odklanjala enakopravnost ljudi, s tem ČIP. Zganjala je idolopoklonstvo; Ptja jo je pri tem Posn, a ne dosegla. Tito je bil sicer NarHer – edini kar dvakrat, zakaj ne stokrat? – in maršal, a Preč(astiti) ni bil. Škof mariborske škofije (Tomažič, Deržečnik) pa je bil celo (pre)vzvišeni³⁰, tudi knezoškof. Komsti so Pl naslove ukinili, Grof je ostal le nek prekmurski AgroPolik, Knez občinski sekretar iz Kopra; zanimivo, največ je bilo Kraljev, prava inflacija. Čudim se, da Ptja tega priimka ni prepovedala; a vendar ji je bil vsak Slc, ki se je rodil po 1923, sumljiv, če se je pisal Kralj in če mu je bilo ime Peter.

Omenjeno dovoljenje KČe dokazuje, da svojih udov ni imela za SAPO; celo javno izražanje jim je dovoljevala (ali prepovedovala); ko je PoV zabavljala čez enako ravnanje Ptje, je hinavčila³¹.

Da je **Igše** Katagitka (izdanje AgitPropa), je vidno na prvi pogled. A da tega ne bi spregledal niti slepec, napiše urednik založbe Kuret še tekstič knjigi **Na pot**. Že v prvem odstavku pove, kaj je namen drame in knjige: »Igro naše fare Davorina Petančiča izdaja Založba ljudskih iger v znamenju drugega evharističnega kongresa za Jugoslavijo v Ljubljani, v duhu njegovega dela in v iskreni želji, da bi ustregla sadovom, ki jih bo ta morda največja manifestacija naše vernosti rodila za utrditev cerkvenega občestva med nami.«

Analogen – Id – namen je imela tudi StIPtja z NOBD in PoV agitkami, tudi lopatarsko-kramparskimi in industrijsko-tovarniški. S stališča Mešpresoje gre za manipulacijo Umeti v namen Pole. Z DgZn stališča gre za manipulacijo vsega v namen hiliastične karizmatične grupe, Ptje (enako KČe). S stališča KČe (in Ptje) gre za integriranje vseh dejavnosti (Totale Mobilmachung) Dbe in oseb v namen uresničitve Koma kot IdeaHarKIde, nebes na zemlji. KČ sicer ne verjame, da bi bili ljudje sami iz sebe zmožni udejanjiti nebesa na TSu, vse more uresničiti le Katbog kot FGos, a to poteze Totmobilizacije ne spremeni.) Poteza, ki jo opisujem, se imenuje integralizem, PV je bila v uporabi, v KČ – v Kfz – kot Poz; tudi v J(ugo)Fzu – v **Oscih** – kot Poz. Ali poenotenje, regres v Br, razumljeno kot MonTot³².

Veljajo vse tri razlage-oznake, ki sem jih navedel v prejšnjem odstavku. Za PVSKC je bil Drugi Evharistični kongres središčen dogodek v (III.) Refe.

Kuretova grupa (Kurgrupa) se je v celoti postavila v službo te Refe, s tem tudi Kongresa; PoV Ptja je s svojimi Kongresi Posn KC in njene kongrese (koncile itn., pred nedavnim je organizirala DSKC sinodo.) Naj DSKC ne klobasa o svoji Nar usmerjenosti; analogno kot Ptjkongresi so bili tudi njeni (vse)jugoslovanski, ne Slski; SKC se je obravnavala kot del širše, nadSlške KCe. Šele po osamosvojitvi Slje je KC priznala Slcem metropolijo, samostojno škofovsko provinco itn.

Kot so bili PoV Ptjkongresi »največje manifestacije« JSI Komvernosti, je bil omenjeni KCKongres 1935 za Kane. To ni bil le običajen Polkongres, a tudi Ptjkongresi niso bili le Pola v pomenu profane-sekularne Pole Meš tipa. Ptjkongresi so formulirali resnico (RPP); ker so KCKongresi RPP že posedovali, so izdelovali aggiornamento tega RPPa. RPP je dal že Katbog oz. jo je sporočal na koncilih in papežem osebno. Namen organiziranih srečanj KC hierarhije in Kanov kot vernega ljuda je seveda v tem, kar omenja Kuret: v utrjevanju cerkvenega občestva med nami.

KC je kot Ptja občestvo + organizacija-institucija + Tija-Fija ali ideologija, kakor hočete. Medtem ko je za RLH Umet lepo izražanje resnice (v PMLD ni več ne lepo ne resnica, le še igra, Už, obrt, Teh-nik-a, blagó, znak itn.), ki je obenem tudi ls resnice. Za RLH Umet (Kula) ni enkrat za vselej vnaprej dana; iznajdujejo jo Fifi, Zniki, Umtki, medtem ko prizna KC v najboljšem primeru Umeti kot novim-spreminjajočim se tokovom-smerem-stilom le pravico do prilagajanja RPPa (do aggiornamento), kakšne nove Resnice ali RPPa pa ne Umtki ne Zniki ne Fifi ne morejo dati. Umet in Fija sta dekli Tije, kot pravi stari srednjeveški latinski pregovor: ancilla. Ker je tako, imajo Umtki dolžnost le primerno nanovo – a le na zunaj – oblačiti RPP, ne pa ga artikulirati v bistvu.

Ker je po prepričanju (F)KCe Čl grešen, nagnjen k zmoti, kar naprej auzglajza; da ne bi kvaril RPPa, ga je treba nadzorovati, voditi, usmerjati, po potrebi kaznovati³³. Umet je lahko le vódena. Takšna je, dokler jo pišejo duhovniki, ti so vezani na odobravanje hierarhije, kot v primeru **Igše**; hierarhija budno bedi nad Pski, tudi nad Kani kot Pski. V FD, ko sta vladala PIK, so smeli pisati – vsaj v Slji – drame le kleriki, Romuald **ŠkofPas**. Ljud dramatika je bila že na robu dovoljenega, za uprizarjanje del spod rok nekleričnih dramatikov³⁴ so bila potrebna dovoljenja, take tekste je oblast omejevala na priložnostne dogodke in proslave, imela jih je kot psihološki ventil za ljud: Raz Kode in burke pouličnega tipa, ki niso bile niti zapisane. Več Sve je dajala – a zgolj zato, ker je bila v to prisiljena – KC v razvitih Narih; pri Slcih si je lahko privoščila skrajno restriktivnost, kajti Slce je držala v šahu oz. pod peto kot hlapce-tlačane, kot ude Naše fare. Namen pisanj iger Naše fare (Ljudodra ipd.) je bil: vrniti Slce, ki jih je Lib – RLH – pokvaril, ker jim je dal Svo, v stanje vsaj duhovnih tlačanov, nesamostojnih, takšnih, ki so le udje Našega občestva in mora zato vse, kar mislijo ter delajo, odobriti KC-hierarhija. Namen **Igše** je ponovno discipliniranje Katobčestva.

V 18-Stolu je doživela KC strahoten razkroj; duhovniki so začeli pisati Katu neprimerne drame, recimo Dev **Belina**, ki je s stališča I. in II. Refe mnogo preveč Pog³⁵. Z Drabo(snjako)m je bila KC še bolj nezadovoljna, saj si je kar sam dovoljeval pisati in uprizarjati Katdrame, pasijone, ne da bi vprašal KC za dovoljenje, glej **Igro od zgubljenega sina** itn. Za KC je bil SaPsk, anarhist. V času II. Refe sta se PIK Metternichove Avse z roko v roki trudila, da bi

preprečila nastajanje SD, tudi z zaviranjem izdajanja prevodov svetovneD, Smoletovih prevodov, tudi – a ne le – **Varha**. Jasno, da ji **MicMat** kot izraz AnPl (AnFP) VISa nista bila všeč. Duhovnike pusti lin sicer pri miru, Beaumarchaisov lik klerika – Don Basilia – izpusti, a celotna PSt drame dovolj jasno govori, da gre za Rad linov AnFD projekt. SD (kot **MicMat**) se začne v duhu boja zoper KC-FD.

Kur sicer ni duhovnik, Peč je, a Kur se povsem podreja preč. ordinariatu, spodbuja, kar je v dobro KCi in Evharističnemu kongresu. KC je zadovoljna, da pišejo drame spet duhovniki, a le takšne – Refe in Kfz – drame, kot jih piše Peč, tudi Sard (seveda Krek, Debevec, Lenard), ne pa, kakršno je napisal kmalu po **Igše** Cajnkar, **Potop(ljeni)svet**³⁶. Cajn(kar) analizira, uprizarja – kar je bilo tedaj pohujšljivo – lik zablodelega duhovnika; ne pomaga, da konec drame sporoča klerikovo spoznanje o napačni odločitvi-poti, ki jo je ubral, ko je zapustil KC oz. duhovniški stan; drama se konča s spročilom, da se bo duhovnik vrnil k pravemu, v KC, kot izmodrena in spokorjena ovčica. Že sama téma je bila za (uradni) del KCe preveč, preSvna, nepotrebna³⁷. Nastal je škandal, ki je sprožil celo krizo KatKul revije DiS, ponovno ločitev duhov na KulDe. Kmalu se je sprožila še ločitev duhov na Kulle, z ljubljanskim zvonom, s Kreftom in Jušom Kozakom, tudi z Brničem, torej z dvema dramatikoma, po svoje tudi že s Torkom, bodočim dramatikom, glej odnos Ptje do kluba-skupine 1551.

V drugem in tretjem odstavku govori Kur o »novi in nenavadni obliki in koncepciji iger«. »Nenavadno« je izraz, ki ga TradSKS ne mara; pogodu ji je, kar je običajno, v navadi, kar so ljudje že davno sprejeli, kar je uveljavljeno, kajti le to je trdno, zanesljivo, naturizirano, ozemljeno, preizkušeno, s tem resnično. Takšni sta bili prvi dve Refe v SD (SIZi). III. Refe prinaša novote, predvsem to, ki ji pravim Kfz. SKS – njena elita, ena njenih elit – spozna, da sama Refe ne zadošča, da je ni mogoče uveljaviti. Potrebna so nova, močnejša, učinkovitejša sredstva. KC – SKS – mora prevzeti marsikaj od Sža, da bi lahko uspela. Sž uspeva v duhu lReve, torej mu je treba pobrati zamisel-prakso Reve, a jo RR v DRevo³⁸. Reva je sredstvo, cilj je zunaj sredstva: v ohranitvi vladavine (F)KCe. Sredstvo je revolucionarnost in kar spada zraven, cilj ostaja ozemljenost-poduhovljenost pratipa, dana v srednjem veku.

Med izraze, Tip za Lib in Kom (za RLH), sodita tudi nenavadnost in novost. Meš zmaguje s parolo, da ustvarja ne le NSvet, tega je oznanjal tudi St Pavel, ampak da je Člu mogoče kar naprej svet obnavljati s svojo inovacijsko prakso. Ker je Pavel dopuščal in celo na prvo mesto postavljaj Noštvo, Novum, je torej inoviranje tudi za KC mogoče, le da ne sme biti RLH tipa. Glede oblike dram se nazadnje skaže, da je Trada, na katero se sklicuje in jo udejanja tudi v SD II. Refe, bila nekoč inovacija NKNMeša, namreč RealD, tisto, kar pa je to NKNM odpravilo, mirakle, misterije, srednjeveške teatarske oblike kot Trado, je postalo zdaj, ko se je zazdela vsem RealD samoumevno trajno Nvna, inovacija. Zabavno in paradokсно³⁹: ob istem času si prizadevata za obnovo srednjeveških kot ljudteatrskih oblik (pouličnega in občestvenega, tudi cerkvenega) Gleda ultrale in ultraDe, Kreft (Delak itn.) in KurPet. Stl omiljuje, zadržuje Kreftov-Delakov avantgardizem na le-strani, Tine Debeljak in škof Rožman KurPetov (ali KurPečev, vseeno) avantgardizem na Destrani. V kasnejši DeSD ga do neke mere nadaljuje le Jel, od **Vsta** prek **Simfonije** do **Enó samó**,

v LeSD MV – v NOBD – ne prodre, na robu z Voduškovim oratorijem **Žene ob grobu**, ki ustreza Jelovim oratorijem; Vodušek izhaja iz Destrani. SD, ki izhaja iz Le-RLH Trade, se sprostí šele v 50-letih, ko začnejo pisati Sv dramske oblike Zup(an) z Moto-misterijem **Ladja brez imena**, Tor(kar) s pravljico (MimDč z **Vstom**) **Pravljica o smehu**, s Pos Ekpm (ekspresionističnimi) formami v **Deliriju**; analogno Javoršek s **Povečevalnim steklom**, ki Posn pirandellizem, tudi v **Manevrih**, vse do Posna Brechtove dramaturgije itn. Ta SPD pomeni celo že obrat od Le-SD.

Kot se to dogaja povsod (je Strno), se izrazi, modeli, forme zamenjujejo, enkrat so v povezavi s tem in drugič z ravno nasprotnim; tj. micelj, Tip za Dv. Kur imenuje za novo in nenavadno ravno tisto, kar je za srednjeveško FKc, vse do **DrabPasa**, glej **Igro o paradizu** ipd., najbolj normalno, v duhu Trade, običajno, znano, sprejeto, Konv. Kur izhaja iz presoje okolja, povprečja. Misterij na odru je glede na estetsko normo 30-let prodril že v drugi polovici 19-Stola, inovacija, celo nekak avantgardizem⁴⁰. Kur, ki že tedaj preučuje etnološko Trado EvrGleda in Evrdužb, ve, za kaj gre. Zato najprej misterije, Mote itn. imenuje nove, nato pa pokaže, da so (pra)stari; v svoji založbi jih načrtno objavlja, ponavadi prirejene, pasijone, Raz obredne igre, v projektu imá Slce seznaniti z vso Raz srednjeveško in Katljud dramsko ustvarjalnostjo, PoV s tem nadaljuje, čeprav ne več v okviru, ki ga sporoča v SB **Na pot**; ne več kot graditev-krepitev Katobčestva, ampak kot Zn. (V Pnizu **ZSD 2** sem komentiral Kreftovo razpravo o Trubarjevem **Malkatu**, v kateri se Kreft sklicuje na obnovo srednjeveških misterijev, celo maš kot teatarske oblike, in na RR teh oblik v Le-avantgardizem, imenuje Majakovskega, Brechta, Višnjevskega, Majerholda itn., govori o **Operi Buffo**. V DaSD kot RMg ludizmu so se pojavile vse možne oblike⁴¹, vse njihove kombinacije, hepeningi itn.

Izraz novo pa je Tip za Fz, za DRevo. Je nova glede na Finž(garj)evo RealD, glede na **Verigo** in **Razvalino**, ki zastopata normo tudi v SKS 30-let. Pozornejši pogled pokaže, da je tudi v De-SD (v KatSD) nemalo mejnih oblik s predRealD. Vomb(ergar) obnavlja v **Vrnitvi**, 1932, božični misterij, prihod božjega Čla kot zastopnika JKra. Gregorin uprizarja v Drami božične in velikonočne misterije-pasijone, **V času obiskanja** itn. Meško začne pisati dramatizirane legende, **Henrik, gobavi vitez**, 1934, **Pasijon**, 1936, **Božja dekleta**, 1929, **frančišek in umirajoči papež**, 1927. Naslovi dram kažejo, da prav agitka terja vrnitev-uporabo neRealD form, te so primernejše za Katvidik. KC se je začela zavedati svoje velike Trade; svoje nespametnosti, da se je tej Tradi odpovedovala in se pustila zreducirati-omejiti le na forme, ki jih je določala-dopuščala vladajoča nova RLH Trada⁴², predvsem RealD, kakršno so uveljavili Can, Kristan, Gangl, Kraigher itn. Srednjeveška Trada, ki je predvsem KC Trada, je ogromna, v sebi nosi mnogo Raz form, uporaba tega daje KCi tudi estetsko-obrtno prednost pred Mešem. RLH se obrača od NKNMeša k modernejšim, hipermodernim, PM-formam, manj v Slji, ki je zaostala, ker še ni SAKO-SND, bolj pa v Zahčvri, kjer so futurizem, ekspresionizem itn. ustvarili že zelo nove odrske forme; prvi so se vrnili k srednjeveškim, a jih obrnili v nasproten namen, kot recimo že omenjena Majakovski in Brecht, Brecht kar z obnovo legend **Stare zaveze**, Salomona, glej **Kavkaški krog s kredo**.

To obnovo srednjeveških in PMg Gled form se da razumeti kot del DReve. NNcz obnavlja zamisel Atlantide, nibelunškega mita, analogno ravna SD-SIZ-SKS

v usmerjanju k svoji prenovi: obnavlja zamisel Karantanije, duhovnik Abram v **Valuku**, motiv **CiMeta**, od Kreka do Peča in PoV Turn(ška), vsi trije so kleriki; obnavljajo Gledoblike, ki so s tem skladne, predvsem oratorij, a tudi vsakršno občestveno – Kol – igro, saj so bile Karantanija in analogne Dbe predvsem PS ali vmes med PogPS in KatPS, ravno v procesu pokristjanjevanja teh Dboblik, od 7-ega do 9-ega Stola. Moč, ki jo izgublja KC v 19-em in 20-Stolu, a izgublja tudi SNL, iščeta tako Le kot Degrupa v obnovi PSi, v AVSi, že od obeh **Tugov** naprej, od **Ljube**. Torej se vračajo k PSi starega Slava vsa tri krila Slova (Le-**Ljuba**, Lib-**Tuga**, De-**Valuk**). AVS je ponavadi le drugo ime za PS. Lib in Mrktendencia skušata obnoviti PogPS (AnKatPS), KC obnavlja KatPS; oboje je mogoče. Bistvene Strne poteze PSi so v obeh primerih iste, le da jim vsako od kril doda nekaj svojih Ćmp potez.⁴³

Lib-krilo postaja vse šibkejše; zato moremo govoriti v 30-letih vse bolj le o dveh krilih. A kolikor ostaja v sebi razkrajajočega se Liba, **Osci**, kot JNcl, se poji pri istem viru, pri PSi; za JNcl je predstavnik te PSi DaSrbstvo, JSrbKralj, srbstvo od Kosovskega mita naprej, glej Lahovo **Na narodni praznik**. Lib krilo iz SD-10 se v SD-30 steka v SD-Le-krilo; MV – v NOBD – skoraj v celoti preide vanj, razen v tisti MV-SD, ki jo uprizarjajo v Drami, v Prennerjeve **Velikem možu**⁴⁴, Reharjevem **Septembru**. PoV – v SPD – pa se NOBD (SD-Le) RR v SeH, nato v RMgo, kar ustreza PMLDbi. Tudi na tem primeru vidimo, kako se dve krili širita v 3 krila, nato se ta 3 ožijo v 2 krili, a Lib krilo je zdaj nadomeščeno z Le-krilom (MV), nato pa se prav za prav vsa krila zožijo na zgolj eno, na RMg. SPED usiha, Kat-De-SD je komaj še omembe vredna.

Model, ki ga kažem, ni enostavna RP, kakor sta jo uveljavila-artikulirala Prijatelj in Kidrič in se je kot Pij(anec) plata drži SLZ do ZadraGačnika, tudi do Poža, da ne govorim o velikem Šolniku SrKosu. Pot od KMge do RMge je in ni RP; ker je THM krog, je ta pot tudi regres, s tem RazRak. UltraMod forme se skažejo za stare srednjeveške forme, glej tudi Poulično Gled, celo za PS-forme, **Rej pod lipo**; kaj pa je hepening drugega kot kaos, ki nastopa v določenih dovoljenih – celo zaželenih – obdobjih kot sprostitvev Db napetosti, kot preokrenitev obreda na glavo, kot primer Sve? Nobena točka – smodel – na krožnici THMa ni to, kar je, razen začetne Ožlde, ki pa je enako (ld) AgrĖkzld kot AvDv, glej stikanje na vrhu (Zld) THM-kroga. Sama IdeaHarld kot maska AgrĖkzld je že napoved Ava; je Av, igran vnaprej v povezavi z AgrĖkzldo. RP je konstrukt NKNMeša, ki se ga TradSLZ oklepa, da bi PMLD proizvajala videz ozemljenosti, skladnost s Trado; ManipSLZ je celo sredstvo PMLDbe za samoPrikr. PatrZadr kot maski FukDolgina. (Ni važno, da je Pvtinteres zanesel FukLongusa v DSD.⁴⁵) Ko se NKNM preokrene v PMMeš, izgubi vero v uspešnost-smiselnost RazRese, torej v formo-žanr RealD, ta žanr je iznajden-narejen kot sredstvo RazRese. Tudi RP izgubi svojo polnost (PnM), svojo verskost; postane le še maska, celo laž. Ko ManipSLZ nadaljuje z modelom RPe, direktno laže, hlapčevsko služi novemu oblastniku, TrgKapu, ki ga maskira celo s Katmasko, SrKos, s Klasmasko, Patr. Manipulacija je brezbrežna, a Rad Prikr. Hladnik vnaša svež veter, ko imenuje stvari s pravim imenom: da je vsa Kullita le še lumdno⁴⁶.

Inovacija v PMLDbi so le še trendi, medtem ko so bile inovacije v SD-SDbi-60 bistvene, sveže, močne, ustvarjalne. Očitno so bile inovacije v SD-30 (SIZ-30) šibkejše. Ne Le ne De Radavantgardizem se ni posrečil, Slci nismo dobili ne Marinettija (Pirandella) ne Majakovskega (Brecht); ob Delaku in Kuretu, ki

sta bila prehodna pojava, sta bila potentna Zup in Ko(ci)per (**Stvar** in **Zasad**). Vendar to opažanje ne spodbije nujne, da Zn ne bi preučevala le-avantgardizma, komaj ga, in De-avantgardizma, tega pa Zamol. Koliko je bil kak od teh avantgardizmov močen, se bo videlo iz analize Delakove drame **Kača na nebesnem svodu**, 1928, tudi iz drame Karla Kocijančiča **Skozi ognjeno konjenico**. In, v pričujoči knjigi, iz analize De-eksperimentalizma, ki je seveda Pseksperimentalizem in Psavantgardizem; na primerih KurPetD, dramatike Kurgrupe.

Moje ES analize KurD **Slepe grofične, Igre o antikristu** itn. uvajajo analizo **Igše**. **Igše** se vrača k FKC dramatik, poji se iz KatKola (KatKlde), ta da je sinteza božjega občestva in AVSi, ki je izšla iz PSi. Peč in Kfz predpostavljata, da je bila nekoč FAVS takšna moč, polna smisla, akcijskosti, vitalistične potence, kar da more imeti – po prepričanju KCe – le Klid, nikdar noben Psk. Da je Psk šibak, da je le OPsk na poti v AD-OIS, je dokazovala SD-PV, predvsem najbolj Rad v tej smeri, Grumova, **Zastori** in **Goga**. Peč (Kur) prepričuje(ta) sebe in Slce, da ima Čl-gibanje, ki obnavlja to srednjeveško Klido-občestvo (»Faro«), danes spet nekdanjo moč.⁴⁷

Kreft goji analogno (ld) prepričanje, le da na le-strani. Vrača se k ljudu-plebsu starega Rima, **Tiberij Grakh**, h Km-Ljudu uporniškega kova, **Puntarija**, na liniji **Tugov** in **Ljube**. Ptja, ki jo zastopa Kreft, ima enako odklonilen odnos do GrumD kot KC. (GrumD utemeljuje SPD-RMg, ta se sklicuje eksplicite na **Goga**.) **Viničarji** in **Kmja** temeljita na veri v vaški podProl, v viničarje in kolone, ti da so osnova ljud-plebsa, ki bo nosil lRevo; in jo nosi, glej fKosmačevega **Gospodarja** in CKosmačevo **Na svoji zemlji**. SKC-MV je enako prepričana, da temelji na vaškem Prolu oz. na celoti vaške Klde, ki je Org(anska). MVPtja je sicer res kot RB ideološka, a obenem se prav tako utemeljuje na OrgAVSi, glej **Raztrgance**; večji Kmi so povzeti v lRevo, pristanejo na vodstvo OF-Ptje. To vodi v lFz. Vas – AVS – začena spet misliti enotno(stno), kar ni zmogla vse od prodora KplLiba, glej Vombovo **Vodo**. Treba je le izločiti – likvidirati – Hudiča, pa spet postane AVS TotOrg občestvo. Na SD-Le glej Ingol(ič)ev **Likof**, na SD-De pa **Igše**.

Kur piše: »Založba ljudskih iger je kot izraznik pokreta za prerojeno in pravo ljudsko igranje prinesla že marsikaj novega, nenavadnega in navidez revolucionarnega v sporočeni način pojmovanja `igranja` in `igre`.« Spet nastopajo izrazi, Tip za Fz: »pokret« ali gibanje. KC se ne zadovoljuje več s tem, da je Institucija, Debevec v **Židu**, in organizacija, **SvKriž** (Krekov duh); vse bolj postaja tudi gibanje, analogno Komgibanju. Utemeljuje ga že Krek v **TKrižu**, tik PV Koper v **Zasadu**. »Prerojenje« ali prerod sodi v Kfz. Ne zadošča Tradkler, kakršen je Župnik v **Zasadu**; ta del tim. Stare SLS, dr. Anton Breclj, tudi Finž ipd., se priključi celo OF. Ti ljudje sodijo v staro Avso, ne v čas, ko so se v Evri prebudili Tot-sistemi in se je PrepDč RR v EDč, v SV med KC in Ptjo; tudi v spor KC-LibKpl, Ptja-LibKpl.

Prerojenje – »Nova Evra« - temelji na novem pojmovanju Ljuda, ki ni več niti FP tlačanstvo, niti LibNar, ki se izraža skoz nove elite, Polike, podjetnike, zdravnike, Kantorje ipd. Volk (Folk) postane subjekt, akter, vodijo ga Vodje, izrasli iz Narljuda, ki so Katvere. Šele ta smer je PriPra »revolucionarna«; šele KatDR je prava Reva; Mrk in LibReva sta PsRevi, »navidezni«. Izraz Reva, ki je tako plašil še Debevca, je zdaj sprejet, a RR v Poz pomen vračanja Tot vladavine KCe.

Vse to, kar je po bistvu splošno ideološko, versko, bitno, aplicira Kurgrupa iz Dbe v ožjo Kulo, v Gled. »Ni se torej zbala« – založba ljudskih iger – »izdati delo, kakršnih imajo katoličani« – na teh je poudarek, za te pišeta KurPeč – »drugih dežel« – Kur se ogiba izraza Nar, Kfz se veže bolj na dežele, ki so FP izvora, kot na Nare in Dže, ki so v 20-Stolu NarNactipa – »že nekaj in ki stavi docela nove zahteve in predpostavlja popolnoma novo pojmovanje teatarske `predstave`.« Spet poudarek na: novo. In kakšna je ta nova teatarska predstava?

»Igra, kakršna je pričujoča, namreč ni več teater. Zato ni govora o `igravcih`, ampak o verskem občestvu, o fari, ki naj igra in mora igrati prisposodbo resničnosti.« Zdaj smo pri bistvu⁴⁸.

2003

OPOMBE K RAZPRAVI FARNI OKVIR BIVANJA

1. Micelij ima tako močno lastno naravo, da celo DgAnlna, navajenega nanj, zmerom znova preseneča. Ko Anln že meni, da je kompozicija neke knjige določena, se vmeša Notzakon micelija in kompozicijo spremeni (RR). Še v prejšnji opeki pričujoče knjige (**OpreCM**) sem bil prepričan, da bom, ko tipkopisno popravim **StiKL** in razpravo opremim z **Opombami**, prešel k ES analizi Petančičevih (Pečevih) **Pastolov**. A ko sem vzel fotokopijo knjige **Pastoli** v roke, da bi jo že drugič predelal, mi je udaril v oči podnaslov drame: »Farna igra pod milim nebom«. Drama ima še en podnaslov: »Slavnostna igra za Slomšekove dneve v Mariboru 28. in 29. junija 1936«, tega leta je kot knjiga tudi izšla. Oba podnaslova skupaj sta celota.

Pastola bi se dalo obravnavati v okviru preučevanja Slom(šk)a, kot izpolnjevanje Slomovega programa ali programa, ki ga je PVKC pripis(ov)ala Slomu. (Kot mu ga analogno danes.) Ta program ni brez zveze s programom založb ljudske igre oz. ljudski oder; obe založbi naj kot dejansko eno skrajšam v Ljuder. Gre, najkrajše rečeno, za VerKulgibanje, ki se veže nazaj vse do pokristjanjevanja Slcev oz. na predstavo PVKCe o tem pokristjanjevanju, kakšno da je bilo. Veže se tako na apostolsko misijonsko delovanje škofa Sloma kot na – na ta dva pa predvsem – delovanje Stbratov CiMeta. Pisanje dram v Ljudru je programsko; Kuret utemeljuje SKC na St Hemi, napiše dramo **Blažena mati Hema**, prav tako 1936, Peč **Pastola**. Hema je bila kasneje razglašena za Snico, CiMet že prej. Hema je bila vendarle Nemka, čeprav Sl rodu, CiMet sicer makedonska Grka, a po vlogi v Zgi nosivca Slava, s tem – v TRF – Slova, SiKule kot VerKule.

Slom je njun direktni dedič, ne le izvajavec njunega programa, ampak Čl, ki se mu je posrečilo njun program udejanjiti na Slskem, v prostoru med Ka(ranta)nijo in Panonijo, če ne ravno na Ptuju, kamor postavlja središče Cajnkar v **PetTragi**, pa v Mariboru. Ptuj je še rimsko mesto, zveza z antiko, v 19-Stolu prevzame njegov pomen Maribor, tako v SNcl gibanju, je kraj izdajanja časnika SINar, kot v institucionalno-verskem; škof Slom prenese v Maribor sedež lavantinske škofije. V Simbjeziku je tako, kot da prenese sedež od Gospe Svete. Gosposvetsko polje Nemci ponemčijo, Marburg Slci poslovenijo, tudi s pomočjo in po zaslugi škofa Slomška, bodočega SlSnika, tistega, v katerem se osredotoči Ver in Kul dejavnost Heme in CiMeta. – Kuretovo **Hemo** sem ES analiziral v knjigi **JJSA**, CiMeta, a to je šele začetek ES analize Stbratov, v pričujoči knjigi, v **OpriCM**. V pričujočem Pnizu bom ES analizo teme CiMet nadaljeval.

Ko sem prebral podnaslov »slavnostna igra«, sem se spomnil, da sem lani začel z ES analizo neke druge PečD: **Igre naše fare**, 1935. Napisal sem že pol

AP te analize, lotil sem se Kuretovega napotila **Na pot**, nekakšnih SB, objavljenih pred začetkom same drame. V njem Vodelj Ljudra Kuret bravca seznanja s Tem načeli svojega, njunega, njihovega gibanja za prerod in Vitobново Krškule v SlomCiMet duhu. ES analizo sem prekinil, zgolj zaradi Zun vzrokov, žal do nadaljevanja še nisem prišel; a ker je tekst tu, se sprašujem, zakaj ga ne bi objavil v **OpriCM** kot uvod v analizo **Pastolov**. **Pastola** moram namreč v vsakem primeru začeti z opozorilom, kaj kot D(a)b KulVerdogodek pomenita, v kak okvir ju je treba umestiti, čému služita. Sta, kot piše v prvem podnaslovu, »farna igra« in celo »pod milim nebom«, danes bi rekli na prostem, kajti nebo mnogokrat ni milo. **Igra naše fare**, skrajšano **Igše**, pa je drama, katere namen je utemeljiti igre-uprizoritve na prostem znotraj SlomCM programa. **Igše** je s tem uvod v **Pastola**, je dramatizacija predpostavk za **Nast Pastolov** (ali **Pastola**, kratico je mogoče sklanjati na oba načina).

Micelij mi ne svetuje le t(akšn)o kompozicijo oz. njeno RR. **Igše** sem nameraval objaviti v knjigi, ki preučuje – jemlje za temo analize – lik duhovnika. Pred par leti sem namreč napisal ES analizo Šorlijevega romana **Pot za razpotjem (PoR)**, ki na zelo zanimiv način osvetljuje lik klerika z lbt stališča; lani sem razpravi dodal opombe. Knjigo sem nameraval nadaljevati z analizami kleriških likov, ki so jih dajali le in De dramatik ž pred I. SvetV, recimo Špicar z **Razdorom**, 1911, Pregelj z **Vito**, 1910. Napisal sem tudi že dovršen del ES analize **Vite**. Naj uvrstim ne le to analizo, ampak samo temo klerika v pričujoči Pniz? Zakaj ne? V **OpriCM** sta nosilni drami, ki tvorita predmet razprave **DBPO IV**, dve, katerih glavni liki so ravno kleriki: v **Opri Klavora**, v **BIVz CiMet**, župnik in škofa. Morda bi v ta Pniz umestil tudi nadaljevanje ES analize Medvedovega **Črnošolca** itn. S tem bi se tema Pniza poglobila in razširila.

Naj pustim vprašanje odprto; načrt ali možnost načrta je tu, videli bomo. Naj se najprej lotim tipkopsnega popravljanja analize **Igše** in pisanja **Opomb**. Bom videl, kam me bo tema odnesla. Micelij diktira. Kot da se razrašča sam od sebe, sam poišče zveze ali mi vsaj namigne, kam naj se obrnem, katere drame naj vključim v neposredno nadaljevanje.

2. Špic(arj)eve **Osce (Osvobojence)** sem ES analiziral lani poleti, razprava o njih, naslovljena **Naj živi novi bog: Kralji!**, je uvrščena v knjigo **PaP (Patrioti in pokvarjenci)**; knjiga je tipkopsno popravljena, tokrat je ta posel opravila Ala, knjiga čaka na elektronski »natis«.

3. **BIVz** je iz IV. Refe, **Pastola** iz III. Refe, **Sastola** iz II. Refe. V vsaki Refe se pojavi potreba po utemeljevanju SNara na CiMetu, le v DaRefe, ki je V. Refe, še ne; le zato, ker so CiMeta zamenjali **BS**? Se pa danes pojavljajo drame o Slomu, glej Pregarčevega **Božjega viteza**. Tudi za CiMeta se da reči – so govorili – , da sta božja viteza, božja Pl.

4. Takšen je bil moj načrt, micelij je diktiral nazadnje Dgč izbiro: **Obs** sem uvrstil v knjigo **VMD**, v Pniz **Iskanje drugosti**.

5. Tudi **Kršpo** sem že ES analiziral, glej knjigo **KrPI**, 2001, Pniz **DSPE**. Bravec bo našel prav v tej analizi-razpravi nemalo presoj fza in kfza.

6. Morda bi moral uvrstiti v Pniz o liku duhovnika tudi ES analizo **Velikega prihoda** kot dokaz za razviti in Rad AnK že PV; tudi za Kfz. Micelij raste kot Ž; je AgrEkzld, čeprav le na eni ravni, kot Vitsila. S tem da kopiči analize in knjige, ne odvzema nikomur Žprostora, kajti Dv jezik (Kula) se razvija in bohoti tako, da sama ustvarja nove prostore. Delovanje ustvarjalnega uma je neomejeno, celo bolj kot zrak. Zrak obstaja le okrog planeta, dlje v vesolju je brezračni prostor. Um pa ne potrebuje nobene substance fizikalnega tipa oz. le možgane, da ga proizvajajo. A misel je brez fizikalnega ekvivalenta, razen če je ne razumemo kot energije; lahko jo, deluje. Kot energija je Ž, zato je tudi AgrEkzld. Lahko muči, omejuje, tudi ubija. NOBD in SPED (**Roj-Vst**) propagirata Ub(ijanje), seveda kot najvišje HerPoz dejanje. Kot Ž je Um Neg, je EDč, izriva, česar ne mara. Tak je Um kot vsebina-sporočilo. Kot formo pa bi ga lahko razumeli zgolj kot konstrukt, ki služi analizi. Analiza je pogoj za ARF(Dč). ARF, ki se Strno veže na AK, nima namena likvidirati, niti sebe, nosivca mišljenja, ampak vrta v PnM-Ožldo, da bi skoz vrtine-Blake izvrtala okna skoz zid-ječo Tsa na Dr stran. Um obsega torej več ravni in plati, vse je treba upoštevati.

Ker je Um bistven del Kule, velja, kar sem dejal o Umu, tudi za Kulo. Lahko je imperialistično Tot, kot sta Fz in Kom, nazadnje oz. na samem začetku tudi kot SNcl, **Tuga**, in kot SKfz, **Pastola**; lahko pa je ARF, ki vodi v Dt, **Hlapci**, Mrakov **Proces**, Strnišev **Samorog**, Dakov **Pip**. Kula je kot knjiga; lahko je orožje, kar je za predhodnike DaSneole gibanja, glej gesla Močnikove smeri že pred desetletji (slogan: Knjiga je orožje, vzemi ga v roke!); kot orožje razumeta KurPet tudi SD, drame pišeta, kot bi izdelovala topove in bombe, lahko pa je orodje, s katerim odklepamo zaklenjene (Zamol, prezrte, Prikr, prepovedane) sfere in depoje-ječe v IdObDbi.

RSD je – naj bi bila – takšno orodje, ne orožje. Tudi zato je Zamol; DaSlci potrebujejo orožje; oz. tudi orodje, a ne ključa za odklepanje Dti. DaSlce zanimajo orodja kot računalniki, mobiji, tudi denar (Kap), imidži, želje; s temi sredstvi, se jim zdi, da bodo lahko uspešno potovali v svet Ava, izpolnjene želje, Uža v naropanju, samopotrjevanju, telesnosti, vsakršni igri. Tako dobimo sredstva za igro naše fare kot za igro Rad Lbna, recino v Lumstavbi Metelkove ali v podpodju avtonomne postaje **Molotov**, glej Kodričevo dramo, ki sem jo ES analiziral v knjigi **Let na dno**.

Povedano jasno razločuje dva cilja-namena – s tem tudi dve naravi – Kule. DSD skuša utemeljiti DaSND na Krškuli KatTrade, na **BSih**, PV-De(snica) na CiMetu, na **Pastolih** in **Sastolih**. NOB se je utemeljevala na **Tugih**, LR na **Punt(arij)i**. RMg bi se na **Šariju**, če bi poznala to Govekarjevo farso iz 1911, ki je odgovor tako lastni Govekarjevi **Grči**, 1910, kot lbt platformi, Canovemu **Blagru**, in KatD **SvKrižu**, 1909. Kula kot Dtvidik pa ne sledi nobeni od teh Ideolplatform. DaSHKI je morda najslabša od vseh grup: Lita-Kula ji pomeni profesionalno dejavnost kot eno od vlog in produkcij v IdDbi. Takšna Kula je izgubila vse, celo AgrEkzldo Mrka in klerikalizma (Klza). Je le še ponudba določenega artikla na Kpltrg, maskirana z alibijem Idej, ki pa nimajo nobene moči več, niti Vitsile. Takšna postane SD, če jo napiše Flosar: kompendij znanega, preračunan na uspeh na trgu. Tudi zato noče SHKI uprizarjati DakD: čuti, da je v **Pipu** in/ali **Karuzu** neverjetna moč duha, ki se stika z Dto. Za SHKI je optimalen MatZup s **Hodnikom**, Jov z **Ekshibicionistom**, Möd s **Podnom**, Pavčkova z **Vrelcem**. Sami Psvrelci. V DakD pa vre energija do neba, a se

AgrEkd v njih sproti preOsm v Is Dti. MuckD ostaja pri načrtu Isa Dti, njeni liki se odločajo, da bodo zapustili kaos in artikularili Dt, **Prgra, Port, Zalog**. Nisem prepričan, da jo najdejo; imenujejo jo, a kot besedo, v okviru retorike RMge. Ni tu-takšna Dt le negacija TSA kot kaosa, kot Infentropije? Le Abstjezik kot Dv maska magme?

7. Danes ni kurantno hvaliti (K)Fz. Danes je maska, ki služi vsakomur, tudi najbolj surovemu morivcu, geslo: ČIP. DaldČI ubija, a svoj umor zagovarja s ČIP: saj imam vendar pravico do izpolnjevanja svoje želje (svojega Uža)! Kdor mi ovira razmah (realizacijo) želje, krši moje ČIP. Kot je nekoč analogno trdila KC: kdor ji nasprotuje, krši božjo voljo, mora biti kaznovan. KC je dopuščala kot legitimnega le svoj tip Uža: SM v odločitvi za kesanje in pokoro zaradi Člove GhKe; to je PSt **BSov**, glej mojo ES analizo o tem. DSL – neoultrale – brani SadoHusa, ker brani njegove ČIP; napada Busha, ker da ta krši – povsod po svetu, globalno, DaKpl je globalizem – ČIP. Božje Vrte ali ČIP, le dve Raz imeni za isto stvar.

8. V tem izvajanju-sklepanju sem se prepustil litri. Zavedam se – in sem se lani maja, ko sem pisal razpravo – , da so eno dejstva, kot jih navajam, dan mojega bivanja v Lji, drugo pa je že interpretacija (RR, vsaka interpretacija je že reinterpretacija) drame, lika, dejstva. Hotel sem pač reči, da je zame Pečev Kfz zunaj dvoma; da je na daleč viden; da ga ne postavljam pod vprašaj ali delam za problem-temo. Videl bom, ali sem imel prav; morda sodi v Kfz le **Igše**, na pa **Pastola**. Morda gre v **Pastolih** le za Refe, torej za FKC usmeritev, ki še ni Kfz. Vprašanje je pomembno.

9. Se bom lotil v novem Pnizu tudi **Kreflove kmetije (KrKma)**? Že dolgo se na to ES analizo pripravljam; tudi v **KrKmi** nastopa klerik (pa še Komst povrh, kot nalašč za primerjavo z **Opro** in **Čikom**).

10. O MimDč-EDč paru **Zasad-Stvar** sem objavil ES analizo v njigi **Leto 1940**, o Kuretovi **Igri o antikristu** v knjigi **Kulturno okolje**.

11. Paradoks? Le navidez. V stvarnosti sta se ujela dva interesa: PoV Ptje in (Kat)DSD. Obema se je zdelo bolje, da zbrišeta PV De-SD, vsaki zaradi svojih razlogov; razlogi so bili Raz, namen isti. Rezultat: kot beton trdno Zamol **Zasada, KrŠpe, Pastolov, Igše, Heme** itn. Nekaj, kar je bilo, kot odkrivam – a šele po dolgih letih raziskovanja – močen tok-gibanje, je bilo zadirano, kot da nikoli ni obstajalo. Estetski razlog? Kje pa! Kot da bi bile NOBD, ki jih upoštevata Fischer in Zadr v antologiji **Težke ure**, 1967 (recimo Bonov **Zločin na novomeškem trgu**, 1944, ali Kozinovi **Štirje bratje**, ali Sintičev **Naš pohod** kaj boljša lita v Estpogledu. Ptja jih je forsirala, ker so bili leolpomembni, dokaz za ustvarjalnost PriPra SNla MV-II. Odsotnost PV-De-SD pa je bila dodaten dokaz za jalovost De-usmeritve. Več PV-De dram ko bi priznali kot obstoječe, manj trdna-prepričljiva bi bila teza o ničesnosti PV in MV-De-SD. KatDSD pa ima interes predstavljati se kot povsem zunaj Fz – kaj šele Ncz – vplivov. Celotno KurPet gibanje ljudra je živ dokaz zoper to tezo, ki je potvorba resnice; torej naj KurPet (vsaj kot dramatika) izgineta. Ritarški – kar se da previdni, slalom vozeči, zato dolgoživi in uspešni – Modrc, ki ve, kako

je bilo, pa molči. Za svoj molk je bil PoV nagrajen. Tako to gre. Roka roko umije. Same legende, tj. sleparije.

Dak lepo opozarja nanje, ko komentira Stola kasneje narejeno – s tem ponarejeno – darovnico bizantinskega cesarja rimskemu papežu, glej **Pip**. Na tej ravni je Zn kar trdna. Določena dejstva se da dokazati. Vsaj to, da so **Hema, Pastola, Igše, Vel(iki) Pri(hod)** izšli, zabeleženi so in na razpolago bravcu vsaj v NUKu, če ne še kje. Moja razlaga teh dram je lahko netočna, a bravec ima možnost prepričati se sam, kaj te drame so. Bravec bo sam sicer spet naredil le RR, ki so negotove, diskutabilne, a delal jih bo na osnovi trdnih dejstev. Protestiram zoper to, da je Zn ta dejstva Prikr, z majavimi razlogi, da gre za Est šibke drame ali pa sploh brez navajanja razlogov, kajti če te nihče ne vpraša po tvojem grehu, zakaj bi se sam izpostavljal in ga priznaval in bil s tem prisiljen razlagati ga, se opravičevati? Zamol je najboljša reč. VeRusu sem poslal nekaj knjig iz niza **RSD**. Ni toliko važno, da se mi zanje ni niti zahvalil. Zanimivo je, da me je že trikrat, ko sva se srečala in ko sem omenil **RSD**, nedolžno vprašal: kaj pa je to, **RSD**? In me bo še četrtič in petič. Odločil se je, da **RSD** ne obstaja, torej je ni. Spet pika.

12. Najnovejši primer. Grd(ina) pravi, da je moj Pril, da prebere vse knjige **RSD**, podaril sem mu jih večino, vsekakor ves – obsežen – Pniz o **ČD**, v katerem so moje izvirne analize NKNMeša med 1860 in PrS. In? Pravkar mi je poslal v dar svojo najnovejšo knjigo **Slovenci med tradicijo in perspektivo**, s podnaslovom »1860-1918«. Navaja vse polno avtorjev, Zadra, pri njem je doktoriral, Melika, Perovška, Pelikana itn., enkrat celo MOča, mene niti enkrat, s čimer hočem reči: nobene moje analize o NKNMešu – o temi, ki si jo je izbral – , niti besede. Zanj **RSD** ne obstaja. Le v Pvt pismih, kot za marsikoga; a to je na ravni Zapla, taktike, računov itn. Ko pa gre za resno stvar, za Zn, tam **RSD** ni niti omenjena, kaj šele upoštevana. Za koga torej pišem, če ne za – celo najbolj nadarjene – Znike, kar gotovo Grd je? Popolnoma vseeno je, ali **RSD** izhaja ali ne; UZn je ne priznava. Grdu se bom za darilo zahvalil, a mu obenem v spremnem pismu povedal, kar sem zapisal v tej opombi. Grenak občutek? Ne več. Zavedam se, da je Zamol moja usoda in celo prednost. Grd tiči pregloboko v Tradi, da bi mogel DgZn razumeti. Njegov spor s Patrom je le Pvt narave. Z mano ni v sporu, ker ne more biti v sporu z nečim (z **RSD**), česar ni.

13. Mene celo priznavajo, sicer me ne bi izbrali v SAZU kot Znika; a kaj v meni priznavajo? Delo mojih mladih let? Tisto delo, ko sem vendar tičal še v KonvTradi. Odkar pa se selim v zares nova in Altobmočja, me ni, me ne sme biti; oz. jaz sem in smem biti, a ne kot avtor del, ki motijo Konvpredstavo o SDbi-SZgi. Ta predstava dopušča oba EDč, a na selektiven način. Ni izključeno, da se bodo le in DelZgarji med sabo domenili, da od zdaj naprej izpustijo tudi večino NOBD ali pa vso; da priznajo le določene točke, ob katerih se bodo po dogovoru – sporazumno – spopadli. Simigra. RMg. Tu je Pravzrok za očitek meni, da se ukvarjam z Estnepomembnim. Esta je alibi za nekaj povsem drugega.

Priznam, vse bolj obračunavam z DaSLZom. Tudi zato vse – še – manj zahajam na seje II. Razra na SAZU. Bom tam poleg že dozdej neprijetnih mi obrazov (Simonije in tacih) gledal Inkovo golobino? Zame je ena glavnih nalog

iztrgati se iz Konvokvirja, iz ječe ObDbe, ToplnkSimni pa me vlečejo v močvaro, kjer ne bi mogel več dihati. Kako preživijo oni? Imajo res škrge? Sem sam res iz Dr vica?

14. SLZgarji so dejansko že ludisti, udje RMge, a tega ali se ne zavedajo ali pa Prikr, večina tudi pred sabo: dvojno Prikr. Člani RMge so, ker ne terjajo več Dbkonsekvenc, ki so izhajale iz Lite, vse do NOB(D) ali do srede 50-let, če upoštevam še Stl podaljšek PV-MV dogajanja-časa. Pristajajo na to, da je Lita-Kula le še ali igra ali trgovina ali poklic; vse to je Tip za PMLD, ne pa za KMgo in KlasHMgo. Tudi zato tako sovražijo Hlada oz. jim je napoti: ker jim Hladovo SLZ kaže Rad destitucijo nekdanjega sveta, njegov padec v blato, na lumdno. Tudi zato se tako obešajo na Preša; računajo, da jih bo rešil kot AbsKlas Vrta. Tu izvzamem iz zgodbe KmeclovoD; v nji je Kmecl Pridestruktor Klaspopolnosti, Preša (Levsa itn.) postavlja v MePe, ki vodijo v OIS. To je s stališča TradSLZa še dovoljeno, kot robno izkustvo, sam Preš ga je prvi artikuliral, glej **Sonete nesreče**. PraKlasSLZ Prešu dopušča OIS, vendar ga tako razlaga, da tudi iz OISa nastane Klaspopolnost, torej Ve; vsebina je OIS, forma, a ta odloča (pomen Este!), pa vse negacije premaga. KmeclD o Prešu, glej **France Prešeren v uri obupa**, pa spodbija tudi Klasformo, Kmecl misli zares. Odtod tako rekoč enoten odpor zoper njegovo dramatiko.

15. SrKos je med vsemi najRad ciničen, instrumentalen, zato je – s pomočjo svojega s(l)inčka Matevžka – celo ponaredil svojo recepcijo **Pokra** iz druge polovice 60-let, se prikazal, v 90-letih, kot da je Šalamuna in pojav takšne Pzje sprejemal; kot UZnik mora biti kar se da strpen, širokokoten, vse upoštevajoč, objektivni. Še dodatna Hinmaska – potvorba – celo dejstev. Podrobno o tem – o zadevi **Poker** – NDM v **RSD**.

16. Maja lani sem bil hudo jezen na Patra; čeprav mi je naredil uslugo, poudaril dejstvo, da sem prvi v Slji Poz opozoril na Bartola, v SB h knjigi **Demon in Eros**, 1974, kar je bilo lepo od njega, skladno s profesionalno Moro Znika, pa sva se nato zapletla v ponesrečen Dia, ker ni hotel pristati na moje nadaljnje razmišljanje, na zahtevo, da prizna tudi obstoj – dejstvo – simpozija o **Alamutu** v Trstu 1978, tudi mojega eseja o tem romanu, esej je bil objavljen v reviji Most. Ni hotel narediti ARF-AK. Priznal je, da za simpozij in moj esej ni vedel. Nič hudega, če ne bi vedel, a napisal je šoloobvezno razpravo o recepciji **Alamuta**, kjer pa je moj esej in sam simpozij, katerega pobudnik sem bil jaz, Zamol. Vem, Zamol ga je celotna GG Wirkov, a ta je do mene in mojega dela načelno sovražna, ravnajo v skladu s svojim proklamiranim cinizmom, v duhu svoje recepcije Borgesovega Rltza. Patr pa pravi in je celo prepričan, da je moj Pril. Če je moj Pril, to pa je lahko le, če se drživa oba istih načel (ARF-AK), potem se lahko zmoti, kaj spregleda (kolikokrat se motim in kaj spregledam jaz!), a ko zvem za dejstvo, ga ne smem le Pvt priznati, v Javi pa naprej molčati, seveda z namenom, da bi nastopal v KulDbJavi kot nedosežna avtoriteta, kot Znik, ki se nikdar ne zmoti.

Takšnih Prilov ne maram. Lahko vzdržim brez njih, sam. Tudi brez Grda itn. Celo brez Mucka, če mi bo zameril moje pripombe k svojemu novemu načinu obnašanja. Dokler ni mogel objaviti nobene knjige, sem njegov trud, da pride do knjižnih objav, podpiral. A danes je postal avtor, ki izdaja tako rekoč

največ, vse svoje drame, Dak nobene. Uspeh, vsaj ta z izdajami dram-tekstov (tudi pesniških zbirk in esejev) ga je zmedel, naredil za PohlPldo. Zdaj hoče delovati celo v Sodobnosti. S tem pa je prešel mejo, ki je zame še dopustna. Naivno-samoumevno se mu zdi delovati v SKŽu; kaj je torej zanj Dt? Vse bolj le fraza? Muck se RR, na slabše. Se bo ozavestil tega, kar počne, bo mojo Krito vzel zares in se RR na bolje, nadaljeval, kjer je začel, z Isom Dti, ne z RR tega Isa v RMg-SHKl retoriko-verbalizem? Ali pa? Puščam odprto, sam se bo odločil.

Patr se je; ne piše mi več. Priznam, da sem bil z njim oster, a moral sem biti dosleden do sebe. Za Patra mi ni žal, nikoli prej si nisva bila blizu. Za Mucka bi pa mi bilo zelo žal. A če sem prenesel razhode z Dinetom in MBP Šelom itn., pa da ne bi tudi tega? Nekoč sem bil šibak, zdaj sem vendarle močnejši; oz. sem že tako blizu Si, da me ni – skoraj – ničesar več strah.

17. Kako bodo kolegi reagirali, če bodo brali te moje izjave? Verjetno jih ne bodo brali; zakaj bi jih brali, če **RSD** ne obstaja? Kako naj še skupaj sedimo za isto okroglo mizo, ki je karikatura tiste kralja Arturja? Vendar izjav ne morem sčrtati; ker dokumentirajo moje resnično počutje-recepčijo, morajo ostati, pa naj bo, kar bo. Tako mislim, svojih misli pa ne smem Zamol. Vsaj jaz ne. Če bi jih sčrtal, bi sam sodeloval v praksi Zamol, bi si sam pljuval v lastno skledo, še več, žagal vejo, na kateri sedim, še več, se zastrupljal. Dilema je jasna: ali razhod tudi s temi kolegi (kakega med njimi izvzamam, predvsem Kmecla) ali Sm (a la Tit Vidmar) zaradi strahopetnosti. Sem preveč trpel zaradi svoje neodločnosti-strahopetnosti v letu 1956 – NDM – , da bi šel ponavljat mučni čas. In – tedaj sem bil na začetku zrelega Ža, tudi kariere, na marsikaj sem moral računati, da bi preživel, danes pa mi je vseeno, kaj se mi pripeti. Prepričan sem – verujem v to – , da sem sposoben vsako usodo preOsm v K-milost.

18. In kaj sem odkril? Na pismo mi več kot pol leta ni odgovorila. Nato mi je poslala knjigo, v kateri je moj prispevek, a v nji ni upoštevala moje bibliografije na temo knjige oz. raziskave: **Nacionalna identiteta in kultura.** (V knjigi je objavljen moj esej **Nacionalni interesi in nacionalna identiteta.**) V pismu se obnaša, kot da ji pisma in bibliografskih prilog – pa obsežne analize teme – sploh nisem poslal. Naivno me sprašuje za mnenje o knjigi, o raziskavi, ki jo je sama vodila, a s premajhno ekipo. Dž subvencionira take Psraziskovalne inštitute, Pagonkin ima naslov Inštitut za civilizacijo in kulturo, bolj ambicioznega naslova ne more biti, sodelavci dobivajo plače, naredijo pa v več letih – recimo pregledajo bibliografijo na neko temo v neki reviji – , kar se da narediti v enem mesecu. Korupcija, nesposobnost, zraven pa še nadutost. Jasno, da bodo takšni MinUZniki Zamol vse, ob čemer bi se lahko merili, pa bi se ob merjenem slabo počutili, ker bi odkrivali svojo lenobo. Takšni inštituti so se ohranili iz Sockoma, bili so ena sama korupcija. V njih so sodelovali, dobivali plačo, moralisti DSD, kot je Urb, kot je bil pokojni gobec Mišo Jezerec. So Pagonke ostalina starih časov, ali pa se je nagnetlo v teh valilnicah nesposobnih še in še mladih, ki svojo slabo vest – praznino v svojih srcih – kompenzirajo na ulici z neoleropotanjem? – Pagonki sem na njeno – dejansko nesramno in prekasno – pismo odgovoril mrzlo; odgovora seveda ni;

mora UZnica sedeti na kaki seji Inštituta ali pa v bifeju. Je res LeKula na Sliskem manj slaba od DeKule?

19. Takšno črtanje-Zamol vsega, kar je nastalo pred časom, v katerem je začel delovati AnIn, je Tip za StI in Fz, morda še bolj za RMg. Tudi zato se v **RSD** toliko ukvarjam s SSD, s ČD, tudi s CiMetom. Drame na temo CiMeta so vse na temo **Nacld in Kula**. Pagonklja nima pojma o teh dramah, niti noben njenih sodelavcev. Kako si upa temo definirati, ne da bi poznala njen Zgpedigre? To je Tip za nesramnost diletantov. Če česa ne poznajo, tega ni; ne le da tega ni zanje, ampak tega ni kot takšnega, kot dejstva.

20. Tako zveni, kot da imam preganjavico. Pa navajam zgolj dejstva. Teh dejstev pa je toliko, da res prebijajo sleherno normalno mejo. Toliko jih je, ker sem toliko (na)pisal in objavil in na toliko tem. In smo spet pri Tem moji krivdi: le zakaj toliko piše ta norec?! Če bi manj pisal, bi bil njegov opus vsaj nekako obvladljiv, lahko bi ga – vsaj v nečem – upoštevali. Tako pa prebija vse mere, res ni po meri Čla. Kaj nam ostane drugega, kot da se delamo, da ga ni? Sam si je kriv. In sem si res. To tudi hočem. Ta krivda mi dela dobro. Je usoda, ki jo RR v K-milost.

Komaj kaj me še družijo z okoljem; skoraj na vsaki točki se razhajamo. Verujem, da je to edinstvena šansa zame, za DgZn.

21. Tu je problem, tega Patri nočejo priznati; celo Rad cinični SrKos ne: da Dalepota ni več Dobro in Resnično in Pravo, kot je bila za Platona, za metafiziko, ki ni trajala le do neotomista Ušeničnika, ampak dejansko do MrkStlsta Ziharla. Trajala je do začetka RMg dobe: PMLDbe. Preš je res trpel, ko je pisal prelepe verze **Pevcu**. A Darecepcija Preša in **Pevca** ne more biti več Prijateljeva in Slodova. Ne pravim, da je edina možna recepcija Hladova: da vidi AnIn namesto Pevca le Fukača. Reda na Fuklumdno je Anteza Klasiki, Klaso spremlja kot senca. DgAnIn mora odkriti tretjo pot, ki je Dtpot. Ne pravim, da sem jo odkril; trudim pa se, da bi jo odkril. Pričakoval sem, da si bomo stali ob strani v tem Isu Dti, tudi SrKos, Patr, Mrc, PožInk, PePKo, mnogi. V prvi polovici 90-let sem še računal nanje, idiot. Potem pa se mi je začelo vse podirati, ves up je splaval po vodi, kot Prešu.

Kako je DaČI, ki živi v PMLD, sploh sposoben dojeti Klaslepoto Preša? Voduška da, a **Odčarani svet** je načelna in načrtna dekonstitucija – dekonstrukcija – PrešKlas sonetov. Kdor (si) prizna resnico RMge, mora Ponot Zagoričnika, na vse gledati skoz Zagoričnikovo izkustvo in artikulacijo. Sam kar naprej merim vse, kar analiziram, tudi ob RMgi, ob Ludu FiLD, ob **Sužnju akcije**, ob RudD, ob **Veroniki** in **Kserksu**. Te in sorodne drame analiziram in navajam od srede 70-let, **Norce**, **Znamke** in **Triptih** že od srede 60-let. Le skoz Strš-Blak je mogoče na Dr stran, v Tro. Tudi skoz HladSLZ. Hlada ne gre odmišljati, treba ga je le RR-preOsm. To je poskušal storiti Muck od **Porta** do **Zaloga**, to se je posrečilo Daku v **Karuzu**. Majcnovega **Ženina na Mlaki** ne upošteva nihče, čeprav ga je napisal sicer post mortem – od 90-naprej – tako slavljene bivši podban, ker dr. Schmidt in vsi ostali Petri Žmitki ne vedo kaj početi s to kardinalno dramo Ire, ki je ena sama luknja v PnM-Ožldo.

22. Da bi se bravec znašel, naj obnovim svojo periodizacijo Pos faz Refe.

I. Refe sledi prvemu prodoru RLHa, **MicMatu**, čas Metternichove Avse. II. Refe sledi drugemu prodoru RLHa, NKNMešu 60-let, ČD pojavu. Traja do I. SvetV, ima več podfaz. III. Refe sledi SIZi-20-let, ki je Tem ARF-AK vsega dotedanjega razvoja; dogaja se v 30-letih, se nadaljuje v drugi podfazi, MV-II, in še naprej, PoV, predvsem v SPE, v tretji podfazi. Ustvarjajo jo isti ljudje kot PV: Vomb, Kociper, Jel. Med **KrŠpo**, 1938, in **Vstom**, 1951, ni le direktna zveza, ampak gre za delo iste GG. Enako med **Zasadom**, 1940, in **Svitanjem**, 1952. IV. Refe pa nastaja v 90-letih.

23. Razvijam – zame zelo pomembno – Dgfijo kot razlago THM-kroga. Faze, ki jih navajam, se da ilustrirati s Pos primeri iz SD. Gre prav za temo, ki je osrednja v **OpraCM**. Ož(P)ld sta AdEva v rajju, preden ju zapelje Kača; **Žid**. Tudi Kanci-Slci, preden se soočijo z Nemci, Abramov **Valuk**. Drama nastane, ker raj ni Veobstojen, Strno se v njem zmerom pojavi kaka Kača-Zlo. V IdeaPS polabskih Slavov vdrejo Franki-Nemci, **Tuga**; enako v IdeaPS Kancev, **Ljuba**. Pride do SV med obema taboroma oz. med obema Ož(K)ldama. Na eni strani sta Ožldi MimDč, med sabo se Posn, na drugi EDč, med sabo se pobijata. Najprej v obliki PrepDč, ta se začne že v ČD, glej Alešovčevo **Podlo**, a tu se problem še hitro reši, gre le za navihanost Konte, za lahek nesporazum. Težje je, če se recimo zakonca že v osnovi sovražita ali ne moreta ujeti: mož in žena Zima v Kvedini **Pici** ali Klemenčič in Pavlina v **Sadu greha**; PrepDč se razvije na PrS. Eskalira v Sš med taboroma; Gruden in Grozd sta v **Blagru** med sabo še PrepDč, a ko opazita, da se pojavi njun skupni Sž, Ščuka-Prol, se RR v GrGr par, ta par se spusti v že kar ostro vojno s Prolom. Ni še LR, je pa že več kot le prepir med Libci in Klci, med Malovrhom in Štefetom. Napove se LR, ki se ponavzoči že sredi 20-let v Kreftovi recepciji ruskih LRev, **Leto 1905**. V Slji se realizira MV-II v spopad na Ž in S med Klavoro in Kostjo, KC in Ptjo, Dmbci in Prti. Resnica tega EDč smodela pa se razkrije kasneje, v **ŠpK-GiMu**: Jelko in Elko postaneta Id: (J)Elko. A ne Id kot Harld-HarDč, par Stbratov CiMeta, ampak kot Not razcep v eni in isti osebi. Recimo v Krstnu, **Afera**, na nerazrešljiv način v Potohodcu z Iskavcem, **Potohodec**. Vrnitev h KC – v III. Refe, v **Pastolih** – trdi-veruje, da je zmerom (Strno) mogoč IdeaHarpar, CiMet. Vendar je pogoj zanj ta, da odpade hudič, da KC likvidira zlo (Klavora Kostjo-Donata). EDč – SV – se torej nenehoma vrača, na Stren način. Harld je cilj KMge, a ta cilj je dosegljiv le skozi likvidacijo Dra. Ker se tekmeč-nasprotnik nenehoma obnavlja-pojavlja, na Stren način, je končna Harld zmerom odvisna od sprotnega trebljenja ljulke, od SV zoper hudiča. Hudič nastopa tudi v **Pastolih** (Aron, Tudun, Alda) in v **Igše** (liki: Sejavec ljulke, Slabo...). Problem v VISu Kata (in Koma), tj. na THM-krogu, ni rešljiv.

24. Judovskega boga zastopajo v **Obsu** farizeji, Kajfa itn., v **Pastolih** Aron, »zviti zankar židovski«; **Pastola** sta v duhu Ncza in Kfza Ansemitska drama. Adalwinu, nemškemu škofu, in Tudunu, »slugi nemških oblasti«, se pridruži Aron kot Kajfa, kot morivec Katboga.

25. IVJ je niz v nadnizu **BkS**; glej **Org**.

26. Gotovo bi kak Konvpovprečnež protestiral, če bi prebral to mojo izjavo; a je ne bo. Res ni mogoče na eni ravni – ali na več ravneh (Čl pa je sestavljen

kot HKD iz **Tisoč ravni**, glej Deleuzovo knjigo) – pripisati komu drugemu prednost pred Canom? Tudi mislim, da je Šorlijeva misel-drža v romanu **PoR** izjemna, smerodavna; ne kompletna, ima svoje slabe točke, ni dovolj ekspresivna, v Sodniku ni dovolj sle po Isu Dti, zato se je Šor, ki Sodnika ponavlja (Sodnik je njegov alter ego), kmalu začel vse bolj prilagajati okolju, modnost korumpira, vserazumevanje načjenja Vitsilo; kdor je strpen, ne čuti v sebi nuje Isa Dti. Is Dti je vizija, je nora sla po Abs(olutnem). A to je posledica Šorlijeve platforme, kar pa ne pomeni, da kot mera za LD ta platforma ne bi bila bistveno boljša od Klpristranosti in Komfanatizma. Ko bi bil Karol Šema podoben Sodniku, bi ga cenil; a je poln sebe, tako samozadovoljen, da ni strpen, ampak gleda na svet kot bog na otroško igrišče. Šema je bedak, Sodnik je bil modrec. Can pa je bil seveda genij, kot genij obremenjen z mnogimi slabostmi, čezmernostmi, SSLi. Sem jaz genij, ker sem z navedenimi potezami nagrajen kot malokdo?

27. To temo sem razvijal lani poleti, ko sem opazoval stopnjevanje AnZDA Ideole na le-sceni; obsežno NDM v **RSD**. Zoperstavljal sem dva globalizma: leAnGlob, ki je zoper Kpl (ZDA), in Glob(alizem), ki ponovno spaja Tretji svet, pa čeprav ga vodijo SadoHusi in Ladnovi Bineti.

28. Temo dna in Strša sem prav tako obdeloval posebej lani, glej €S analizo Kodričevega **Molotova**, že prej pa Vihrove **Štefko ali ljubezen na javnem stranišču** itn.

29. Pri tej GG, ki jo opisujem, nastopa tudi Biomoment; Hanželj bo star letos 56 let, boji se staranja, jasno, v drugem zakonu ima majhno hčerko, skoraj kot Cavazza, ta je še bolj smešen starček, ki se izprsuje kot 30-leten Schwarzenegger. Visoka plača Hanža sili, da se skriva za €to, slabljenje biosa pa, da reklamira Ž. Kaj je počel Mišo Jezerec, ko je presegel že 60-letno! Skorajda si ni hotel zapenjati šlica, da bi dokazal svojo enakopravnost (ldo?) z mlajšimi samci.

30. Danes bi pomenil izraz prevzvišen, da je nekdo preveč vzvišen, da se je v povišanju prenapel. Ta sodba bi veljala za KC. Zanj je bilo kar se da zdravilno – psihoterapevtično – , da jo je Ptja po 45 ponižala, celo pre(več)ponižala.

31. Res ni bila po meri Čla, ampak po meri boga. Višje ko je stal v cerkveni hierarhiji kak klerik, bliže je bil bogu, merilo vsega je bil (Kat)bog, tisti najbolj zgoraj. Geslo v FKC je bilo: Po meri boga! Povsod boga!, ne povsod Čla, je pela KChimna. Vsa Db je – naj bi – bila prežeta z navzočnostjo boga, ne Čla! Zato je prišlo v KC po II. Vatikanu, ko se je zgodila ta humanizacija – vdor KršHuma v KC – , do precej težav in nesporazumov. DSKC je dvoumnosti rešila. Katbog ni več potreben, Čl kot merilo pa pomeni, da se da (ne)prava dejanja presojati-določati bolj gibčno, bolj odvisno od časa in prostora, tj. od interesa. Dejansko merilo je postal interes KČe, dogme so vse bolj le maske-okras. Tudi zato ni Snikov. Snik nastane, če se Čl bliža bogu, če je v Člu Rad sla po ldn z bogom, po popolnosti, seveda kakor jo določa KC. V DSKC je popolnost povsem neobstoječa Vrta. Treba je biti učinkovit v boju za interese KČe, ne pa

popoln! Morda tudi zato CiMet ne vleče več kot vzor. Ampak so bližji **BS**, ki govorijo skoraj izključno o Či GhKi. Seveda gre le za GhKo, ki teži naše nasprotnike; na nas je ni. Udje NSSi imajo sicer kot PvtPski sem in tja kak greh – bolje: grehek – , a na nivoju DbZge ni pomemben. Na tem nivoju je pomembna le velika GhK naših Sžov (Ptje, njen PVD, zaradi tega je treba Kontinuiteto lustrirati) in Tem NeČi nas, NSSi. Kdor je St (svet, Sak), je v povsem Dgč položaju od nesvetih. Tudi zato ostaja Vatikan St sedež, papež St Oče, kleriki imajo še zmerom posvečene roke, česar nima noben laik oz. predstavnik Dže. Pod masko Huma(nizacije) traja FKc naprej, pa čeprav knjige, ki jih izdaja Prevzvišeno in blaženo blagorodje monsinjor Gril, ne potrebujejo več dovoljenja KČe: Nihil obstat!

32. Totmobilizacija je že znak nastajajočega fza, čeprav se je kot geslo in realizacija pojavila že med I. SvetV. Je reakcija na LD, v kateri je najvišja Vrta PvtPsk; to je Tip za Kpl, tudi za DaSljo. Takšna Totmobilizacija se porajaupravičuje v imenu Pskom nadrejenih Kld, Nara, Prola. Je že reakcija Ncla na PrM; **Tugov** na **MicMata**. ČD skuša najti ravnotežje med umirjenim Nclom in UtPldo.

33. Torej nič ne more teči po meri Čla. Po meri Či se vse le razvrednoti, zajeba. Le nenehno zganjanje ljudi, ki se dezorientirajo, na pravo pot, ki jo določa KC oz. skoznjo bog, more Čla nekako odrešiti. Pramera je v tej poti, ki je institucionalizirana St Kld.

34. Odtod Drabosnjakove težave, čeprav njegov **DrabPas** s stališča Katnorme ni sporen; sporno je to, da si je Drab(osnjak) jemal sam preveč pravic, da je hotel pisati in svoje drame uprizarjati sam, ne kot uslužbenec KČe, ampak kot spontan ustvarjalen (čeprav ljud) Psk. Drabov primer-pojav je bil (bi mogel biti) problematičen le po Dbplati organizacije dela, zbiranja ljudi ipd. – emancipacije neke grupe v SAKO, ki je od Dže in KČe neodvisna, ne pa po vsebinskem sporočilu tekstov. Ta vidik sem dobro čutil sam v organiziranju Odra 57, društva A.T. Linharta 1958-leta. Ptja MGGe ni omejevala in preganjala toliko zaradi naših idej, ki bi odstopale od Mrka, ampak zaradi naše Dbdejavnosti kot – po namenu – SA. V Pučevem članku, zaradi katerega je prepovedala Revijo 57 in grupo razgnala, Puča pa zaprla, je le s težavo našla argumente za tezo, da je Sžen Dži; glej članek **Naša družbena stvarnost in naše iluzije**, 58. **DrabPas** obravnavam ES v knjigi **Zlo in s(i)la kot izvor**; tam šele začynam z njegovo analizo. Analizo sem prekinil, ker v drami-pasijonu nisem odkril ničesar, po čemer bi Drab odstopal od uradne norme žanrapasijona. Odstopata pa od te norme **MicMat** in to silovito; to pa analiziram v knjigah **ČD1**, **ZSD 1**, **ZZ**.

35. Glej začetek moje ES analize **Belina** v knjigi **ZSD 1**.

36. Morda bi bilo smotrno uvrstiti v pričujoči Pniz o klerikih tudi ES analizo **Potopsveta**; videlo bi se, da je Cajnkar mnogo manj nasprotoval KČi, kot se je zdelo sredi 30-let. Cajnkar ni šel na linijo Refe in Kfza, iskal je globlje argumente za obstoj KČe, argumente EkP tipa; v tem je bil na liniji personalizma, duha ARF-zavesti 20-let. Šlo je za dva tipa KČe: za Refe (in Kfz)

tip, tega je propagirala Kurgrupa Ljudra, in za Not reformo KČe v duhu bodočega – 3 desetletja kasneje izvedenega – II. Vatikanuma. Jaz sem v 80-letih pristajal na to linijo, kasneje pa sem se prepričal, da tudi ni dovolj Rad; da se ne odreka FP temeljem KČe. In sem spoznal, da je KČ po bistvu zastarela zgodba. DgTija izhaja iz drugih izhodišč in predpostavk kot Krš. UnBDr ni ldbog **Evov**. So pa v **Evih** nastavki za UnBDra, ki jih DgTija razvija.

37. Ne gre le za SpoDo naravo KČe; gre za mnogo globlje – odločilnejše – poteze: za to, da je v KČi Zamol Strno. Zakaj eksplicirati problem zablodelega duhovnika? Tak problem da v Javi lahko prinese KČi zgolj težave, nobene koristi. KČ Strno ne gleda s stališča RazReše, ampak le s stališča interesa KČe kot Db institucije-grupe. Cajnkarjeva drama je bila v tem izjemno pomembna, da se je njen avtor odločil za RazReše v Javi; tudi za Javkatarzo. S tem je prevajal FKČ v LibKČ, če se smem tako izraziti, ali še bolj v KČ II. Vatikanuma. Tega uradna in večinska PVSČ ni prenesla. Vsa njena simpatija je bila na strani KurPet Ljudra. Eno so evharistični kongresi, drugo RazReše, ki jo opravlja vsakdo kot Nast SAPO.

38. Točna razlaga enega od bistev Kfza, namenov, zakaj je do Kfza prišlo.

39. Šele ES raziskava dejstev pokaže, kako napačne so razlage amaterjev, KonvDbzavesti. Tudi zato ne KČ ne Ptja nista radi videli, da se raziskujejo dejstva. Raziskovanje dejstev je zmerom škodilo samoumevnim dogmam, na katerih počivajo Klde; dejstva pokažejo, da so dogme samovoljni konstrukti in ne Abs Resnice (RPP). **RSD** je najprej raziskava dejstev. **RSD** odkriva KurPetD, jo navaja, nato interpretira. DSKČ ideologi – LZgarji, Prof Piberlenk – lahko razložijo KurPetD Dgč kot jaz, dejstva – citate – pa morajo upoštevati. Ker jim to ne paše, KurPet Zamol.

40. Spet paradoks: ta avantgardizem je dejansko retrogardizem, a to dejstvo si upa priznati SIZ šele pol Stola kasneje, v zavesti Laibach Kunst teoretikov. Ptja je hotela biti le avantgardna, gledati naprej, čeprav je obnavljala prakom. KČ je na eni strani slavila srednjeveško FD, hotela jo je v marsičem obnoviti, na drugi pa ji je bilo veliko vidikov te FD tujih, kar se da Neg(ativnih). Za nazaj se delajo legende, cela obdobja se poenostavljajo v Rede, v gesla; resnica izgublja, v realizaciji interesov je celo napoti. Tudi zato je **RSD** napoti: ker ni izraz nobenega Db – grupnega – interesa, niti mojega Pvtza ne, ker nimam nobene vnaprejšnje zamisli-norme o ničemer. Le Is Dti, se pravi Dt, ki pa je druga od vsega, kar se da imenovati in kar je. Nič me ne veže. Ptjo in KČ je PV vezalo veliko, KČ še več od Ptje. Ta je imela v sebi močne RLH momente, KČ komaj kaj. Kolikor jih je imela, Cajnkar v **Potopsvetu** RazReše, so jo motili. Cajnkar je odšel v NOB-OF, ki jo je vodila Ptja.

41. Kreft je bil – ali bi bil rad, če bi mogel – PV nosivec eksperimentalizma-avantgardizma na Le, to držo je zagovarjal še 2 desetletji PoV, obenem pa je bil eden najstrastnejših nasprotnikov povojnega avantgardizma kot RMge; napadal je, kar bi moral braniti. IdeolPolvloga v Dbi ga je silila v eno dejavnost, Intresnica v nasprotno. Tenzija je bila v njem tolikšna, da mu je zavrila Umetdejavnost.

42. Analogno-isto se je PoV dogodilo na Le-strani. DSL – a že od Močnika, ki je stavil na Brechta – je RealD normo zamenjala z eksperimentalno normo; Zihertu to ni – in ne bi – bilo všeč. Majer se je novemu Zeitgeistu prilagajal, DaSneole pa ga na Metelkovi udejanja. Blizu ji je Lev Krefc; ni isti kot ta smer, a jo podpira, več kot le razume.

43. Tako razvijam svojo strukturalno metodo, ki ima Fifosno v THM-krogu oz. v ŠHM izhodu iz kroga. V GR sistemu jo celo GeomSimt rišem(o). Glej Pniz **GR**.

44. Velikega moža ES analiziram v knjigi **PiK**, Golarjev **Ples v Trnovem**, tudi MV-II napisan in uprizorjen, v knjigi **KrPI**. Manjka še analiza **Septembra**, pa bo slika MV-SD, uprizorjene v Lj Drami kot sredinske, skoraj kompletna.

45. Kako vedeti, ali so Zadr, Grd, Dolinar na Le ali na De? Spoj med SHKI in norovci je naredil Le in De za Inf. Kje je sírotka Peršak? Na Le, na De? Kje gibčni lainšček, ki je postal trgovec-založnik? Kje celo PsStbrata TJWirka, ta edinstvena obuditev Harpara CiMet? CiMet sta imela MagIdeolo, zanos Rlge, Tomi-Jani wirkuco-mirkuco pa vodi le trenutni Pvtinteres. Vsaka veličina, in CiMet sta veličina, doživi enkrat karikaturalizacijo, FKr v Rodetu, Pirc v PijGrafu, Puč pa kar sam v sebi.

46. A ta veter je, roko na srce, bolj vetr-prdec iz golobin riti kot iz navdiha Duha. HladPzja je obnova Knoblove. Pač Gorenska naveza, Kranjčani kot MinKarantančani.

47. Hecno: Kld dobiva nekdanjo moč, a na povsem Dgč način kot nekoč. Dobiva jo kot Masgrupa, ustrojena kot Brownovo gibanje, integrirana le po kakem trenutnem skupnem projektu-interesu, po nastopu tega ali onega Poppevca; takšne Masprireditve lahko privabijo na desetisoče mladih. A tako nastala – silno krhka in prehodna – Kld ni ne Stranka, ne Gibanje, ne Občestvo, nikakršna koinonija, vsaj ne starega tipa, le skupno pojavljanje mase OPskov. Daneole se trudi dati tej samoizgubljeni masi Pskov kot drobcev vrtinca novo skupno-enotno formo, recimo s tem, da jim kaže Negtarče, danes ZDA-Busha. Se bo neolegrupi Gregork posrečila ta amalgamizacija RazprDv utrinkov? Ta MasKld ima svoje Gled; je to Mladinsko? RozeRozmanovo? Káko poulično? Kakšno, ki nastaja spontano, kot je tisto okrog Lovrića, glej njegove – ne nezanimive – Kode: **Pouhn kufer** itn.

48. Tu sem se ustavil, a tu moram nadaljevati. Kurov tekst **Na pot** moram pokomentirati do kraja. Naj za ta namen izberem spet obliko, kakršne sem se že poslužil v **Opombah** k razpravi o **BIVz**; naj **Opombam** k razpravi **farni okvir bivanja** dopišem **Dodatek**.

DODATEK

Kur zapiše Tem namen ljudodra in svoje Refe: »fara naj bi se spet zbrala v mogočnem taetrskem doživetju, ki bo res občestveno, naj bi do dna doumela in podala svojo posvečeno skupnost.«

Tem celota-enota Dbe kot cerkvenega (KC) občestva je fara. Ne občina. Že od ČD je normalno, da jemljejo dramatik in bravci za osnovo Dbe občino; glej Vilharjevega **Župana**, ki je župan občine; tudi kasneje, na PrS, v Štokovem **Anarhistu**, je osnovna enota občina z županom, tam so uradi oz. je urad za upravljanje DbDž poslov, tam je celo zapor. Pa kasneje v JKranjca **Detektivu Megli**, ki se prav tako dogaja predvsem na občini oz. Gilni, a je Gar župan. (O vseh treh omenjenih dramah sem napisal ES analize, glej knjige **ČD 2, Ne=Pe, GniVo.**) **Igše** nastane ob istem času kot **Megla**, a prenese težo od laične Dbe na klerično, od Dbe, ki je LD interesov, na faro, ki je posvečeno (St) občestvo. Ali je kdaj prej bilo takšno, niti ni važno ugotavljati; Refe Ideola se prepričuje, da je bilo, da sta ga ustanovila ravno Stbrata CiMet in KC v srednjem veku; da so **BS** izraz t(akšn)ega Stobčestva, RRe PSi in ostankov rimske Dže v versko Katskupnost, ki je prežeta z bogom, z božjo Milostjo. Ta zgled, ki je Posn prvotnega raja, naj bi Ljudoder oz. KC v III. Refe obudila, vrnila. KurPeč predpostavljata-verujeta, da se to da. Ni vračanje t(akšn)ega tipa FDbe – FDbe v takšni projekciji FKCe – Kfz?

Kur sicer govori o »mogočnem teatrskem doživetju«, a v prejšnjem odstavku jasno pove, da »igra, kakršna je pričujoča«, **Igše**, »ni več teater« v Mešpomenu besede, kakršen je bil od **MicMata** prek ČD (**LjDa**) do RealD, **Megle** in celo Vombove **Vode**, glej mojo analizo te drame v **GniVo**, »ampak je več kakor teater«. Ta več je tisto, kar dela Gled za verski fenomen, ga iz teatrskega spreminja v obredno. »Zato ni govora o `igravcih`, ampak o verskem občestvu, o fari, ki naj igra in mora igrati prisposodbo resničnosti«. Resničnost ni Dbstvarnost, kakor jo odkriva RealD, ta izpostava in sredstvo RLH VISa, ampak Ž v bogu, nebeški zgled-vzor, ki ga je Čl dolžan prenašati v TS. Namen Kula – in le verska Kula je PriPraKula – je na TSu s sredstvi laično-profane Realstvarnosti artikulirati tisto, kar je edino resnično, kar živi v nebesih, a kar omogoča Katbog prek KCe, da prehaja na TS. Gled in dramatika sta v tem najglobljem, najbolj obveznem pomenu verski dejavnosti. PriPreresničnost je pri bogu, kar uprizarjamo in živimo mi tu spodaj na TSu, je le prisposodba resničnosti. Ni bog fantazma-konstrukt Čla, kot trdi RLH, nasprotno je res: TS je le videz-podoba resničnosti, ki je pri bogu. Ker je – znotraj KCe VISa – tako, je za KC sprejemljiva CalderonovaD, recimo **Življenjesen**. Ker je Ž na TSu oddaljeno od boga, je nujno, da je le igra videzov, SSL, iz katerih mreže izhod ni mogoč; razen z božjo pomočjo, prek KCe, zakramentov, skoz **St mašo**, ki je tudi – verska – drama. Kar doživljajo Sigismund itn. v **Življenju-snu**, je zmeda, megla, Dv; kar je v St maši, je resnica resničnosti.

Zame je bil RLH zmerom le en moment med tremi, ob Katu in Mrku; NDM. Od nekdanj me je prevevala zamisel-želja udejanjiti takšno Gled, ki ne bi bilo zgolj RealD, ampak versko; ne sicer v ĆmpKat duhu, po Stri pa temu blizu. Ko sem prevzemal vodstvo Odra 57, ki je bil v prvi fazi pod vplivom Petana in

zato v uvajanju TaZahÉvrD, predvsem Ionesca, uprizorjeni sta bili drami **Plešasta pevnka** in **Učna ura**, in v uvajanju Kullibkabareta, sem skušal Oder RR v smer obredne D. V tem duhu sem tudi režiral Zajčeva **OtR**. Priž je bil preveč v okviru RealD, **Afera**, **Dia**, da bi me mogel podpreti, Dine pa je nihal, po eni strani je želel verskost, v **SAntino** odrsko podobo smo jo nemalo uvedli, po drugi pa je bil blizu Petanu, **Igrice**, ludu, imidžu in prazni zabavi, s katero je nazadnje AK obračunal, ko se je povsem predal desperatstvu OISa, glej **Igro za igro**. Zamisel samega Odra 57 je bila – v moji optiki – RR verskega občestva v Nih; paradoks, a učinkovit. KurPeču je posluš za Nih povsem manjkalo, hotela sta Kfz. Oder 57 je moral priti v nasprotje z okoljem, s SHKI, ta se je odločala za SeH, tj. za čustveno omiljeno Rco RealD, glej Janovo režijo Millerjevega **Trgovskega potnika** kot smerodavno ali njegove **Hlapce**. Od SD je bil SeH-RealD najbližji Bor z dramo **Zvezde so večne**.

Jasno, da je meni in MGGi manjkala tista Verrazsežnost, ki sta jo imela KurPeč v izobilju. Moja verskost se je osredotočala na vero v Tro, v prehajanje danosti, v Is onkrajnosti kot onkrajdanosti; precej Abst. Navsezadnje: moja DaDt je s stališča IdMa, ki je PnM, Rad Abst; Dt je po definiciji to, o čemer ni mogoče nič reči, česar ni mogoče ldn. Kot vemo, pa je ravno to definicija entropije. Da se mi očitati, da je moja Dt entropija oz. blodnja, sanja, želja; tako jo presojajo vsi MBP, do Inka, Klabsa. Ni Dt v MuckD dokaz za to Krito, namenjeno meni?

MGG, predvsem jaz v nji, je odklanjala – govorim za čas med 1957 in 1964, za obdobje Revije 57 in Pers – vse Émp konkretne realitete, SeH, Mrk, Kat. Ko je poskušal MMah(nič) odrsko obnoviti vsaj nekaj vidikov KurPeč ljudodra, ko je režiral VerMagobredne predstave, tudi **CanVido**, nam je bil ta tip Gleda in sveta zoprn, presluzav, preblizu SeHu, nekak KršHum z elementi Sti, ki mi (nam) niso bili pogodu. Vse, kar je bilo, sem odklanjal; ni tako še danes z mano? Ne; **RSD** je dokaz, da vse sprejemam, vso SD obravnavam od znotraj, pa vendar grem skoznjo kot svetloba skozi glaž; nobena stopnja me ne more zadržati. Če ne bi veroval v (po)Is Dti, bi že zdavnaj odnehal. Ne zanima me konec dialektike v sintetizirani DbDži, kot Hegla v Prusiji; vsakršna DžDb mi je tuja, nisem UProf kot Hegel, sem marginelec, čeprav akademik. Tudi paradoks. Z običajnim marginalstvom kakega Jaka Kralja ali klošarjev se ne zadovoljujem; kot ne z mestom ministra ali Predsa vlade. Biti vmes in onkraj vsega tega. Ves v stvarnosti, pa vendar povsem zunaj nje: v Dti, ki je ni.

Čas bi bil, da bi s pravkar zapisanega vidika čim prej prekomentiral svoj načelni spis o Gledu, glej Pers, **O nekaterih problemih sodobnega gledališča**. Rožančeva **Greda** je bila tak poskus spoja laične Dbe kot RLH Trade Dia (v KurPečeviD Dia nima česa iskati) in Nasta EtVerobčestva, ki ni Prol, kakršen je bil za MrkKomste, a tudi ne Katobčestvo. Iskali smo (se). Ptja je naša Isa zatirala in zatrla prej, preden smo sami dozoreli do spoznanja od znotraj, da ta Isa niso prava. Ali pa nas je zatrla ravno takrat, ko smo to odkrili. Ob istem času kot Rožanc **Gredo** je napisal Jov(anović) **Norce**, 63/64. **Norci** pa so že bili Not ARF-AK našega Isa občestva. Pokazal je, da gre za občestvo norcev, ne LRevarjev; točna oznaka. Oz. za grupo Štud(ent)ov, ki se išče, eksperimentira, se celo ludira, Božičev **Jošt**, v teku izkušanja sveta pa dozoreva, kot smo mi ob Pučevem zaporu. Lud je bil konec konstrukta-želje Verobčestva. Začela se je RMg, pot k **Triptihu** in **Sadežem**, pot v Mago in

lingvizem-retoriko (Dv). V to, da igravci, če smem parafrazirati Kura, niso niti več `igravci`, kakršni so recimo v Milčinskega **Ciganih**, ampak na tej strani igre, če so Kuretovi na oni strani. Na tej strani igre pomeni, da sploh ni več normalnih Realljudi, kot v Kvedini **Pici**, ampak `igravce` igrajo igravci, tj. ljudje, ki niso nič (več) drugega kot igravci-ludisti. V KurPečevi optiki naj bi postali posvečena bitja, udje Stkoinonije, ki je KC, vsi verniki, ki skoz Igre naše fare – farne igre – molijo boga, v LjudMagoptiki Jesiha in Šela pa udje PMLDbe, ki se je do kraja razvezala, izgubila sleherno koherentnost, Notenotnost, smisel, postala le še Zunforma Pos Kont, imenovanih Čl kot Psk oz. Ljudje kot OPski. Uradnica Agata si v stanju drogiranosti umišlja, da je Čara, vila, potuje na zvezde, kamor koli, ni več vezana na fizikalno težnost Tsa, vloge **Sadežev** se med sabo komutirajo, nič ni v njih ali ob njih, kar bi jih oviralo, da se ne bi gibale povsem Svno v brezračnem prostoru fikcije. Ne eno ne drugo ni blizu KurPeču. Zanju so zvezde fiksne, pritrjene na firmament nebes, so dragulji na kroni nebeškega Očeta in Sina. Vile niso Čare, ampak angeli. Čl lahko postane Ve, a to ni fikcija-blodnja želje, ampak milost, ki jo verujočemu Člu podeljuje edina in največja resničnost, Katbog. RMg je PzM, KMg – KurPečD – je PnM. RMg je lud kot tak, torej derealizacija (Dv), Kur pa piše: »Ta igra« - **Igše** in njej podobne – »naj bi postala sveto opravilo vse fare, kakor so bili nekdanji misteriji.« Ne **Misterij Buffo**, ne Majakovski in surrealizem, ampak misterij Calderonove **St maše**.

Kur nadaljuje: »To ni utopija.« Tudi Komsti so trdno prepričani, da to, kar oznanjajo – v kar verujejo: Kom – , ni utopija; prepričani so celo, da posedujejo Zn načela in metode (sredstva), s katerimi se da Kom kot realni cilj udejanjiti. LR je eno od teh sredstev; precej krepko in grenko, a zanesljivo. SPD razkrije, da so se Komsti motili; da se Kom ni prikazal na obzorju, kot se tudi ni **Civitas Dei** na TSu. Ko se je vsaj nekaterim – KurPeč grupi – že zdelo, da je božje kraljestvo čisto blizu, glej Kuretovo **Igro o kraljestvu božjem**, 1939, podnaslov: »VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani v dneh 25-30. VII. 1939«, je bilo v resnici čisto blizu, čez dve leti se je začela LR, z njo Bm in DžV, Rad nasprotje božjemu kraljestvu, vsaj takšnemu, ki prinaša Vemir; LR je prinesla Rad nemir, Sš, SV. Glej **Opro. Opra** se dogaja le 3 leta po tej Kuretovi drami, le 7 let po **Igše** in 6 let po **Pastolih**. Če kaj, je bila KurPečeva zamisel božjega kraljestva na zemlji utopija, želja, irealni konstrukt, blodnja. Analogno Borov in Zupov in Miheličeve konstrukt o **Svetu brez sovraštva**, o **Rojstvu** – popolnoma **Novega sveta**, glej Kristanovo NOBD – **v nevihti**. Rojstva ni bilo, otroka je mati splavila, ostala je nevihta, trajna, **Dia, Noč do jutra**, jutra pa ni hotelo biti, le **Jutro polpreteklega včeraj**, 1959.

»Kakor ni utopija veličastno evharistično slavje v Ljubljani, tako ne more biti utopija misel na tako igro«, na igro kot **Igše**, ki je udejanjenje Verfarnega občestva. A je bilo utopija tudi veličastno slavje Ptjkongresa 1948 v Lji in mnogih naslednjih po Jugi. Kaj je od njih ostalo? Morda še kje kaka spominska plošča, če je DSD župan ni dal odstraniti. DSKC se zaveda, da je bolje niti poskusiti ne obnoviti zmagoslavje Evharističnega kongresa ali kongresa Kristusa Kralja. Mase je privabil le papežev obisk, ta pa je že napol LibKC; KC kot turistična, kot imidž, kot medijski dogodek, kot show. Kur tudi zaključuje svoje SB z istim sporočilom: »To je farno slavje, ki se vrši vsako leto samo enkrat in ki se nanj duhovno in vnaprej pripravlja vsa fara dolge tedne. Je tudi prireditev, ki hoče doseči neskončno vzvišen namen«, kar je nasprotje

od RMgluda, ta ima za cilj tako rekoč neskončno nevzvišeno lumdno; »utrditi in do vidnega izraza spraviti farno občestvo.«

Del tega namena je bil tudi v ČD; glej moje analize v Pnizu **ČD**. ČD je bila za SNKNM laična Verobrednost: v obliki-okviru RealD – celo Kode, veseloigre – se je ponujala Ideola konstruiranja NSveta. Še močnejši je bil analogni namen v Prtagitkah, uprizarjanih na mitingih; glej recepcijo **Razcev** v Črnolju 14. IX. 44, kot jo opisuje TaPrt dopisnik Mrc, ki je predstavi prisostvoval sam.

Kur je nedvoumen v izjavah, za kakšno delo gre, za kako načrtno vzgojno gibanje: »Po vsem tem se nam zdi, da bo **Igra naše fare** izpolnila znatno vrzel v našem izboru novih iger in pravično zaključila prvo dobo našega ustvarjanja.« Noben Ptjideolog v Agitpropu ne bi mogel biti natančnejši v določanju faz Reve in gibanja; vse je pod nadzorom, vse planirano. Ob zavedanju težav, ki spremljajo realizacijo načrta. Ob pozivu na Tot mobilizacijo vseh Poz – naprednih, zdravih, Kat – sil: »Z vztrajnim delom vseh, ki vidijo rešitev našega ljudskega igranja v smernicah naše založbe«, Ptja je kar naprej izdajala smernice, tudi KC svoje okrožnice-enciklike, »predvsem pa po obilnih sadovih evharističnega kongresa.... Tako trdno upamo, da bo **Igra naše fare** kmalu zavzela« - izraz je Voj – »verne slovenske fare in pripomogla k poglobitvi našega življenja v Cerкви.« Ne bo zavzela in poenotila le Verfare, fara obsega – mora zaobseči, zavzeti – vse ljudi, ki prebivajo na njenem območju. Za Libce, kaj šele za Komste v fari, s tem pa na Slskem ni mesta. Kdor se ne bo spokoril in spreobrnil, bo izločen, izgnan, kot nekoč Proti in Luter, zaprt-interniran in /ali pobit kot LRevarji po Francovi (FKCe) zmagi v Španiji 38. Kur napoveduje Holo. Rad so ga izvršili Komsti s PVD, **Črna maša** kot realizacija **St maše**, lahko bi ga Kani kot v Španiji. Lustracija, ki jo terja DSD, je bled Posn PVD oz. čiščenja ljuljke, ki pritiče Poz liku **Igše**: Sejavcu božje besede.

2004

FARA ZRASTE V ZGODOVINO IN SVET

(ob Petančičevih **Naših apostolih**)

1

Razprava-opeka **farni okvir bivanja** in **Opombe** k nji z **Dodatkom** so dober uvod v ES analizo Petančičeve (Pečeve) drame **Naša apostola**, s kratico **Pastola**. (P pomeni Peča, medtem ko kratica **Sastola** zastopa Sardenkovo dramo **Slovanska apostola**; S v tej kratici zastopa S iz priimka oz. psevdonima S-ardenko, lahko pa tudi S-lovanska apostola.) **Pastola** sta namreč dramaturško napisana po načelih, ki jih je razvil Kuret v omenjenem, navajanem in analiziranem uvodnem tekstu v **Igro naše fare (Igše)**, 1935, v SB **Na pot!** Točneje: sama **Igše** je že model-matrica za **Pastola**; to se bo videlo, ko bom napisal ES analizo **Igše. Pastola** sta v podnaslovu »farna igra«, **Igše** pomeni **Igro naše fare**. Fara je v obeh (pod)naslovih, enako beseda **naša**: »naša fara«, **Naša apostola**. Bistveno je, da CiMet nista le apostola, ampak da sta naša. Biti naš je ena vrhovnih Vrt slehernega Kltza (kolektivizma), Ncla in Fza. Vrhovna dolžnost Čla je braniti NSS.

Preden je v knjigi objavljen seznam nastopajočih oseb, je objavljen **Prolog**, katerega glavni – osrednji – del je **Slavospev sv. Cirilu in Metodu. Pastola** sta »slavnostna igra« v poglobljenem pomenu besede. V nji ne gre le za slavnost kot takšno, za nek praznik, na katerega – na čas in dan – je uprizorjena neka igra, se zgodi neka prireditev. Ta prireditev-igra je kot takšna napisana in uprizorjena, torej s strani nastopajočih in gledavcev-poslušavcev kot enotne koinonije (= fare) doživljana kot slavitev dveh – para – Snikov; je po žanru slavospev. Je bolj del St maše kot drame v VISu RealD ali pripadajoče ji Freytagove dramaturgije. Ne gre niti za RazRese niti za opis-uprizoritev podob iz TŠa, iz Ža naše skupnosti in/ali Dbe; gre predvsem za petje slave dvema vzornikoma, katerih Ž je imelo namen, da ga kot idealno ljudje Posn(emajo). Par CiMet je kot Stpar Ideaca. Ideace je treba slaviti; danes – v tržni PMLD – bi se reklo: reklamirati, tržiti; danes je vse blago. V PtjDbi bi se reklo: propagirati, izjemno pomemben odsek CKja Ptje je bil AgitProp, odsek za agitacijo in propagando.

KMg rajši izbira izraze iz maše: Gloria ali Slavospev. Maša-igra kot farna je obenem hvalnica Snikom in bogu za Čl obstoj. Važnejše od RazRese je slavljenje in hvaljenje boga-Snikov. Kdor tega ne razume, ne razume PŠte Kfza. Za Ncz in za laični Fz je najpomembnejša vojna (SV), za Kfz in SV tudi hvaljenje in slavljenje boga. Tudi navadni Ncz slavi Vodjo, Hitlerja in Mussa; Čla; ob Člu-Vodji tudi naš Nar, naše NL, Nemštvo, Italijanstvo, Slov. Najvišje je par NašNar in NašVodja. V Kfzu je višje od obeh Našbog. Naj je papež še tako visoko kot Vrta, vreden celo tega, da žrtvujejo mlada dekleta zanj Ža, kot se to (z)godi v SardD **Pet modrih devic**, papež je v službi KČe in boga. KČ je

na isti ravni kot Nar, bog je še više. Fz Vodja posluša, kaj mu s skrivnostnim glasom sporoča duh Nara, papež posluša, kaj mu govori bog; bog je oseba, zato je njegov govor razločnejši, jasnejši kot govor Klde-Nara. FzVodja čuti tresljaje Nara in jih prevaja v Čl Jezik, medtem ko je Katbog tudi BČ, ta pa kot Čloseba obvlada Čl govorico. Kar zapiše že Mojzes na tabli na gori Sinaj, so besede boga. **Evē** razume KC kot besede-izjave, ki jih je izrekel bog – BČ – osebno.

Za KC ni problem, če Zn ugotovi, da izhajajo **Evī** iz nekega izgubljenega kompendija-korpusa; da niso izvornik. KC veruje, da so prišli iz tega korpusa, ki pa je bil tudi naknadno zapisovan kot poročilo o božjih besedah. V **Evih** za KC ni potvorb; imajo svojo Člplat, a obenem, ta pa odloča, svojo božjo. Čl ne sme enih besed iz **Evov** izbirati, druge zavreči. Lahko pa KC, ki je božje telo – s tem božja-bog – ene besede posebej priporoča, druge manj. Praktično pride s tem do tega, da ene besede – posebno iz **Stare zaveze** – Zamol. Tu se (raz)ločita ProtC in K(at)C; v ProtCi ima Čl-verniki celo dolžnost, da bere **St pismo** sam, da sam izbira v njem zapisana vodila, medtem ko je KC dolgo prepovedovala branje **St pisma** navadnim – neposvečenim – vernikom. Morda je bil to glavni razlog, zakaj je vztrajala, da mora ostati jezik KČe le trojen, aramejščina, grščina, latinščina; da ne sme biti **Biblija** prevedena v Narjezike, niti v nemščino ali francoščino.

Tega dramatik **CiMeta** ne razumejo. Obnašajo se, kot da je **Biblija** napisana v francoščini ali nemščini, v jeziku Frankov ali Bavarcev. Pozabljajo, da se oboji odrekajo lastnemu jeziku v bogoslužju; da ostajajo pri latinščini, ki ni Narjezik, ampak nadNar jezik. KC razume uvajanje Narjezikov v bogoslužje kot tisto usmeritev, ki je v 16-Stolu nazadnje pripeljala do razkola v KČi, do ProtA. S tem do okrepitve teženj RLHa. Kajti če bere lahko božjo besedo vsakdo, bo vsakdo odločal o primatu med božjimi izjavami, s tem bo prehajal v prvi plan Čl kot SAPO, se umikal Čl kot podrejeni vernik. Če bere Čl St tekst sam, se začne nazadnje spraševati o njem, saj ga misli, medtem ko ga v KČi naj ne bi mislil, mu le veroval.

Tu se začne bistveni problem teme **CiMeta**. SKC med sredo 19-Stola in sredo 20-Stola ne propagira branja **Biblije** tako, da bi jo verniki predvsem mislili, v nji Raz(iskoval) Res(nic)o. To bi Kata (katoličana) vodilo k Protu. Uvajanje čim več prvin domačega bogoslužja, tj. pisanega-govorjenega v Narjeziku, tj. v Slščini, služi povezovanju KČe z – našim – Narom. Kult **CiMeta** nastane v času prodora Ncl, potrebe lokalne KČe po domačih Snikih, po Not povezavi med božjo besedo in našo Nardomačo besedo; tedaj se začne Is in zapisovanje Narpesmi, ves duh Kule se RR v Narduh; po Herderju KC spozna svoj interes; če ne bo tudi ona temeljila na Narusmeritvi, ji bodo pobrali Libci veter iz jader, Kula bo postala povsem Libska; na to pa je že kazalo. Slci so se iz Avsprovince, iz lokalitete, ki je gojila deželno-Avs patriotizem, RR v integriteto, omejeno na Nar, ki se je oblikoval – prehajal – v Naco. Namesto patriotizma (Ptza) se je uveljavljal Ncl. Če bi ostala KC vezana na Avso, deželo in cesarja, bi tekmo-vojno s Protom izgubila, Prot ali NarKČe bi se uveljavile tudi v Italiji, Avsi, Franciji (neke vrste galikanizma), Slji.

CiMet je sicer Slaviznajdba, a izvornik je v Protu, v vezavi KrščCe na naš Nar. SKC se je vezala tudi na **BSe**, a pojav **CiMeta** ima bistveno večje prednosti od **BSov**. Ti so le nek cerkveni dokument, in še ta je vezan na Bavarce (ponašitev, slovenizacija **BSov** se je posrečila le z Zn nekorektnim

preimenovanjem Freisinga v Briže), medtem ko prihajata CiMet z jugovzhoda, od tam, kjer je privlačna moč za Slce iz Juge, pomenita enotnost JugoSlavov, sta živi osebi, ki imata živo in zelo zanimivo PerZgo, Ciril-Konst(antin) deluje celo pri Hazarih, zmaguje v disputih z Musli, veže Zg nepomembne Slce ali ZahSlave na Makedonijo, na Grke, s tem na celotno veleTrado antike, ki ima v 19-Stolu še izjemen pomen; v DaSlji kot PMLD ga je skoraj že povsem izgubila. Nemci-Bavarci-Franki Stbrata preganjajo, kot doživljajo Slci iz 19-Stola analogno preganjanje. Stbrata sta državnika, vezana na Slavkneze, na Rastislava (Rasta), na Koclja. Prek CiMeta postajamo tudi Slci iz neznanega neZg Nara DžNar, s tem skoraj že Naca. Dramatiziranje Ž(ivljenj) Stbratov pomeni obenem RR stare SlavZge iz 9-Stola; ta Zg se Not smiselno veže na Karantanijo (Kanijo), na dogodke iz 8-Stola, tudi na **PKrst** in še nazaj do **Valuka** in **Sama**; navajam že naslova dveh dram, fRemčeve iz 1867, in Abramove iz 1914; **Valuk** obuja dogodke »okoli leta 620« in to že kar »pri gospe Sveti na Koroškem«, Gospa Sveta je ime kraja, še preden so Kanci pokristjanjeni!

Kako ne bi KatSD – KatLita, KatKula – z obema rokama zgrabila pojava CiMeta, tako izjemno primerne za boj KCe z Libci, za ohranjanje Katznačaja Slcev, za prodor KatIdeole v Noto Slcev, ki postajajo NclNar-Naca?! Še enkrat pa podčrtujem, da namen poudarjanja pojava Stbratov v SlZi druge polovice 19-ega in prve polovice 20-Stola ni bil v želji po večanju Dia, RazRese, preučevanja **St pisma**; nasprotno, pomen uvajanja Slavbogoslужja je bil povsem v funkciji večjega-tesnejšega približevanja KCe Naru, tega, čemur je Ptja rekla AgitProp. Slavitev Stbratov je pomenila takšno agitacijo in propagando za KC, ki so jo Slci razumeli, latinščine niso, jo zato lahko Ponot kot svojo PriPra – celo intimno – resnico. Ne da bi de facto postala NarC, s tem odpadla od Rima, je skoz CiMeta SKC postajala bolj Nar(odna), bolj naša, bolj farna. V fari je najbrž le župnik razumel-znal latinščino; latinska KC je bila preveč rimska, s tem It(alijanska). Ko pa je postal Rim središče ItNDže, papeža stisnil zgolj v Vatikan, je dobila latinščina naenkrat poteze nečesa tuj(sk)ega, skoz italijanščino celo jezik Sža KCe in naše Dže-Avse, cesarja in cesarstva. Hkrati z začetkom kulta CiMeta so se dogajale vojne med Avso in Ito. Ker je bil Prot doma v pruski Nemčiji, s katero se je ob istem času Avsa tudi vojskovala, je bila slavizacija Avse za marsikoga primerna tudi s Katstrani; posebno v času, ko se je želela KC širiti na jugovzhod; ko je podpirala pojav unijatstva.

Zgodba o CiMetu sodi v ta širši okvir-kontekst. V apostolsko misijonarstvo, danes mu pravi KC nova evangelizacija, ki je Tip AgrEkzKld. Nikakor pa ni RazRese. Oz. celo RazRese je do neke mere, saj je morala KC preučevati spise CiMeta in učencev, jih strokovno pregledati, preučevati tudi Zgo Tačasa in Džav, od Moravske-Češke do Soluna. KC je vzgajala strokovnjake za ta posel, ne le Grivca. Če bi se KCi posrečilo unijatizirati ves Balkan, a to je bil – ne more ne biti – njen (seveda ne naglas izrečeni) namen, bi imela pri tem CiMet kot sredstvi (s stališča NeKat Zgarjev je to manipulacija) največji pomen, bila bi najzaslužnejša. CiMeta je treba brati tudi tako: kot sredstvi v Sl KatNclu in v Svet(ovni) strategiji Vatikana. Ker sta cilja-Vrti sovpadala, je Vatikan pojav CiMeta podpiral. CiMet je postajal vezivo, ki je povezovalo majhno domačo Sl faro s Svetimperijem vesoljne KC.

V **Prologu Pastolov** se »Zbor fantov in deklet v narodnih nošah razvrsti pred zbrano faro in glasno pove«: Tem napotke oz. informacijo o dogodku, ki mu bodo prisostvovali. Narnoša povezuje deželni FP Folk vidik in Kl(erikalni) SNcl.

Že desetletja se bije trd boj za vsak ZnaSi Slova. Najprej si je Narnošo prilastil Lib, Gov(ekar) v Narigrah, **Rokovnjačih** itn., Libu je bilo treba vse iztrgati iz rok, tudi Narnošo. AgitProp je nenehen – Stren – boj za uveljavitev pravega. Klerik Peč navezuje na klerika Lendovška, glej **Slomšekovo rojstvo**.

S te plati bi bil Brecht zadovoljen; kot ideologa se Brecht in Peč stikata, oba učita, poučujeta. Apostole – že Pavla in Petra – je treba gledati kot prve Uče; ko so se razkropili po rimskem cesarstvu, so se zato, da pričujejo FKrov VoM, da ljudi poučujejo o njem in o vsem, kar spada zraven, kar je začela TaKC vsiljevati kot svoje dogme. Apostol je Učo s pastirsko palico; **Jeprški** učitelj je smel nositi in uporabljati le leskovko, kvečjemu, za najbolj pokvarjene (za Rakovega Štefana iz **BlaNe**), gorjačo. Vse Dgč izgleda škofovska palica, ki jo nosijo CiMet, Rode, Stres, St Miklavž. To je blag paličnjak, neuporabljiv za mlatenje po zabitih buticah vaše otročadi. Takole recitira Zbor. (Bravcu se opravičujem namesto Peča za okorne verze; Peč piše te izjave kot verze, sam jih ne bom postavljaj na sredo strani kot tedaj, ko gre za Esttekst.)

»To nas ta predstava bo učila,/ da na ime kristjani/ so slabši ko pagani.« Avtor hoče reči: slabi so tisti Kani, ki so to-takšni le po imenu, navzven; i, kdo drug kot Nemci! »Nauk že znani in veliki duša vsaka bo dobila:/ da vsakdo mora v sebi/ strasti – malike streti.« In smo že tam, kamor nas hoče pripeljati štajerski apostol, Slomov učenec: ne strasti RR (preOsm), kot uči Dgčeta, ampak jih streti, odpraviti. Peč pazi, da bo bravec-gledavec-poslušavec (od zdaj naprej bom pisal le bravec, mislil pa na vse tri vloge) čim prej Ponot izraze, ki so Rce bistva: streti, zatreti, likvidirati. (Izraz dobi zadnjo – najpopolnejšo – obliko in uresničitev v PVD, v Holomasakrih.) Osnovna Stra Kfz ViSa (že FKc ViSa) je razpon med nebesi in zemljo, Dobrim in zlim, bogom in Hudičem. V **Igše** označujeta meji razpona On (bog) in Sejavec božje besede, ki je apostol (jogr) na eni in Sejavec ljuljke na drugi strani; tudi Dobro (kot vloga v igri) in Slabo, nato Grešnik itn. Hudiča je treba odstraniti, malika streti, za vsako ceno, z Raz sredstvi: od DiDiTija do Aushwitza in GULAGA. Malika streti pomeni »resnično Kristusa sprejeti/ in naučiti se trpeti.« JKr kot Križani, viktimizem, Maz(ohizem). NDM. (Kjer bom naletel na teme, ki sem jih že drugje v **RSD** izčrpno razvil, bom zapisal: NDM.)

Polemika zoper LibGled: »Skrbite, da ne samo očem«, oči so ZnaSi za Telo, za SekUž, za Esto, ki je predvsem všečna mesu, »da tudi duši v igri bo lepo.« Gov v **Legionarjih** skrbi predvsem za zabavo, da ne govorimo o **Šariju**, za hece, za prazen Už. V njegovih Narigrah, ki niso igre fare za faro, ampak mesta kot forštata za forštat, ni duha; duša pa je Reda na ErS RomTriv sorte, recimo na ljezen med Ferdom Basajem in punico Polonico s Paleževine. ErS je nižja duševnost. Praljezen je tista, ki jo gojijo Sniki in Snice do MMB, do boga, glej Uršulo v **TKrižu**, **St Lucijo**, Jezerčevo hčer Francko v **Blejkah**, najbolj pa bogu direktno posvečene bele deklice iz SardD, Narda iz **Selskega angela**, tj. iz Farnega angela.

In poanta: če bo tako, kot svetujemo, »bolj močna naša fara bo potem«. (Ob robu strani sem ob prvem branju **Pastolov** zapisal: program KatDSD v letu 2000.)

»Zbor odide, izza ozadja stopi na visoko igralsko stopnišče Igrski vodja, za njim Glasnika zborov s fanfarama in za njima Zbor belih in Zbor modrih.« Kaj in kdo je Igrski vodja, njegova vloga v farnih igrah, se vidi podrobneje iz **Igše**, kjer ima še močnejšo vlogo; natančneje ga bom opisal v analizi **Igše**. Je

Režiser, ki zastopa red KČe. Režiser v LibGledu uvaja red-zamisel, kakršna se o drami poraja v njegovi Pvt Est domišljiji, od drame do drame, od primera do primera je Raz, kar je v skladu s pluralizmom RLHa, s tem, da je slehernik – vsaj programsko – lastna SAPO. Igrski Vodja pa uvaja za zmerom določeni red, ki se mu da in sme reči božji red. Ne sme imeti lastne fantazije; bolj ko doseže skladnost vsakega pojava z božjo resničnostjo (s predpisi KČe), zaslužnejši je.

Najprej ljudi-gledavce-igravce pozove, nagovori kot »Bratje!« To je bistveno: Fara je obenem tudi Br. Fara (vsa občestva v KČi) je dedovala občestvenost iz PSi, iz **Tugov, Valuka, Ljube**, a je Pogkoinonijo (drug problem je, kakšna je bila ta koinonija v PSi in ali je sploh bila, odloča, da jo Le in De Ideole iz 19. in 20. Stola tako RR) kot Br Biotipa predelala v Br božje nadNve. Bratje tukaj niso bratje rodovne Dne, plemena, kot v fRemčevem **Samu** iz Čedoljubove Dne ali v **Ljubi** iz ljubičanove Dne, ampak so bratje v Gospodu, božje Br. Šele ko postane Br božjega izvora, ni več podložno Bmi; to je Tem teza KČe. Bm je tam, kjer je en brat odpadel od božjega Bra (s kratico BožBra): v **GiMu** Elko, v **Blejkah** Jezerec (oče kot brat, v funkciji brata), v **Opri** Kostja in Donat (s stališča Klavore). Odtod tolikšen pomen Stbratov – StBra – CiMeta: predstavljata IdeaBožBr, dokazujeta, da je to BožBr mogoče in stvarno. V njem vzdržita do konca. Zato se SPED ne sme nadaljevati v AD SPED(D) SIZi, kot se nadaljuje in razkrajja NOBD, iz **Opre** k **Aferi**. KČi stoji in pade s predpostavko, da je BožBr Vekategorija-Vrta, torej trdnjava, za Hudiča neosvojljiva. Le takšna se ne more predati OISu, je ne more načeti rja časa in dvoma, zla. Od NOBD – že od **MicMata** – gre razvoj-razkroj (RazRak) k RMg, k Rad AD slehernega občestva, glej **Sužnja akcije**. KMg ostaja Cerkev, za Ve zgrajena na Abs trdni skali-Petru, aposteljnu, temelju KČe. Bratje je nagovor iz St maše, iz **Evov**.

Zbora si odgovarjata. (Peč se seveda ni mogel zavedati, kaj je napovedal z Zboroma, z njunima barvama: Zbor belih bo MV-II Be-Ga, Zbor modrih Pla-Ga. Modri niso umni, ampak plavi.) Prvi zbor: »Z veseljem slavimo danes sveto dvojico!« Drugi: »Obnovimo časten spomin učenikov!« Učeniki so Uči. Oba zbora v en glas: »Slavimo ju s hvalnim in gromkim spevom!« Na Tip ponavljanja, katera sem že obrazložil, ne bom več opozarjal: na slavimo, hvalimo ipd. Nov je poudarek na: gromko. PečD ni Int(imna); kot Voj (Kfz je Voj) je glasna, uporablja trombone, ne piščali.

Nato Zbora pozdravljata – in kličeta – CiMeta; naslavljata ju kot »apostola slovanskih dežel«. Glasnika »dasta znamenje s trombami in vsi se razvrste: igrski vodja zavzame mesto v sredini, zbora levo in desno«, kot je v Konv predpisanem redu (RKPLĚL), recimo na timpanonu gotske katedrale. Nobenega kaosa, niti sence Konte, vse prelep in dovršen red. Vodja pojasnjuje-informira:

»Kristjani!« Ne: državljan ali občani! Tisti, ki niso Kani, nimajo dostopa do Farne igre, niso udje našega občestva; ne sme jih biti. Če so, jih je – bo – treba čim prej likvidirati. Ostati smejo le Božotroci, vsak neBožud je le ljujka, ki kvari setev-žetev, je zastopnik Sejavca zla. Model je Tot oz. Kfz.

»Igro bomo igrali o svetem Cirilu in našem škofu Metodu.« Ciril je za odtenek manj naš, Ciril je naredil cirilico, ta je pisava OrtC, Ciril je umrl mlajši, v Rimu, medtem ko se je Metod vrnil iz Rima na Moravsko, glej **BIVz**, kjer je učil naprej in utrjeval enotnost Slavov in KČe. Metod je tisti najbolj PriPra Naš! Slska pisava bi morala biti metodica, ne pa gajica! Morda je zasledoval prav

ta cilj blagopokojni klerik Trstenjak s svojo (še nedovršeno) venetico. Bajе je tudi neblagopokojni Bor zasnoval svojo boričico; pazite: ne bohoričico! Se ne bi odločili zanjo, če bi na jesenskih volitvah zmagala DSD? Gajica je pisava kletih Hrvatarjev, danes glavnih Sžov Slova. Gajico smo prevzeli zato, ker smo pred poldrugim Stolom imeli Hrte za brate; naivneži! Gaj je bil J(ugo)Nclst, odkar pa smo lastna ND, se lahko odločimo za avtohtono pisavo! Kaj bi del na ta moj predlog Top kot topžnik?

Stbrata »sta nam vero krščansko prinesla«, niso bili Kanci že Stol prej pokristjanjeni? A ker so bili od kletih Parcev, uporabljам izraz svojega pradeda Valentina, Profa Klasjezikov, je treba njihovo pokristjanjevanje, ki je služilo le germanski imperialni Dž strasti, dati v oklepaj, Zamol. Pravo Krš se začēnja za nas, Moravani so Slci, šele s Stbratoma, ki in ker sta »nam krščansko vero prinesla in jo v besedi domači davnim slovenskim« – ne slovanskim – »rodovom oznanila prva.« Prva! Nič ni bilo z blagim Virgilom, ki ga omenja ne dovolj Rad in načelni Artač; Artač piše le napol SPED v času samorazkroja SPED.

»Igramo pa vsi z dušo in srcem, pa tudi s telesom.« Brez telesa se ne da igrati; telo je lahko Poz, če služi Praduši. Ne zadošča, da je igra profesionalna, kot pri Umtkih v LjDrami; v njo morajo dati igralci, ki niso igralci, ampak akterji Božžge, celega sebe. Igra se RR v apostolat misijonstva, ki tam, kjer se vmeša vanj Hudič, prehaja – Strno nujno – v SV. Ne odloča ESta, ampak KatRlga, KatEta: »S tem bomo v igri dokaza dali: da v resnici tudi krščansko živimo!« To sta od ljudi terjala Tomec in Ehr(lich), ki nista hotela v Gled. Vse naše Ž mora biti-postati Božigra, igra v čast in slavo Katboga!

Zbora odgovarjata: »Farani! Duše odprite in srca!« Da bo padlo seme Sejavca božje besede na čim bolj rodovitna tla. »Kakor otroci moramo igro sprejeti.« Bistveno: Čl naj ne postane SAPO, ampak naj ostane otrok. Otroka je bitje, ki naivno NeČi zaupa Vodji-bogu, do njega nima Kritpripomb; otroka sta BlaNe. Vzgoja KČe dela iz ljudi deco; udje FDBе so otroci. Tlačani so K-otroci, PIK so starši, ki jih poučujejo in vodijo po pravih poteh, pazijo, da ne bi postali plen Zaplov, tj. ČarUčev nasprotnih plemen, Bistrovida recimo, glej LDetelovo **Stisko**. Ali – MV-II – Komstov, Cile in Irme v **Razvalu**. »Po igri bomo vedeli bolje o Cirilu in Metodu povest, pa tudi srce nam mora boljše postati.« Boljše pomeni takšno, ki do kraja verjame Igrskemu vodji, ki je seveda domači Kaplan.

Peč ve, kaj hoče – Zbor belih: »Ne iščite umetnosti v njej«, v igri! Ne gre za RLH Umet, ampak za Katvzgojo. Zbor modrih: »Nikar iz knjig zgodovine!« Zgo pišejo Libci, Prijatelj in Kidrič, Fran Kos in Ljudmil Hauptman. Dgč je bilo, dokler smo jo pisali mi, naši menihi po samostanih; a od Herderja (že Vica) in Zgarjev iz 19-Stola smo potisnjeni v defenzivo. RLH Zgarstvo je potvorba, PriPraresnica ni v tim. nevtralni šoli, ampak v **St pismu**, v molitvenikih, v KMg SD. Ljudr ima za namen potvarjajočo Zgo nadomestiti s pravo: **Ljubo s Pastoloma**.

Zato poziv Igrskega vodje: »Vstanimo vsi in pesem misijonsko zapojmo!« Kar Vodja predlaga, zvesti udje poslušno in hvaležno store: »Glasnika data znamenje s fanfarama, Zbora-fara« – Fara v celoti – pa »zapojjo adventno ali misijonsko pesem«, kot je predpisal že Krek v **ObV** pesmice v čast MMB.

Pastola sta razdeljena na tri dele, vsak od teh ima več prizorov-slik. Osnovni trije deli so naslovljeni: 1. **Bogovi morajo umreti**, 2. **Kristus mora priti**, 3. **Mi moramo trpeti**. Že 1. del je jasno naslovljen: SV s hudičem (s Pogbogovi) je nujna. Če hoče priti Kristus, morajo bogovi umreti; eno je z drugim v nujni Not povezavi. Če ne bi začeli Komsti MV-II z Bm, bi morali začeti Kani. Oz. Kani ne bi radi začeli vojne; najrajši bi, da bi se pustili PogSlci krstiti, na miren – blag, Virgilov – način, ne z metodo Smoletovega Črta, **SmKrst**. A če ne gre zlepa, mora iti zgrda; hudiča je treba likvidirati za vsako ceno, s hudičem ni dogovora. Oz. dogovor je mogoč z rjavim in črnim hudičem, z Nczom in Fzom – a to je šele odločitev MV-II – , z rdečim, tj. s Komom ne; takšno je stališče BRoza. Peč – kolikor vem – res ni paktiral ne z NczNemci ne s Fzlti, bil pa je Ansemit. Naslov 1. slike prvega dela je **Žid Aron z ostrimi očmi**. Peč v **Pastolih** širi – z Davidika – rasno in Vermrznjo. KatDSD je zoper tim. Izbrisance tudi zato, ker so kot Srbi povečini udje OrtČe. Analogno je DSD zoper zidavo džamije v Lji; ker je džamija cerkev Muslov. Judov je pa tako malo, da so zanemarljivi. Zanimivo: zoper te se vse bolj postavlja DSL; v nji se obnavlja Ansemitizem, vsaj kot dopolnilo simpatiji z Musli, z Anizraelskim stališčem. Takšna DSL postaja še slabša od DSD. Živeti moram med dvema povsem neustreznima opcijama.

Nastopita vojvoda Vojeslav in Aron; spet na stopnišču. Vojeslav (Volav) je Izd Slava in Slova; paktira s Sži. Arona svari, svetuje mu, naj pobegne, kraj ni več varen zanj: »Zdaj beži, tukec nagle govovice.« Namesto da bi ga likvidiral, mu pomaga rešiti se. »Ni, ti pravim, varno v dnevih teh bloditi tu okoli v tvoji halji, ki spominja na oznanjevalce nemške Kristusovega nauka.« Nemoznanjevalci so lažni Kani, kot že vemo. Aron pa igra dvojno vlogo še med Nemci, je dvojni Izd. Nczsti so slabi, NemJudje še slabši; to pa je stališče PV in MVS KC.

Žid hujska in spletkari. »Samo nasveta mojega ne zabi! Boj se Krista! To je sila, ki ti rod razdruži in razbije, ga vtopi v vsenemškem morju.« Aron zastopa stališče, ki so ga zastopali – ne vsi, a nekateri – Slibci: da je katolizacija Slcev pomenila njihovo germanizacijo; navajali so usodo Kanije. Kristjani in še kdo istijo Nemce in KC-Kane, **Ljuba**. K-da je Kristan Aron; zakaj ne? Vse se da RR.

Aron prepričuje Slce – Slave, oboji so isto – , naj »bogovi tvoji stari ohranjajo ti rod s povestjo, ki jo je doživel«, povest je Zg, »in s pesmijo krvi«, to je Biokri, »ki je nikdar ne izpoje.« Bistroidovo stališče, **Stiska**. Isto Bistromir iz **Ljube**, Dragimir iz Reharjeve **Karantanske tragedije (KarTrage)**. Aron je po veri Jud, sklicuje se na Judboga: »Na gospoda svojega, mogočnega Jahvo te zaklinjam!« Volavu sporoča vest, ki je verjetna: »da Karlmann, sin Ludovikov, stezuje roke prav po tistem po slovanski zemlji.« Strno steguje vsak državnik roke po vsaki zemlji, ki bi si jo lahko pridobil. Obenem Aron ovaja, je neke vrste izvidnik, opazovalec, tajni agent, a obenem dvojni agent: vse hoče med sabo spreti, da bi profitiral on in njegova vera-rod. »Zapomni si starosto Gradiščana, da boš imel na umu vedno, da je on med odpadniki bogov in hlapci nove vere – prvi. Gradiščan ne daruje več bogovom – ne Triglavu, ne Perunu, niti Morane temne se ne plaši. V plamenih so končale sohe stare

vere, v kotu njegove hiše sveti zlat se križ – krščanski.« Liki **Pastolov** govorijo pridvignjeno, ritmično, kot v verzih, žal mučnih in okornih.

Za Peča zažiganje starih soh-malikov ni niti najmanjši problem, ne vzbuja mu niti najmanjše sumnje, čeprav je leta 1936 že znano, kaj počnejo NczNemci: da v Javi zažigajo-kurijo knjige Nempisateljev, ki jih ne odobravajo ali ki so Judje, Mannov, Werfla, Zweigov itn. Ena grmada je Poz, druga Neg. Kurjenje knjig ni samo na sebi zlo; odvisno je od tega, kakšnih knjig. Zakuriti **VKPb** ali Zolajev **Lurd** in **Rim** je boguvšečna kurba. Peč poziva na kurbo. DSD kar naprej goni tisto, seveda resnično, da so PoV iz knjižnic odstranili knjige proskribiranih pisateljev, tim. sodelavcev okupatorja. A pozablja dodati, da so počeli MV-II – to je prej – isto Dmbci, Rupnikova oblast, ki jo je podpiral škof Rožman. V šolski knjižnici moje Klasične Gimne ni bilo mogoče dobiti Prežihovih **Samorastnikov**.

Žid vidi in ve vse: »križ v sobi Gradiščana mu ni le gol okras«, maska pred nadškofom Adalwinom, »pred njim pokleka, moli!« To pa je zares strahota: Privera. Volav podivja, ko to sliši: »Kaj? Pokleka? Pred sramotnim znamenjem? Smrti našega rodu?« In gre v akcijo; Jud je dosegel, kar je hotel: Bm. Volav: »Halo, moj sel! Na konja! Starosto Gradiščana nam privedi!« Začenja se DžV. Niso je sprožili Kani, ampak PogSlci. Peč ne zastavlja nobenega problema, vse je jasno vnaprej, gre le za to, kdo bo hitrejši in močnejši v Vojukrepanju. Kfz.

Aron podpihuje Volavovo Vojodločnost: »Z besedo odločno modrost vladarsko dokazuješ. Vidim, da si borec res: ko ne sluti nasprotnik niti še bližine, si mu za petami.« Ko se MV-De še ni zavedala, kaj ji pripravlja Ptja, je držala ta že vse niti v svojih rokah, načrtovala in izvedla atentat na Ćhra, BRozov **Čik**. Volav je vodja VOSa. A ne MonVelOs, kot KaKi; Peč ne verjame, da so Komsti močne Osi. So le marionete v rokah interNac judovske – sionistične – zarote; tako je pisal še MV-II Javornik v Slovenskem domu. Aron (Bebler, Moša Pijade) Volavu, ki je vznemirjen: »Razburjenje vsako te izdaja, da si še slab v sebi. Ravnodušno z mečem udari«, kot Zdenka-Marjeta Kidrič, šefica VOSa, »od bogov dobiš veliki dar: Slovenov kraljestvo, močno pod žezlom tvojim!« Aron v Volavu vzbuja Pvt stremušstvo, željo, da bi postal kralj. A RealZg Aronovo zamisel potrdi: KaKi postane kralj, Gradiščan izgubi vojno. KaKijeva Dž traja do 1990, pa še po tem (do danes) nekako ni poražen, likvidiran, kar bi kot hudič moral biti. Peč takšne Prihi ni predvide(va)l. Tudi Jel je ni, ko je pisal **KrŠpo**. Jel je odobral Holo, ki ga je izvedel franco – z odobravanjem KC – po zmagi nad LRevarji. Stvarnost je postavila v Slji to predvidevanje na glavo. Naslov tretjega dela **Pastolov** drži: **Mi moramo trpeti!** Le da Peč ni tako mislil.

Aron ima celoten program, kako naj ravna Slavski vojvoda oz. knez; njegov naslednji nasvet že uvaja Ćmp konflikt same drame: »Samo ne zabi! – da tudi od Juga zmaj glavo odpira v požrešni strasti – o, še hujši kakor od severa! Konstantina svetohlinca in Metoda bahave postave – nikar ne kliči, ju nikar ne sprejmi!« S tem Jud jasno pove, kaj je njegov interes: da ne bi Slci dobili lastnega Narbogoslužja, da bi padli v roke Nemcev; zoper Nemce deluje-govori le navidez. Slce ščuva na upor, da bi jih Germani imeli razlog pobiti. »Z njima hodi duh Bizanca, ki bil bi smrt bogovom tvojim in beden konec tvojega rodu.« Odsvetuje ravno tisto, kar je, po prepričanju Peča in KCe, Slce rešilo: KC, ki dopušča Narbogoslužje. Seveda ga v stvarnosti ni dopuščala, po Si

Stbratov je njuno delo zamrlo, slovenizacija je bila omejena le na kar se da ozek teren, glej **BS**.

Ko Volav odide, se Aron peklensko naslaja; Demonaca: »He-he...naj teče bratska kri za izmišljene bogove, za tujca Krista. Čim prej bo rod Slovenov izkrvavel, tem prej bo plen sosedov: kupčija moja bo sijajna.« Vzroki za Ansemitizem Peča in SKCe so v oceni Liba oz. tržnega Kpla kot anglosaškega in wallstreetovskega plutokratizma. Na eni strani IdeaVrte, PnMldeje (Nar, Ljud, Čast, Zvestoba, KC dogme itn.), na drugi popolnoma izpraznjena Manipld, ki vse RR v denar, v Kap, v trgovino. DSD ostaja pri isti oceni-drži. In DSL. Obe odklanjata LibKpl.

V 2. prizoru se demoniziranje nadaljuje. Alda, Tudunova hči, tudi le »kristjanka na ime«, Tudun pa je »sluga nemških oblasti«, ljubi IdeaGojmirja, »učenca slovanskih apostolov«. Jasno je, da iz takšne zveze ne more nastati zdrav sad. Aron je tudi v Aldini službi, v službi vsakogar, ki mu plača: tržni Lib je odklonjen do kraja. Če nehuje biti odklonjen, se odpira nastopu RMg-PMlDbe. Logika je Strna. Ali vzameš – se opredeliš za – to, ali ono. DSD skuša goljufati: nekaj Kpla, a ob Tradi Velldej. Ne gre; ne boš, Jaka, pravi Milčinski v **Ciganih**. Dt je mogoče (po)ls šele skoz Smš, to pa pomeni skoz Nih Rltza in PMlDbe: skoz Arona. Vračati Ožld-PnM biti (CiMeta in Črta iz Uvoda v **PKrst**) pomeni vračati (K)Fz in StlKom.

Aron pove, da je pri Moravanih ali Kancih, vseeno, kot ovaduh Tuduna – Aldi: »Jaz hitim k tvojemu očetu: mu prinašam novic od daleč in od blizu, ki bodo slast omamna za ušesa nemška.«

Alda je lik Že, ki so ji nekoč rekli vampže, žene jo ErS strast. Nima posluha za nobeno Ver in Naridejo, vse so ji le sredstvo njene telesne sle; isti lik kot dr. Romihova v **Opri**, čest lik v SD, kar se da Neg. Gojmirju prizna: »Me ljubezen žene za teboj, da bi, če treba, tudi Boga kristjanov«, ki je njen – seveda povsem Zun – bog, »zatajila, zapustila.« Gojmirju, ki je RazcPld, se ravno ta Reda Velldej na ErS najhuje upira; odbija jo, z Morpoukom: »Vera ni kot halja mehkotkana, ki jo menjaš iz zime v leto.« Ker je v Gojmirju globoka poštenost, mu marsikaj v njem brani, da bi sprejel Kršvero; a ga ta privlačuje. Ne zmore se odločiti. Trpi. Je Vojborec PogSlava, v katerega pa ne veruje več. Peči ga začjenja vest, da ubija Kane. »Glej, roke mi, te krvave lise, ki se ko pošasti pasejo na njih! Zver sem. Kdo je krivec temu?«

Gojmir se predstavi kot zelo zanimiv lik, v njem je možnost za RazcDč, kakršne v **BIVz** ni. Je Simč kopiral v liku Matjaža, **Mladost**, prav Gojmirja? Ni dal tega imena že Pozliku svoje MV drame (Sim)**Krsta**? Gojmir je po rodu PogSlc, zato se bori na strani PogSlcev; ker je poštenjak, se bori svojemu rodu zvesto in Rad. Radboj pa je – v SV – krvav, Ub(ijanje). Tega pa Goj(mir) ne prenese; v njem je nekakšno spontano, prirojeno Krš: odpor do Uba, če je seveda Ub na napačni strani. Goj še ne ve, da je njegova stran napačna, a nekaj v njem mu tako govori. Zato se v Not sporu ne znajde. Ker je po Nvi NeČi Čl in globok, mora najprej razrešiti ta problem v sebi, zato odhaja sam v gozdove, kjer premišljuje. Se pravi, da Peč le ni bil tako enostaven duh, kot sem menil-zapisal v začetku razprave? Ali pa je naredil Peč Goja za RazcDč zgolj zato, da bi pokazal, kako zmaguje PraKrš nad Pogom? Slavi so pač Pogi, dokler niso prišli v stik s Kršmisijonarji, za KC-Krš niso mogli vedeti. Lahkomiselno ravnajo, kažejo površen značaj, če se nahitro vdajo Katmisijonarjem, ker presodijo, da so ti močnejša DbVojsila. Kdor je pošten in

sebi zvest, kot Goj, bo najprej vztrajal v obrambi Poga; šele nato, pod pritiskom Kršrazlogov, uvida v pravost Katvere, bo popustil in prešel na stran KČe. A da se bo to zgodilo, mora preteči nekaj časa, ta čas pa je čas zmede v Gojevi Noti, čas Notrazcepa, dvomov, Trpa. T(akšn)ega Goja podaja Peč v začetku drame.

Goj se izraža zmedeno: »Alda, beži! Da ne zavre mi kri! Tujka si in radi vere bi danes morala umreti. Le pridi, tujka, zvečer na ples, ker ljubim te zelo, se tebi zgodilo hudega ne bo.« Iz tako čudnih izjav lahko sledi marsikaj; počakajmo in videli bomo. Vsekakor je očitno, da si Alda Ža ne more zamišljati brez Goja: »Noč bom trpela v žgočem nemiru, ob rani, katero si mi zadal: ljubila te bom še bolj, še bolj.« No ja, bodimo prizanesljivi, Peč kot klerik najbrž ni imel dovolj vpogleda v Žepsiho. Ali pač?

Četrty prizor nosi naslov: **V krvavih rokah križ**. Zadeva se komplicira. Skaže se, da je bila Gojeva in Zorina mati Kana. Zora daje bratu (Br) »križ«, ki ga skriva pod plaščem: »To je znamenje! Poljubljam ga, z vero v srečo in mir.« Križ=mir, ne vojna. »O, Mati« – pa smo tam, kjer je PraVrta: Maaati – »kolikokrat si ti pred njim klečala!« To je klečanje pred Prabogom. »Daj, vrni nam, vrni: rodu svobodo, ljubezen v zadrugah in domih!« Mir in ljezen more dati le Katbog, a ne kot bog PsKanov, tj. Nemcev, ampak PraKanov, Slavov, pokristjanjenih od CiMeta. Zora nudi Prasmer. Goj to čuti. Ni zoper križ, čeprav preganja Kane. Od sestre vzame križ: »Daj križ, od matere spomin, da zajezdimo vranca in se spustim v dir.« Če je križ last naše matere, je pravi; seveda z mojega-našega stališča. A s stališča Alde bi bil pravi križ njene matere. Ne, ne bi bil, ker je Alda le Že iz mesa in za meso, Zora pa za duha? Da in ne. Še važneje je, da je Zora hči našega rodu. Naš rod pa je tisti, v katerega spada avtor drame in farani, ki uprizarjajo dramo. Našost – NSS - je treba vzeti kot danost od boga. Pravi smo, ker smo naši, ker smo udje NSSi. Ni treba, da se Čl vživlja v vlogo drugih, celo napačno je. Našost je samoumevna Vrta nas, ki smo edini pravi.

To sem razumel šele zdaj. Biti ud našega rodu je Boždar. Ravno to, kar počnem, je napaka: da ldn našo Kldo in tujsko Kldo; da istim Jelka in Elka, Kostjo in Vanjo, Aldo in Zoro. Čl se ne sme postavljati na gledišče, ki je zunaj NSSi ali celo nad njo in nato iz nevtralne točke presojudati obe drži, iz Dti dve ldi, Čl je pravi le, če je naš in ne tuj; tuj in naš nista nikdar isto, ne moreta postati isto. Kadar postaneta, se to pravi, da je zmagal Rltz. Peč ne dopusti, da bi Čl zapustil samoumevno edinopravost NSSi, naše Ožlde. S Pečem sploh ne moreva v Dia, ker je moje stališče zanj že vnaprej – Strno in vsebinsko – napačno, zlo. Dobro postane le, če zapustim svojo držo in sprejem njegovo; tedaj pa Dia odpade, tedaj sem primeren le kot učenec v njegovi šoli. A če ni z njim mogoč Dia, je nujna le SV. Mir in ljezen da, a skoz SV, skoz zmago v SV, v položaju, ko so Sži Pečeve drže-platforme likvidirani. Kfz. Oz. vsak fz-Ncz, vsak StlKom. Tudi DSL s svojim Anamerikanizmom. Je mogoče, da je moj sin Hanzi regresiral v to držo? Saj je bil desetletja drugje, Dgčen! Se je le delal, da je Dgčen? Ali pa so regresi nujni, če se ljudje ne borijo nenehoma zoper padce v Ožlde?

Goj razlaga sestri, zakaj je moril Kane: »Svetca sta iz Soluna na poti v Blatni grad.« V Panonijo. »Da se tam dobimo, sem po selu sporočil.« Torej jima je naklonjen. »Manjka nam duha ljubezni.« Lepa izjava, Tip za Katretoriko: Mir s tabo! A stavek se nadaljuje: »bogovi naši morajo umreti.« Ker nam

manjka ljezni, zato morajo naši bogovi umreti, zato moram(o) Ub(ijati). Gojeva zmeda v duhu? Ne; Goj natančno izraža Pervbistvo Kata: da bi KC udejanjila ljezen, mora ubijati-likvidirati Sže ljezni. Ptja ni trdila nič drugega. PVD je tak – vrhovni – dokaz ljezni Ptje do Čloštva. Šele če se Čl odpove ljezni, se lahko odpove tudi Sšu in vojni, dodajam jaz kot konsekvenco svojega sklepanja. Torej je edini izhod iz sopobijanja, iz Perv EDč smodela tržna miselnost in praksa Arona, Libcev? To bi pomenilo, da je edina rešitev iz EDč smodela prehod k Dv. DgAnIn si zamišlja drugo rešitev: namesto v EDč vstopiti v RazcDč, Goj je tam, od tam pa v AAFDč in skoz VerDč v IsDti. To pa je popolnoma druga usmeritev. NDM. Peč se je ne zaveda. Niti pojma nima, da je mogoča. Peč se vrti v krogu, je žrtev EDč smodela, ki ga ne zmore preseči. Hoče ga, a tako, da se vrača k Ožldi, Ožld pa ga kar naprej – Strno – pošilja v EDč. Peč – Kan – ne sme videti tega vračanja, obračanja v krogu, mora se držati zavesti, ki ne sega čez Ožldo, čez bit metafizike, čez držo uda NSSi. (K)Fz. Tudi StlKom. Šele drža Krstna v **Aferi** omogoči izhod.

Če ne bomo dosegli, da bodo naši bogovi umrli – če ne bomo naših bogov likvidirali, pobili – , »bo naš rod izkrvavel, ker se sami med seboj morimo.« EDč. Tu je za Peča rešitev: da Čl ne postane RazcDč; da ne Ponot obeh EV: Ožlde in njenega nasprotja, ki je tudi Ožld, ampak da vztraja pri zgolj eni sami Ožldi. Sam komentiram: zakaj pa ne vztraja pri PogOžldi? Peč bi mi verjetno odgovoril, če bi stvar premislil: ker vemo, da je KC vse PogOžlde likvidirala; res je, to vemo še ex post, iz kasnejšega uvida-izkustva; a tako je, EmpZg nas tako uči. Kdor se je odločil za PogOžldo, je izkrvavel. Treba je bilo v celoti preiti v KatNSS, gledati na svet le – izključno – iz nje, bivšo NSS kot Poggrupo zasovražiti do kraja, si zadati nalogo, da jo likvidiramo. Mar ni to drža in praksa Dinetovega Črta iz **SmKrst**? Dine je vedel, kaj kritizira; o liku Črta sva veliko govorila, ko je pisal svoj **Krst**. **SmKrst** je direkten odgovor na **PečKrst**, ki ga nisva poznala, sva pa poznala platformo, iz katerega je izšel. Micelij, ki pa ima smiselno Not povezanost recepcij in reakcij.

Peč se ne zaveda, kako Pervpoložaj slika; a ga slika, vse Dgč od Artača, ki piše le šolsko nalogo. V **BIVz** je vse Konv povrhno, **Pastola** sta se začela odpirati, bolj kot **KrŠp** in **Zasad**, a s podobno MaPSto. **Pastola** je drama, ki zastopa Kfz, a ga zastopa tako, da – nehote – razkriva njegov ustroj. Ta ustroj je predvsem PervDč, že PervPld: »Sestra«, sestra je tudi Poz naziv, Biosestra rodu in bela sestra v bogu, Božsestra, »glej križ v rokah, ki so opojene od krvi.« Enako je mogel reči mladi Pirc kot Ahac 1942: Tovarišica, analogon Sestri, glej Zvezdo s srpom in kladivom na kapi in v rokah, ki so opojene od krvi. Od krvi Prtov, Dmbcev, klerikov, vaščanov, Muslov, vsakogar in vseh, v imenu vseh St znamenj, tudi Polmesca, kljukastega križa, liktorske sekire in butare, karadjordjevičevskega in Avsorla.

Goj svoje Ub – krvave roke – utemeljuje z Etrazlogi; jih je Loh, ko je pobijal turjaške žrtve, in Fric Novak svoje in Ptja spet svoje: »Verjemi: nisem hotel« ubijati, »a trpeti nisem mogel, ko sem zagledal med kristjani Tuduna starega.« Enako je pobijal Maček, ko je zagledal Hacina, in Hacin, ko je zagledal Vita Kraigherja. »Tujec je, ki ni mu vere mar«, še to povrh, že vloga tujca sama na sebi zadošča: vsak tujec mora poginiti, da bo svet spet paradiž; paradiž je svet, v katerem ni nobenega tujca, samo naši. Tudun je Libec, torej hudičev: »hlepi samo po časti in lovi se samo za denarji«. Je kot Tip DaSlc. Kaj je preostalo pravičniku? »Udaril sem, a sem zgrešil. Kri je tekla našega človeka.

Mrazi me po životu. Križ v krvavih rokah.« Roke so krvave, a namen je bil čist; zakaj se Goj muči? Ker je zgrešil in ni zadel pravega?

Goj zna ceniti NeČi dekle, Boženo, Gradiščanovo hčer, »podobo prave kristjanke«: zna jo razločiti od hudičevke Alde. Ta se predaja »nasladi divjaški«, Božena pa je »čista kot jagnjeta runo, s sončnim odsevom v očeh.« Čistost=purizem, Tip za Fz, že za bele sestre. Goj gre »snubit Krista za nas, Krista, ki mir je, ljubezen, ne pohlep«, Kpl, ki »je v tujcih vseh nam sovražnih«, v vseh! V tujcu kot takšnem! Sploh ni še vse izgubljeno, čeprav je zmeda. Rešitev je tu: »Edina sta nam rešenika Metod in Konstantin, ker po slovensko učita.« Edina sta, ki sta znala spojiti dve NSSi: KC in Slov. Peč daje v CiMeta vse Dgč velik pomen kot Artač v svoja **BIVz** bledičnika. Kfz je zanosen; če bi se MV-SKC ravnala po KurPeču in Ehru, bi prehitela Ptjo in vnela Slce, kot je Hrte 41 Pavelić. Rožman pa je bil prazen sodček z rdečim nosom, vse je zafural!

Brat in sestra se poslovita, pozdravljajoč se »v Kristu«. Goj doda: »Roke si operem samo, pa se vrnem.« Kot Pilat? Ne; Goj je gorečnež. Najbrž tudi ne v kakem detergentu. Le v krvi, v krvi hudiča in hudičev. Šele skoz kri je mogoče doseči NeČi St. PervTija. A je Tip tudi za PogTije. IdM je po Stri PervDč: beganje med Ideaco Ožlde in preizkušnjo v EDč SV-Bmi. Vse za to, da dosežemo paradiz.

5. prizor je naslovljen: **Je tekla bratovska rdeča kri**. Kot da je vsa drama uperjena v dogodek, ki se bo zgodil čez 5 let: DžV. Peč je točno predvideval. Jel je postavil DžV v Španijo, Peč bliže Slji, prav za prav v samo Sljo; časovni zamik je le metafora.

Uvodna didaskalija informira: »Lovski rogovi. V naglem diru prijezdi Radovan...Četa vojvodovih hlapcev priganja krdelo povezanih ljudi. Med pesem rogov se vpleta jok in vpitje ujetnikov.« Drama je nenavadno glasna in dinamična v gestah: kot je bilo MV-II dogajanje.

Volav je navdušen nad sinovo zmago: »Ujetnikov krdelo priča, da te ljubi Svetovit«, a zmaga PogSlcev je le začasna, v tem je slabost te grupe. Volav in njegovi so prepričani, da so »bogovi Svetovit, Perun in Triglav vsemočni.« Moč – zmaga, končna oblast – odloča. Za zmago bo treba takoj bogovom darovati v zahvalo; kot v KČi. »Veliko nocoj bo darovanje. Glasnika, trobita na moč vso pot, da naj se narod zbere.« Zmaga je najboljša vezivo za načete vezi občestva. »Ples in kolo« itn. Praznik NSSi. Kot smo maja 1945 praznovali od jutra do večera. 90-91 pa se, poučen od izkustva, nisem udeležil niti ene zahvalne svečanosti. Vedel sem, česa naličje je praznovanje: PVD likvidacij. Če ne že storjenih, kot 45, pa načrtovanih ali vsaj zaželjenih, kot si jih je predstavljala v obliki lustracije DSD.

Radovan, Volavov sin, pa pripoveduje čudno zgodbo o bratu, o najstarejšem Volavovem sinu Goju, ki smo ga že imeli čast spoznati, slišati njegove čudne besede o GhKi; nakazujejo zvezo z **BS**. Goj je, sredi bitke, komentiral lastno in bojujočega se Bra ravnanje: »Le glej, kako teče bratov rdeča kri!« In je izginil, obupan, nesrečen, negotov. Kaj naj bi storil? Se pustil pobiti od Sžov? Izstopil iz boja, se umaknil kam na rob, kot sem se 91 jaz? In se še danes.

Za Volava je takšna sinova reakcija sramota; Volav je vol, vse mu je enostavno; takoj obsoja: »Da se mi je izneveril sin starejši? Gojmiru da se je zasmilil rod izdajalcev, hlapcev krive vere?« Napačno Usm, slabost Os(ebnost)i. Volav je nepopustljiv, kot Taras **Buljba**: »Rajši vidim da je padel sin kot žrtev

nevernih kopij, ko da se mi vrne pred oči kot Kristov hlapec.« EDč v lastni Dni. Goj je luknja v PnM PogSlcev. A z gledišča post factum – ex posto – prav ta luknja omogoča novo PnM, ki je KatSlov. PogSlov bi v celoti padlo pod križem-mečem Bavarcev. KatSlov se je iz Rad stiske, Bavarci so mu namenili rodovno S, izvleklo ravno skoz luknjo, ki mu jo je ponudila KC Dgč tipa: CiMetova. Edino ta je prava, ker je Slce ohranila. Je bil Peč zmožen videti v luknji v PnM še kaj več, kaj drugega: Blak na Drstran? Berimo pozorno, bodimo potrpežljivi.

Peč odklanja, kar je stališče RadKana – Kfz Kana – Alojza Geržiniča; natančno tako kot ta govori Ljubo(mir), Gradiščanov sin, o sestri Boženi, o Nedi Geržinič. Z mojega vidika, ker primerjam obe reakciji in vidim, da sta isti (Id), ne morem ločevati med njima. Volav Ljubu, ki je zajel sestro Boženo kot Kanko, jo uvrstil med ujetnike: »To je mladeč, kakor ste jih bogovi malo naklonili našemu rodu. Iz mojih rok dobiš napoh« – nagrado – »pred vsemi v priznanje«, da ti je več NašNar in Naša Vera, kot IntDn: »ker žrtvuješ za bogove tudi sestro, ker boš morda žrtvoval še tudi«...očeta; Furlanova sinova očeta Borisa. Rad Bm. A KatBm je PriPra, ker je zmagala; FKr je dejal učencem, naj zapuste svoje Dne in gredo za njim; za Cerkvijo, če hočete, ne za Biorodom. Če se Biorod in KC spojita, nastane Kfz.

V 7. poglavju – v **Belem jagnjetu** – prinaša Valova hči Zora, ki je po materi Kanka, jagnje, ki »je brez madeža«; je ZnaSi za JKra, za SŽ. Drama se vse bolj osredotoča na žrtev, ki bo odrešila svet, če bo postala SŽ; to pa bo postala, če bo sledila FKru in ne PogRlgi. A Peč ne vidi, da je v PogRlgi ista PSt: da je Volav pripravljen žrtvovati sina Goja. Volav še ne žrtvuje lastnega sina zavestno; pa ga KC? Tudi ne. JKra ubijejo Judje-Rimljani, ne njegova Cerkev. Pač pa njegova Cerkev – NSS – pristane na to žrtev in jo RR v SŽ. Je tu razlika med PogRlgo in KatRlgo? Da Kat Ponot žrtev, pristane s tem na luknjo v lastni NSSi, boga naredi skoz BČa za – v eni njegovi naravi – smrtnega? Torej ostaja KC v istem okvirju kot PogSlci, le da naredi korak naprej v RazcDč smodelu, s tem da je ta RazcDč smodel po eni strani Pervsmodel, po drugi pa Pot za ARFDč smodel. Tu je luknja v sistem, Pot, možnost za NejDam, za Is Dti. Kfz in Peč je nista sposobna uresničiti, ne razumeta je, a jo Peč v **Pastolih** nehote uprizori; Artač v **BIVz** ne.

Pervrešitev je v tem, da KC po eni strani terja, da morajo biti Pogbogovi likvidirani, to je stališče-praksa Uba, znotraj svoje Klde ga Ljubo izvaja (»Kamor je segel« – moj – »meč, povsod je tekla kri«), po drugi pa propagira ravno nasprotno – Zora: »Vitezi ne prelivajo krvi: vitezi so dobri, ljubeznivi. Slabotnim prizanašajo.« Kako potem zmaga njihova NSS?

Nasprotje, ki ga Peč le deloma razrešuje, se pogloblja; **Pastola** sta drama o Komstih iz 1936; Komsti se enako obračajo na Slce, kot se Volav: »Rod naš propada, zdaj vidim.« Vojaki so zmagali nad Sžom, a ne znajo praznovati zmage, se je veseliti; poklapani in žalostni so, tožijo: »Očetov in mater smo videli živo kri, ki je curljala iz ran; srca nam stisnil je strah; zunaj blodi volkodlak.« Tako je čakala MV-De, zato je vojno izgubila. Dobili so jo odločni: Kostja in dr. Permetova, **Opra**. Dokler je bil Volav mladenič, je zmagoval. »Starec sem skoro, a še vem, da mi je otroku bila kri ljubša kot matere mleko. S krvjo sem se hranil; nisem se Volkodlaka« – okupatorja – »preplašil; nisem se bogovom potožil«, kot MV-SKC, ki je jamrajoč nosila v procesiji podobo MMB brezjanske. Ljudstvo čuti, da Volav nima prav – Zbori: »Ko kamen trdo srce ima!« A zmaga le, kdor ima kamnito srce, kot KaKi. V 9-Stolu niso zmagali

KatSlci, zato so postali hlapci; Ž so si ohranili, a kot tlačani za tisočletje, v tem je bila zanje kazen. Zmagali so Bavarci pa Franki. Zmagovali so Merovingi, nato Karolingi, Dak lepo pokaže zadevo v **Pipu**, ki se dogaja Stol pred **Pastoloma**, a je svet-dogajanje **Pastolov** še zmerom odvisno od KarlaV. Če ne bi bili Karolingi pa nato Nemcesarji Voj najmočnejši, bi zavladali v Evri Musli. A tudi Bizanc. Mar mislite, da Bizanc ni stegoval tac po Moravski, po Solnogradu? Vsaka Dž jih, ker je vsaka Dž AgrEkzKld. KatSlci kot varovanci CiMeta se lahko delajo za blage, ker jih je zaščitil NemFGos. Voj vidik KČe izpričuje SD še kar naprej, tudi še v **Andreju Turjaškem** pa Kokaljevem **Mlinarjevem Janezu** pa Lavtižarjevem **Adamu Ravbarju**, za 15-Stol in naprej. Blaga trpnost SŽ Jagnjeta je maska-alibi. Jel jo (nehote) dobro razkrinka, ko Vombovo SŽ Stotnika, **Napad**, zamenja z VojJunakom v **Vstu**. Le VojJunak je zmožen premagati Rdečo zver in poklicati Kralja Matjaža, generala Rupnika oz. mrtve-pobite Dmbce iz jaškov in jam v VoM.

Peč naprti poraz PogSlcev Volavu tudi zato, ker da je uzurpator: starosti Gradiščanu vzame iz rok pravico do žrtvovanja, podeli jo sebi. Ljud, ki je v Potu Kat, le da tega še ne ve, Volava opozarja: »Ti sam si kličeš na glavo bogov sovraštvo.« Zori, ki jo hoče imeti Volav za pomočnico: »Dekle, ne dotikaj se žare bogovom posvečene! Kaznovali te bodo! Nerodovitna boš ostala!« A Volav se ne da prestrašiti, kot se nista dala KaKi. Volav žrtvuje, Ljud pa ga prekolne: »Preklet! Preklet!« Ljud se upira. Volav se obrne zoper Ljud.

MV-II se ni zgodilo po Pečevih predvidevanjih oz. le en – manjšinski, manj odločen, nazadnje poražen – del SNLa se je obrnil zoper Ptjo; večina je šla z njo in z njo zmagala. Do Bmi je prišlo, a ne tako, da bi SNL kot celota izgubilo, kot je v 9-Stolu oz. v 10-Stolu, do Heme. Zmagalo je, vsaj tisti njegov del, ki se je priključil Ptji. Bm je zadela De-Kane, ti so padli v PVD. Peč tega ni mogel videti. Gledal je ex posto iz položaja tisočletja po 9-Stolu, ne pa iz položaja 1945; še 1985, ko piše Artač **BIVz** in noče videti, kaj-kakšna je stvarnost, se trudi prepričati, da je zmagala KC, stvarnost nadomešča s fantazmo. Posn(ema) ga SPED; ne le Jel v **Vstu**, tudi Ko(ci)per v **Svitanju**, Jel v **Eno samó**, Vomb v **Napadu**. Še posebej BRoz v **Obs**.

Volav prisili vse ujetnike razen Božene, da se odpovejo Katu-Kristu, da žrtvujejo bogovom; uporablja silo. Božena pa se ne ukloni. Nastopi tema Snice kot bodoče Mučenice, pripravljena je dati Ž za vero; edino takšna vera je PriPra. Peč ne pozna Komstov, ne verjame, da bodo čez 5 let tako močni. Meni, da so vsi neKani le nenačelni, interesni libci. Da ni med njimi še več pričevalcev KomMrk vere, kot je med Kani pričevalcev Katvere. Tudi zato so zmagali Prti: ker niso ravnali kot večina ujetnikov Zun Kanov. Božena je Špelca iz **BSSveta**, je Nina iz **Roja**, je Tanja iz **Ognja**. Tudi Vera iz **Napada** in Mojca iz **Vsta**. MV-II so se Here-mučenice razmnožile, SNL je postalo HerNL.

Ker Bož(en)a odkloni žrtvovanje Perunu, naredi čudovit zgled; s tem pokaže Not EtVer moč, ki ljudi prepriča. Res, ni potrebna le Vojmoč, ne gre brez hkratne EtVermoči, kakršno kažejo Špelca-Nina-Tanja; a ne pozabimo, vse tri so tudi Vojborke, Špelca celo likvidatorka, v prenesenem pomenu je prav ona ubila Ehra in Natlačena, glej **Člka** in Partovo **Justifikacijo**.

Volav podivja: »(z mečem v roki). Ti si drzneš tako sramotno tu pred ljudstvom javno stopiti pred oltar in soditi bogovom«, kot Tončka Čečova in Slava Klavora. Za Volava je edino merilo končna zmaga: »Bogovi so, moč jih

dokazuje! Ta moč se bo nad tabo razodela, ako brž ne daš bogovom dolžno čast!« Ves čas isto: v zadnji istanci gre za moč zmage. DSD tudi zato ni zadovoljna z DaSljo, ker v nji ni jasno, kdo je zmagal. PMLD temelji ravno na tem, da nihče kot Ideolgrupa ne zmagaja; da ostajajo vsi kar naprej le tekmeči, le v tekmi lahko razvijejo Kpl.

Volav grozi, Boža ne popusti, zato raste v očeh ljuda. Danes je takšen zgled odveč, smešen; RMg se mu posmehuje, TrgKpl ne ve kaj početi z njim. Peč pa s **Pastoloma** pripravlja MV-II dogajanje: DRevo, upor KC-De Ptji in LRevi. Drama postaja agitka, vzgojna Mota. Rado(van): »Bogovi, kolika moč je v njej! Občudujoče. – Možje: »Oj, čudovita vera!« – Žene: »O, čudoviti Bog!« – Fantje: »Ta deva ne pozna strahu!« – Dekleta: »Sama se ponuja v smrt!« Kot JKr! – Otroci: »O, kri bo tekla!« – Zora: »Oče, ne smeš moriti, ne smeš nedolžne žrtve!« Ta NeČi žrtev je kaplan Piščanec, s katerim se je ukvarjal Štih nad Cerknim, in je Pek Rob, ki se ni dal ltom, na obeh straneh so, dve legitimiteti, utemeljeni na SŽ. To daje MV-dogajanju poseben pomen in – dvojnostno, v sebi sprto – EtVermoč. S to v sebi sprto močjo postane smodel EDč še intenzivnejši, usodnejši.

Ves SNL, Zbori, sinovi in hčerke pozivajo divjaka: »Ne smeš moriti!« A zakaj se sama KC tega ni držala? Zakaj je toliko morila, Uršulo v **Samorogu**, Donata v **Opri**, Martela v **Ognju**, Kriša v **Krišu**? Petra Kupljenika? Husa v **Veroniki**? S tem je sama delala nasprotniku SŽ, na katerih je EtVer utemeljil svojo oblast.

V PogSlsko NSS se je naselil dvom in AD. Prihaja Gradiščan, a ne žrtvuje bogovom, nasprotno, izpove svojo Kršvero; nezaslišano, Pogsistem se sesuva od znotraj. Ljudi vpraša: »Kdo izmed vas veruje še v stare bogove?« Ne ustraši se Volava, ki ga prekolne: »Izdajalec si, hlapec si Kristov!« Grašč (Gradiščan) se ne da: »S krvjo sem zvezan z ljudstvom«, to je pogoj za Kfz, »z duhom in vero: spoznali smo pravega Boga. Kristjan sem, to moj je odgovor.«

Volav hujska nanj: »Ljudstvo, dvigni se, kamenje poberi, navali nanj!« A NL mu ne sledi. Ker začuti vojvoda nevarnost zase, spremeni taktiko, NL skuša zapeljati, korumpirati; povabi ga na Pogpir: »Naj nocoj bo divja noč v porogo Kristu, ki se vtihotaplja v zadrugo.« Božo da mučiti. Boža pa sprejme mučenje z veseljem, kot PriPramučenica: »Daj mi jagnje, Zora. Taka je podoba Krista, ki je brez madeža.« NeČi namesto vojne-nasilja.

Medtem pa snuje-organizira Volav novo komprimiranje koinonije: »Bogovi naši nočejo umreti in ne smejo. Njih pogin bi bila tudi naša smrt. Naj ta napoj« – blaznost veseljačenja – »nas združi!« Poziva fante in dekleta v kolo-ples, a nikomur ni do praznovanja, zgled, ki ga je v njih srcih pustila Boža s svojim ravnanjem, jih je Fasc. Nakazujejo se vse slabša znamenja: »Plameni na žrtveniku ugašajo. Tudi to pomeni svoje.« Tako hoče Katbog, ki premaguje Nvne Pogbogove; Katbog je nad Nvo.

14. prizor je naslovljen: **Bogovi padajo**. To je treba dokazati, to je namen drame. Rado ugotavlja: »Nikomur ni pri srcu, da bi plesal. Pretrgalo se je med nami.« Položaj kot v Sliji v koncu 80-let. Notrazkroj Sockkoma. »Že dolgo je bila prenapeta struna.« Vsem je hladno, ker so izgubili vero. Ne vedo, da jih Katbog kot Prabog ni zapustil; čeprav ga (še) ne molijo, bog ve, da so že Njegovi. Boža: »Vse vas zebe. To jagnje pa je toplo tako in vroče: za vse toplote bo zadosti.« Vročino daje Kristova vera in vera v Krista, ki preveva Božo. Ko položijo roke v jagnjetovo volno, se v hipu ogrejejo. Jasno, kaj sledi iz tega izkustva: spoznanje in odločitev: »Ljudje, jaz ne verujem v bogove. –

Ne verujemo v bogove.« Drug za drugim izpovedujejo isto. Ogenj na žrtveniku je ugasnil. »Zdaj je tu popolna tema«, ugotovijo Zbori. Boža: »Le belo jagnje sveti v mrak.«

Ko Boža z jagnjetom odide, nastopi mraz in mrak. Iz dvora kliče Volav: »Kdo me moti v snu?« Napoveduje Kreona iz **Sfante**? »Kakor da bi slišal klic mrličev! Vse je prazno, temno.« To je točka, ki jo je dosegel Zajc v **Otr**, že prej Grum v **Gogi**. Zmaga Niha? Ne.

KMg ne dopusti zmage Niha; **Pastola** sta napisana zato, da Nih – vesoljna tema – ne bi zmagal. Le Volav – NegČl, ZČ – ugotavlja: »Na žrtveniku ogenj je umrl. O, bogovi padajo!« Volav je Zajc v **Vorancu**. Peč pa ima aduta v rokavu, ves čas ga tam špara: Križevega asa. Škisa. Uvede Medigro, v kateri spet nastopi Igrski vodja, ki vse uredi, osmisli: »Si zapomnite dobro vsebino: Dobro se bije z zlom.« Dobro še ni povsem zmagalo, je šele na poti do zmage, veliko bo še Trpa in težav, a prava pot se je začela. Zato se že da reči, da »Dobro zmaguje,« Glasnika opravljata svoj posel, skrbita za ozvočenost, za glasnost: »(data znamenje s fanfaro).« Zbor belih, Be-Zbor: »Tako v duši se vsaki človeški godi.« Kar se godi v Farni igri, je prispodoba boja v Čl Noti med bogom in hudičem. Pla-Zbor: »Da dobro se s slabim bori.« Oba Zbora pa budita vero: »Božja volja je ta, da dobro zmaguje, da duša se v boju vtrdi, da v duši Kristus zmaguje, živi.« Maja 1945 – v PVD – zmaga FKr res le v dušah ubitih-umirajočih. Na takšno Prih Peč ne more in noče misliti. Njegova naloga je celo agitka kot eroika: ob ponovnem zvoku zmagovitih fanfar Igrski vodja: »Vstanite vsi!« Vstati pri St maši pomeni VoM. »Pesem Kristusu Kralju zapojmo!« Kristus Kralj je ZnaSi za zmagovitega vojskovodjo, za šefa nebeških Vojtrum. In vsa Fara skupaj z Zboroma »zapoje himno Kristusu Kralju«. Himno, ne Sentmolitev ali žalostinke ob Si mučenice, Eroika terja himne. SPED ne more do himne, še **Vst** se skaže za pravljico, **Svitanje** pa se godi v ZDA med Američani in Sovjeti. SIzg terja himno kot napoved zmage De-KC v MV-II.

3

Tip moment v (K)Fzu je tudi Demonaca: ČB pripeljana do skrajnosti. Zla trojka (Aron, Tudun in Alda) je zla do zadnjega vlakna. Imajo načrt, kako vnesti čim več zla v svet. Tudun: »Načrti naši so veliki in pa težki, da jih bomo trije komaj zmogli.« Vzrok za zlo je meta-fizičen, v hudiču, ki je kot bit – bolje: kot nič – Zlo sam na sebi, zlo kot zlo: NegOžld ali AnOžld. Morda pa je ta trojka – Tip za KomPtjo, ki je bila PV sestavljena iz trojk – že Dč, Dč kot model. Za PnM OžKldo, kar je FKc, je že predstava Nasta Dčev zlo. Dokler je Čl(oštvo) OžKld, je Poz; takšna sta AdÉva v rajju, sta, kar sta. Šele ko se Čl razcepi, ko se v njem pojavi možnost, da bi bil-postal, kar ni, pride do (pojava) zla. Zlo je grožnja Ož(K)ldi, tj. vrtu Eden, da se bo načela in podrla. EDč je le Stren razvoj Dčev, če enkrat nastanejo; ne morejo drugam kot do smodela Bmi in Uniča. Unič je Unič PnMOžKlde, ki je NSS. Ko se Unič enkrat pojavi, ga je mogoče zaustaviti le s kontraUničem, to pa je Poz dejavnost KČe, kadar se odloči za SV in jo izvaja. V tej točki se – po zamisli in avtointerpretaciji – blaga-mirna FKc RR v Kfz, v Vojkaznovalno. Tak je že tudi sam Katbog. Ni le

Dobri Usm JKr; je tudi Kaznovalec za Nast zla, tudi Pravični. Kot Sodnik je tudi PozUničevalec zla, Iztrebljevalec Sejavca ljuljke. Kfz je nujna Strna stopnja – ponavzočenje – Katboga oz. oblika njegovega St telesa KCe.

Zato ČB načelo v (raz)ločevanju DČa in ZČa, Ideace in Demonace ni posledica dramatikove ozkosrčnosti, neumnosti, pristranosti, ampak Strna nuja. Dramatik lahko poišče tudi Real psihološke, socialne itn. vzroke za Nast zla, a ni nujno. Hudič ne potrebuje Ćmp razlag in vzrokov za to, da se utemelji njegova zlost; Hudič je zlo kot takšno, zlo, ki je pred vsako Ćmprazlago. Zadošča, da Peč ravna, kot ravna; da reče Tudun: »Aron, ti in jaz.« Mi smo, ki smo. Naš cilj je nedvoumen: »Božena naj umre! Kristjani taki kot je ona niso nam pogodu.« Kani, ki so, kar so, ki so PriPraPnM, ne pa Zunvloga kot PzM, ki se lahko predstavlja za kar koli; ki nima biti. Hudič je PMLD, tj. Db, ki ne temelji več na merilu PnM zvestobe sebi, ampak na videzu-imidžu. Db delujočega nič.

Hudičevka je Strno nujno Hina – Alda: »Prihulim se k Zori kakor mačka zvito...Ne bo minila noč, da Božena bo glavo izgubila.« Če Alda doda: »Bo nanovo zaživela moja sanja, da bom sedla na vojvodski prestol«, to ni le Pvtpsihologija nezadoščene Že kot PohlPlde, to je Strna nuja hudiča, da hoče zasesti prestol kralja TSa. Komsti so hudiči, ker jih žene Stra v njih, da morajo zmagati v RBU, v Dbi, postati njeni Vodje. In so postali. Peč pozablja, da velja ista Stra tudi za De-grupo. Puč se ne zadovolji s tem, da bi bil kritik NegDbe, da bi napisal o svetu analizo-fijo. Zanj je ves čas nujna dilema: ali nič ali vse. Torej vse. V Nemčiji je čakal in se pripravljaj na hip – da bo zgrabil priložnost – , ko bo dobil možnost postati Vse: Najvišji. In je postal: Vodja DEMOSa. Odklonil je mesto Predsa vlade, ker je bilo to mesto zanj prenizko, premajhno, le izvršilna oblast. Hotel je biti karizmatični Vodja (Führer, Duce, generalni sekretar Ptje), kot Stalin, ki je imel Molotova za Predsa vlade, izvajavce. Ćnako Tito Ribičiča itn. Pučeva Traga (?) je bila v tem, da se mu vloga Vodje ni posrečila; Slja po 90 ni potrebovala Vodje, kot sta ga Hrška in Srbija, Tudjmana in Miloševića. Bila je sposobna delitve oblasti, stvarne parlamentarno-strankarske demokracije, tj. igre med oblastmi, ki destituira pomen Oblasti kot takšne, Pole, Dže, in Oblast zamenja s Kapom, z Ćkontrgom. V takšni Slji je postal Puč odveč. Na tako znižano vlogo ni mogel pristati. Zanašalo ga je vse bolj v De, k fzu. Ker pa ni uspel v Refz, je postajal vse bolj karikatura, PsĆtalibi za Refz. Uspeli niso niti tisti, ki so mu sledili: od Janše do Šela; oba sta se RR v groteskni figuri, Šel v dramatiki SZi, vse do **Kanja**. Nehote je naslikal sebe in Puča: v liku Hotljivcev – PohlPld – , ki bi radi (bili Vodje), a ne morejo. Fz trojka Puč-Janša-Šel je Posn trojko iz **Pastolov**: želja po zasedbi prestola, a nemočna želja. Ko prestola ni zasedla niti Brezova metlica, se je Puč zlomil v sebi, izgubil moralo, tj. Vitsilo, se predal OISu kot desetletje prej Dine, **Čečki** in **Igra za igro**, tudi Rožanc, **Prizori s hudičem**, še desetletje prej Priž, **Che**. Razumeli so, da je sla po PnM prestolu **Legenda, Igrica, Potovanje v Koromandijo**, ki ni nebesa, ampak fikcija-blodnja. Potovanje v noč in nič.

Trojka je bila nekoč sestavljena iz MBP Puča in Šela: poznal sem ju odznotraj. Razšli smo se, ker je izbrala Prestol, ne pa ls Dti. Kar je začela delati – izpolnjevati načrt – , je bilo res tako, kot pravi Peč oz. Tudun: »Strastno naseljujemo hlapce in dekletke škofa Adalwina (spomnimo se ga iz **BIVz**, da so mu Moravani te hlapce pobili) »po slovanski zemlji, da se zatre

njih jezik, da se vtope sirovi barbarski rodovi v plemeniti krvi Nemcev.« Empsihološki razlog za delanje zla ni važen, kakršen koli je dober, vsak je le pretveza. Važno je, da trojka ne išče resnice, da ne Razrese, da hoče Totoblast; in to hoče DSD, danes brez obeh MBP, oba sta umrla od OISa v teku enega leta, analogno kot Dine in Rožanc, ko sta spoznala, kako napačno sta se odločila, ko sta opustila Is Dti. Peč seveda ne ve, kaj je Is Dti, kaže le voljo do zla, ki pa jo pripisuje le tujcem, le tuji NSSi. DgAnln – jaz, TaK – odkrivam, da velja isto, kar očita Peč tujski zli trojki, za njegovo NSS, za trojko KurPečModer, za trojko Puč-Janša-Šel, za trojko HUH, MV-II za trojko KaKi-Maček. Vse te trojke so (J)Elko, Id med Eteoklom in Polinejkom, bistvo samega Bra. Kdor ne (po)Is druge-tretje poti, kdor ne izstopi iz THM-kroga, ga nujno Strno nese v EDč-Bm. Edini Reluspešni poskus izstopa iz Ožld-Dčev je PMLD, ki prestopa v Dv, potuje naprej po THM-krogu v Av. A to je le odlaganje ure resnice, usodnega trenutka, ki pride Strno nujno, ko se AvDv znova RR v Agrčklzdo. THM-krog je pekel. DaLDPM je le navidezna rešitev; Aron le navidez manj neprimeren od Alde, kajti tudi Arona motivira sla po uspehu in imidžu, ki je srčika PMLD; Alda voli ErS slo, Aron slo po Kapu, Tudun po Džoblasti. Vsaka od njih je le en obraz iste trojne boginje; ji ne pravi tumpasti LDet(ela) Šajnata Rejtija in/ali Trimužje, Triglav(je)? To je bistvo Trojke: trije arhemodeli v enem-Idi: Ožld, Dča in Dvi.

Tudun nadaljuje: »Tako bi vojvodski prestol prešel po letih v naše roke.« Mar ni prešel? Ni trojka zmagala? Slci so se ohranili le kot tlačani, ker so postali Kani; kot SAKO so propadli. Seme, ki sta ga vrgla v zemljo Stbrata CiMet, ni obrodilo. Nast – ali prerod, VoM – Slova v 18-Stolu je bil bolj posledica Protov, Trubarja, kot **BSov** in CiMeta. Utemeljevanje Slova kot SAKOe na CiMetu je le naknadna razlaga, legenda, alibi(ziranje). Slci že so, v ČD 60-80-ih let 19. Stola, ko se pojavi prva drama na temo CiMeta, Krekova **Sveti Ciril in Metod stopita na slovansko zemljo**, 1885, Stol pred Artačevima **BIVz**. Do 1885 so napisani **JTugo** in **LTugo**, Jurč**Veronika**, Vrhovčev **Zoran**, Bilčeva **Slovenija oživiljenja**, 1861, ki utemeljuje Slov na trojki ZLV, ta pa je povsem Dgč tipa kot hudičeve trojke; je kot trojka Preš-Čop-Smole. Trojki ZLV in Preš-Čop-Smole sta stvarni in ustvarjalni, CiMet sta legenda, izmislak, želja.

Peč ne razume, da je EDč-DžV-Bm Strna nuja lDbA; te zle pojave pripisuje naravi zla kot takšnega. Imel bi prav, če bi se zavedal, da je lDb zlo kot takšno; na to pa ne more pristati, lDb sakralizira v Božsvet, v Božvoljo. Peč pripisuje Nast Bmi Hudiču, tj. Duhu Zankarju: Judom-Judežu; Tudun: »Boj med njimi, brati, naše najboljše je orožje – dobro služi nam v to zviti zankar Aron. Izkrvaveli bodo Slovenci v bojih za malike.« To uvidi tudi Prešev Črt, zato se neha vojskovati zoper Valjhuna. A PrešČrt odkrije Krš kot Rco Dti, medtem ko ima Tudun Krš le za sredstvo: »Zdaj vidiš, Alda, kako nam dobro služi križ: postavili ga bomo na gomilo širom te zemlje, v kateri bo spal izumrl rod Slovenov.« Rod Slcev sicer res ni izumrl, a križ je res zasedel vse točke Slprostora; in to Tudunov Pskriž, križ kot instrument, križ, kakršnega danes oznanja manipulant SrKos, ne pa Canov **Križ na gori**. Na Škrlatico so spet prinesli Evharistični križ, ki je Tudunov in Ehrov; ki deluje v duhu Tudunovega načrta: »Mi razdvajamo!« Analogno deluje Sprava STH in KatDSD izvora. In mir, ki ga oznanja KC.

Drama postaja ES konkretnjša, bliža se RRI PolZge. Podatki, ki jih uporablja, so znani, odkrili so jih Zniki-Zgarji, stvar dramatika je, kako jih RR. K

vojvodi Volavu prihaja knez in škof Adalwin iz Solnograda; Volava hoče prepričati, naj sprejme njegove Katmisijonarje Nemce. Argument za to je tudi informacija, da si »Kocelj zelo želi, da ljudstvo vero sprejme, ki jo oznanjajo duhovni nemški«; Kocelj je knez in »ima oblast čez« Volava, iz česar sklepamo, da je Volavov dvor nekje v Panoniji, ne na Moravskem, torej v prostoru DaSlje, Štajerske, morda prav tam, kjer je dvor Radogosta iz Cajnkarjeve **PetTrage**. Za SlZ je važno, da se dogaja zgodba o CiMetu čim bliže DaSlji, da ne gre le za Slave, ampak tudi in čim bolj za – bodoče – Slce. S tem se potrjuje in krepi zavest, da s(m)o Slci ZgNar, utemeljen v vojvodi in knezih iz 9-Stola, ne le na Koclju, ki stoluje v danes za Slov izgubljenem Blatogradu, ta je zdaj sredi Madžarske, ampak na domačem Plu iz okolice Ptuja.

Volav se čudno obnaša. V prvem delu drame nastopa kot Rad PogSlc, v drugem pa je pripravljen popuščati; Tudunu, ki organizira Adalwinov obisk, sporoči, da Adalwinu ne bo branil misijonskega dela, to je prihoda bavarskih Nemcev. Se boji, da se mu bo »zamajal prestol«, da bo »s prestola padel«, če ne bo taktiziral? Deluje kot diplomat državnik, ne več kot strasten Rad ideolog Poga? Posebno, ker se zdi, da deluje tako tudi njegov nadrejeni, Kocelj? Začenja se torej čas Pole, ne več vojne, ali pa Pole ob vojni.

Aron prinese za Nem(ško) stran slabe novice; skaže se, da s Kocljem ni več tako, kot se je zdelo, da je in bo. »Beraška Grka« – zakaj beraška?, sta iz Bizanca, Bizanc pa je prestolnica sveta, najbogatejše mesto, s staro antično Kulo; gre za aluzijo, da so Slavi revni? – »Metod in Konstantin«, Metod je spet na prvem mestu, »sta Knezu v Blatnem gradu do tal zmešala glavo: napodil je duhovne nemške, se prijel s strastjo Metoda in Konstantina zvitega, ki sta na potu k sv. očetu..., jima dal na pot je mladcev svojih, da jih naredita za duhovne.« Podatek poznamo iz **BIVz**, očitno je splošno sprejet pri Zgarjih. Pomeni, da CiMet organizira svojo šolo duhovščine: Slavsko, ki ni le Raz od nemške, ampak ji je – via facti – nasprotna. CiMet se s tem vmešujeta v DžPolo med Kocljem in Salzburgom, postajata Polika. Hočeta biti le Katmisijonarja, vendar se pri tem ne moreta ogniti politizaciji njunega opravilanaloge, ker ta naloga ni le oznanjanje Katnauka, ampak enako Pol vprašanje, v kakšnem jeziku se bo to oznanjanje dogajalo, s tem pa, kdo bo oznanjal. Bavarci ne znajo Slsko, zato bodo z oznanjanjem Krista hkrati ponemčevali, če gledamo na 9-Stol z očmi 19-Stola.

Zgodbo poznam od znotraj, dogajala se mi je v času Ptje. Sam nisem želel biti-postati Polik; to je bila ambicija Puča. Hotel sem imeti le možnost Svine RazReše, brati katere koli knjige o Fiji, bi že sam presodil, katere so mi všeč, katere ne. Hotel sem misliti po svoje, brez tega pogoja ni RazReše, pisati v skladu z dognanji svoje misli in te misli objavljati. Ker pa sem živel v Totsistemu Stl Koma, tega nisem smel, bilo je prepovedano, kajti Ptja je že imela svojo misel, za katero pa je hotela, da je obvezna za vse, kot za KC-Kane **St pismo** in Fija-Tija Rima, Avguštinova itn. Če sem hotel RazReše, sem via facti prišel v Pol spor s Ptjo, ki je bila v 50-letih AbsTotoblast. Spor se je materializiral, v roke ga je vzela Dž celo kot PPP (partijska Pol policija), ukinila je revije Beseda, Revija 57, Pers, omejujem se na čas 1957-1964. Razumljivo je, da je takšen položaj – Tot – potisnil v prvi plan Puča, tistega, ki je od vse MGGe mislil najbolj ali edini Polno; vsi ostali smo bili Umtki in Fifi, tudi Zniki, katerih glavni cilj ni bil Pola-Oblast. Smo pa bili prisiljeni Polo-oblast preučevati od blizu, se z njo ukvarjati, ker je postajala bistvena komponenta

sveta, ki smo ga analizirali in odsevali. Naša dejanja, ki so bila FifUmettipa, je Ptja sproti prevajala (RR) v Poldejanja; nas nato zaradi njihove Polnarave tudi kaznovala. Pervpočetje Totoblasti: sama nekaj spolitizira, prevede v območje, kjer je Abs despot, hoče biti celo merilo misli, nato pa tistega, ki ga je sama RR v nekaj, kar niti ni želel biti (Umtki so ves čas zatrjevali, da nočejo biti Poliki, Zajc recimo je očital nama z VeRusom, da sva Polika in s tem izdajava Umet, zato ni imel s Pučem nobene zveze, zvezo sva držala midva z Rusom, ker sva kot Fifa posredovala med Umeto in Polo – od srede 80-let naprej pa so taisti Umtki postali ultraPoliki, zdaj so nama z Rusom očitali, da vsa premalo Polika, da Puča izdajava!), (po)tolkla s sredstvi, ki jih je kot Poloblast sama določala: s PN.

Tip: Zajc načelno ni hotel pisati Pol dram; zato ga je v 70-letih Ptja tolerirala, oblast nagrajevala. To pa ga ni motilo, da ne bi postal v 90-letih Radkritik vseh, ki so premalo PolIdeolSlci in AnKomi. Temu obratu se je pridružilo še več ostalih MBP, tudi Kos, ki je bil znotraj MGGe 58 in 64 najhujši Pučev nasprotnik; pa Šel itn. Pokazati hočem, kako je postajala Pola Not tema-usoda celo najbolj IntPekov, tudi oznanjevalca Božbesede oz. kraljestva, ki ni od Tsa, sta prešla med Polike in celo državnike. Šel je postal Kulster. Pola ni nekaj Zun, Čl se ji ne more ogniti, čeprav si to želi. Ogne se ji lahko šele v PMLD, kot jaz, in se preseli na rob Dbe, a ta preselitev ni več isto, kot je bila v času vladavine Ptje. Totoblast je takšno nasilje nad Člom, da ga ni mogoče Zamol; oblast v PMLDbi je Dgč tipa: nima Ideolvsebine, fiksnega ES konkretnega sporočila, od podanikov ne terja zvestobe določenim izjavam-dogmam-teorijam. Ker je postala resnica tržno zamenljiva, nadomestljiva – glej komutativizem v Pzji RMge, od Marnika in Geistra do Hanžka, že v 60-letih – , je za PMoblast vseeno, katero resnico kdo zastopa, kaj misli in kaj objavlja, s kom se druži in organizira.

Za PMLD oblast je nevaren le tisti, ki vrača terjatev po PnMMonTot Dbi; to pa je Fz na De in Kom na Le, danes namesto StlKoma neoultrale. A dokler so grupe tega tipa manjšinske, so obrobne, PMLD jih zmore prebaviti, tj. jih sproti RR v zgolj Postekmece na trgu, čeprav to nočejo biti. Iz skupine Molotov naredi PMLD – MO – medijski dogodek, Trivinformacijo, skupino snema, kako se obnaša na ulici, kako protestira, skupina postaja Ludigravec v Dbi, ki je kot celota-sistem LudGled, Sim-Dv in ne več Ož(K)ld. Skupina Molotov preide v Kulo-Lito, celo v SD, Kodrič napiše o nji dramo, jo naslovi **Molotov**. S tem jo – njen namen, da bi vrnila OžKldo, da bi postala KomPnM – derealizira. Tudi če bo postala skupina teroristična, bo le medijski dogodek; tudi če bo določeno število ljudi ubila, kot jih je nemška RAF, bodo to le Pski in bodo umori postali običajna Krimdejavnost, kakršne je tudi v PMLD vse polno. Med umorom Alda Mora in umorom iz Sekstrasti ali pohlepa s stališča PMLD ne bo – ni – bistvene razlike. Se bodo morale grupe a la Molotov povezati s kako Svetsilo, postati Radnevarnost za obstoj ZahLdbe, da bi dobile nazaj značaj PnMa? Recimo z islamisti, z Al Kaido? Simpatija neoultrale gibanja do SadoHusa je Tip; v iraškem diktatorju išče načelo Ožlde in konsekventno EDč smodela, ki vrača stvarnost kot PnM. Za t(akšn)e skupine je vse boljše od DvSimVirt sveta.

Tega problema se Peč še ne zaveda. Slci se sredi 30-let doživljajo kar se da realno; čutijo, da živijo v svetu velikih-močnih, ki jih opredeljujejo: NemNcza, Itfza, Stla v SovŽi in Liba v ZahEvri. Proces je ravno nasproten kot v PMLD. Tu se vsaka težnja po Ožldi sama od sebe – znotraj sistema PMLD – RR v

LudSimgesto, nasprotno pa se sredi 30-let (kar se odraža v SD-30) in v 50-60 letih (kar se odraža v SD tistega časa, od **Žoge** do **Grede**, od **Dia** do **Kongresa**, od **SAnte** do **SmKrst**) vsaka težnja po nePol delovanju, po Estigri(vosti), po fantaziji (Javorškovo **Steklo** in Zupanova **Ladja**) zoper svojo voljo RR v Pol dejanje-dejstvo, v PnM. **Norci** tematizirajo prav to: študentje nočejo biti LRevarji, hočejo se za(je)bavati, a polje, v katerem nastopajo, jih prisili, da postanejo Revarji, da začnejo nositi ognjeno orožje, streljati; da so tudi ubiti; da Not doživijo S. V 70-letih se Si ne da več Notdoživeti, razen kot Intdejstvo Pvtpomenskega polja, glej JesihovoD od **Sadežev** do **Brucke**. Sam Jov pokaže ta obrat v **Znamkah**, v enačbi: LR=kokoš; Rad izzivanje Si oz. Bm-DŽV=Konta je brezglavo tacanje idiotsko zabite kure.

V takšnem VISu (**Znamk**, **RudVeronike**, **Pegama** in **Lambergarja**) je DžV-Bm, kakršna se pripravlja v **Pastolih**, le Gledgesta, le fantazma, le moment v Trivkuli, na TeVe. LDPM dopušča nastop vsakršnega Snika-Svetca, ideologa, oznanjevalca, preroka, kajti vsak je – postane – v pomenskem polju Dv arhemodela le IVJ. Namesto FKCe in Ptje dobimo nastope Raz NA sekt, od takšnih, ki reklamirajo zdravo prehrano in zdrav način gibanja, do gurujev, ki da imajo neposreden stik s Tro. MBP Mesiček je postal glavni opolnomočeni v Sljiza rusko Anastazijo, prevaja njene – Megrejeve – knjige Božbesed, prodaja sibirsko cedrovo olje, Rlge-sekte postajajo v PMLD tržna ponudba, tekmeči v boju za Kap; takšna postaja tudi DSKC, najbolj jo zanimajo Ekonproblemi; banalno rečeno: Denar. Nadškof Rode je postal trgovec Aron; tudi zato so njegove ideje vse manj prepričljive, ni več verodostojen. Naj izgovarja še tako velike EtIdeolVer besede, vsi čutijo, da so fraze-maske, s katerimi Prikr svojo PriPradejavnost: trgovanje. Bolj ko se sklicuje na MMB, bolj deluje ponarejeno.

Ne tako KC sredi 30-let, v **Pastolih**. Solnograjci in Bizantinci so trda stvarnost; čez par let bodo zasedli Sljo, pobijali na veliko, nič ne bo več Dia in Ideja, vse bo le še vojna, telo, udarec, kri. **KrŠp** to nazorno pokaže; in njen pendant: **Punta(rija)**. Naj zmaga le ali De Tot, oba bosta klala-likvidirala, vsak bo naredil svoj Holo nad Sži. Jezik Katbogosluzja tedaj ni le retorika-lingvizem RMge, ki je brez posledic za PMLD, v tej se sme govoriti vse jezike, kajti velja en sam jezik, ta pa ni Nartipa: jezik Kapa, jezik semiotike, znakov ali označevalcev, ki so vse bolj le zastopniki AbstKapa kot UmKapa. Medtem ko Slc, ki bere sredi 30-let na Prskem v Fzlti Slknjige, tvega, da ga bodo fašisti vsaj pretepli, če ne kaznovali in zaprli, deportirali v Basilicato. Še več tvega Slc na Štajerskem jeseni 41, če se odloča za Slknjige, za Slščino v uradih, v javnem Žu; glej **Veliko sodbo**, tu je že branje Gregorčiča na vrtu lastne vile zločin, ki se konča s So talca. Peč in ostali transponirajo – TRF – položaj Slcev 30-let v 9-Stol; ni važno, koliko je ta TRF točna v Znpomenu. **Pastola** nista Zn, sta Kula, ki odseva stvarnost.

Aron doživlja nastop CiMeta kot vdor hudournika, ki bo vse poplavlil: »Novica, da beraška sta svetnika s krdelom svojim na poti sem od Blatnograda«. Kot Napoleon z Elbe prek Marseilla v Pariz, »da s seboj učencev krdelo vodita«, ta novica točno izraža tip-karakter gibanja. Fz in Kom sta gibanji, tj. divjanje veletoka reke, poplava in potres. Volav je pri tem zadet še Pvtno: med CiMetovimi učenci je tudi Volavov sin Gojmir. ZI(očinsk)a trojka skuša prepričati Volava, da bo izgubil prestol-oblast, če bo sprejel CiMeta, Slavsko Rco Kata. Zviti Aron tako suče besedo, da ustreže Volavovemu interesu po oblasti, obenem pa njegovi želji, da bi ostal Pog(an). Aron mu

svetuje, kako se da oboje združiti. S tem ga prepriča. A s tem najbolj škodi Kršu, v svet – v ljudi – vnaša najbolj napačno izbiro: Prikr, Hin, zgolj ZunKrš. Ni to tisto Krš, ki ga oznanjata na PrS v Franciji Barres in Maurras, izjavljata, da sta katoličana, ne pa kristjana? Ne Posn(emata) teh dveh francozov tudi MBP Puč in Šel, ki sta v srcu Rad AnĖvKrš, dasta se pa pokopati kot Kana, cerkveno, od škofov? Ne, to pa ni Fz; to je le Psfz, a še ta bolj kot Gledgesta. Fz naj bi bil vrnitev PnMa, Ožlde. Igranje Zunvloge ne more vračati fza, nasprotno, spodbija ga. Tudi odtod SZ kot Tem PSt NoR-DSD: niso, kar so; niso, kar želijo biti; so, kar niso. Torej so PM ludisti.

Aron vabi Volava v ZunKat: »Ti, ki z mečem oznanjujejo vam Krista, Krista ne poznajo.« Tudi Peč misli tako. »To so kristjani na ime samo.« Nemci niso PriPra Krši; to Pečevo stališče ni le (S)Ncl, ampak je Kfz, ker povezuje PriNar s PriRlgo-Privero. Torej naj ravna Volav – ravnajo Slavi – kot Nemci: naj Nemce prelisčijo: »Priznaš zato le njih oblast, v srce in dušo njih evangelij pač ne seže«, v vaše srce Slavov. Čl naj igra na dveh ravneh: ena naj bo njegova UtPvt, druga javna. To je bilo stališče KlasLiba kot KplBrže oz. TrgKlde, stališče Angležev kot Hinov. Ni pa bilo to stališče NKNMeša Sicev. ČD jasno pričuje, da terja Ėto, da so Sici načelni tudi v DbJavi. Ravno terjatev po tej enotnosti Javi in Pvti je pogoj za NKNM. Dr. Dragič v KersJurč **Vicah** uči in demonstrira povsodno zavest PraSlca, da je ponosen na svoje Slstvo, medtem ko ga NegstaroSlc Kratki Prikr. Džuradniki ga vse preveč Prikr, da jim Slov ne bi škodilo pred predstojniki, ki so nemalokrat NclNemci. Gre za dva tipa Meša, oba sta iz 19-Stola. V SIZI se NegMeš pojavi šele pod konec Stola, kot Brža, PozMeš pa je nosilno – je NKNM v ČD – , nastopa kot PrM. Res je pred tem PrM-NKNM ČD tipa Meš Metternichove dobe, ki je TrgUtPvtNeg, glej Prešev odnos do njega v **Glosi**, v **Novi pisariji**, Meš Smoletove matere in glažovnate princese Fini Češkove. V SZgi so odnosi in grupe-smeri pomešani, ker nastajajo Raz pojavi-stopnje ob istem času. Pa tudi na isti predmet lahko Raz presojevalci Raz gledajo. KatDe vidi v Katpodjetnikih, recimo v Leviniču, **Sreče kolo**, Pozlike, iste like ima Can za Neg. Levinič mu je v **Kralju** Kantor. Problem je bistveno bolj HKD, kot se zdi na prvi pogled ali v Redprojekciji StlMrka, v Zihervolvi obravnavi CanD in Meša.

Najjasnejši v Kriti – celo obsodbi – KatMešev je Kan Detela, seveda Fran, ne Leonidek. Detela biča Hino Katov kot nihče drug, glej **Učenjaka**, **Blage duše**, **Dobrodelnost**; Kane vidi kot Hine, kakršni živijo že v začetku Stola, pod francokupacijo, glej **Dobrodušne ljudi**. Kathini so prav za prav Libci, ki si nadenejo masko Kata, da bi Utprosperirali v okolju, ki je pretežno Kattipa. Ni to natančno položaj oz. vloga-rešitev, ki jo Žid – Libec – svetuje Volavu? Pretvarjajte se, pa bo vse dobro! A v SIZ-30 in v SIZ-PrS (v Detelovi) je pretvarjanje Ėtnapaka, Neglastnost, ker še velja merilo PnMenotnosti integralnega Čla, Ož(P)lde, medtem ko v PMLD ni več mogoče razločiti med prenavljanjem in igro, med lažjo in konstruktom; videz ni več Neg pojem, ampak nevtralen: vse je postal videz, ker je v Dv vse Sim. Ni več AMore, ker tudi ni več More. Zato sem naslovil celo Pniz: **M=A**; morala=amoralna. Takšna enačba je mogoča s stališča Čla, ki še razločuje med obema potezama. PraPMČl med obojim Strno ne more več razločevati, ker ne čuti več predpostavke-izhodišča v PnM Ožlidi ali Mori. Ožld=Mora.

Aron nadaljuje: »Solunca oznanjata pa Krista kakor je: duh, ki vse razjeda.« Ta sodba je prav za prav sodba (K)Fza, naperjena zoper razkroj Vitsile; da jo

izreka Aron, ni psihološko netočno, kajti Aron govori – kot PMLibec – vse, kar oceni, da mu koristi; izreka tudi med sabo najbolj Raz sodbe. Je instrumentalist kot tak; kot SrKos ali kot njegova karikatura FukDolgin. Aron pozna EvKrš, zato ve, da se ta »orožju zoperstavi brez orožja, brez vojske oblasti zvrata«, kot se je v prvem delu skoraj že posrečilo Boži le z močjo njene Kršvere, ki je pogum kot tak. Peč v tej točki zastopa Rad EvKrš, obenem pa zastopa Kfz, saj ves prvi del drame celo naslavlja z zahtevo po likvidaciji druge, konkurentske Rlge: **Bogovi morajo umreti!** Če ne bodo umrli sami, jim je pač treba pri tem pomagati. Pomagata jim kar oba, z roko v roki – tega seveda Peč noče videti, a to kaže: CiMet odstranjata Pogbogove z blagim naukom, Nemmisijonarji z ognjem in mečem. Peč noče uvideti, da Virgilova metoda brez solnograške ni uspešna; šele kombinacija obeh, križa in meča, da uspeh. Prav to pa je Kfz. Kfz se razlikuje od fza-Ncza po tem, da dosega Strno isti cilj – TotDbo – v teku dveh faz. Prva je prepričevalna, irska metoda, ki pa jo zares dobro izvedeta šele CiMet, ker vneseta tudi upoštevanje Nar jezika, pokristjanjevanega Nara, Sl NSSi. Druga pride pozneje ali je že ves čas zraven kot – zelo stvarna – grožnja: Križ kot meč; točneje: oboje je isto, meč z ročajem v obliki križa. Glej MSI v knjigi **Leto 1940**.

Židov nasvet vojvodi je: sprejmi NemKat, pa boš nazunaj Kan, v srcu Pog. Sprejmi CiMeta, »tedaj bogovi tvoji morajo umreti«, ker terjaja CiMet Not koherenco: kar je v srcu, mora na jezik. Tudi zato latinščina ni prava. Latinščine Slav – tudi Nemec – ne razume, v nji lahko moli kogar koli, ne obvezuje ga, saj zgolj obrača jezik v prazno, tke krinko. Kdor pa moli v domačem jeziku, Slav v Slavščini – analogno bi veljalo tudi za Nemce: v nemščini, za Francoze-Franke: v francoščini – , izgovarja, kar misli-čuti, kar pozna, česar se zaveda, za kar prevzema odgovornost. Bogoslužje v domačem Narjeziku je torej pogoj za PriEvKrš. Če bi rimska KC ta CiMetov princip upoštevala, ne bi prišlo do cerkvenega razkola ne z OrtC, ta moli v starocerkvenoSlavščini, ne s ProtC, ta se je odločila za uvedbo nemščine. **Pastola** sta Krita latinskega Rima oz. tiste njegove plati, ki ne dopušča Narbogoslužja. Peč ni ne za latinski Rim ne za grški Bizanc, ampak za Il. Vatikanum. Ista je PoV pozicija Cajnkarja v **PetTragi**. Peč goji Kfz, Cajn goji Lfz; gre za dve krili istega: fza. Seveda Cajn ni le to; zastopa tudi RLH momente; analogno Koc(bek), glej hkratnost **Prvih pesmi** in **Plamenice**. Vsakdo je HKD, družiti lahko celo med sabo izključujoče se momente. Can družiti RLH in Kom, **Blagor**, Kom in ARF, **Hlapci**, celo Krimanarhizem, **Poh. Pasto(lo)v** ne smemo brati le kot RadKfz.

4

V nasprotju s prav neverjetno Reddramo **BIVz** sta **Pasta** HKD. Peč odpre novo temo, ki pa je globoko Not v zvezi s Tem temo drame: z Bm: razhod in nasprotje oče-sin, Volav-Gojmir. Oče je predstavnik Trade, Rodu, ki je Pog; sin je predstavnik novega oznanila: Krša. Ni pa spor oče-sin, starši-otroci Strno nujen. Gradiščan je starejši od Volava, pa se je RR v Kana. Biozakon narodenosti ni fiksen. Ptja se tega dobro zaveda; na svojo stran je pridobila mnoge starce, Kristana, Gangla, Župančiča, Serneca, starega Prof Tomiška,

finža. Ob tem, ko se je mnogo mladih – sinov in hčera – obrnilo zoper njo, Ramovšev sin je nosil Dmb uniformo, med tisoči v PVD so bili skoraj vsi mladi, mlada sta Junak in Mojca v **Vstu**, ob starem kralju Matjažu. Oba tabora spajata mlade in stare, otroke in starše. Z očetom Josipom Rusom gresta v Prte sinova Vojan in Veljko, z očetom Rupnikom sinova k Dmbcem.

Spet Aron, vleče vse niti: »Vedi, da imaš izdajstvo v hiši! Na čelu beraške črede hodi sin tvoj Gojmir!« (Ta beraška čreda je bolj podobna krdelu Anarhromarjev v ARemčevem **Zakletem gradu** kot blagim-ponižnim skoraj otrokom. Je pa res, da jo za tolpo označuje zli Aron.) Aron ve, kam meri, kaj bo dosegel; njegov namen je Volava načeti in razdejati od znotraj, vzeti mu samozavest, ponos, čast, ljezen do lastnih otrok; Aron je kača. Aron mora biti kača, tako terja že Debevec v **Židu**. Kača iz raja Eden se utelesi tudi v Judih, nato v Lutru in nazadnje v Libtrgovcih, ki nadomestijo Cerkev z Borzo.

SpravnoLjezenskoEvKrš moment v **Pastih** terja eno(tno)st med starši-otroki, Prikr(iti) SV moment pa spor; Katbog mora odsuniti svojega najljubšega angela – Luciferja – v pekel, ker-ko se mu ta upre. Če bi bili vlogi zamenjani in bi bil oče Volav PriKan, sin Goj pa SŽ KČe, bi bil Oče dolžan sina kaznovati, kot kaznuje Katbog svoje otroke, ki se mu uprejo, Jude, Prote, Komste. Odvisno je od tega, kako se Raz poteze ujemajo. Geržinič mi je dejal z nenavadno Priodkritostjo: sestro Nedo sem ljubil, še zdaj jo, a da bi ji naredil dobro – da bi preprečil, da pride njena duša v pekel – , bi jo dal že prej ubiti, da ne bi delala zla. In Geržinič je – po mojem – nenavadno Rad Kan. Seveda v duhu Kfza. Tito je dal zapreti svojega najljubšega učenca, PriSo, »sina«: Djilasa. V Tem rečeh mora biti PraČl dosleden, trd, načelen. Sicer se vse zmehča in skorumpira. Tudi Taras **Buljba** je dal pobiti svojega – sicer najbolj ljubljenega – sina Andreja, ker se je ta zaljubil v Poljakinjo in s tem onečastil rod NSSi-Ukrajincev.

Volav reagira napačno, ker je njegov sin Goj PriKan: »O, prekleti! Bogovi odpustite, da sem vzredil si in vzgojil vam izdajalca in sovražnika! Preklinjam sina svojega! Aron, zdaj umem vse: Gradiščan, Božena in Gojmir, to niso kristjani na ime, to so hlapci pravega Kristusa!!« In ravno te je treba likvidirati.

Sinovo Izd je Volava nagnilo k temu, da je sprejel Aronov nasvet: ZunKČ. Zdaj bo lahko mirne vesti prijazno sprejel škofa Adalwina; ravnal bo kot državnik, ne kot Etoseba. Odločil se je za tujca, ne za sina, ki je dvojno Poz: kot ud našega Nara in kot PriKan. Adalwin je dvojno Neg: kot tujec-Nemec in kot Hin – maskiran – Kan. Od zdaj naprej ravna kot oni; otrokoma, Zori in Radovanu, sporoči: »Zdaj smo vsi kristjani.« Sin Radovan očeta pri priči razume; čeprav ni Kan po srcu, izjavi – očetu: »Kristjan sem, ker hočeš ti.« Zato bo nagrajen: »Ker razumel si svojega očeta, boš naslednik na prestolu, Gojmira sem izpljunil.« Peč odklanja Polo, če ni skladna z Not prepričanjem, Kantorjevo, **Kralj**, učiteljic (razen Lojzke), **Hlapci**, občinskih svetnikov v JKranjca **Detektivu Megli**, napisanim ob istem času, 1936; ko pride do njih informacija, da je padla vlada in prišla na oblast opozicija, se v hipu selijo k stranki nove oblasti. Ta tip odločitev je trajen – za nenačelne, trgovske, tj. LibPolike. Kfz pa terja skladnost med Not in Zunravnanjem. Integriteta Osi se uveljavlja kot fanatizem, le da s stališča Kfzstov ne gre za fanatizem, ampak za Etvero. Glavni nasprotnik KČe je Lib; če se ga ne da odpraviti z navadno Refe, ga je treba načeti z oblikovanjem Kfza. To je spoznanje SKČe v drugi polovici 30-let. **Pasta** uvajata **Kršpo** in **Zasad**.

Demonaca se ne neha; ker Boža še ni likvidirana, deluje hudičevka Alda še kar naprej zoper njo – Volavu: »Za mladce je Božena ko pijača strupena. Gajmira ti je umorila, tudi Radovana bi utegnila.« Zato njen nasvet: »Smrt Boženi!« Ista Stra kot pri Ptji: Smrt fašistom, okupatorjem, njihovim sodelavcem, Izdom, Ehru, **Člk**, esesovcu Harzu, **Roj**, gestapovcu Baumannu, **BSSvet**, nenačelnim Libcem, ki postajajo Črnorokci, Savu, **Ogenj**, vsem, ki niso udje NSSi...Alda govori kot MV-Ptja: »Ko gre za srečo tisočev, ne plaši se, vojvoda, žrtvice majhne tako in neznatne!«, kot je S enega samega Pska. »Jo bom«, Božo, »zabila v past, jo bom v poznem večeru ujela med straže tvojega gosta«, bom tako napletla, da »ne boš si rok omadeževal ne ti in ne jaz«. Tako je Ptja zabila v past MV-De, jo potisnila v naročje Itokupatorjem; peklenski načrt, znan že od začetka, od ravnanja svetopisemskih Judov. Ti so JKra prepustili Rimljanom, da jim samim ni bilo treba ubijati. Tudi PVD se dolgo Prikr, skuša se vzpostaviti videz, kot da so Dmbce likvidirali Angfami.

Ob hudiču, ki je Mojster pretvarjanja, je Snica-Hera, ki nosi srce na pladnju; v kateri ni strahu. Ko Stražar pove Boži, da jo »mora predati vojvodu, da si glavo na vratu obdržim«, Boža ne reagira kot Čl, ki ga je strah za obstoj svojega telesa (Ža), ampak odvrne »(smeje) Čakam te, hiti zdaj!« Prostovoljno in skoraj veselo se predaja v roke krvniku, ker ve, da PraŽ ni telo Tsa, ampak VeŽ v nebesih, pri Katbogu. Tako so sprejemali S Dmbci, ki so jih Prti vozili v kraške jame, pred katerimi so jih pobijali; tako je vsaj v RR Debeljaka, v **Črni maši**. Kako je bilo v resnici, se ne ve; preživeli razlagajo dogajanje v duhu **Črne maše**, razumljivo, ustreza jim mučeniški Her, Prti-ubijavci pa so se obvezali, da o PVD molčijo. Peč napoveduje Id reakcijo obeh taborov, njunih mučeniških Heroin: Nede Geržiničeve in Mojce iz **Vsta**.

Ljud je zelo hitro – prehitro – prešlo od Poga v KC; takšno NL ni primerno za kaj drugega kot za tlačane in hlapce. Je pa njihovo sprejemanje Kata razumljivo; veseli so, da je »zdaj konec bojev«, tako pričakujejo fantje; to niso PrtiHeri iz MV-II. Da bo »ljubezen v zadruga prinesel Kristus«; tako pričakujejo Dekleta, ki tudi niso po meri Bože in Špelce, precej naivna in preprosta so, želijo si čim manj težav, medtem ko se Boža-Špelca zavedata, kaj je Ž: Trp.

Ko prihaja škof Adalwin, k Slcem, ki so se tako rekoč tik pred zdajci pokristjanili (a ne vemo, ali zares ali na videz), nastopi kot državnik, kot knezoškof; KC je v tem dvojnem poimenovanju točna. Dekle se čudi: »Kristov hlapec da prihaja z vojsko?« Dekleta: »Z vojsko nemško?« Ko ga pozdravijo, škof odgovori po nemšo: »Gelobt sei Jesus Christus. (Križ.) In Namen des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes...« Itn. Ne govori po latinsko, a latinščina je uradni jezik KCe, ampak po nemško. Peč hoče reči: rimsko KC RR v nemško.

Jasno je, da ga SNL ne razume; Otrok: »Mama, kaj nam govori gospod?« Dekleta: »Beseda nam je tuja!« Božjezik ljudu ne bi smel biti tuj. Zato ne čudi reakcija Mož: »Nam tuj je njegov Bog.« Nemci imajo načrt: če se Slci ne bodo pokorili in sprejeli nemščino, torej če se ne bodo raznarodili, jih bomo v imenu Katboga pobili. Past. Iz pasti drži le ena rešitev: CiMetova Slavmetoda.

Boža se pokaže kot rešitev: »Ljudje, ki po veri hrepenite, nocoj v noči se zberite tu pred dvorom. Solunska brata sta na poti k nam, da nam oznanita o Kristu blagovest.« Nočno zbiranje Kanov se ponovi v **Veliki sodbi**, kjer se prav tako SNL sestaja skrivaj na prostoru, kjer so pokopani – brez uradnih grobov in obredov – talci, pobili so jih Nemci med 41-45; a so talci obenem tudi ZnaSi

za PVD, Dmbce so pobili domači ljudje, Prt-Slci. SlKani so leta 41 na Gorenjskem čakali na duhovnike, ki so prihajali ilegalno čez mejo (med Nemčijo in Ito) in jim nosili zakramente, tudi Božbesedo v Slščini; Marko Kremžar opisuje, kako je to počel njegov brat Marjan, ki so ga kasneje ubili srbski četniki. Marjan Kremžar je igral EV CiMeta. V **Pastih** je neverjetno veliko situacij, ki so se realizirale nekaj let kasneje, posebno MV-II.

Nocoj bosta namreč prišla CiMet in to «brez vojske». Tudi Kremžar je prihajal 1941 brez vojske, med jesenjo 43 in majem 45 pa se je KC že oborožila in delovala pod okriljem Slvojske kot Dmbstva. Resda v duhu SlKata, vendar Voj(aško). Peč tega razvoja dogodkov ne predvideva. Ga pa Jel v **Kršpi**, v kateri tvorijo enoten blok Čtki in kleriki, polkovnik Moscardo in jezuit oče Benito. Brez vojske – pod poveljstvom PIKa – bi bila Benito-KC poražena. Jel je presojal realno glede na stvarne razmere v Španiji, glede na LRevo, medtem ko Peč v LRevo ni verjel; Kociper v **Zasadu** kritizira le Libce (Grduna), Komstov v okviru te drame sploh ni, za Kopro so bili še leta 1940 zanemarljiva količina in kvaliteta. Zato si je Peč lahko dovolil konstrukt blagega pokristjanjevanja, Marko Kremžar 1944 ne več, Marko obleče Dmb uniformo, v roko vzame puško, straži železniške tire v Mostah, pri tem je tako goreč, da ustrelji nekega fanta. PriKan, pa strelja in ubija? Stvarnost in tisti del EvKrša, ki pripoveduje o JKru, ki se ni hotel vojskovati z Judi-Rimljani, se ločita. Tega se zavejo tudi JKrovi učenci, odtod pride v **Eve** FKrova izjava, da je prinesel meč. («Nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč. Prišel sem, da ločim (...) in človek bo imel sovražnike med domačimi.»)

Kakor opisuje Peč Slce, gre za Ideaco – »Mi nočemo biti samo na ime kristjani! – Mi hočemo Boga spoznati in ljubiti! – Da bo v zadrugah naših – in hišah! – Da nas bo ljubil ko oče. – Da mir bo med nami! – In sreča! – Prijateljstvo pravo! – Ljubezen! – Da ljubili se bomo otroci!« Ob tem tudi: »Da nas bo branil pred tujcem!« A kako, če ne z mečem? S tem, da bo tujca kaznoval, porazil? Slci so res predstavljeni kot otroci: naivni, zaupljivi; v JKra investirajo vse svoje sanje-želje. (Nisem ravnal-čutil kot oni tudi jaz konec 80-let, ko sem vstopal v KC z istim prepričanjem-pričakovanjem?) SPED pa jasno pove, da bi Ptja poklala vse SlKane, če se ji ne bi uprli z orožjem kot Dmbci, **Napad**. Le Simčič v **Mladosti** podvomi v to strategijo, ki je De-Kane vodila v PVD; a po 90/91 obudi tudi on odločno akcijo zoper Prte oz. Kontinuiteto. V 60-letih se mu zdi primernejša CiMetova metoda prepričevanja, zgleda, po 90 pa Dbakcija; pač glede na okoliščine. Jaz analiziram **Pasta** tako, da se vidi v drami pod eksplicitno ravnjo EvKrša kot žrtvovanja brez odpora tudi – Prikr – plast Vojakcije: **Bogovi morajo umreti!** in **Kristus mora priti!**, metoda navsezadnje ni važna. V **Evih** piše tudi, da pohujšanje mora priti, a gorje mu, po katerem pride! Gorje mu! Grožnja s smrtno kaznijo teles niti ni najhujša. Hujša je obsodba grešnika na VeTrp v peklu. Tu se milo Krš RR v najbolj SadRlgo od vseh dozdej znanih. V 80-letih sem podpiral Stresa, ki je trdil, da hudiča ni; če ni hudiča, tudi pekla ni; veroval sem, da je JKr prišel v pekel in vse grešnike popeljal v odrešitev. Po 90/91 je Stres vrnil pekel in hudiča, brez njiju ne more terjati lustracije. Njegova Delustracija je obsojenost napačnih na Vemuke.

Alda izvaja svoj peklenški načrt; izvaja ga lahko, ker so Adalwinovi vojaki takšnega mnenja: »Pogane malovredne mi preganjamo z mečev ostrino svetlo.« To so Rimljani, Alda je Judež; ponavlja se situacija iz **Evvov**; Alda preda Božo-

JKr v roke okupatorjem. (V stvarnosti so predajali v roke okupatorjev Of-ilegalce MV-II ravno De-Kani; to počnejo kleriki Klavora v **Opri**, klerik padre Giovanni v **Ognju**. Pečeva napoved je točna, le da zavzemajo Strne vloge Dgč ljudje. Ali pa ne. Morda pa je Peč MV-II mislil, da so DeKani (Klavore) le Kani po imenu, navzven? In zato ni hotel sodelovati z njimi, se ni vrnil v Sljo in začel pisati Dmbdrame? Glede na svoj PV AnK bi bil za to nalogo kot poklican. Tudi Kuret, ki je prav tako – na tej ravni – molčal.

Božo s pomočjo Že-Judeža Alde vojaki ujamejo, a Boža se ne ustraši, reagira kot JKr v **Evih**: »Če moram zanj« – za Krista – »trpeti, se ne branim. Kristus mora priti in sem ponosna in vesela, če morem mu s krvjo umazano stezo sem do nas oprati.« Veseli se žrtve za boga; skoraj hoče postati SŽ, kajti s tem najbolj Posn Krista. Enako kot Stotnik in Vera v **Napadu**, Ehr v **Čiku**, sam Nazarenc v **Obsu**.

Volav in Alda pozivata vojake (Rimljane): »Straže, pokončajte na mestu to poganko. Udari v tilnik srčno, stražar ti prvi!«, a celo vojakom se roka upira: »(dvignejo meče, pa jih ne zavijte) Moremo mar? Milo ko jagnje nas zre, lepo in proseče.« Kot jih je gledal v Palestini leta 33 JKr. A Alda gre še dlje kot Judež, prekosi ga v zlu: »To ste vojaki?! Daj meni meč, da jo sama zabodem! (Vzame sabljo. Zamahne.)« Boža se tudi v tem skrajnem trenutku ne ustraši, ve, kaj je njena Kršdolžnost: umreti za svojega-našega boga: »Vklanjam vrat pred tabo: Kristusu me zdaj daruj!« Žrtvovanje Katbogu, kot tolmači (RR) PVD Debeljak v **Črni maši**: ena sama daritev kot potrditev Praver.

Alda gre tako daleč, da se njeno pošastno dejanje – Judinja je hudič – , upre celo Volavu. »Zagrabi sabljo«, s katero hoče Alda zabosti teknico, in zavpije: »Kruta si ko zver! Stud me je spreletel!« Kot je spreletel gnus Polkovnika Igorja zaradi analognih grozodejstev njegove ljubice Rdeče komisarke; pobila je njegovega brata, ranjenega Stotnika; **Napad**. Igorja je Komisarkino – hudičevkino – dejanje tako pretreslo, da je naredil iz obupa Sm.

Volav ne dovoli, da Božo ubijejo, vendar je ne izpusti. Z njim – v njem – se začinja dogajati nekaj čudnega; drama prehaja v Magmistično sfero, v žanr mirakla. Pojavi se Goj »v halji meniški«, Volav artikulira svoje občutke: »Slab sem, me skrivnosten strah prevzema. Slutim: Nekdo prodira sem med nas nevidno kakor duh.« Razmerja začenjajo dobivati nestvaren ali nadstvaren značaj. »Načrti naši vsi in naša dela se mi zdijo kakor igranje otrok zavzetih za igro. Nekdo od daleč naš rod ko otroka nebogljenega vodi v novi čas.« PoV se je RMg odprla takšni nadstvarnosti ali Magstvarnosti; Šel v **Triptihu**, v katerem Agata leta po nebu kot Čara; v **Čari**. T(akšn)i pojavi so parapsihološki, ne pa, da bi ljudje verovali v to, da vodi Dbo bog v smer, ki jo določa on, ker je on Stvarnik in Gos sveta. Med MagRMgo in mistično KMgo vmes je RealD, od **MicMata** skoz ČD do NOBD. V tem tipu dramatike oz. zavesti delajo Zgo ljudje, čeprav v razmerah Zge; nastopajo kot Pski in grupe, ki imajo težnjo postati SAPO in SAKO, soočajo se s Konto, a umne zavestne smotrne sile nad njimi in ZgDbo ni, je ne priznavajo. KMg – **ŠkofPas**, **Tarbula**, **St Lucija** itn. – tj. Refe I., II. in III. faze – pa veruje v nadNv boga. MMB čudežno ozdravlja, JKr VoM; v VISu KMge ne odločajo fizikalni zakoni, ampak Božvolja. V RMgi se ta Božvolja vrne kot Magigra, v **Sadežih**, v začetku **Svatbe**, v **Ujetnikih svobode**. Kot parodija KMge in boga.

Maga se vrača tudi v SPED; v Jelovi **Simfoniji iz Novega sveta** ozdravi Mož od gobavosti na prošnjo Snika Barage v nebesih. MV-II je del Kanov verjel, da

bo prišel bog na pomoč njihovi NSSi in premagal Prte na način, ki ga bo sam določil; tudi Voj(aško), če bo hotel. PoV se je skazalo, da ni hotel. Tega Peč 1936 še ne more vedeti; tedaj še verjame – predpostavlja –, da bo ne le hotel, ampak da se Katbog nenehoma – Strno – vmešuje v TS in ga skrivnostno vodi. **Pasta** naj bi bila ilustracija tega vodenja, ontoteoteleologije. Peč hote eksplicira razliko med Aldo in novim Volavom. Aldo ostaja v Realstvarnosti, kjer vlada zlo, Volav pa čuti Božmoč. Za Aldo je ta čut le: »Vojvoda, otročje govoriš, opevaš privide medle razdraženih možgan.« Za Peča pa to niso prividi-blodnje, zmeda narobe funkcionirajočih možganov, ampak višja resničnost. PoV – v SPD – Šel najprej verjame v t(akšn)o višjo resničnost kot Mago, v **Svatbi** pa izgubi moč. Zato ima Šel od tedaj težave. AnK se mora vezati na Voj in na Polo kot na TS sili, Šel postane Polik, njegov Fz pa pogojen, Psfz, saj Narbit nima več mistične moči. Tudi v ZD ne, **Grmače**. Kot da obstaja le še Neg moč Hudiča-zla, ne pa Poz moč PnM boga. To je pozicija SZ, **Kanje**, in AD, **Potohodca**. Vera **Pastov** se zdi neobnovljiva.

Volav se zmede, nosivec Rad močne vere pa se skaže Goj; mirno izjavi: »Kristus je na poti.« Skupaj s Pečem verujeta v to; če Kfz ne bi veroval v to, ne bi bil mogoč. Kdo od Kanov veruje danes v kaj takega? Izkušnja DaKanov je predvsem Neg: da jih je bog zapustil, maja 45 celo izdal, predal v roke rabljem, v PVD. Tudi po 90 jih ni popeljal na oblast; pušča jih še naprej na hladnem. Ni znamenj, da bi se vrnil bog v triumfu VoMa. Le na psihoterapevtski Pvt ravni Note, znotraj KC obredov; a to ne le da ne zadošča, to spravlja KC na isto raven kot katero koli NA sekto, katere udje izkazujejo neko verovanje; recimo kot sekta, ki jim po vrsti pripada MBP Mešiček: bahaji, verovalci v princeso Diano kot novo boginjo, Integralna joga, sibirski Anastazija itn. Teh sekt je poljubno, a nobena nima odločilnega vpliva na tok DbZge; na to vpliva – celo določa jo – edino Kap, tržni Kpl, odslikavan v RMgi kot zabavna in nesmiselna Konta, glej FiID, **Psiho**, glej MödD, **Na kmetih**. Mago v Mödovem **Podn(ajemnik)u** je komedijska, groteskna, ne samoumevna kot v **Pastih**.

Peč se naveže na 3 leta starejšo Vombovo dramo **Vrnitev**: na pojav St berača. Aldo zabrusi Goju: »Berač, kaj govoriš?« Zanj je revni menih – beraški brat – berač; nima moči TSa. Zanj je Vrta le otipljiva (ob)last: »Če nisem še doslej, pa bom v bodoče sedla na vojvodski prestol.« Da je to cilj tudi Komstov-LRevarjev, se vidi iz **Kongresa**, glej lik Vincenta. A Priž analizira, zakaj Vincent izgublja tekmo z Justom, v okviru RLH ViSa; ne pomaga si z MagPojObri. Vincent se je zanašal na zakone DbZge, ki jih je predvidel Marx in ES razumel-določal KaKi; Just niti na te zakone ne da več mnogo ali celo nič. Medtem ko daje Goj še vse na nadNvboga: »Ne boš, dokler bo Bog pravični živel, ne boš pijavka se vsesala v našo kri.« Priž pokaže, kako celo Che Guevara spozna, da so Marxovi zakoni SSL; odloča PolVojmoč, ZDA, obveščevalne službe, CIA. Celo največji Romzanos LRevarstva je postal prazen. Mar Peč ne vidi, kaj se je zgodilo po 9-Stolu s Slci? Judje jim res niso zavlادali, vsaj do AvsJudov v 19-Stolu ne; a Pl ni bilo bistveno Raz od Alde in Tuduna. Do 19-Stola SKC ni bila pod vplivom CiMeta, a tudi kasneje na svojstven način. Nemško Pl – PlK – se je za tisočletje vsesalo v kri Slcev; mar je mogoče škofa Hrena primerjati s CiMetom, tega predvsem IdeoVojškofa?

Peč budi upanje; Aldo ne more nič, SNL verjame Goju, za njim gre. Goj se je vrnil med svoje kot predhodnica CiMeta. CiMet nastopa – se bliža – kot

VoM Fkr; Goj ljudem: »Le še trenutij« - trenutkov – »nekaj in bosta moža med nami sveta, ki vero oznanjata pravo in v našem domačem jeziku.« Naslov prizora, ko prihajata na oder – v faro, med farane – , je: **Sveta pesem**; dogaja se St. »Slišati je hvalni psalm in korake. Ljudje dvigajo zelenje, ki ga imajo v rokah, v pozdrav.« Ni to kot Cvetna nedelja? Trenutek je pravšen, da se vmeša v igro Igrski vodja in komentira; njegova izjava je natisnjena v boldu, krepko: »Vstanimo tudi mi svetima bratoma Cirilu in Metodu v pozdrav! Z zbori ju prisrčno pozdravimo tudi! Mislimo iz igre v resnico«, to je poanta, »da sta nam prinesla Kristusa in prva Njegovo moč in veličastvo v besedi naši svetu razodela.« Kar sta storila CiMet v 9-Stolu, se zdaj, 1936, obnavlja; oba časa sta istočasna, ker sta dejansko nadčas(ovna): Božčas. Kot St maša. Zato je »od daleč slišati zvonjenje, komaj zaznavne orgle«. St obred. Umet kot igra se je RR v Sakritual. To je namen drame ljudra. Kot je bil namen agitk na Prtmitingih napoved NSveta: Koma kot paradiza na zemlji. Nekatere SPED prehajajo v mistične Katvizije, recimo **Razval** v procesijo Katmučencev, ki se vzpenja v nebesa.

Igrski vodja določa kot pri Stmaši: »Sédimo – z igro živimo naprej! (Sveta tišina. Ciril in Metod sta stopila na stopnišče.)« Navdušenje: »Brez vojske sta!« Zgolj vera, moč vere. Tako sta postavna, »kot da bi ju rodila slovenska mati«. To so smešne pristranosti Ncza=Genta. »Križ v njunih rokah se ne brati z mečem!« Zaenkrat. Takšna – nadNvna – sta edina primerna, da rešita tudi stvarne probleme naše Dbe. Ta vidik načne Starosta, Gradiščan:

»Apostola draga! Umrli so naši bogovi, ko so napili se naše krvi.« Novi bog Krist ne potrebuje več naše – Čl – krvi, za spravo med ljudmi je dal svojo kri na Tem žrtveniku KČe: na križu. Potrebna sta, ker se vse še ni uredilo; »boji med nami še niso končani«. Predvsem pa: »Prežijo sosodje na nas.« Čez tisočletje in še kasneje je vsak starosta Sicev, a tudi Itov, Nemcev, Hrtov mogel ugotoviti isto; kot da ne bi bilo vmes nobenega Krša, nobenega veselega oznanila sprave in rešitve. SV med Hrti in Srbi, Kati in Orti, se je okrog 1993 stopnjevala do norega klanja; je moglo biti klanje v 9-Stolu hujše? Hrti segajo po Slskem – naaašem – Piranskem zalivu, mi po nekaj deset metrih desnega (levega? vseeno) brega Drave in/ali Mure. Sosodje – recimo lti – »Boga nam za ceno krvi in jezika prodajajo. Med nami samimi ljubezni nič ni – tako zemljo našo gnojimo z lastno krvjo, zemljo, ki tujčev bo plen.« Napoved MV-II, le tujčev plen nismo postali, a le malo je manjkalo, 1991, da bi nas požrli JugoSrbi.

Če Vojakcija Sicev kot SAKO gibanja ni priporočljiva, nastopi Tip Fz vidik: vera v karizmatičnega Vodjo; Zbori: »Nas teh spon otmita, da ne bomo na zemlji jetniki!« Ne bomo se rešili sami, ampak le po vajini volji oz. priprošnji bogu, ki je edini PraVodja. »Ljudstvo vaju prosi in vroče želi: Otmita nas, otmita!« Ne Rupnik ne Prle ne Janša ne Bük nas ni otel; KaKi za določen čas. V LDPM pa se ne rešujemo več v duhu FDbe; zdaj le še tržimo. (Od)rešenje je zastarela Vrta; zamenjala jo je beseda Uspeh.

Zamenjava RIg potegne za sabo tudi zamenjavo oltarjev-žrtvenikov. Novi naj bi bil »žrtvenik ljubezni«. A kakšna je ta ljezen kot žrtvovanje? Ciril že poučuje: »Kristusa resnično morate sprejeti«, poudarek je na resnično, a tudi na morate, »mora v vas priti, da njegovo boste čudežno telo.« Ljudje kot Kani postajajo še na poseben Stobreden način božji: Božtelo. Če Krista Ponot, svet sam postane celo bog, ne le božji. Zato so Kani več vredni od ostalih ljudi: sveti

so. TH razširi St na samo Ž, kar pomeni sakralizacijo biosa, destitucijo Cerkve; Ncz zoper Kfz.

Kfz je Tot predanost ljudi bogu: »Kristus mora vsakemu v dušo priti.« V Člu ne sme biti nič posebnega kot Pvtza; to je lib načelo. Čl ne sme postati SAPOEV, nasprotno: ves mora preiti v NarKattelo. »Vse je treba po Njem storiti, Zanj trpeti, sebe posvetiti.« To je ena plat. Druga, s to Not povezana, pa je Nast NarVerKule; kar je tudi danes načrt KatDSD, utemeljevanja Slcev na **BSih**. Naša zemlja in KC se spojita ali, Dgč rečeno – CiMet: »Gojmir, zemlje vaše sin, bo Boga oznanjal v jeziku našem«, dodaja Starosta, »po knjigah svetih, ki sva jih na besedo slovensko preložila«. Zbori: »Zapisana je zdaj beseda naša rodovom poznim v spomin«, ne pa kot temelj; ne Slščina ne SND ne temeljita na CiMetu in na starocerkvenoSlavščini. Na tej temelji SrbOrtC in s tem SrbND prek Štefana Nemanje in Sv Save. Srbi imajo to kontinuiteto, Slci ne. Peč in ostali dramatikci CiMeta se zaman trudijo, da bi to nepretrganost legitimitete dokazali. Ker je postalo to očitno, so KulKani predsedali od CiMeta na **BS**. Namen pa je isti: dokazati, »da bili smo! – In bomo!« Bomo pa in smo – je, bit – , ker »zdaj bo beseda naša ko kelih božje misli!« Kfz. Postali smo StNar. Kot v **Stari zavezi** Judje.

A hudič ne počiva, Adalwin ne pristane na CiMeta: »Kako si drznete učiti? Tu, v deželi naši?« Jo je že (p)osvojil. »Boga sramotita brezbožno, ko ga v jeziku barbarskem častita!« To ni Krš(čansko): Zanič druge Nare. CiMet: »Je Bog jezike vse ustvaril. Slovenskega Slovenom je podaril.« Kakšne težave bodo čez tisočletje sledile tej Inf izjavi; Srbi bodo 1991 imeli za edini pravi JugoSlav jezik srbščino, ne bodo priznali Slščine, ki se je tačas ločila od Inf Slavščine. Katbog torej ni ustvaril vseh jezikov, ti nastajajo v DbZgi; odtod še posebne težave. Če bi bila le začetna OžKld in ves čas s sabo ista (ld), bi se moglo vse izteči v Hari; a ni tako. Vse se diferencira, v Nastu RR, prihaja do več OžKld, ki se med sabo spopadajo, prehajajo v PrepDč in v EDč. Indoevropski jeziki v germanske, romanske, slovanske, Slavski v Slščino in srbohrvaščino, ta v srbščino in hrvaščino itn. FKc tega procesa ne obvlada.

Razpor se dogaja tudi v KCi. Adalwin grozi CiMetu. Zmeda se seli v Volava, vse se bliža rešitvi in obenem razkroju. Kaj bo zmagalo? Goj ne popusti; očetu: »Spoznaj, da danes je med nami naša Smrt in naše je Življenje!« Kako? Skoz JKrovo S v FKrovo Ž kot VoM? »Otmi nam rod in jezik«, bios-Ž in Kulo. »Življenje nam izberi!« Kot da bi bilo Ž PnM bit; a je par s S(mrtj)o: ŽS. KC to ve, zato tako povezuje boga v S in Ž, v križ Velikega petka in Rojstvo Jutra po Veliki noči. Goj veruje, da je KC rešila ta problem, problem Ža in Si. DgAnln tri četrt Stola kasneje ve, da ga ni rešila; odpiram ga znova, rešujem Dgč.

Ker Peč čuti, da je stvar težja, kot se zdi, se raje obrne k molitvi: »Da bi po njih« – po oblastnikih – »nas in našo zemljo vladal vekov vseh Vladar, molimo!« Odloča oblast, seveda mora biti prava, ljezen da, a kot moč na oblasti, tudi prek oblastnikov TSa. Tudi zato gre v **Pastih** za Kfz, ne za mistiko NKČe. Fara moli z Igrskim vodjo: »Oče naš.« CiMet: »Zdaj se k oltarju napotimo! Hodite za nama«, to je FKc in Kfz: sledite Uču, Vodji, Sniku – »da bomo darovali veliko daritev.« Kaj ali koga? Spet JKra? Tokrat hote, zavestno našega boga? Kot je darovala MV-KC Dmbce? Niti se ni vrnil na njihovem čelu kot Mučenik škof Rožman, niti ne njihovi višji Čtki; darovani-žrtvovani so bili le vojaki, fantje, borci: ljud. Ob »zvonjenju in orglah«, kot v **Črni maši**. Tako so

klicali Dmbci, padajoči v kraške jame; kot Goj: »Hitiva zdaj, da bova pri daritvi! Glasove slišim v maši: Zdaj mora Kristus priti!«

Epilog drugega dela. Igrski vodja: »Si zapomnite dobro vsebino: Kristus zmago slavi med Sloveni.« Fanfare. Mo-Zbor: »Mora Kristus zmago slaviti!« Oba Zbora: »Njegovo mora biti v nas srce!« Poudarek je na mora, ne na je. Fanfare. Drama prehaja v tretji del, ki pa ima Dgč naslov: **Mi moramo trpeti!** Zato Igrski: »Pesem o trpljenju zapojmo!« In jo zapojejo: »Kraljevo znamnje, križ stoji!«

5

Drama in razprava o nji prehajata v zadnjo fazo, drama v tretji del, naslovljen **Mi moramo trpeti**. Trp je Tem korpus Krša; napovedujeta ga že CiMet v Krekovi drami **CMSlavZ**. Muslboga Alaha razlikuje od Kršboga FKra ravno to, da ta umre na križu, da prej trpi; Tem žanr Krša je Pasijon. Čeprav so močni momenti pasijona tudi v grški antični mitologiji, v **Ojdipu**, **Bakhah**, **Antigoni**, postane Trp v Krš Rci izčiščeno, jasno, programsko. Katbog odreši svet in Čla prav s Trpom; Trp mu daje pravico do VoMa, celo do tega, da je postane Vsemogočni bog. To ne velja ne za judovskega Jahveja ne za MuslAlaha. A kolikor se na eni strani s Trpom KršRlga približa Člu – JKr je BČ – , postane na drugi strani bolj SMPerv. To je sicer v skladu s Čl ldbistvom, ta Strno nujno vodi v PervSM, je pa Krš preveč podvrženo Posnu Trpa, ki in kakor ga je izkusil JKr na križu. Ker je Čl AgrEkzld, se zato, ker s Trpom Krš to Tem Člpotezo Prikr(ije), razmahne Hin: pod trpnim Trpom živi naprej Vitsilovitost Ža, le maskiranega v EV žrtvovalnosti, SŽ. Krš izhoda iz THM-kroga (krogle) ne more dati, izhod kot odrešenje prenese le v VeŽ nebes, v konstrukt-željo, ki jo imenuje vero. TS ostane še naprej Strno trajno neodrešen in neodrešljiv: pekel, razumljen kot vice, tj. kot preizkušnja. Da pa bi na njem vladal red, mora biti last Gosa. Trpeči bog se RR v Gosa, ki je Sodnik, tudi pravični Kaznovalec, kar pa je – po namenu – vsak despot in vladar. KršRlga je dokaz nerazrešljivosti problema oz. Čl eksistence-usode, dokler je vezana le na ldm-lbB. Krš skuša ldb preseči, prav z lddr, v tem je čudovito in možnost za NejDam, a v tem preseganju ni dovolj konsekventno. Na eni strani uči – in tudi daje zgled – lddr, na drugi pa vrača (ob)last. Tako pride do paradoksa, da je v liku, ki se bori zoper KC, v dr. Donatu, več lddr prakse, torej EvKrša, kot v župniku Klavori, več v NOB dejavnosti kot v Dmbsmeri; tako kaže NOBD oz. **Opra**. SPED skuša dokazati nasprotno: maksimum Trpa pri žrtvah lReve, v taboru Dmbcev, **Napad**, **Razval**. In skuša dokazati-vzpostaviti zmago KCe oz. De-gibanja na TSu enako kot Ptja, glej **Vst** (in **Rojstvo**).

Tema-model CiMeta sledi povedanemu. CiMet sicer trpita, Metoda vržejo Bavarci v ječo, preganjajo ju, ovirajo, jima jemljejo pogum, onadva pa vztrajata. Na eni ravni zmagata, Slavom izdelata črkopis in jim napišeta knjige v njihovem Narjeziku, Slavi postanejo Kani in takšni ostanejo vse do danes, torej podaniki KCe, po drugi strani pa se njuna abeceda in bogoslužne knjige ne ohranijo kot temelj ne verske ne laične Kule pri ZahSlavih, le pri Srbih in Makedoncih. Slcem da bogoslužne knjige v njihovem bolj PriPra jeziku šele

Prot, Trubar, Dalmatin, več kot pol tisočletja kasneje. Tudi **BS** niso Kultemelj Slova, kakor bi rada po letu 90 dokazala DSD. So elementi Trade, enako kot **CiMet** in njuna **Žitija**, a to ni tisto odločilno izhodišče za obstoj Slova, ki je bilo potrebno. To izhodišče sta Trubarjev **MalKat**, obdelal sem ga €S podrobno v **ZSD 2**, in Dalmatinov prevod **Biblije**. Potrebno pa je bilo še eno izhodišče, Lin(hart)ova **MicMat**, še tri Stola kasneje, da bi se osnovala laična SIKula, ob Linu **Pisanice**, Devov **Belin**, celotno delo ZLV.

MicMat (z **Belinom** in Vodnikovimi pesmimi) Kule, sveta, Čla in Slcev ne utemeljujeta na Trpu-Pasijonu, ampak na razumu, volji, €ti, delu, marljivosti, erosu, Vitsili, na vsem, kar je program RLHa in kar se kot integralen korpus razvije v ČD kot izrazu SNKNMeša od 60-let 19-Stola naprej, od **LjDa**. Hkrati s ČD kot nadaljevanjem **MicMata** se obnovi KMG, recimo **Tarba** kot nadaljevanje Romualdovega **ŠkofPasa**. **Tarba** se kot začetek II. Refe – KMge – podaljša skoz **Slavijo** v **CMSlavZ**; Pečeva **Pasta** pa pol Stola kasneje nadaljujeta in obnavljata – kot III. Refe – Bilčevo, Jegličevo, Krekovo dramo, dramsko trilogijo treh SI klerikov, ki oznanjajo v nji tako Trp-Pasijon kot Zmago NSSi, doseženo z večjo ali manjšo žrtvijo. Tarbina je največja, Tarbo da PogVedež ubiti, je povsem zunajVoj(aška) Snica, medtem ko so Pozliki **Slavije** ne le Kulprosvetni delavci, ampak tudi VojHeri, Slavijini sinovi. Krekova Stbrata naj bi spojila oba vidika, Trp in Zmago, Kulo in Vero. **Pasta** sta napisana v Krekovem duhu.

Zla-hudičev(sk)a trojka Aron, Tudun, Alda na začetku 3-dela **Pastov** razmišlja, kaj ji je storiti, kajti k ZahSlavom sta prišla Stbrata, noseč **€v** v Narjeziku, s čimer sta približala Krš preprostemu Nlu. Njun prihod pomeni njuno prvo zmago. Alda obupuje: »Zdaj je konec mojih sanj, oče! Čemu le ves napor? Konstantin in Metod sta to neumno slovensko čredo osvojila.« V **CMSlavZ** še ni Neg in zgolj ZunKanov Bavarcev, v **Pastih** so glavni Sži SlavKrša. »Kaj more vojvoda, ki stara se v skrbi za prestol, proti ljudstvu vsemu?« NL se je spreobrnilo, njegovo vodstvo niha med Kršem in Pogom, med CiMetom in bavarskimi menihi. »Igro sem zgubila.«

Aldin oče Tudun ne izgublja tako hitro poguma: »Boginja zala, kaj se ko srna plaha strašiš? Za teboj stoji mogočen nemški narod z vojsko in orožjem. Proti temu ni ljudstvu leka. Bo uklonil glavo oster meč.« Ni čudno, da je moral Peč 1941 v izgnanstvo, njegov Kat je bil močno SNcl zaostren, Annemški. Peč presoja iz PV-I časa, iz leta 1936, ko je v Nemčiji na oblasti že Hitler, s tem Rad Agr€kzKld usmerjenost zoper Slave. Čez 2 leti bo zasedel Avso, prišel na Slov meje, zasedel Češko, čez 3 leta Poljsko, čez 5 let JugoSljo. Mnogi so razmišljali kot Tudun: bili poleti 1941 prepričani, da je Slglavo uklonil Nemostri meč. Vsi SI dramatik, ki so živeli na Štajerskem, so morali v izgnanstvo, Rehar, ARemec, Kociper, Roš, Ingolič, Cajnkar itn.

Tudi Aron obupuje, pozna Kane, ve, da jim prav vera v Križ daje neizmerno odpornost: »Krist, ki sta ga Solunca Slovencem v srca vžgala, bo v njih moč in sila, ki jeklo bo lomila.« Krš mora biti moč, ki premaguje celo jeklo, a mora biti na način, ki ni Vojtipa; tako sodi Peč. Pečeva Kfz bojevitost ne deluje z ognjenim orožjem, ki ubija, ampak s prepričevanjem in vero. Takšno stališče je mogoče v eni fazi; ko pa se bo 6 let kasneje skazalo, da je Trp preveč pasivno, da Pasijon ne prinaša De-KCi zmage, MVSKC bo tako ocenila spomladi 1942, bo začela spreminjati mišljenje, se odločati tudi za Vojdejavnost, skoz Vaške straže do Dmba, skoz župnika Klavora iz **Opre** do

kaplana Kregulja iz **Kriša**; kaplan – in številni analogni v SD – nosi že revolver. Dmbci bodo nosili puške in streljali iz mitraljezov. In to na strani Nemcev, Tuduna in Bavarcev, ki niti Katkleriki niso, ampak kot esesovci (Rösener) RePog fanatiki. V bore nekaj letih se je stališče SKC postavilo na glavo, če vzamemo za izhodišče **Pasta**. **Opra** zanika **Pasta**. A tudi ne, kajti Peč se rad odloča za Virgilovo in irsko metodo pokrsta s prepričevanjem in Ponot vero, a v sami Stri KCe ostaja Voj moment kot zadnji nujni, ki rešuje Cerkev in boga. Ta moment je lepo razviden iz Krekove drame, še bolj pa iz **Slavije**. Bi bilo koristno ob ES analizi Turnškovih **Zvezd**, ki pride na vrsto v naslednji knjigi pričujočega Pniza, rekomentirati mojo analizo **Slavije**, analogno kot sem pravkar rekomentiral svojo analizo **CMSlavZ**?

Aron nadaljuje: »Krist se krvi in smrti ne ustraši.« V tem je poanta Trpa: ker ga hoče Kršbog sam, je do njega imun, ničesar – niti Si – ga ni strah. Tarba je prav v tem vzorna: kako prezira S, kako povsem neobčutljiva je za strah pred So. Že vnaprej živi v Ideaci nebes. Tarba je zgled tudi za CiMeta in za Here SPED, za Stotnika in Vero iz **Napada**, za Junaka in Mojco iz **Vsta**. »Da Kristov bi se človek križa bal?« Poráženi smo, sklepa Jud. »Vse bo zaman. Duhovnov naših delo, naseljevanje hlapcev in dekel škofa Adalwina.« Zaman načrtna Nemkolonizacija. Prih je pokazala, da je bila deloma zaman, deloma uspešna. Koroško so Nemci skoraj vso germanizirali, Čehom pa se je posrečilo, da so že germanizirane češke kraje – Sudete – znova osvobodili za SlavDžo; enako Poljaki Šlezijo, Pomorjansko in Vzhodno Prusijo. Vzpostavila se je nekakšna – v Et pogledu celo pravična – meja na sredi, kot med lti in Slci na Zahmeji, zamenjava istrskih mest s tržaškim zalivom.

Boj med tekmečema se nadaljuje; Nemci ne popuščajo – Tudun: »Sli so hiteli v sveto mesto in tožili beraška svečenika pri očetu svetem.« Proces teče naprej; vnaprej se ne ve, kdo bo zmagal. Ta hip kaže bolje Slavom, CiMetu, StOče je na njuni strani: »Oče sveti je Solunca s častjo sprejel in knjige njune potrdil.« O vsem odloča papež, kot pri Kreku in v vsej KMgi. A Nemci bodo skušali papeža znova pridobiti za svojo stvar. Papeži hitro umirajo, se menjajo, eden je naklonjen tem, drugi drugim. Alda: »Li Rim tako skrbi za veliki nemški narod, ki je krščanski?« Seveda le po imenu. »Da štiti Rim te barbarske Slovence?« Kaj storiti?

Ko se Nemca ne znajdeta več, jima priskoči na pomoč Jud; Jud je Hudič. (V točki Ansemitizma se Peč približuje KINczu.) Aron: »V Rimu rede devico, ki jo imenujejo pravico. Papež je po resnici vse presodil in pravici je ugodil.« KC je na strani RPPa. Zato je treba RPP podreti: »Uničiti je treba vse, ki Krista širijo v resnici.« To pa »sta Solunca brata«. Za Tuduna kot vojaka je rešitev enostavna: »To bo lahko delo. Ob povratku na Moravsko« – iz Rima – »ju ujame majhna četa.« Aron je pametnejši, v obzir jemlje več vidikov: »Ne, ne tako! Učence njune je papež za duhovne naredil.« Zdaj šele spoznamo moč in pomen cerkvene organizacije in NotKrša: CiMetova dejavnost ni le uk Verkule, ampak obenem vzpostavljanje čvrste organizacije-institucije Cerkve prek izbranih klerikov. »Ti bodo združili rodove in plemena v veri«, presoja Aron, ki pozna dejstva. Slce bo – šele mnogo kasneje – združil...kdo? ProtTrubar ali KatHren? Oba sta Kršfanatika, a med sabo Sža. Trubar je bil prvi, najzaslužnejši, a Hren je razumel, da se ne da več delati, kot je delala SKC pred nastopom Prota; in je začel uvajati v Slščini napisane bogoslužne knjige, celo na osnovi Trubarjevega in njegovih sodelavcev jezika. Šele to je bila prava KršKatTrada,

ki sta jo načrtovala CiMet. Po Hrenu predvsem Slomšek, nato Jeglič. (Rodeur je hotel Posn te velike vzore, a je ravnal kot nasilen diletant; lastno KC je začel Unič.)

Peklenska trojka dela načrt, kako Unič delo Stbratov: To – da bi delo Stbratov zmagalo – »se ne sme zgoditi! – Za nobeno ceno ne!« Skrajna odločnost borcev. »Da zmagamo! – in rod zatremo! – Razširimo oblast!« VojPol sredstva pobojev in spletk. Jud je mojster v pripravljanju intrig; ve, da je največja moč Slavov enotnost; torej je treba najprej razdreti prav slogo. Paradokсно: Ptji se je enotnost posrečila (DSD ji očita Dolomitsko izjavo ipd., a prav z njo je dosegla potrebno Monenotnost), KCi ne, Kociper opisuje, kako je bila MV-De med sabo skregana. Tito je združil JugoNare, bil je velik državnik, PVMešdržavniki Ncl tipa pa so se med sabo topli in pobijali, Pavelić, Nedić, Mihajlović, Pečanac. Juga je bila združljiva le na osnovi StlMrkKoma; ko je ta odpadel, se je zaostriła v Ncl grupe. Enotnosti ji ne more dati niti papež, ker so na območju Juge kar 3 Rlge, poleg papeške rimoKC tudi srbska OrtC in Muslo.

Spletka: »K Svetopolku treba je stopiti in ga pridobiti za načrt, vse škofe nemške je treba v delo uloviti; učence obeh Soluncev moramo ujeti in jih...osoditi na smrt...Kar takoj!« Ali pa: »V sužnost bomo jih prodali v Benetke slavne.« Načrt je narejen, zdaj »brž na delo! Aron, hiti v kraljestvo Svetopolka, da pridobiš velikaše za načrt«, Alda gre »k vojvodi, da omreži sina Radovana.« Hudič-Kača je Zapl. Že v vrtu Eden je naredila spletko in vanjo kot v mrežo ujela AdEvo, Čloštvo. Takšna je Demonaca, to je PojObr, ki vse – vzroke itn. – personificira. Dgfija misli Dgč: vzrok za napačnost TSa ni v spletkarjenju Hudiča, ampak v bistvu sveta: v IdM-IdBu.

Naslov 1. slike je bil **Veseli računi**; naslov druge kot Anteze pa je: **Trpeti moraš!** Zlu, ki ga proizvajata Kača iz lastne Sv volje, iz veselja do delanja zla drugim (AnldDr), se da, uči Krš, postaviti po robu predvsem s Trpom; tudi ko se KC postavlja zoper Sže z Vojorožjem, se ne odpove Trpu kot vstopnici v nebesa.

Glede na Krekovo dramo je Pečeva res HKD, ne le motivno-snovno, ampak tudi problemsko; Peč nikakor ne zasluži kompletnega Zamola, ki mu ga namenja TradSLZ. V 2. prizoru nastopata Gradiščanov sin Ljubo(mir) in Volavova hči Zora, govorita pa o ljubovi sestri Boženi, ki je postala IdeaKana. Oba sta še v previranju, vmes, s tem dramska lika, ki vsaj v tej fazi nista MonOžPldi. To bosta postala, a šele čez čas, dramatik si omogoča, da ju s tem kaže kot RazcPldi, kar je s stališča Dgfije prava smer.

Ljubo je zdaj še Rad Pog(an), a sestro ljubi. Hoče jo rešiti iz zapora; »jaz moram sestro oteti iz ječe, četudi pesti si razbijem na ječe vratih kovanih«. Ljubo je polna, močna, strastna Os akcije, ne glede na to, kje se nahaja. Zora se mu čudi, celo očita mu: »Ti si vzljubil sestro, kristjanko vneto, ki si jo nedavno še izdal, pred sod pripeljal.« Je nekak Savel, preden postane St Pavel. Dramatik skuša najti psihološke in Etvzroke za ljubovo čustvovanje: »Ah, Zora, ti ne veš, kako se meni studi vsa vaša družčina, vi vsi, ki ste kristjani na ime. Tudi ti.« Kjer koli je, je Ljubo ves in scela, ne Hin. Analogno kot je vsa in scela Božena. Zora o nji: »Jo morem mar oteti? Hranim jo skrivaj, pa noče jesti.« Ni le asketinja, ki se odreka vsemu, ampak je že srečna, da lahko v Rad odrekanju Posn JKra; sledi Tarbi; **Tarba** je drama o Snici-mučenici, ki je Not celo svetla in vesela, da lahko trpi za JKra-boga. Zora moli z Boženo, a

še ni zmožna takšne doslednosti kot le-ta. »Sve molili premnogo že noči vse nočne straže.« (Stavek je slovnično čuden; danes pišemo: sva molili.) Molili sta »tudi zate, ljubomir, da bi...« postal Kan. Boža širi okrog sebe tip Krša, ki premaguje vse z Not vero, prepričevalnejšo od Vojsredstev.

Ljuba je Boža že skoraj prepričala – ljubo Zori: »Si strahopetna, ker se križa bojiš in trpljenja.« To je poanta **Pastov**: doseči zmago s Trpom. Križ ima dvojne poteze: križ kot ZnaSi Trpa (JKrove Si) in kot ZnaSi Zmage (FKrovega VoMa). Kot okvir je tak že v **CMSlavZ**, a tam je Trp šele v možnosti, poudarjen je triumfalizem KCe. Ko je (na)pisal to dramo, je bil Krek še mladenič, poln predvsem AgrEklzde, ki jo je RR v Ideaco. Na koncu Ža pa je že bolje vedel, kaj je Trp; v **ObV** je Trp osrednja tema drame. I. SvetV je prinesla Trp v prvi plan; SKC je bila pred tem še vse preveč triumfalistična, s tem Zun; glej Debevčeve **Junaške Blejke** in Krekov **TKriž**.

Ljubo ima celo sebe za boljšega, ker je Pog ves in scela, ne nekaj vmes, ne tič ne miš. Peč sicer slika vmesna stanja ljudi, a jih nima za Poz. Vmesnost mu pomeni neodločnost, še ne zadostno odprtost za PriPradržo. Ena vmesnost je Poz, ker nastaja iz težnje po PriPradrži, le da se ta težnja še ni udejanjila, Zora, druga vmesnost pa je Neg; to so ljudje, ki igrajo vmes med pozicijami zaradi Utinteresov, Poliki; tak je Volav. Ljubo o sebi: »Sem jaz boljši pogan«, kot ti in vi Kani. »Nisem zatajil bogov in boginj, jih nisem radi časti, jih nisem, da bi se izognil trpljenju.« Trp je Poz merilo; Tip za Krš.

Boža je vzor: »In sestra Božena? Meč se je bliskal nad njeno glavo, v ječi živi – prava kristjana za svojega Krista trpi.« Leta 1936 takih Kanov-Kank še ni bilo, ni bilo razloga, da bi nastali, oblast v Dbi je bila v rokah KCe. MVSKC pa ni zmogla EtVermoči, da bi se odločila za takšne Kane. Res so DeKane vosovci pobijali, a DeKani so se želeli tem pobojem ogniti, varovali so se; svoje Krš so jasno branili nasproti KomPrtom, ki so bili v ilegali, niso pa jasno branili svojega Slova nasproti Fzltom, ki so bili MV-II v lji oblast. Zato je bilo sklicevanje na palme mučenicov neprepričljivo, neuspešno. Šele PoV so postajali DeKani pristnejše žrtve (Ptje, oblasti), pristnejši pričevalci Krša. T(akšn)i Kani bi po 90 lahko postali Ettemelj nove SKC; to sem jim želel, napisal PoV zaprtemu Francu Sodji SB v knjigo spominov **Pred vrati pekla**. A se prav ti Kani, ki bi mogli postati platforma novega Krša, niso silili v prvi plan, Strle, Lenič, Vinko Kobal; na čelo KCe in SKSi so se vse bolj postavljali ljudje iz SPE, ki so – ne bojim se izraza – pobegnili v tujino, da bi se rešili, ob tem pa pustili, da so Prti storili PVD. V KatDe strankah so se uveljavljali Jožefus Bernik, Schifrer, za nadškofa je prišel Rodeur, ideologi KatDe so postali Gril, Juhant in podobni, ki jih Ptja ni preganjala, niso mogli biti zgled zavestne žrtvovanosti. Od Bože so se zelo oddaljili. V prvi plan so prišli Poliki, ne pričevalci.

Ljubo nadaljuje z obsodbo Zore in hvalo Bože: »O, rodno je njeno trpljenje, bolj kot tvoje zvito ljubimkanje s Kristom. S Kristom – Božena – je rekla, je treba v zakon stopiti, da trpita oba.« Peč s to izjavo že vnaprej obsodi škofa Rožmana, ker ni bil pripravljen prevzeti nase Trpa pod Ptjo, ne Ignacij Lenček ne Odar ne Basaj ne Tine Debeljak, vsi so se umaknili. Ne v prav prijetno begunstvo, dolgo so živeli v taboriščih kot DP (displaced persons), nato si služili kruh kot ročni delavci, trpeli v tem, brez dvoma, pa vendar, odšli so na varno. Boža ne, ni hotela. Peč postavlja najvišja merila. Puč se je tako umaknil šele 1966, jaz niti prej nisem terjal zase Rad Trpa (zapora); zadoščala mi je

mera Trpa – preganjanja – , kakršno sem doživel. Trp je po moji presoji pomembno, nikakor pa ne osrednje kot za Krš Maztipa.

Do SŽ kot Poz opcije sem kmalu zadobil Krit distanco. V **SAnti** sem še želel biti, kar nisem ne hotel ne bil zmožen biti (tako so čutili tudi Dine, Tauf, Šel, Zajc), Priž mi-nam je pokazal primernejši lik, Krstna v **Aferi**, Ponot sem Božiča in **Kaznjence**, kmalu za tem, 1963/64, že Jov **Norce** in nato RMg, od **Jošta**, 61, naprej, do **Triptiha**, 68. To je povsem Dgč pot-smer kot Božina, ki Fasc(inira) Peča; DSD pa v EV Bože vstavlja Puča, da bi dobila z njim Privzor. A se ji ne posreči, ker Puč ni bil Kan, ni zavestno želel-izbiral Trpa, ni videl odrešenja v nebesih, v pričevanju JKra. Bil je Polik, borec za zmago na TSu, resda z zgledom osebnostno-značajske trdnosti, a (v letih 58-66) z ekstremizmom drže, ki je vodila k radikalni neoultrale in neoultraDe, vsekakor k SV. Med 66 in 86 je predsedal k parlamentarnemu strankarstvu, k SoD, po tem pa se je spet začel bližati ekstremizmu, a tokrat na polovičen, neodločen, Psnacin. DSD ni zmogla Bože oz. JKra na križu, ne KatDSD ne NoRDSD. Obe krili sta se dezavantizirali v Poli kot boju za oblast, Capuder in Šel, oba kot Kulstra. Šel se je tega napol zavedal, v napolAK – v SZi – je napisal **Kanje**, ki je AK tega, kar kritizira Ljubo – Zori: »Veš, da ljubezen pred zakonom je samo igrača – taka igrača je tudi tvoje krščanstvo. Treba je Krista ljubiti, trpeti in roditi sadove – je rekla Božena.« KatDSD jih prav zaradi navedenega ne rojeva. Bük ni Boža, Bük je pajac.

Zora in Ljubo sta nesrečna, ker čutita, da nista še PriPra; medsebojno se vzpodbujata, da bi takšna postala. Zora: »O, ko bi mogla biti odločna tako, kot ti si v svojem poganstvu.« Ljubo: »Svoje krščanstvo dokaži! Boženo otmi!« Zora: »Da bi jo iz ječe izpustila? O, li moreš od mene zahtevati žrtev toliko?« Ljubo: »Za koga? Za sebe? Za njo? Božena ljubi trpljenje. Vendar za Kristal Razumi, poganka krščanska.« Ljubo bolje razume Rad Krš kot Zora. Glede na Ljubovo in Božino merilo je bilo PoV – od začetka 60-let naprej – v Slji zelo malo PriPra Kanov. Tudi St Justin se je raje umaknil, kot da bi tičal ves čas v zaporu. Le ogabni demagogi, ki drugim očitajo, česar sami niso bili zmožni, kak Urb, Morropotajo; a takšen retoričen ropot dela DSD za neverodostojno; treba je le vprašati, kje je bil in kaj je mislil-počel Urb, ko je bil Puč v zaporu in v Nemčiji, pa se podre napuh lažnivcev in spletkarjev.

Peč postavlja najvišje merilo Krša, pred katerim so Juhanti, Grili, Štuhci, Ocvirki pleve, Kani zgolj po imenu. Pod Ptjo jih je bilo strah, taktizirali so; ne obsojam jih, le njihovo Morretoriko, s katero obsojajo oni tiste, ki niso Posn Bože. Ljubo izreka to terjatev, preden je sam Kan: Res, Zorin oče Volav »bo z roko zgrabil meč in z njim posvetil nad tvojo glavo«, kot je PoV Ptja nad glavami vseh nepokornih, »in vendar ti moraš, če Krista imaš za Boga«, moraš pričevati zanj kot Boža. Meni tega ni bilo treba med 45 in 90, ker nisem gojil tako visokih meril; leta 88 sem postal Kan, a tedaj sem lahko že dejal-zapisal, kar sem hotel, ni bilo več TotPtjDže. Moja opcija je bila že 1950 heglovsto, zvitost uma, ob Kierkegaardu; a Kierkegaard in njegov Ekzm nista bila isto kot Pečeva Boža oz. Corneillev **Polievkt** ali po Ideoli Jože J. Lovrenčiča Rasto Verin, glej **Izdajalka**; seveda dramatik ni Posn svoje dramske figure. Zame je bila en vidik, veliko sem se ukvarjal z njim, ga Ponot, a ne do kraja, ne kot AbsTot izbiro. Vse Ž sem živel v okviru vseh treh izhodiščnih drž, ki so me opredelile v otroštvu in ki sem jih postavil za svojo trojno – EV – platformo v predavanju na TF 81 **Kako me opredeljuje Jezus**. JKr da, a ob njem tudi Marx

in Niet. Paradokсна zvestoba vsem trem, ki se med sabo izključujejo: Mrak, Kajuh in Bartol.

Čutil sem vest, pristno sem vzel ljubovo Krito: »Ti točiš solze, ko bi morala kri – ti varaš svojega Krista!« A sem se obenem zavedal, da ne smem postati Monenotna figura kot Boža ali Tončka Čečeva ali Grozdè; da moram vzdržati napetost vmesnosti oz. mnogo EV v sebi kot v BSAPoi. Desetletja sem se trudil, da sem zmožgal artikulirati in nositi to paradokšno držo, ki je bistvo **RSD**. Božin Krist je Ver OžPld. Tončka Čečeva je regres v PSHer. Biti PMLibec pomeni biti pleve v vetru in UtPld. Biti vse obenem, nič od tega zares, biti drugje...

A biti tudi vsaka od teh drž. Tvegati usoden spor s Totoblastjo; in sem ga tvegaj, prišel v MeP, na rob Si. Urb in sorodni provokatorji mi zamerijo, ker me S ni pokosila; zavistni so mi, ker me Trp niti ni opredelilo, kot je Puča, ki ga ni fiksiral le – zanj predolgotrajen krivičen – zapor, ampak njegovo razmerje do zapora: ker zapora ni mogel v svoji Noti preOsm. Zdelo se mu je, da ga je, a ga je v resnici le potisnil navzdol in vstran, dal v oklepaj (v svoji SoD dobi med 66 in 86); ko pa ga je okolje (PriSo pri NoRi) začelo vabiti v AnK, ga potiskati v Antezo Komstom, je regrediral v Sža Ptje; tu se je ujel. Izgubil je držo SAPOe. Urb je nikoli ni imel, le Abst držo Psfifa, s katero maskira svojo osebnostno nedozorelost. Medtem ko se je meni posrečilo. Imel sem srečo; na moji strani je bila Konta-usoda. Usoda me je zadela ravno toliko (mislim na leti 58-59), da sem dozorel skoznjo; se preizkusil, preizkus prenesel in šel NejDam. Ravnal kot Zora za Božo (za Puča v moji Taprojekciji) in ne umrl, ampak v sebi zmagal, nad svojim strahom, ne da bi bil ubit. Šel sem skoz šivankino uho, skoz tesen med Scilo in Karibdo, slišal peti sirene, a se tako varoval, kot Odisej, da me ni potegnilo k njim. Vedel, da sem Odisej in ne Ahil-Hektor. Urb slavi Puča kot Ahila (sam je Terzit iz **Iliade** ali Spitignev iz **LTuga**), jaz pa sem dokončal potovanje v Itako rodno. V še posebno zavist malih lajavčkov.

6

A da sem zmagal nad usodo, nad svojim strahom, predvsem pa nad tem, da bi se zreduciral le na eno od omenjenih Mondrž (OžPld), a niti obtičal v SZi, je trajalo dolgo, leta sem blodil skoz ožino med Scilo in Karibdo, bil tudi hlapec ene in druge, a nobene ne do kraja in za zmerom. Pučeva nesreča je bila, da je pristal na Scilo (na AnK), VeRusova, da je pristal na AnFz, na AnDSD, mislim na zadnji čas, skupaj z ostalo LSD se je pridružil AnGlobu, AnBushu, neole SSLom in pohlepu. Šela je strlo, ker se je znašel vmes, navidez-javno v AnKu, v IntNoti pa v AnK – v Ožldo – ni verjel. MBP VeRus in Puč sta zaigrala (v 90-letih, najprej Puč, nato VeRus) EV Jelka in Elka, (J)Elka, a kot Ps(J)Elka; znova sta dokaz(ov)ala, da Harpar CiMet ni mogoč. Posta(ja)la sta groteski. Požrla ju je IdDb, DbZg, (ob)last, ker nista zmogla vere v Dt, vztrajati na ničti točki skoraj Abs osamljenosti, ki pa edina omogoča prehod na Dr stran.

A sta nekoč na ta prehod stopila, kot jaz, vsi trije, čeprav vsak po svoje. Za vse so bili časi, ko se je zdelo, da zlo zmaguje. Peč naslavlja 3. sliko: **Alda zmaguje**. Ne Alda-zlo zunaj mene (VeRusa, Puča), ampak celo znotraj vsakega od nas. Treba je bilo vzdržati Zun in Not pritiske, ne le surove usode, ampak sladkega Zapla, ki je še nevarnejše od zapora in izoliranosti v Db-okolju. Ko nas je usoda vse natepla, vsakega po svoje, se je vsem nasmehnila sreča, a najprej v obliki Zapla, lažna sreča, hudič, ki slepari. Puča je povabil na čelo DžPol Slova, Puč je EV sprejel in šele zares – v sebi – propadel; VeRusu je dajala šanse, posta(ja)l je Svetstrokovnjak v sociologiji, gostujoči UProf v ZDA in na Japonskem, kandidat za rektorja Ljuniverze, za Predsa Dž sveta Slje; kandidiral je, pustil se je zvabiti v sladki pekel, lažna sreča ga je kot zanj predivji vranec vrgla iz sedla. Meni je ponujala imidž uglednih mest, ravnatelj Drame SNG, minister, generalni direktor RTV Slja, akademik, a sem zmogel vse sam odkloniti, članstvo v SAZU pa vzeti le kot vir financ za izdajanje **RSD**, ne kot ugledno mesto. Ga ves čas v **RSD** spodbijam; imam ga le za začasno in za sredstvo, ki me ne opredeljuje. Ali pa za breme – slabo vest, ki je ravno tolikšna, da me ne pusti spolzeti v NeČi EV; da se stalno zavedam svoje GhKe, da ležim na trnih, med robidovjem, pol v močvirju pol na skali.

Zmerom gre za dva pritiska, od znotraj in od zunaj, za korupcijo in za strah-terror. Peč opisuje v 3. sliki teror. Zli trojki se je posrečilo ujeti vojvodo Volava v strupene mreže, si ga pridobiti (kot je zaradi delovanja zoper MGG-Pers profitirala od 64 naprej trojka bednih Pekov Menart in PavZlc, Puča je že ves čas odklanjala in ovajala, nato pa, ko ji je koristilo, se opredelila zanj, seveda po 90, ko je zmagal, VeRusa, Priža in mene pa obrekovala, vse po praŠtri črvov, ki bi radi postali orli in zato skušajo onemogočiti tiste, ki zmorejo leteti.) Alda Volavu: »Vojvoda, nocoj smo srečni mi, ker vemo, da bomo zmagali.« Tudun: »Radovanu velika se v bodočnosti odpira sreča: z ženo, ki mila je očem gospodov nemških, veliko oblast imajo, bo zavarovan pred njih napadi«, kot da Peč vnaprej slika Rupnika, »bo mirno vladal to preprosto čredo s peščico oboroženih vojakov«, tudi kot ČirZlc SLito-SKulo po 65 v službi Ptje.

A Tip za novi Strni položaj je, da ni več EDč razmerja; da ni več trajnih zmagovalcev in poražencev-pobitih, kar je FP, ampak so v LDPM vsi malo to, malo ono. PavZlc nihata od le na De in nazaj, bolj ali manj Pvnika; Puč je celo slavljén, a kaj, ko nihče od njih ni zadovoljen z Relmestom na trgu, vsak bi hotel biti KaKi ali cesar Avgust, vsaj Zihertl v 50-ih in 60-letih. A takšnega Zihertla ni več, kot ni več ne Ušeničnika ne Mahniča, ne Bleiweisa ne Korošca. Vsi, ki s(m)o – s(m)o na DbZgi ravni – , smo smešni pajaci, najprej kot **Sužnji akcije**, nato kot obe skupini tekmecev v Mödovem **Podnu**. Kolikor nisem to in tam, nisem zato, ker štrlim tudi v Dt, ven iz sistema IdMa, ven iz THM-kroga. Ostali, ki jih omenjam, ne štrlijo ven; begajo po krožnici THM-kroga, sem in tja, naprej in nazaj, v paniki, z nenehnimi spremembami računov, preračunavanji, taktiziranjem, vrtleženji, kombiniranjem, spletkarjenji, a vse zaman, ostajajo, kar je DaSlc: tržni manipulatorji v tekmi miši, v sanjarijah-blodnjah, da bodo kmalu Dinosauri.

Alda pripravlja smrtni udar Boži; Volava prosi, naj ji dovoli obiskati Božo v ječi. »Komaj čakam, da jo vidim v verigah shujšano. O, izgubila je sedaj gotovo lepote zapeljivi čar. Pojdim, da se zveselimo ob pogledu na njo

trpečo.« Dokler je bil Puč v zaporu kot Boža, sta čutila UrbPav kot Alda; ko je prišel na oblast, sta se mu začela dobrikati kot služabnika. In svinjati tiste, za katere sta ocenila, da niso na oblasti: Pav naju z VeRusom (in mrtvega Priža) 1984, Urb ista naju še dve desetletji kasneje, 2004. Mudi se jima, da popravita Zgo – dejstva – za nazaj: da se zmerom postavita tja, kjer bosta K-prava. To in takšni so ljudje, ki delajo iz Zge legende. V brezmejni ambiciji zmagati, narediti Poz vtis-imidž izbirajo laž. To so akterji in ideologi TSa, seveda pod maskami globokoumnih filozofaž in patetične Pzje o legitimiteti Dedov-Rodu. Navidez nov RKPLEL, dejansko vračanje kaosa.

Položaj se zapleta, približuje se konflikt. V 4. sliki **Dve molitvi** se razgrneta dva tipa vrednotenj: pravi in nepravi. Pravi je Zorin, ki je našla moč, da premaga strah v sebi, kot sem ga našel 59 jaz, lažni je Pavčkov, Pav je bil 44 še Dmb, po 57 v Ptji, okrog 90 spet na De, v koncu 90-let spet na Le, tam, kjer je trenutno oblast. Zora: »(kleče) O Kriste, moči mi daj, da bom umrla za Boženo, če bo treba.« Na to sem se pripravljaj, se odločil – na prehodu 58/59 – , da storim isto za Puča, to izrekel zasliševalcu, a mi ni bilo treba umreti; imel sem srečo, kot ni bilo treba umreti Odiseju. Ljubo reagira kot PogHer, je najbližji Puču iz let 58-66: »Bogovi! Dajte mi moči, da jih strem«, Ptjo. »Te tujce, krvoločne, a nenasitne, pijavke naše.« To je drža-akcija KaKija, VeRusa MV-II, Krima, **Roj**, in Mihola, **Razci**; Krima je zadela S, Mihol je preživel, Konta. Mihol ni kriv, ker je preživel, Krim nima posebne zasluge, ker je umrl, vsaj v VISu DgEte ne, ker ta VIS ne temelji na SŽ, na Mazviktizmu, kot KršVIS in nemalo tudi poteze v NOB-LRevi. UrbPav jih obnavljata, a kot računar in uradnik, ki sta v lastni želji-SSLu Hera; dejansko šaušpilerja v pocestnem teatru RozeRozmana, ne da bi to opazila.

Zorina drža je s stališča Peča najbolj, celo edina PriPra, Ljubova je Pot za Pradržo, napačna pa je Radovanova, Radovan hoče osvojiti tujko. Pozablja se, da je to storil edini med nami Puč, ločil se je od Narzavedne Silke, prešel k Nemki! Puč je s tem, da se je odločil za NemDno, pokazal Slovu hrbet; tedaj – v 70-letih – ni hotel imeti več zveze s Slovom. A je obrnil Slovu hrbet, ker je bil užaljen, ker ni bil pripravljen sodelovati v njem v potu svojega obraza, skoz muke vsakdanjosti, v močvirju banalitete; tudi kot Ruplov **Job** na koncu, Ponot sem ga, pa vendar ne ostal pri njem, Job se je zalezal v nišo funkcionalizma, kot VeRus, jaz sem odšel na rob Dbe, kot Kask v Dakovem **Pip(in)u**. Tudi VeRus ni kot Radovan: Ruplov Job ni Radovan. Radovan je – v tej situaciji – Pav. Še Urb ni taka beda kot Pav. Pav je merilo za vse najmanj vredno – najbolj lažno in ničesno – v DaSlji.

Ra(do)van je ciničen, kot je bil sredi 60-let kak Vikec Coignard: »Taki so zdaj časi. Alde se drži krivica kot zlata sij, toda za njo so čete močne, so nemški škofje vsi mogočni.« Dobesedno takšno izjavo mi je dal Miran Borko, sin Božjega daru, poleti 1944, in prekinil z mano PriSo odnose. (Ni MGGe na soroden način, čeprav ne tako eksplicite, od srede 60-ih let najprej zapustil Klabs? Mi je začel lesti v rit sredi 90-let, ker si je hotel oprati vest? Me je SrKos zato predlagal za člana SAZU?) Klabs se je umaknil, ko je bilo težko, podobno Hudeček; Ravan: »Grem, da oči zatisnem.« Se ni tako umikal-skrival Urb – vse do srede 80-let, ko se je pridružil vsesplošni evforiji, nastajajoči večini? Hudečku, Klabsu in takim smo zamerili, bili smo patetiki, Rožanc je zameril celo Prižu, dogodek opisujem v **SMR**, glej knjigo **EPP**. Zora Ravanu: »Le zatisni si oči, da ne boš videl krivice, ki jo počenjate. In zjutraj roke si operi,

slepec.« Hudeček se po 90 – iz člana Ptje – seli k DSD. Vse, kar se godi, se da najti že v Preti, celo v SD. In v mitu kot v scenariju-Stri. Le brati je treba znati. A kako se naučiti prav brati, dokler sam ne greš neposredno skoz izkustva trpklega Ža, rešiš – tako ali Dgč – probleme MePov, ki so lahko smrtni?

Pride Boža. Alda triumfira: »Aha, to si ti reva, ki si pokonci prej nosila glavo!« Srečna, ker vidi teknico grdo, shujšano, trpečo. Boža pa srečna, da se ji je posrečilo Posn JKra: » Štirideset dni se je postil Gospod!« Ni ji do oblasti, kot Puču, hoče pa vplivati, kot VeRus; vendar ne z vplivom vzpostaviti nove oblasti, ki bi bila spet enostranska in despotska, ampak blago, popolno, dobro – Ideakrš – oblast. Kot VeRus Idealeoblast. Pa so take oblasti? Ni jih, trdim; najmanj nasilna je PMLD oblast, ki je vsesplošna korupcija nravi, tudi tedaj, če se drži zakonov in pravil; tedaj je Už znotraj dogovora, kot LumLib je Už zunaj dogovora. Red in nered, a kot potezi istega: Uža, ki črpa substanco (Ožldo) in se usmerja k AD. To je usoda RMge, če se ne reši na Psnačin v AvDv. NDM.

Boža sanjari, kot sanjari Čloštvo: živi od Pijupanja, od laganja sami sebi: »Hrepenim le to, da bi se mir poljubil z nami, da bi se ustavili potoki krvi, ki so jih v tok pognali pogani naši in kristjani na ime«, Elko in Jelko, **GiM**. A kdo bi zavladal v tem MePu: Snežna iz Simčeve **Mladosti**, ki je mrtva-umorjena? Resnična je le v (za)vesti njenega morivca Matjaža, v drami-Kuli, v tim. duhovnem svetu, ki je fantazma – blodnja, niša, alibi – NA ideologov in vernikov, tudi Marnika. Pred dobrim desetletjem sem se odločal za Snežno, bi se enako za Božo, danes ne več; sem z Rad ARF-AK odvrigel tudi ta alibi kot PervMaz viktimizem EvKrša, OKCe, EKCe. Pot (po)Isa Dti je težja. Odločiti se za zvesto S je lažja pot kot vztrajati v TSu, ki je v veliki večini kaos, blodnja, SSL; SŽ je navsezadnje bližnjica, ki ne pripelje nikamor, je izguba živcev, potrpežljivosti! Ko se je Puč odločal za zapor (kolikor se je, kolikor ga ni zapor zadel zoper njegovo voljo, a ne nepripravljenega, vzdržal ga je, v tem je bil asket-Her), se je zaradi nepripravljenosti na brezkraino pot Isa Dti. Ni Is(kal) UnBDra, ampak Praoblast, kot KaKi-Krim in Junak ali Mojca iz **Vsta**. Sanja o – težnja po – Praoblasti je dokaz, da ta(k) Čl ne more prenesti bivanja v PzMu; Kask iz **Pipa** ga zmore, Karuzo iz Dakovega **Karuzo** ga ni mogel. Tudi VeRus ga ni zmogel, PavZlc pa ga nikoli niti poskušal ni iskati, iskal je le Utimidž, medtem ko se Urb nahaja v tej zgodbi kot tele med kozli. Kvakota kot žaba in misli, da je Platon. Platon kot Prtime GimnProfa v SI Bistrici.

Boža družu Ideaviktimestično Krš z LdNara, seveda lastnega: »Tujka«, s tem je že razvrednotena, »kaj veš ti, kako drugače bibe sorodna kri.« Sorodna kri je med Božo in Zoro, tudi ljubom, kar se mora še pokazati: **Naša kri** odloča. »Li čutiš, potomka zapoznelega rodu, ki je izginil v igri časov kot čolnič papirnati na vodi« – šele zdaj razumem, kdo in katerega rodu sta Tudun in Alda: ne Nemca, ampak Obra, Obri pa prav v 9-Stolu izginjajo s površja DbZge – , »ljubezen do rodu, jezika? Ti poganka«, pogan je Čl brez LdNara (?) – »veš li, kako drugače bibe srce krščansko«, seveda srce PriKanov, ne Kanov na ime? PriKan je Posn(emovalec) TrpJKra in ljubeči pripadnike domačega (na)roda, potencirane OžKlde. Ne, to dvojce ne gre skupaj, AD destruiira Ožldo. V tem je fantazma(tičnost) NarKrša, njegov Strno razumljivi prehod v Kfz. Kfz je protislovje v sebi. EvKrš je LdDr, NarKrš je LdNSSi. Tudi Peč izdeluje leseno železo. Kot ga par let kasneje Klavora v **Opri**; zato postane Klavora

okupatorjev hlapec, a v imenu SNara. PervPld in PervKld kot blodnja(vost) celotne MV-De, MV-SKC. Da bi se sploh lahko – sebi in drugim – predstavila-pokazala kot integralna Kld, mora dati SPED svoje sodelovanje z okupatorjem v oklepaj, okupatorja mora sploh Zamol, K-da ga ni. Šele sredi 80-let poskušajo robni pisci te usmeritve odpreti problem, pogledati resnici v obraz, Terseglavova v drami **Rojeni smo za življenje**, a preden poskus obrodi kak sad, se že neha, regredira v patetično OžKldo ReHere, v Papeževo **Svetinjo**, 90. Ne gre; SZ kot izhodiščna Stra KCe je prehuda, NarKC hoče, čeprav noče. DSKC je v SZi; prehaja v AD?

Alda je Herodiada, ki terja od Heroda glavo Janeza Krstnika – Volavu: »Vojvoda, otmi me tekmovalke!« Tekmice. »Naglo stori, vojvoda! Naglo, da ne bo nemiral!« Ubij IdeaKano, da je ljud ne uzre kot vzornico, kot Snico-mučenico, kakršna je bila Tarba in bo Lucija, prva prej, ker mislim na Bilčevo **Tarbo**, in druga kasneje, ker mislim na Krekovo **St Lucijo**. Alda-Herodiada je golo nasprotje Snice-mučenice; je Že-vampir, ki uživa v mučenju. Krš potrebuje dopolnjujoči se par: sadista in mazohista, mučivca in žrtev. Žrtev ne more obstajati – ne more nastati – , če ni mučivca. Kat Strno terja Sadmučivca, s tem Demonaco: EDč, v katerem je z gledišča enega zli zmerom drugi: s stališča Elka je Jelko Herodiada-Alda, in vice versa. Le Snoj v **GiMu** najde nevtralno točko izenačitve obeh Dč, oba postaneta MimDč; takega zaokreta si Peč še ne more predstavljati. Zanj je Stra še ČB; ali-ali. Bolj ko je Snica NeČi Poz, bolj mora biti hudičevka črna-zla. Alda: »Čez kratek čas bom nevesta Radovana in bom zaplesala sredico v ženitovanjskem kolu. Jaz rajam, plešem v strasti, a – ti solze prodajaš!« Glej Raz drame na temo **Salome**, tudi Hofmannstahlovo. Le da daje Peč Boži na jezik IdeoVer izjave, skladno s tezo **Pastov**: »Solzna sem res, a mi ni za ples. Ljudstvo vidim, ki bo ob tvojem plesu jokalo in klelo, ponižano, v tla steptano, brez pravice.« Za takšno obrezpravljeno ljud se PoV vnema SPED, Jel v **Vstu**, Junak ga gre Vojosvobajat, prej pa KC ni tako vneta za sočutje do ljuda. Peč bolj pripravlja razpoloženje MV-Le in LRevo, kar je paradoks, a Tip za Fz. Ta je nedvoumno v igri, kajti Boža konča svoj zagovor ljuda z ugotovitvijo, da je Alda napačna, ker: »Tujka si!« Tujec je Strno napačen. Za Fz je NSS samoumevno Poz.

Volav se nazadnje odloči, ne prenese občutka GhKe: »Kdo mi vedno vest preganja in budi? Zdaj vem: Božena.« Zato: »Sel, udari z mečem!« Kot je Kreon naročil ubiti Anto; tudi **Santa** je v tej točki na liniji **Salome**, Kreon Heroda in Volava. Predpostavka: če ne bo več tistega, ki mi budi vest, ne bo več muke vesti in GhKe. Spet je rešitev Zamol; likvidacija drugih je oblika – Rca – Zamola. PVD je obenem Zamol tega dejanja.

Zora in ljubo protestirata; Zora le z besedo, kaj več kot Že ne more (»Stoj, morivec!«), ljubo z akcijo: »Daj meni meč! Kdor hoče živ ostati, naj sedaj beži! Jaz sem pogan in bom moril ko zver brez greha.« Kot Kan ne bi smel, kot Pog more in celo mora; kot Heri v NOBD. Reve zbežijo, Tudun, Alda, Volav, Sel odklene po ljubovi zapovedi Boži ječo, ljubo izpove svojo željo, svojo odločitev za spreobrnjenje: »Zora! Jaz bom kristjan!«

Kar se je zgodilo, je pravo pokršt: od znotraj, po Swolji Čla, ki je spoznal, da sta napačni obe drži: biti Pog in biti le PsKan. To Not spreobrnjenje ljuba (Zore in že prej Bože) šele daje nastopu CiMeta pravi pomen, Pravsebino. Peč je razumel, česar Artač ni. V **BIVz** ta Not razsežnost pokrsta manjka, vse je le Zun, usmerjeno na pomen Kat bogoslužja v Narnašem jeziku. Peč pa da ES

vsebino-Duščustvo okvirju, ki ga je postavil Krek v **CMSlavZ**, le da je Peč bistveno Ponot Krekov fanatizem. V tej točki pa se Anln vpraša, ali je res Pečeva drama izključno Kfz PSt, Kfz namreč prav tako terja Ponot in Pričustvo, glej SPED, ali pa je v Peču močen moment tega, kar uvaja v 30-letih v SD in v KMg Cajnkar, že od **Potopsveta**, posebej pa v **Nevarni igri**, in s čimer nadaljuje PoV v **Zvestobi**. To je razumevanje NKČe, OKrša, seveda ob pompu Stobrednosti, Tip za ReFe in za Esto fza. Poteze se prežemajo, v vsaki točki se da videti križišče, ki vodi v več smeri. Ljubovo spreobrnjenje, poznam ga odznotraj, gre lahko v Kfz, prek Stotnika, **Napad**, v **Obs** in k **Čilku**, mislim na obe BRozovi SPED, lahko pa k PonotKršu II. Vatikanuma, ki me je pritegnilo v KC v 80-letih. V sebi sem čutil obe težnji; čeprav sem bil ves čas zoper VojKfz, me je vendar vleklo v AnK, v Rad vero, v kateri se Či odreka SAPOi v imenu kenozis. V meni so se konec 80-let mešala Raz čustva, tudi takšne usmeritve, za katere sem kasneje ugotovil, da so med sabo nezdržljive; postajal sem Tip Kan, tj. v sebi paradoksen, nagnjen zato k Perv Not sprtosti. Rešil sem se tako, da sem z ARF stopnjeval sebe kot RazcDč. Nisem se ustrašil paradoksa v sebi, ne želel regredirati v to ali ono obliko-držo Ožlde, kot VeRus in PePKo. Vztrajal sem v svoji razpetosti med izključujoče se silnice, ravno v tem Notrazcepu našel posebno obliko Trpa kot bivanja v niču-Blaku. (S pomočjo RazcDč Maksa, Jermana, **Kralj, Hlapci**, Sergeja, **Brez sveče**.) Te drže Peč ni zmogel. Čutil je kar dobro, kam ga pelje Prapot, a že to, kar je naredil, je skoraj presegalo njegove moči; tega v svojih drugih dramah ni ponovil.

Tudi v **Pastih** je moral Notspreobrnjenje (Sergeja v **Brez sveče**) dopolniti s Katbaročnim teatrom, kot v SPED Jel, glej **Eno samó**, ritualiko Barage kot škofa in zmagovalca. V 7. sliki spet nastopita Glasnika, spet »trobita« veličastno v duhu FP, »naglo prijezdita«; Majcen je v **Brez sveče** odklonil ravo to ZKC, enako v **Bogarju Mehu**. Ta ZKC pa je moment Kfza; maša kot takšna je Gled. Kakšen teater je bil obisk papeža Janeza Pavla II. v Slji! V duhu Turnškove drame, napisane istega leta kot **Pasta: Potujoči križ belih menihov**; tudi njo sem ES podrobno analiziral v **KčB I**.

Glasnika oznanjata: »Ha-lo! Ljudje! Vstanite zdaj! Na pot hitite! Naš škof Metod čaščen naj, slavljen bo povsod!« Ne šele po Si, ampak že zdaj; moment idolopoklonstva, Tip za Fz. FKc triumfalizem. In to čaščenje CiMeta ni le Pvt mnenje ene od dramskih figur, ampak stališče dramatika in KČe. Izrazi ga namreč sam Igrski vodja: njegov poziv je tiskan v krepkem – mastnem – tisku, kar pomeni, da ima središčno funkcijo: »Vstanimo zdaj!« Kot pri maši ob branju **Evov** oz. Božbesede. »Veliki trenutek se bliža!« Zun trenutek. »Metoda sprejmimo!« Tako se je zgrnila vsa SPE iz Arge na BA letališču Ešeiza ob triumfalnem prihodu Predsa Slvlade Prleta leta 90 ali 91. »Škofa Slovenov in učenika. Iz Rima nam je prišla rešitev.« Peč trdi isto kot Krek: rešitev je pri papežu, v Vatikanu; CiMet sta le skoz Vatikan Praučenika. »V znamenje veselja mu mahnite z robci z menoj v pozdrav!« Vsa fara zdaj preide iz gledavcev v akterje drame: v Zbor, ki kot Kol – Kld – pozdravlja in slavi PraSnika.

Didaskalija natančno opiše, kaj se mora tedaj zgoditi v vasi: »Zvonovi se razpojejo mogočno.« Knaflič v **Kmečkem teatru**, drami iz istega časa kot **Pasta**, kot Libec spodbija takšno razumevanje vasi kot AVS-koinonije-fare; Župnik le od daleč opazuje Gledpredstavo, ki se vrši v organizaciji hotela kot konkurenca KCGledu: tudi to dramo sem ES podrobno analiziral, glej knjigo **StOt**. »Orgle se oglase, godbo igrajo v ozadju, lovski rogovi se oglašajo.«

Kompleten in Totteater, skoraj GesamtKunstwerk v Wagnerjevem pomenu. »Kresovi so zažareli po hribih in topiči pokajo.« To je Ćsta Kfza, analogna Maszborovanjem Mussa v lti in Hitlerja v Nemĉiji. PoV pa Tita in KaKija v Slji, ti trije so udejanjili Lfz. »Vmes se vpleta napev hvalnega psalma: 'Hvalite Gospoda vsi rodovi!' Poje ga ljudstvo, ki se bliža.« MV-II na mitingih Posn ravno Prtteater to Totzamisel FKĆe. »Z goreĉimi sveĉami prihajajo ljudje v procesiji«, v Prtih s puškami v rokah. »Žene, dekleta in otroci imajo cvetje v rokah.« To obnavlja Krek v **ObV**. »Ko so se razvrstili ljudje v Ńpalir«, stena med igralci in gledavci je padla, »se pribliŃa Metod v Ńkofovskem oblaĉilu«, kot se Tito v maršalskem, »za njim uĉenci-duhovniki«. V Prtih in PoV namesto duhovnikov uĉenci Ptjšol, do tiste v Kumrovcu, spredaj Zihertl, za njim Ivan Bratko pa Ńursti in ideologi in tim. kader. »Ko je stopil Metod na sredo, ga obsujejo s cvetjem«, kot v Operi primadono, ki je uspešno odpela **Tosco**. »Zbrana fara pozdravlja Ńkofa Metoda z robci.« ltn. Je to kaj drugega kot teater?

Metod ljudu sporoĉi veselo novico: papeŃ je na naŃi strani, na strani NSSi: »Apostolik sveti je usliŃal proŃnjo vaŃo.« PapeŃ ravna kot mali bog: prosimo ga, on nas usliŃi (ali pa ne, ĉe se motimo in nismo dovolj poniŃni). »Vse toŃbe nemŃke niso niĉ zalegle. Pravica tako je odloĉila, da se v jeziku Slovenov lahko sveta maŃa ĉita.« PapeŃ=pravica; ta enaĉaj je samoumeven, ker velja paĉ OŃld.

Spet sledijo klici: Slava; zdaj »Slava svetemu oĉetu v Rimu.« Refe. Uĉenci odgovarjajo Zborom: »Slava in ĉast naj bo Petrovemu stolu vekomaj!« Tudi zato, »ker je Cirila v Ńkofa posvetil, knjige v slovenskem jeziku vse je potrdil.« Obenem pa – Metod: »Meni je skrbno naroĉil, da se vrnem k vam, da vas nauĉim trpljenja v veri!« Trpa, kakrŃno je pravkar zadelo BoŃo in ga je zgliedno prenesla. Da pa bi lahko poKrst Slci Posn JKra, so potrebni Nemci (Judje, Rimljani), kajti nekdo mora igrati vlogo rabljev in muĉivcev: Hudiĉa. To je tisto: KC ne more obstajati, ĉe ni hudiĉa in sadistov. Će jih ni dovolj zunaj nje, jih proizvaja sama. Ne le Velike inkvizitorje.

Uĉenci razumejo svojo nalogo: »Da bomo uĉeniki med vami, glasniki ljubezni, tajinstev« (zakramentov) »delilci in muĉeniki.« Brez muĉenikov ne gre. Rode bi bil slab Ńkof-Kan, ĉe ga ne bi libci vsak dan cvrli in praŃili na vrelem olju; to je moral vsak dan dokazovati – v retoriĉnih izjavah po TeVe in raz okno svoje rezidence Pred Ńkofijo, sicer bi bil le Kan na ime. Nazadnje je Ńe veroval, da mu prihaja Kūĉ vsako jutro, ko gre na plac po solato za Ńtefko, mimogrede Ńgat podplate in pulit nohte. KC lahko Ńivi le ob predpostavki te dvojnosti med Ć in B; tega MimDĉ, ki je ĆBpar.

Će kdo, razume to zadevo BoŃa, ki so jo zlikovci skoraj umorili: »Prejmi, naŃ duhovnik prvi«, Metod, »naŃe zemlje cvet v roke: iz krvi je naŃe zrastel kakor ti.« Iz krvi v PVD; DSKC vztraja na tem ritualu viktimizma. Kri muĉenikov se ne sme posuŃiti; ker v PMLD ni veĉ ubijavcev iz naĉel, le Ńe Krimci iz Pvt interesa, je potrebna simbolika: v Kuĉu in Golobiĉu je treba videti – paĉ s pomoĉjo mistiĉnega vŃivljanja – Klavca s krvavim noŃem v roki. Tudi ĉe Golobiĉ ali Keber na ĆS ravni ne koljeta, razen morda doma kur, je v njiju hudiĉ, globlja resnica, tista BoŃduhovna, ki je ante rem, v sami alegoriki nadNvsвета, kot kaŃe Krek v **CM SlavŃ**. In obratno: tudi ĉe se je monsinjor dr. KoŃir tako zredil, da ni mogel veĉ v avto, je to le Zun aspekt njegove osebe; PraNotvidik-resnica tega klerika pa je suhec à la Anton PuŃĉavnik, je St Ńtefan, padajoĉ

pod kamni, ali Snik, plavajoč v vrelem olju. Naj je kak klerik celo pedofil, je to le njegova umazana koža, ki bo hitro odpadla; celo njegova Pvduševnost-Os ne odloča. Ampak bog, ki mu vodi posvečeno roko, ta pa je njegova in sveta resnica.

Boža povezuje, kar je potrebno in kar so Tem motivi drame: »Iz krvi, ki z njo smo zalivali zemljo«, PVD, »v skrbi vneti za rodu obstanek in jezika«, to pa je stališče SNda, »ki so naših mater utripi srčni ga skovali.« Brez mater ne gre, **ObV, MešMati**. Šele prelita kri, ki jo KC skrbno zaliva-obnavlja, omogoča »Kristovo ljubezen: da bomo po njem vsi skupaj eno«, Proti in Musli, culukafri in Samo Jedi, »bratje in sestre, ljubeča se družina.« **RSD – GiM, JAnt, Mati na pogorišču, Napad** itn. – kaže, kaj in kakšni smo kot Br (sestrinstvo): Bm. Metod ubija Cirila, Ciril Metoda. V **Opri** Klavora s svojimi Donata, Kostja s svojimi Ehrlich ali kakega drugega Klavoro. SM ljezen. Hudič in bog v objemu, ki je tako močan, da ni več mogoče razločiti, kdo od njiju je hudič in kdo bog.

7

Glede na **Pastola** je **CMSlavZ** res (pre)enostavna alegorija-agitka, bolj Veržur program, sodeč v TaMastisk SKCe. Spor med bogom in hudičem je podan kar se da Abst, nasploh. Peč ga konkretizira in singularizira. Kljub temu, da piše farno igro, Peč pozna stvarnost, v 3. delu **Pastov** jo zaostruje.

Gojmir, ki je učenec Stbratov, tako rekoč prvi PriSlduhovnik na Moravskem, v Kaniji so že prej, oznanja vrhunec viktimizma, Maza; že naslov 9. slike je pomenljiv: **Trpljenje bo orožje naše**. Kot je učila in dokazovala Boža. A v Božinem primeru je to orožje uspelo, Trpu je sledilo ljubovo spreobrnjenje, analogno VoMu, ki sledi JKrovi Si na križu. Boža je morala (pre)trpeti le zapor, zdaj pa se obetajo hujše reči, muke na širšem področju. Goj(mir) jih sluti, a enako trdno veruje, da bodo trpeči zmagali, seveda če dovolj močno verujejo v boga. Maja 1945 niso zmagali. Kako pa je bilo – točneje: kako Peč ocenjuje, da je bilo – v 9. Stolu?

Goj: »Bratje in sestre!« Kršobčestvo je tu. »Odložimo orožje in zlomimo meče!« Drža JKra, ko pridejo ponj rimski vojaki in/ali tempeljski hlapci, pač Sži. »Trpljenje bo orožje naše edino za vekove.« MVSKC pri tem načelu, za katero se je odločala 41-42, ni vzdržala: je bila zato poražena? »Trpeli bomo vsi skupaj kakor eden«, tudi pomen Moneno(tno)sti, »in trpljenje zmogli«, z medsebojnim spodbujanjem in pomočjo-solidarnostjo-zgledom. V PMLD takšni visoki zgledi niso potrebni, ker se Čl ne znajde pred te vrste Trpom; trpi le, ker premalo uživa, pritožuje se, češ da živi v revščini, pod Ž minimumom ipd., ker ne poseduje toliko kot njegov na trgu uspešni sosed. (Hanž se sploh ne zaveda, da ravno s takšnim pojmovanjem revščine spodbuja LibHed VIS. Tudi zato je neoultrale PslR: je le retorika Etgesel kot alibi za HedLib. Slabša Rca istega – PMLDbe – , ker je bolj Hin, še bolj pohlepna, saj hoče imeti blago + Eto.) Kani in Komsti so res trpeli, tudi MV-II, bili revni in ranjeni, DaSlci so bolni le od zavisti in poželjivosti, nadutosti in posesivnosti. Goj goji SSL, a zanj nekaj – mnogo – daje: plačuje z EkP držo, medtem kot DaSlci

nadomeščajo EkP s Pvtzom. »Eden bo v nas Kristus, ki je trpel v smrt in vstal v neskončnem veličastvu.« Končni cilj je seveda Abs zmaga NSSi. Kot v **CMSlavZ**. In v **BIVz**.

Ljubo sledi Goju prvi: »Škof predobri in Gojmir, med nami darovalec Kristov prvi – jaz sem kristjan. V dokaz prelomim meč, poklekнем pred te in pred ljudstvo«, pred KC in pred Nar (Ncl). »Odpustite mi morilcu!« EvKrš: ne moriti, ampak odpuščati! Zora sekundira in tolmači: »O, križ v krvavih tvojih rokah je že prinesel prvi sad!« Kako bo naprej s to sadjerejo?

Najprej se mora ustanoviti in integrirati prva Krš koinonija. Peč vrača nekaj, kar je Tip za PS in za FD, česar pa EvKrš ne bi smelo gojiti: prisego; naslov 10. slike je: **Prisegamo!** Sam dramatik prek lgrskega vodje poziva: »Vstanimo k prisegli!« Te v maši ni. Pri maši je le, kar pravi Metod: »Blagoslov sprejmitel! (Pokleknejo k blagoslovu.)« Prisega je Pog moment v Kršu, oblikuje Kfz kot spoj Poga in Krša. Metod blagoslovi ne le Trp, ampak pripravljenost, še več, celo željo po Trpu Slcev, ki postajajo Kani, da bi se skoz Krš ohranili in zmagali: »(razprostre roke) Blagoslavljam vaše trpljenje«, kot v SPED Debeljakova **Črna maša**, »in tudi potomcev vaših rane in boli«, na to se sklicuje podmladek v NSlji, Senegačnik in Ogrin. »Blagoslavljam trpeči pot vašega rodu skozi vekove«: to so bili-postali Slci skozi tisočletje, tlačani, hlapci, najbolj IZ od vseh. Maz-viktimizem. (Ob tem, da Rim in vatikanska kurija in škofje Adalwini nikakor niso izbrali vloge tlačanov, ampak FGosov. Ta dvojnost razkrinkuje FGose kot PsKane; a Peč ne naredi iz tega spoznanja konsekvenco in razglasi tudi papeže-kardinalne – knezoškofo – za PsKane. Pusti jih, kar so, potrdi jih, s tem da potrdi papeža in Rim, svoje-naše – Slce – pa določi za tiste, ki bodo kot JKr odjemali GhK sveta s Trpom. Hlapčevska miselnost. Tu je meja Pečevega Kfza. Jel se je tega zavedal in naredil ves SNL za Vojakterja v DbZgi; resda še pod vodstvom FGosa, kralja Matjaža, ampak ta kralj je kot starček bolj ZnaSi, bolj zveza s Trado, kot pa PraVodja. Vodja pride iz ljuda, Junak, ves NL postane akter, Vodja je le njegov izraz. To pa je PrakINcz, ki teži postati zgolj Ncz. Kfz je kot KC in Krš contradictio in adiecto; je spoj, ki teži v osamosvojitvev obeh polov: KC-klera in Ncza; Refe in RePoge, glej **Blejke** in **Valuka**, obe drami sta iz istega časa, 1912 in 1914, obe sta napisala klerika Debevec in Abram.

SNL je prepričan, ponavlja za svojim škofom – kot Zbori: »Da bi bil vedno Kristusov rod, da ž njim bi trpeli«, odločitev-želja, »in ž njim tudi vstali« v Zmago. Ob tem pa, na kar sem ravnokar opozoril: »Prisegamo Kristu zvestobo, jeziku in rodu in papežu v Rimu«; Ncl in Kl. Metod se zaveda Prihi: »Blagoslavljam ta križ in zemljo, ki ste jo križali.« To ni več srečna-vesela spontano-naivna Pogzemlja, kakor jo projektira oz. za nazaj opisuje Kristan v **Ljubi**, kakršna je bila pred prihodom KCe; to je stvarnost TSa. Križ je ZnaSi za zmago, a tudi za Trp in S; oboje, eno ne gre brez drugega. To pomeni zemljo križati. Pokrižati je prekrižati: razklati, sparagmos Uba. Od tod je mogoča drža smodela RazcDč ali pa MazPld, Canov Jerman, **Hlapci**, ali Trpin, tj. **Šentjurjevski provizor**, 1941, v istem času kot **Pasta**. A že sam Kociper oblikuje ob istem času dva Raz lika, Maztrpnega Trpina v **Provizorju** in PolDb aktivista Križana v **Zasadu**, 1940. Pač ne verjame, da bo uspel zgolj trpni molivec Trpin; da je potrebno poleg orožja vere-molitve tudi ognjeno orožje, kot ga ima Avsvojska 1912, ko v **Blejkah** premaga hudiče francoze-jakobince, ali Junakova Dmbvojska, ki v **Vstu** premaga s puškami in kanoni Rdečo zver-Komste. ZnaSi

za obojnost je Križ-Meč, kakršnega je propagiral že papež, ko je pozival na križarsko vojsko, z njim pa St Bernard.

Trp se mora torej udejaniti, če ne, je le retorično; je le Trp že preveč nasičenega škofa Urana, ki se še naprej baše za bogato obloženo mizo, trpi, ker ne more nehati jesti, svoje Trp pa posveča bogu. Da Trp ne bi izumrlo, skrbi Hudič, v ES primeru trojka **Pastov**, Tudun, Aron in Alda; pojavijo se v 11. sliki; **Kupčija: sužnji za galeje**. Tu je viden moment Kfza: Krita kupčijstva, plutokratizma, merkantilizma, Kpla. Aron pajdašema: »Gojmira brž ujami in pošlji ga v kraljestvo Svetopolka.« Plačilo: »Pol kupčije s sužnji za galeje.« Alda: »Grem, da zberem zlato in bogastva za veliko igro, ki sem jo dobila.« Eno: zmaga s Trpom, drugo: zmaga s kupčijo, vojno, nasiljem, izdajo. V obeh primerih pa zmaga. Budizem je modrejši od Krša: ve, da zmage ni. Zato je v primerjavi s Kršem, z Evro (bistveno) manj aktiven. A ZahÉvr Dbaktivizem bi bil le tolčenje po plevah, če ne bi obenem rasla vednost o možnosti AltBa. Zgolj ta vednost daje Évraktivizmu Pozpomen; sicer bi bil kvečjemu le stopnjevanje SSL in zla (nasilja). Na to vednost-spoznanje igram: z upanjem v možnost (po)Isa Dti.

Peč se ne odloči, da bi uprizoril Trp moravskih Slavov, njihov padec v tlačansko-hlapčevsko odvisnost od Nemcev; analogno kot v Kaniji. Igrski vodja v 13. sliki (**Nikar!**): »Kako Metoda škofa mučijo škofje nemški«, kako so Slduhovnike mučili MV na Štajerskem Nemci, »kako ga slovenski knezi v skrbi vneti za oblast izdajajo«, na čelu z Rožmanom, »o trpljenju tem naša igra molči.« Nekaj več ga predstavi **BIVz**, a tudi ne dovolj. Zakaj se Peč upodobitvi tega – celo zavestno – izogne? Ne verjame, da se bo ta položaj vrnil, a vrnil se je čez pet let, 1941. Glej ARemca **Volkodlake**. Ker Peč na to Trp opozori, pomeni, da ga ne Zamol; ga tudi ne more in ne sme, če hoče, da je Trp tisto, ki odrešuje. Pa vendar Igrski vodja dramo na hitro zaključí: »Konec zgodbe si predstavimo!« Oba Zbora njegovo odločitev potrđita: »V duše vtisnimo! – In v njem živimo danes in vse dni!« In kaj se zgodi, za kaj se dramatik odloči, da prikaže kot najvažnejše?

Poroko vojvodovega sina Rad(ovan)a s tujko-pasjeglavko (za kar ima Obre fRemec v **Samu**), z Aldo. Vojvoda Volav poziva SNL: »Ljudstvo, veselo jo pozdravite«, »se bliža že srevoz – nevesto našo peljejo v razkošju«, starosta Gradiščan kot PriKan pa se mu upre: »Usta vsi zaprite – naj bo tujka brez pozdrava!« Pasivni odpor; kot MV-II, če kdo ni hotel ob spuščanju zastave in lthimni na Kongresnem trgu obstati in pozdraviti s fašističnim pozdravom; bil je oklofutan ali celo odveden v zapor. In res, ko Aldo pripeljejo, ljud »molči«. Može ji očitajo: »Tujka si!« Ksenofobizem-Gent. Žene: »Tuje si matere hči!« In to da bi bilo ÉvKrš, ki je univerzalno, Ecclesia catholica? Soprogo vojvodovega dediča Rada bo z njim poročil »nemški duhoven«; domači Goj pa »trpi daleč«. Zbori prehajajo v žalostinko: »O! (Jokanje.)«

Volav je Izd Slava: »Ljudstvo! Zaman je ves upor.« Tako govori Rupnik MV-II, ki zagovarja Nemce-okupatorje. »Duh Soluncev bo moral zdaj umreti.« Duh Juge, Slja prehaja v germanski tabor, pod zaščito Nemcev. »Za nevesto stoje mogočne čete nemške.« Leta 1943 še na Kavkazu. Alda bo kot Hacinova PP udejanjila svojo grožnjo ljubú: »Ti, mladec, ti boš prvi v ječi, ko dobim oblast.« Tone Tomšič v ječi. Zbori kot zastopniki KatSlova pa se ne dajo: »Nikdar! Na križ smo mi prisegli!« Ljubo: »Nikdar!« Vera v odporu Zlu je – naj bi bila – popolna. Kazen za to vero je že tu: deportacija. V Renicci, Gonars, Dachau,

Buchenwald. PoV na Goli otok. OF se doživlja l. 1942 kot KatMoravani 885; 14. slika ima naslov: **Mučenik**. »(Kričanje, udarci, molitve, nemške kletve.« Besedo nemške se da zamenjati z besedo Slske, pa dobimo položaj vrnjenih Dmbcev, preden jih Ptja pobije. »Konjeniki bijejo in priganjajo čredo sužnjev – Metodovih učencev.« Nekaj Trpa Peč le pokaže, dovolj, da gledavec zve, za kaj gre: za padec Slavov v sužnost, ki bo trajala tisočletje.

Zdaj triumfira zlo, kot 1941 s stališča OF NczNemci in Fzlti, 1945 s stališča poraženih Dmbcev Komsti. Alda ljudu: »Le glejte zdaj beraške vaše svečenike! Na nje vesla težka na galejah čakajo. Metod je umrl«, kot v **BIVz** (ne pa v **CMSlavZ**, kjer Sbrata šele prihajata, šele stopata na Slavzemljo). »Umrli bodo tudi ti ostanki njegovega duha.« Slavi in PriKani. Slavi niso, priKani pa? Kdo ve, koliko je bilo skoz tisočletje PriKanov? MV-II poljski Sniški duhovnik v Auschwitzu. Res tudi Grozdè, kot sem mislil pred poldrugim desetletjem, ko sem ga gledal – si ga želel videti – kot Čla, ki je povsem zunaj KIDbPol organizacij; pa je res bil? Res ni prihajal iz Lje domov na Km organizirat odpora zoper OF-Ptjo? Orožja ni nosil, Tomec je svojim Mladcem prepovedal nošnjo orožja, a vsi so ga nosili leto kasneje kot Dmbvojaki. Najbrž bi ga tudi Grozdè. Umril je prej, preden bi se lahko zavestno in jasno zoperstavil Vojopciji Dmbstva in bi ga zato izpljunil tudi Dmbtabor, Prttabor pa ga bo – po mučenju – likvidiral. To bi bil Idealik mučenca. Mučenci, ki sledijo Ehru in Rožmanu, pa so vprašljivi; njihov križ je vse preveč meč.

Medtem ko se Tudun in Aron prepirata – mešetarita (trgujeta kot DaSlci tržni Libci), kdo od njiju bo dobil večji del izkupička za izdajo, za prodajo plemenitih v sužnost na galeje, se odigrava še en Rad EkP dogodek: še eno spreobrnjenje. Sporočilo je jasno: naj bo na TSu poraz še tolikšen, Prazmaga ga spodbije; Prazmaga pa je VerEtOsmoč Čla, da se odloči raje za Trp in S, kot za zgolj DbZg zmago.

Goj ve, kaj je njegova naloga: očeta spreobrniti, ne pustiti, da bo izročen peklu, VeTrpu. Goj »pade na kolena« pred očeta. S tem in s klicem: »Oče! Oče!« prebudi v Volavu vest. Volav: »Kdo me kliče? Kakor da bi se v srcu prebudila moja vest.« Dokaz, da vest je, čeprav dokazuje hudičevska trojka, da vesti v nji ni; kaj pa, če tujci – Judje in Avari – sploh niso ljudje in zato v njih ni vesti? (Če pa niso ljudje, se jih da likvidirati, ne da bi PriKan kršil obljubo, da ne bo ubijal. Ubija le golazen, strupene kače. Tu se Krš RR v Kfz.)

Goj: »Krista sprejmi! Oče!« Bm, ki velja tudi za spor oče-sin, oče-hči (Boža), starši-otroci, se mora RR v Brljezen. To je poanta CiMeta kot dveh Ideabratov. Tudi Ideapara Oče-Sin v KatTiji; Oče dvigne Sina na svojo desnico, kjer skupaj Ve vladata v nebesih; ne pa, kot je v grškem mitu, v katerem se sin upre očetu in ga ubije; ali oče sina, če ga ta ne uboga, v rimskem judovstvu, Herod Veliki sina Antipatra, glej Mrakovo dramo **Herodus Magnus**. Peč dokazuje, da ima le Krš moč Bm RR v (Idea)Br. (Sistvarnost: IdeaBr med Janezom in Marjanom Podobnikom, Br HinPlde in PohlPlde. Ali med očetom in sinom Drobničema v zagovoru KCe kot OžKlde. Ali pa – na le – med očetom in sinom Ribičičema.)

Goj pritiska na očeta: »Vezi raztrgaj s tujci!« Tega DeKani MV-II niso dejali Rupniku ne Rožmanu; le LeKani, kleriki kot Cajnkar, Lampret, Mikuž. »Oče, Tudun me je prodal.« Volava ta podatek tako prizadene, da je kapljica žez rob; zakriči: »Sin!« In »pade«. Še en moment Trage, takšne, ki ni obenem eroika. Ko vidi Volava zgruditi se, se prebudi v ljubu vojščak, borec, s tem – s

stališča Bože – Pog. Ljubo: »Stisnimo pesti! Na Tuduna!« Zbori: »Pesti! Udar!« Kot Dmbci po Prtih. Boža jih zaustavi, z razumnim razlogom: »Stojte! Planili bi na nas sovražniki krvoločni ko zveri, bi nam življenje vzeli.« Boj-vojno ustavi z razlogom, ki je sicer umen, a ni EvKrš; je razlog Utobrambe teles in NLa. MVDeSKC odsvetuje, da bi Slci napadli lte-Nemce, bili bi poraženi, likvidirani. Zg je pokazala, da nasvet ni bil ne dober ne v duhu Krša; le v duhu obrambe teles, strahopeten in slabo preračunan. Nobena situacija ni enaka drugi.

Zadnja slika drame ima Tip naslov: **Je delo naših apostolov uspelo...** Tri pike, ne vprašaj ne klicaj! Pušča Peč temo odprto? Vprašanje je moje, Anlnovo. Nekaj se zanesljivo zgodi: Volav spozna, da je imela in ima Boža prav: »Božena ljuba, ljubim te sedaj – ti prvi cvet krščanske vere v naši zemlji.« Boža je prva panonska (vsaj s tega konca) – Slav – Kana; Božena ne pomeni, da koga boža, ampak da je od boga; Rca Bogomile. »Poznam te zdaj: trpljenje, ki si ga zmogla neomajna, sad je tvoje vere. Mi li odpuščaš?« Volav prosi za odpuščanje, kar je Kršgesta, spozna, da je grešil in da je dolžan prositi za Odp. Jasno, da mu Boža odpušča. Volav zdaj ve, kaj mu je storiti – Radovanu: »Ti, sin moj, kristjan samo na ime«, malo prej se je še poročal z Aldo, »glej, Boženo tu, nevesto. Ljudje, sprejmite Boženo, da vsi bomo eno!« Bo Boža Radu nevesta ali Kristu? Kristu v vsakem primeru, ne vemo pa, na kak način; ali kot redovnica, kot Bogomila v **PKrstu**, ali kot žena poročena, ki bo Katvladarica tukajšnjih Panoncev skrbela, da bodo vzgajani v PraBožduhu. Oboje je mogoče, oboje v duhu PrakCe. Kajti bistveni namen-cilj vsega dogajanja je – Zbori ponovijo Volavov poziv: »Da vsi bomo eno!« V Kristu, a tudi v isti KCi.

Tudi sam Volav bo ud Enega občestva: »Krsti me, Božena. (Poklekne.)« In Boža ga krsti »v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha.« Eno pa so, tako pojejo Zbori, kot »Kristov – Ciril-Metodov rod.« Trp je, mnogo Slav Kanov so odgnali Nemci v suženjstvo, a ta del Slavdežele se je rešil, od vladarja-vojvode do Ljuda.

Zgodila se je tudi Pravica; ugotovitev je važna kot napoved, da se bo po vsem svetu nazadnje zgodila edina Prpravica, ne le v nebesih. Zgodila pa se je-bo tako, in to je stalni obrazec v KMg, da si ni bilo treba mazati rok s krvjo Kanom, ampak da so se zli sami med sabo potolkli. »Tudun je mrtev. Aronovi hlapci so ga pokončali.« EDč znotraj tabora zla, medtem ko ohranja tabor Dobrega NeČi roke in srce. Je zunaj EDč smodela. To je sporočilo dram o CiMetu: IdeaHarpar Stbratov dokazuje, da ni nujen prehod v EDč in v Bm, ampak se KC kot božja lahko ohrani kot Ideaca, kot zgled-sled angelstva – Božkraljestva – na zemlji, v duhu fKrista. To in takšna je KC kot občestvo Snikov in Snic, PriPrabratov in sester. Takšne so – naj bi bile – tudi Bele sestre Miriamke v DaSlji, če že ni belih bratov; JOGSŠKe je težko okrasiti s tem imenom, so le ljudje iz pokvarljivega mesa.

Kolikor so ljudje – Slavi – blizu občestvu belih, toliko bolj so popolni v duhu Krista. Ne le da jim ni bilo treba pobijati Tuduna in Arona, kot so morali Dmbci Prte (nekaj tisoč žrtev so si nakopali na dušo-vest), ampak celo odpustili so mrtvecu. To je vrh EvKrša. Boža tudi tu vodi, usmeri v pravo smer: »Odpustimo mu!« To je laže, ker je mrtev. Zbori, ki zastopajo tudi faro: »Odpuščamo.« Volav je navdihnjen od boga, zato: »Ljubomir, k Zori stopi sem«, sta že dva para, Boža z Radom, Zora z Ljubom, prej ko prej se bo še Rado poboljšal, postal PriKra, »in Gradiščan sem k meni v objem: Odpuščamo

vsi vsem.« Kot pri maši, ko si vsi stisnemo roke. Med obema vodilnima Dnama, Volavovo in Gradiščanovo, Vojvode in Staroste, ni prišla iz tekme Bm, kot med Capuleti in Montegi, ampak do sprave – znotraj istega (našega) Nara; STH bi lahko triumfirala. Vsi se objamejo. Zbori pa objem komentirajo: »Ker smo Kristovi, Ciril-Metodov rod, danes in v vekove. Čim bolj bodo nas morili, tem več nas bo, ker bomo – ena fara.« Empirija tega ne potrjuje, od 1941 do 2004 se je število Kanov v Slji silovito zmanjšalo, tudi od 1945 do 1990, ko jih je (po mnenju SPED) mučila Rdeča roka, **Vst**, in po 90, ko je z mučenjem Ptja nadaljevala, Kremževa **Razprava**. A to je le polstoletno obdobje, glede na Večas KČe je zanemarljivo, nič ne pove.

Zdaj vemo, kaj sporoča naslov te zadnje slike – Zbora BeMo (BeGa, PlaGa): »Apostolov naših je delo uspelo./ Vse ljudstvo bo zato hvalo zapelo./ Hvala večnemu Bogu« v boldu. »(Zvonovi, orgle, godbe«, kot na največji praznik, na Veliko noč, »Igralci se razvrste v sprevod« – procesija, povorka – »in krenejo v cerkev.« Drama je bila Umetvod – Kula kot priprava – v KršBožobred, ki je kot zakrament – St – pot odrešenja.

8

Sledi še Kar k zaključni didaskaliji; naslovljena je: **Pojasnila k igri**. Velja jo vsaj nekaj citirati:

»To igro o Cirilu in Metodu sem napisal na spodbudo zaslužnega« – FP – »gospoda dekana Gomilšeka. Že pred dvema letoma je razvil ves mladeniško goreč« – posebej Poz poteza – »mladi družčini, ki ga je obiskala, željo in idejo igre o Cirilu in Metodu. Lansko leto smo sklenili na belo nedeljo, naj postane Sv. Benedikt« v Sl Goricah »zibelj novih, velikih farnih iger.« Od tam naj se potem kot iz spodbudnega središča širi naokrog. »Program za prvo leto je vseboval **Miklovo Zalo**, za drugo, letošnje leto, pa igro o Cirilu in Metodu.« Gre za kontinuirano, dobro načrtovano in organizirano VerAgitProp dejavnost SKČe. Tudi **Miklovo Zala** je napisal Peč; treba jo bo primerjati s Sketovo in Žiškovo Rco. **PečZala** je izšla kot knjiga 1935, je že »farna igra pod milim nebom. Prvi so jo igrali igralci v Laporju, kjer je sploh začetek farnih iger: **Izgubljeni sin**, 1934.« (Čigav? Drabosnjakov?)

»Ker je **Miklova Zala** pokazala, da živi v fari pravi duh skupnostnega dela in ker je fara močno stanovsko organizirana in vzgojena« (stanovsko pomeni po stanovih, kar sodi v Refe, v vračanje Dbe kot stanovske, tudi v Fz korporativizem), »se je v navdušenju za farno igranje za novo leto vršil farni zbor, ki se ga je udeležilo v delavnik okroglo sto igralcev, iz katerih so si izvolili 20-članski odbor.« Podatki kažejo, kako močno-dinamično se je organiziralo De Katž v drugi polovici 30-let kot usmerjeno Gibanje; mnogo močnejše je bilo od Legibanja. Kam je šla 1941 ta energija? Farni igralci v Nemvojsko? Če ne tja ali po dopustih doma pa v Prte?

»Ne dvomim, da bodo benediški farni igralci prav doumeli duha in smisel farne igre in notranje v medsebojni ljubezni resnično doživeli skupno, občestveno delo.« Ker se je KČ 1941 pasivizirala, je pripravljeno, nakopičeno energijo in usmeritev k občestvenemu Gibanju prevzela iz rok KČe njena

tekmica Ptja; MV-SKC ni ustvarjala več farnih iger, niti v fazi Dmba ne, medtem ko se je na strani Prtov njihov teater mitingov razcvetel. Peč in KC iz 30-let sta postavljala temelje, seveda v okviru svojega VISa: namen farnih iger je, »da bi se zbrala ena fara kot družina okrog farne cerkve, svoje matere, in župnika, svojega očeta.« Ta stavek je tiskan razprto, za tako važnega ga ima Peč. OF-Ptja sta MV-II faro razširili na celotno SNL, zbrala ljudi okrog Matere Ptje in Očeta Politkomisarja; MVDeKC tega ni storila; niti ni preveč poskušala. Kot da ni verjela v energije svojega občestva, kot da je dvomila vase, bila od znotraj – zaradi sodelovanja z Nemokupatorjem – zavrtja; Peč v nji ni več sodeloval, vsaj v Slji ne. Je pa Ptja skrivala svoj FP in PS regres pod emancipacijsko propagando aktiviranja celotnega SNLa, tudi ali celo predvsem v Vojduhu. Historični subjekt je postal SNL, s pomočjo Of-Ptje. To je jasno razvidno iz NOBD, iz **Rojstva. Razcev** itn.

Refe je vidna na več ravneh: »Igrski vodja je to, kar starešina v pravi ljudski svatbi.« Tako se Katigra utemelji v FolkLjudTradi. Namen pa je: »Treba je to sodelovanje doseči po šolanju vse fare, ki ga vrše posebni igralci – posebej izučeni, navdihnjeni, pobožni, sposobni, goreči – »v domačem krogu, v okolici, ki jih pri delu obdaja, tj. igralci morajo za igro živeti, kjer so in karkoli delajo – vedno morajo biti apostoli farne zavednosti in naše potrebe po farni skupnosti.« Totale Mobilmachung, ki pa jo je 41 prevzela Ptja in jo po svoje preoblikovala. Iz Pečevega Kfza v KaKijev Lfz. »Vsak faran mora vedeti, da gre igro igrati in ne gledati!« Daljni odmev tega je Rožančeva **Greda** kot izvajanje programa Odra 57; vendar s spremenjeno vsebino: **Greda** je bila poziv na Dia, k vsesplošni diskusiji o vsem, tudi o najbolj bistvenem v SDBi; to je bil predvsem moj program: razviti ARF (in AK) zato, da bi vsakdo mogel začeti postajati SAPO. Cilj je ravno nasproten cilju Ptje in KCe; ti dve sta ustanavljali in amalgamirali koinonijo, jaz (MGG, tako sem mislil tedaj) razvito SAPO. Koinonija izvaja in veruje, SAPO misli in problematizira. Danes gledam nazaj, na čas izpred štirih in več desetletij kot na svoj mladostni zagon, kot na vero v ljudi, da bi lahko že kar postajali SAPO. Od srede 60-let naprej se je ta možni proces Nasta SAPO ustavil, a ne le – niti ne predvsem – zaradi terorja Ptje, ampak zaradi prehoda mladine v PMLD-RMgo (Lud); v tej pa je središčni lik MasČl kot tržnik. Ne ARF, ampak tekma. Ne RazReše, ampak menjava blaga in znakov. Živeti je začelo pomeniti uveljavljati se, vsak kot Psk, kot AgrEkzPld. Nič takšnega, kar je bilo še cilj KCe, Ptje in MGGe, te seveda na bistveno Dgčen način: »Igra, ki jo pripravljate, mora biti valovanje v fari, ki teče od župnika, vodje, preko igralcev in prodre v vsako hišo«, v kapilare Dbe in duševnosti. PoV so se začele obnavljati velike predstave, a kot showi, imidž, Zunforma, Gled videza in Est leska, MasEstsa, a brez Idej (Kfza in StlKoma), delalo jih je več režiserjev, Petan, Gombač, Šedlbauer itn. Postajale so ravno to, kar Peč odsvetuje in celo prepoveduje, da bi bile farne igre: le Gled, le Sim. Pač Dv arhemodel.

Namen Peča je Kfz angažiranje vsakogar v Db-AVSi za Pracilj: »Tako bo v manjši fari skoro v vsaki hiši po en igralec, ker v farni igri ni 'naših' in 'nasprotnih', ampak smo vsi eno v ljubezni.« Tu se posebej nazorno vidi, kaj je ta enost v ljezni: sopripadnost NSSi; biti ud integralnega Nedeljivega NarKat telesa, kar je konec 80-let obujala SH in celotno DSD gibanje kot Ideola Narojenosti; kot obnova – vsaj tendence – (K)fza. »Vse družine bodo čutile trpljenje, ki ga bodo morali prenesti igralci«; bolje: prizadevanje, napor,

odrekanje Užom nizkega tipa, tistim, ki jih je že tedaj spodbujal Lib, glej **Zlato tele**, v LDPM pa so postali ne le glavni, ampak skoraj edini, obvezna Vrta za vse, pač novi kolektivizem. Za KC in Ptjo je odločalo »gledišče vzgajanja celotne fare« oz. krajevne skupnosti, kakršna nastaja že MV-II na osvobojenem ozemlju, glej Kocbekov **Večer pod Hmeljnikom** in mojo ES analizo te NOBD v knjigi **NSS(L)**. Namen obeh Fzov, Defza in Iefza, tudi tistega iz 90 (STH in NoRe): doseči »nedeljeno in nerazprto« občestvo. To je pomen-namen Sprave v STH duhu.

Pomembno je režijsko navodilo: Glede »obleke in ostale zunanosti: anahronizmi so za izvedbo te igre naravnost bistveno potrebni.« Načrten odmik od RealD. »Mi vendar nočemo ljudi zgodovine učiti«, še manj Zgo preučevati – RazReše – , »nam gre le za misel«, ki je že dana od boga enkrat za vselej, za »idejo, prepričanje.« Tu sta si KC in Ptja Id: MimDč. »Ker naše igranje ni realistično«, RealD ne zaznava Duha, ki je zadaj za Empatvarnostjo, »ne čutimo nobene potrebe, da bi strastno zapadli v kak historizem.« Tudi Ptja tega ni hotela, vendar je pristajala na RealD; njena Krita, namenjena KCi, je izhajala s stališča RealDbZge zoper VeVrte, ki so za Ptjo Katdogme, s tem IdeolKonstrukti. Ptja je vsaj deloma vendarle izhajala iz RLHa, torej iz RealD. Bistvena RPP je za KC zmerom – Strno – ista-Id; zato so anahronizmi le Zun znaki. Zato »celo s topiči streljajte, ko bo Metod prišel – iz veselja, ljubezni, navdušenja«, to so resnične Vrte, čeprav topov v 9-Stolu še niso poznali.

Peč povzame tudi Ideoltendenco-sporočilo drame: »nasprotje: pravi kristjani – kristjani na ime in pogani; mi-tujci.« Gre za »spojitev obeh tendenc«, kakor sem ES analiziral **Pasta** v pričujoči razpravi. »Smo tem bolj narodni, čim bolj smo krščanski.« KatNcl prehaja v Kfz. Nar je res iz Empatčasa, a ravno Krš ga dvigne v nadčasovnost. »Ideja živi v času, ki je sam za sebe mrtev. Ne umiramo s časom, ampak z idejo živimo.« Težava PMLDbe je tudi v tem, da priznava le Zeitgeist, s tem umiranje; Idej zanjo ni več, s tem nobene nadčasovnosti. Zoper S se bori RMg le s stopnjevanjem AgrEkzIde, tj. Ža kot takšnega; Ža brez ideje-alibija. Oz. alibiji so zmerom potrebni, a so vidni kot maske: NA Pvt Rlge kot samoPrikr v nišah. Ljudje-podgane.

AnNemtendencia je jasna: »Bizanc je bil daleč in malo nevaren v primerjavi z Nemci.« Tako misli Peč še 1936-leta. Je zoper takšne Kane, ki so »le eksponenti nemških oblasti, ki hlepe v prenapetem nacionalizmu po slovenski zemlji.« Peč se ni motil, leto 1941 je njegovo sodbo potrdilo. »Nemci se trudijo le za cerkveno organizacijo, ki bi jim najboljše služila kot mreža ribolovcu za profitarne cilje. Ciril in Metod oznanjata osebnega Boga«, kar pomeni: »v ljudski govorici ga opevata in ustvarjata tako versko slovansko občino, ki je Nemci ne bi nikdar resnično duhovno poglobili.« Oseba je pri Peču razumljena zelo omejeno, zoženo oz. kljub vsemu kolektivistično (Kfz). EkP moment je le v Trpu, ki je osebno: »Smisel trpljenja je najgloblji življenjski misterij naše sv. vere.« To Trp sicer je Per (EkP), pa vendar ne dovolj, ker ni vezano na SAPO, ampak na Posn vzora (JKra).

Zadnji nasvet: »Igralce ujemite v globine takih misli, da bodo zaživel v resničnosti, kako je naša kri prepojena z duhom križa – skoz stoletja, zdaj in v dneve, ki se svitajo.« Tu se je Peč najbolj zmotil. 1941 oz. 1945 so bili dnevi svitanja za LeSNL, za **Rojstvo** SNLa zunaj KCe. Platforma, ki jo predlaga, je bila 45 premagana: »Pokažite na to resničnost v celoti danes, ko se glasniki nekrščanski med nami z židi bratijo« (neKršglasniki ne morejo biti NczNemci, ti

so najbolj Ansemitski; lahko so le Komsti). Še mnogo tega jim povejte, da bodo zakrvavela srca, da bo vstala kri.« Res je vstala, a v Bm-DŽV konfliktu EDčev. V tej točki je bila Pečeva vizija najbolj napačna.

2004

ZMAGA V DUHU IN ZGODOVINI (ob Sardenkovih **Slovanskih apostolih**)

1

Natančno četrto Stola po Krekovi inovativni drami na temo CiMeta napiše Alojzij Merhar s psevdonimom Silvin Sardenko dramo, naslovljeno **Slovanska apostola**, izide 1910; skrajšano **Sast(ol)a**. Podnaslov: »Zgodovinska drama v petih dejanjih«; s tem je Sard poudaril premik od Kreka. Krek poda okvir, drama je Verleolalegorija, **Sasta** postavita Stbrata v DbZgo, ju empirizirata; tega vidika se držijo tudi nadaljnji dramatiké teme, Pe(tanči)č, Turn(šek), Art(ač), ki jih obravnavam kot eno linijo-sklop, a tudi Cajnkar in Rehar, ki ju bom obravnaval posebej. Ker so vsi več ali manj odvisni od Znstrokovnih preučevanj motiva, se marsikaj v dramah ponavlja. To velja že za duo **Sasta-Pasta**.

Omenjene drame so tudi predvsem AgitProp značaja, napisane v namen ali slavljenja Stbratov, ali podajanja njunega Verprograma, ki naj bi bila Prausmeritev tudi DaKCe. Peč skuša oblikovati tudi Notprobleme nastopajočih, drama izrazito Ponot, vendar je tudi ta Ponot v službi nauka in misijonskega apostolata, ki se mu reče pokršt. Ne gre le za pokršt ljudi, ki so bili pred nastopom CiMeta Pogi, kot v Krekovi **CMSlavZ**, ali napol Pogi, Slavi kot NL, v katerih sta se mešala Pog in Krš, v **Sastih** in **Pastih**; gre tudi za navidez že povsem pokršt Slave v letih 1910 in 1936, ki so se v zadnjem Stolu ali dveh odvrnili od KCe, sprejeli RLH VIS, zdaj pa jih je treba v gibanju Refe vrniti k Prisoovam Krša. V tem pomenu bi lahko DSKC tudi danes, 2004, proizvedla kako dramo o **CiMetu**, če bi imela več pismenih sodelavcev. Zakaj je ne napiše Reb(ula)? Ta se je bolj posvetil Slomu. SPED bolj Baragi (Jel v **Eno samó** in v **Simfoniji**); če bi bil Simč(ič) nekoliko marljivejši, bi zlahka naštalcal Rco teme CiMet, kot je sredi 90-let dramico **Leto nič, dan potem**. Ni je napisal, ker po 90 v SKC motiv CiMet ni kuranten; Jugovzhod je še zmerom tako slaba izkušnja, da mnogo bolj privlačuje severozahod, Breže ali **BS**. Leta 1910 je bilo še ravno obratno; odtod še en podnaslov **Sastov**: »Ob 1025-letnici Metodove smrti (885-1910)«. Slavilno-spominski vidik velja še za Artača in **BIVz**; ta drama je izšla ob 1100-letnici Metodove smrti, 1985. **Saste** je izdalo »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«, ustanova, ki že z imenom dokazuje, da je šlo okrog 1910 za pravo ciril-metodijsko gibanje na Slskem. Seveda v okviru KCe. Založba knjige je Katoliška bukvarna, založnica tega močnega preroda KatD(ramatike) v prvem desetletju 20-Stola oz. po zmagi na volitvah 1908.

Ker imata **Sasta** in **Pasta** toliko podobnosti – tudi zato sem izbral tako sorodni kratici – , sem se odločil, da bom **Saste**, čeprav so bili napisani prej,

obravnaval krajše kot **Paste**, le kot uvod v PečD. **Sasti** so v primerjavi s **Pasti** Zun, pusti, sicer bolj gladki, a tako Konv, da res ne očarajo, medtem ko piše Peč sicer bolj nasilen, manj blagoglasen, bolj vsiljiv jezik, a je v drami bistveno več zanosa, poslanstva, duha v tem pomenu, da skuša Peč poglobiti Notspore nekaterih likov samih v sebi, dati Žu v drami zagon, okrepiti strasti, Sš, zavist, besnost, zlo, pripravljenost na žrtve, vero ipd. Sard vse to nakaže, a je zelo zadržan. Peč nadaljuje strastnega in silovitega Kreka v zanosu pokrsta, združuje Krekovo in Sardovo dramo, Duhzanos in Zgokvir. **Saste** jemljem kot scenarij za – razvitejšo – **Paste**.

Od vseh obravnavanih dram oz. če upoštevam še Turnovi **Zvezdi**, ima ta daleč največ nedramskega, neUmet dodatka; mnogo desetih strani dolgo strokovno razlago življenjepisa CiMeta; kar je tudi v skladu z naravo te drame, zajeti skuša vse postaje in scene njune Pokrst poti in TaDbZge. Krek shaja še brez razlag, Sard in Peč pa čutita potrebo, da drami podpreta z IdeoVer vidikom. Sard je napisal drami **Predgovor**, na koncu pa objavil celo 3 uglasbene pesmi, note zanje, dve Premrlovi, tretja je cerkvenoslovanski koral. Drama jima ne zadošča kot takšna. Naj navedem in komentiram nekaj poudarkov iz **Predgovora**, skrajšano **Pegra**.

Prva poteza CiMeta je, kot že za Kreka, Ideaca; Snik je proizvod Ideace. Ni predmet RealD analize, Isa resnice, ki je HKD; nasprotno, Snik je Monpopoln lik, odsev boga. »Cirilova modrost je slovela po vsem grškem cesarstvu, splošno so ga imenovali filozofa-modrijana; slovel je pa tudi po svoji ponižnosti in nedolžnosti, bil je pravi angel v človeškem telesu.« Treba je dokazati, da je KC bogovo telo, kot božja tudi sama popolna, vsaj v točkah Snikov in Snic.

To je MorVerDuhvidik; drugi je DbZg vidik. »Panonija je obsegala sedanjo zahodno Ogrsko in Vzhodno Štajersko; na vzhodu je segala do Donave, na severu do reke Rabe, na jugu pa do Drave (sedanji Ptuj je bil v Panoniji).« Ta del Panonije – Štajerska pri Ptujju – je prostor dogajanja več SD na sorodno temo; že fRemca **Sama**, Cajnkarjeve **PetTrage**, tudi **Pastov**. Ta ZahPan(onij)a meji na Moravsko in na Ka(ranta)nijo ali vsaj skoraj. Tako dobimo tri Slav dežele, ki so za ta čas, od kralja Sama oz. tako rekoč že od naselitve Slavov pa do 9-10 Stola, pomembne. Iz njih bi mogla nastati močna SlavDž kot predhodnica DaSlje, a ni. Zakaj ni, analizira tudi SD. Manj **Sasta** in **Pasta**, ta dva se omejujeta na obdobje do Metodove Si, enako **BIVz**, Turn in Cajn skušata gledati dlje. Konec te tvorbe podaja Rehar v **PanTr(ag)i**. Kontinuiteto Slavmisli in SlavDž Trade podaja Brenk v **Poslednjem ustoličenju**, konec in – seveda le fiktivno-pravljični – vrh pa Jel v **Vstu**, v ponovni osvojitvi – osvoboditvi – Gospe Svete po II. SvetV.

Sard sam tolmači sporočilo svoje drame, posebno 4. in 5. dejanje: Zli carigrajski patriarh Focij »se je ločil od prave Cerkve«, ki je KC, »in za seboj potegnil tudi Bolgare. Bolgarska država je segala skoraj do panonske meje«, do Slcev. »Zato so bili tudi Panonci v nevarnosti, pred razkolom. Umevno je torej, da je sv. Ciril na smrtni postelji tako goreče molil, naj bi **Bog Slovane vtrdil v pravi veri in vse** (posebno Bolgare in Grke) **zedinil s pravo Cerkvijo**. To je duhovna oporoka sv. Cirila, ki jo je zapustil svojemu bratu, ta pa svojim učencem. V tej misli je najbolj izražen katoliški in apostolski duh sv. Cirila in Metoda, ki sta želela, da bi vsi Slovani vedno ostali zvesti pravi veri in cerkvi

Kristusovi...V tem duhu je spisana naša igra.« V duhu propagande za PraVer (pravovernost) e(di)ne KCe.

Sasta se dogajata 868 in 869 v Trnovem vrhu na meji Panonije, v Trudopolkovem grad(išč)u in pred njim. Trudopolk je »Kocela kneza vojskovodja«. (Sard piše Kocel.) Trudopolk je model za Pečevega Vojeslava (Volava), le da je ta bolj izdelan. Tudi Volavovo gradišče oz. **Pasta** se nahajata skoraj na istem mestu, v bližini Ptuja; sem preseli iz Moravske in Blatograda topos tudi Cajn v **PetTri**. Sard in Peč imata Trnov vrh še za obrobno točko, Cajn povzdigne Ptuj oz. ta del Slje v središče sveta, vsaj Evre – vez med Bizancem in Rimom, kot rešilno točko-topos. **PetTra** je že nasledek pridobljene samozavesti Slcev z zmago nad Nemlti v II. SvetV. Slci že neuhajemo biti ubog NL, kar s(m)o še za Sarda in Peča, za Sarda še bolj. Linija emancipacije-suverenizacije SNLa je jasna. 1885 Slcev sploh še ni, le InfSlavi, **CMSlavZ**; v **Sastih** in **Pastih** se že diferencirajo kot Raz Dže, Moravska, Panonija, v **PetTri** postane Dž s Ptujem kot središčem središče sveta.

Zanos-samozavest izhaja iz samozavesti Titove Juge; **PetTra** je izšla 1954. Cajn je aktiven udeleženelec – Prt in Polik, s tem državnik – zmagovite Dže, ki teži k vodstvu sveta, Tito kot soustanovitelj Neuvrščenih itn. Tudi **Sasta** je treba gledati v tej RP oz. vzdigujoči se liniji. Cajnkarjeva drama je na eni ravni sicer res Traga, konec SlavPanonije, a se ideja obudi in bi mogla – bo morala – zmagati v Prihi. Cajn v TitoJugi ne vidi bistvene ovire za to zamisel, medtem ko vidi Jel v SPED **Vstu** Titovo Jugo kot najhujšo oviro, kot leglo peklenkega zla, kot Rdečo zver-hudiča. Ista ali sorodna tema ima lahko kar se da Raz, celo nasprotno razlage – in Vojprakse. Cajn MV-II deluje kot Elko (**ZaSvo**), Jel kot Jelko (**GiM**; Jeločnika se da zmerom brati kot Jelka-Gabrijela, Cajnkarja kot Elka-Mihaela. MV-II sta EDčpar. Desetletje kasneje, v **PetTri**, Cajn že izstopa iz EDčMimDč para, dela-iznajdeva sintezo KCe in NOBdrže. Tudi s pomočjo drame **Zvestoba**, izdane 1954, kjer RR NOBD-linijo. **Opra** ostaja z **Vstom**, dramati sta iz 1950-51, v EDč razmerju, **ZaSvo** z **Napadom**, 1946-49, **PetTra** pa izstopa iz tega EDč razmerja. Tu pa se CajnD tako rekoč konča; zadnja njegova drama je **Drugače, kakor je bilo zasnovano**, 1957. Sredi 50-let res prodre SD, ki je Dgčna, kakor sta jo zasnovali KC in Ptja; prodre SeH oz. Gene Torka, Zupana ipd. Zupan z **AlekPR** 1954 popolnoma preokrene usmeritev.

2

V **CMSlavZ** so Slavi še Infmasa, dobri Pogi, ki jih lahko bog oz. njegovi učenci rešijo, jih celo RR v zglodno NL. Slavi so tam tako Inf-nedoločni, da lahko iz njih sledi vse; in je vse tudi sledilo, do noro krvave Ver in Nclvojne med 1991 in 95 v BiH in na Hrvaškem med Srbi (»fotijevci«-razkolniki, OrtC), Hrti (RimKC à la Bavarci-Nemci iz 9-Stola) in Musli, ki v 9-Stolu že ogrožajo Bizanc, Ciril z njimi disputira marsikje, tudi pri Hazarih. PraVerSlavi smo le mi, Slci, ki smo s Hrti enako v sporu, kot so bili z Bavarci v sporu naši predniki v Panoniji in na Moravskem; Bavarci so kneza obeh držav, Rast(islav)a in Koclja, ujeli, mučili, zaprli, ubili. Kot bi DaHrti Slske Polike, če bi le mogli; so že napovedovali agresijo na Sljo s topnjačo dr. Franjo Zvonimir. Tega spora s Hrti

nobena od CiMetD še ne predvideva. A je kot Pot v njih, ker je Slav Br, Br pa je Strno že vnaprej tudi Bm.

Sard poda Bm že v prvem nastopu Trudopolka (Truka). V samogovoru informira bravce, kaj se je zgodilo v nedavni Preti: Bm med Moravci in Panonci: »Sedem let je preteklo«, 861, »odkar so nam Moravci ubili kneza Pribina.« Slav Slava: (J)Elko, **GiM**, Kostja in Vanja, **ŠpK**, Polinejk in Eteokles, **JAnt**. Iz EDč-Bm sledi jeza – užaljenost, prizadetost, ranjenost – dedičev umorjenega; Truk sanja o Mašču, naravno; Truk je še Pog: »A duh maščevalni še kipi v mojem spominu, kakor da je od tega minilo komaj sedem dni.« Analogno: ker so Prti kot zmagovalci po 1945 ubili Vodjo Dmba, generala Rupnika, in nekaj podVodljev Dmba, šefa PP Hacina, podpolkovnika Peterlina, že prej bana Natlačena in klerika Ehra, poji preostale Dmbce strast Sša in Mašča; kot RPP ta strast motivira Junaka v **Vstu**, da zmaga, da pripomore kralju Matjažu k VoMu.

Trukova težava je, da je že star in da si ne zaupa; ni več nekdanja MonVelOs. »Venem star in izmučen do smrti. Samo še ta pest (stisne prste desne roke) je krčevita in krepka. Ali ta pest, vem, ne doseže nikoli Rastislava, ubijavca našega kneza.« Rasto je v **Sastih** – vsaj s stališča Truka – prikazan Neg, povsem Dgč kot v **BIVz**. Vsaka drama podčrtuje svoje in posebne poteze, vidike. Truk bi rad ubijal, a – ve, da – ne more. Obupuje, melanholičen: »Stara panonska slava ne vstane več.« Dž je v zatonu. Trukova Traga pa je še posebej v tem, da ima sinova, ki ju ne ceni. Na koncu drame se bo Truk spreobrnil h Kršu, kot Volav v **Pastih**, spreobrnil ga bo sin Budislav, PriKan, kot bo Volava sin Gojmir. A zdaj tega še ne ve: Budislava (Busa) isti s sinom Branislavom (Brasom), ki ostane Neg do kraja drame. Bus je-bo učenec CiMeta, Bras zaveznik NemKČe. Truk je vmes, na poti v OIS. (Tak bi bil tudi jaz 2004, če ne bi ohranjal vere v (po)ls Dti, PriSo z Alo in Ajdo v krogu par otrok-Prilov, Ake, Aleša, D(ovj)aka, Kmecla, Mucka... Najdem se tudi v Truku – in Volavu – , ga (ju) Ponot, a rešujem se ne s pristankom na vero-držo kakega od sinov, ampak z najdevanjem tretje – Dg – drže, onkraj danih. Truk ne; spreobrne se k danemu Kršu, h Kršu kot PraVerdrži-smeri – celo instituciji – SlavRimKČe. Jaz iščem in vztrajam pri Isu Dti, Sard-Peč sta goreča uda RimKČe Slavsmeri, njuna apologeta, aktivista, ideologa, borca. Sta kot Župnik v **MešMateri**, ki je pripravljen biti Križan iz **Zasada**. Grozdè in Ehr sta to postala namesto njiju. Ali Strle in Lenič. Ali Sodja in škofa Vovk in Pogačnik.)

Ena od osti Sardove drame je Krita Bmi; zato apologija Stbratov kot vzora Bra. Drama se konča s triumfom dveh Eno(tno)sti: Narne in cerkvene. To je isti cilj, ki ga imajo Krek, Peč, Turn in Artač, nazadnje kot vrh in sinteza vseh tudi Cajn. Not rast likov drame gre od Pog SZSL, ki je SV za NSS, ta pa je le delna, le en SlavNar (Panonci) zoper drugega (Moravce) in vice versa, k velikemu SlavNaru, ki zajema vse posebne Nare kot ude Enega Nedeljivega Telesa. Torej sloga-sprava-sinteza. Najbolj vizionarsko je to zamisel-cilj razvil – kot Svetkonceptijo – Cajn. Spreobrnjeni – pokrst – Truk se odreče svoji delni AgrEkzKldi (in PlDi), ker postane del vesoljne, ta pa se kot KC ne razume kot AgrEkzld, ampak kot misijonsko apostolska evangelizacija sveta, kot naloga, ki jo je KČi naložil sam bog. Gre za osvajanje duš, ki pomeni trganje le-teh iz krempljev hudiča. Gre le za razširjanje blagovesti, ki bo ves planet RR v Enost in prinesla Vemir. Sard (in ostali) ne morejo pristati na spoznanje, da ravno takšno njihovo razmišljanje vodi v EDč-Bm-DžV, ker pač analogno oz. Id

razmišljajo vsi tekmeči. NDM. MV-II se Voj – na S do izkoreninjenja – spopadeta dve analogni zasnovi-akciji: KC in KomPtja. Leta 1990 Ptja odpade, KC se obnovi, kakršna je bila za Kreka in Sarda; do €Dč smodela ne pride, ker se Ptja RR v Lib, ki je Ideola Dv arhemodela. NDM. Daneoultrale pa skuša zavrniti Lib in regredirati k nekdanji Ptji; tako bi se Slci spet znašli v Bmmodelu Moravci-Panonci, beli-rdeči. ČB model.

Ta model zagovarja tudi pevec Sebidrag, Sard opozarja na njegovo naravo že s priimkom-imenom: drag je le sebi, ne vidi čezse kot čez del(nost), ne vidi celote. Zato prepeva Vojakijsko – Mašč oznanjajočo – pesem: »O, Moravska zemlja bridka,/ glej, viharji vstanejo,/ kakor gnezdo iznad bora,/ tvoja sela zmanejo.« Artač naredi za topos **BIVz** Moravsko, Rast(islav)a, ki je za Truka ZČ; Artač pokaže, da se je znašla Moravska v istem kot Pa(no)nija: ogrožajo jo Nemci, ne Pan(on)ci. Cilj-načrt vseh teh dram, pa naj imajo za izhodišče Moravsko ali Panijo, je isti: vse te dežele (+ Kanijo) med sabo povezati in po€not(iti). To je bila tudi zamisel KomPtje 1941; njena realizacija TitovaJuga. Medtem ko sta se Tudjmanova Hrška in Miloševićeva Srbija vrnila k Sebidragovi pesmi; danes jo prepeva po Hrškem ljudpevec – popshowman – Thompson. Poje jo, kot jo je že Sebidrag: »Vse ptice po Panoniji« – po Hrški in BiH – »naučim to pesem peti«, o klanju Srbov. »Pele jo bodo vsemu panonskemu ljudstvu, a knezu Kocelu jo pojde pet Sebidrag sam.« Hvalabogu, pravi Sard, da sta Koclja prepričala Stbrata v povsem Dgč zamisel. Onadva sta rešila Slave pred medsebojno likvidacijo.

Posebej Simb je prizor, v katerem prinese Trukov oproda Krepek Truku Pribinov meč; pošilja mu ga Koclju. »Pribinu so ga vzeli Moravci, ko so Pribina ubili.« Rasto je vrnil meč Koclju, s čimer že dokazuje svojo – vsaj pripravljenost na – Not spremembo: od Poga h PriKanu. Meč je ZnaSi za nekdanja »velika dejanja«, seveda Vojdejanja, ki so zmage nad Šzom. Sard opozarja na nevarnost omejenega, lokalnega Ncl; KC se ga je kot vesoljna zavedala bolje od Libcev, a mu je polagoma popuščala tudi sama; če mu ne bi, bi jo Libci izrinili iz Pole kot Vodljo (S)Nara (HršNara itn.). 19-Stol in prva polovica 20-Stola (na Balkanu še vse do konca Stola) sta doba Ncl; kdor ga ni upošteval, je izgubil vpliv na ljudi in DbZgo. Da bi Mrk v Slji uspel, se je moral MV-II vezati na RadNcl, a širšega tipa, na vse Slave in na bazo Anfza; s tem se je povezal z JugoNari in z Rusi, Čehi, Poljaki, Bolgari. Zmagal je, ker je postal Lfz, sinteza ali Inf med Mrkom in Ncl-fzom. NDM. Ta smer je vsebovana že v **CMSlavZ**; tudi v dramah od **Sastov** do **Zvezd** in **BIVz** kot Pot. Lahko se obrne v DFz, (tj. Defz in Kfz) lahko v LFz (in LRevo). Turn na eno, Cajn na drugo stran, eden k Dmb in nato v SPE, drugi v Prte; SPED in NOBD. KC je po veličini analogon Ptje, ki je enako vesoljna, interNac ali celo nadNac. Cajn je imel v **PetTri** celo – fantazmatično – zamisel, da bi združil De in Le, KC in Ptjo. Ta sinteza-blok pa bi trčil na Svetravni na blok Musla oz. – Dgč ustrojen – na Lib kot KplSvettrg.

Obe Tradi, ki ju iščeta in oblikujeta oba tabora na Slskem od srede 19-Stola naprej, temeljita na velikih dejanjih, vsaka nekoliko Dgč. Libci na čistem SNclu (S tu pomeni Slav in Slov, seveda pa, če hočete, tudi Smrt), oba **Tuga**, ki je AnKC, Klci pa na CiMetu, ki je platforma zoper lokal(itet)ni Ncl. LibNcl vdre tudi v SoD, glej Kristanovo **Ljubo**, 1906, Klz se odpre celo Pogou (s tem Ncllibu), glej **Valuka**; že pred I. SvetV se tako srečajo in povežejo vse Siske Polopcije. UltraDeMV opcija preide v **Vstu** v ultraNcl, v SNcz, enako Prtdrža

Cajnkarka v **ZaSvo**; hujšega SNcl, kot je v **ZaSvi**, NOBD ne pozna. Je pa seveda AnNemltNcl. Le na ta način se more pripravljati leto 1991 kot skupna platforma vseh Slcev s konsenzualno odločitvijo za SNDžo, celo za obrambni NOB zoper Jugosrbe. Vrta eno(tno)sti, ki jo zagovarja KC od Kreka prek Sarda do Artača, se 91 pokaže kot eno(tno)st Slcev in Slova zoper napadavce-osvajavce Srbe, kar vrne položaj v **Saste**: k Truku, v SV Panije zoper Moravsko, če smem ta hip Moravce imeti za JugoSrbe iz 1991. Odpravljena pa je znotraj-Slska neenotnost, ki je MV-II vodila v DžV med Prti in Dmbci, med **Vst** in **ZaSvo**.

Notrazcep se oglašča šele po 91, najprej v akciji DSD, ki ne prenese, da je bila izrinjena z oblasti, danes pa z akcijo DSL, ki ji Kpl ne ustreza. DSL – najbolj stranka ZLSD – naseda provokatorjem, ki vodijo ti. Izbrisance (ne le lumTodorović – lumTić, vse bolj prihaja v ospredje bivši general Aksentijević – to so Srbi, ki se skušajo Mašč za poraz 91, Slce spreti med sabo, Sljo osrati v interNacokviru, jo Not razkrojiti – Tip peta kolona.) Upajmo, da je ta SZSL akcija DSL enako le SimDv tipa kot na nasprotni strani akcija DSD; da gre v obeh primerih za psihonevrotske pojave zaostalih, ki se ne morejo prilagoditi dejanskemu – in edinemu, zmagovitemu – univerzalizmu-vesoljnosti naše dobe: Kplglobalizmu. Zaradi slabe vesti in nesposobnosti primerno razložiti položaj regredirajo k terjatvi po Eti, si izposojajo alibije in maske; a upajmo, da ostaja vse v okviru marionetnega Gleda, tj. Kpltrga, ki potrebuje za razširitev Uža celó Eto in vrnitev Ideol, samo da bi bil teater pitoresken. Njegovo fiktivnost je File uprizoril že vnaprej, glej **Psiho**. FiLD izpričuje – trdo, kruto, grdo – resnico Kpltrga in RLHa v fazi PMLD, kritiki DaSDbe (od Počkove do MatŽupa in Möda, od **Alise** do **Pianista** in **Podna**) pa skušajo vzpostaviti fiktivne točke PsEte kot Poz zavest SHKI grupe nad banalno stvarnostjo.

Sard odklanja dve zanj napačni drži: v Truku (in Krepku) boj enega SlavNara zoper drugega, boj, ki izhaja iz Pogizhodišča in pomeni vojno PogRIge zoper KatRIgo; v Trukovem sinu Branislavu (Brasu) pa boj ene ZunKC (nemško-bavarske) zoper CiMeta, v katerih pa vidi Bras le še eno ZunKC; iz nje nastaja – skoz Fotija – cerkveni razkol oz. ProtC. Bras (in Bavarci) ne pozna razlike med CiMetom in Fotijem. Za Sarda sta CiMet sinteza KCe in Nara (Narov), ker je PriPraKC, ki je papeško-rimska, ne pa bavarsko-nemška, prežeta s pravim poslušom za Nare, še več: pravi Nari so Slavi, ne Nemci. Nemci so TrgNar, že vnaprej Kpl, sodelujejo z Judi, so Notlzdi KCe; šele Slavi so PraČloštvo. Sard ne opazi, da razmišlja tudi sam etnocentrično – NclGent – , ker ima le Slave za prave. Sard pripisuje Prasintezo drugemu Trukovemu sinu, Budislavu (Busu). Torej: PraKC s PraNarom, ne pa PsKC (nemška) zoper OrtC in zoper PraKC (CiMetovo); in ne PogNar zoper drug PogNar, zoper Nemce in zoper CiMeta. Več Rc, a le ena je prava. V tem pomenu so tudi drame o CiMetu diferenciacija Infe, kot takšne pa analiza. AnIn jo mora razumeti in povezati z analizami ostalih PSt-dram, tudi **Tugov** in RB Trade, **Punte** (**Zorana**, **Lova**).

Bras zato odklanja vojno Pancev zoper Mor(av)ce, ker je »naša cerkev v nevarnosti, domovina razdvojena«. Navidez primerna misel, a za njo se skriva kriv račun. Navidez je prav, ko Bras ugotavlja: »Brat proti bratu. To je naše staro prokletstvo.« Brasa Bm odbija, ker se v razmerah DžV ne da trgovati; Bras je predhodnik Kpla, računa, Utinteresa; nima visokih Idej, ne Ncl, ne PriKata. Krepk pa stoji na poziciji GentTrade, ki je PogNcl: »Gre za sveto

stvar.« Ststvar – ali NSS – je ena osrednjih Vrt v SD-SIZi; tudi trajen predmet moje Krite.

Sard nazorno kaže, kako PogTrukova ozka Ncl drža vodi v Bm; Truk razdedini sina Brasa, prvorojenca, ker je ta prešel od Poga h Kršu. Bras skuša obrniti očetov srd zoper brata Busa; ni zoper SŠ, le da je uperjeno zoper primeren cilj, zoper CiMeta: »Tujci od Carigrada hodijo in uče po Panoniji. Solnograški škof Adalvin« (Sard piše v in ne w kot Artač) »je v skrbeh za svoje duhovnike, ki izgubljajo svoj vpliv.« Za to – mu – gre: za vpliv in oblast. »Dvakrat je že obiskal Panonijo«, namreč Adalvin, »da jo očisti« (čiščenje-purizem vodi v rasizem in Fz) »pred carigrajskimi pritepenci. In s tem se družijo tvoj sin Budislav.« Hujska-spletkari zoper brata; Bm.

Od Koclja je dobil Truk v dar tudi strelico kot »drag spomin na Pribino«; dal naj bi jo Brasu. »A nisi vreden«, pravi oče sinu, »da bi jo nosil drugače, kakor zabodeno v svojem srcu.« Sinomor. Sard trdi, da Pog – in PsKrš – vodita nujno v Raz oblike Bmi. Kar tudi drži. Le da vodi v Bm tudi Kat: KC zoper Muslo; glej **TKriž**. Zgodbo o džamiji v Lji je treba gledati tudi s te plati: DSKC – ne le Rodeur – nadaljuje SV zoper Musle (v primeru Izbrisancev pa tudi zoper Orte) iz 19-Stola; nadaljuje Iskračevega **Turjaškega** in tisti del **Sastov**, ki kritizira Fotija, tudi **Zvezd**, ki kritizirajo Ortrazkolnike. Propaganda zoper Izbrisane in džamijo je del DSD akcije za NclSljo. S čimer pa ne izgubi pomena opozorilo, da so Izbrisanci peta kolona Srbov in Musli leglo Muslekstremizma-islamizma, s tem oboji moment v bodoči – vrnivši se – DžV na Slskem. Kajti DžV – Bm – se mora vračati, ker je Strni zakon, glej THM-krog. DgAnln (jaz) ni ne na strani Izbrisancev-džamijašev ne na strani njihovih zagovornikov ČIP retorjev oz. neoultrale, a enako ne na strani Janše in Ljideologa Jarca, ki hoče čisto pitno vodo, tj. Slsko vodo, ne zastrupljeno z Muslprimesmi Al Kaide. DgAnln je zunaj vseh treh – napačnih – opcij, torej ne le zunaj Trukove in Brasove, ampak tudi Busove in Sardove. Zato ostaja(m) sam. Moja opcija nima Db zaledja.

Sam – zavestno – tako hočem; ker nočem zaledja ljudi, kakršni so. Polik si tega, kar jaz, ne more privoščiti; odvisen je od ljudi, od volivcev, od oboževavcev, kot poppevec in Gledzvezda, kot Jani Kozlačič in Borivoj Fucaza. V zadnjega pol leta sta me spet snubila dva šefa Le in De opcije zase, za njuni grupi; glej mojo korespondenco. Torej še nekaj veljam v očeh vsaj Vodljev, če ne več ljuda. Jok tovariši, jim pravim. Šelu sem napisal dve dolgi in Tem pismi; žal mi je, da mi nanju ni mogel odgovoriti. Kučanu oz. Kmeclu bom dejal, naj mi postavita nekaj Tem vprašanj, da se bo vedelo, kje sem, zakaj ne morem biti član Foruma 21 ali podobnih organov. Bom osvetlil stvarnost in želje ljudi s stališča Dti. Bosta sploh do konca prebrala, kar bom napisal? Ko sem nekaj sorodnega sestavil o jeziku oz. Slščini in dal Kmeclu, je spravil moj tekst v predal, ne, pod tono premoga; šele pred kakim mesecem dvema ga je potegnil na plan in svetoval PePKu, naj me pobara zanj; zvijon je vedel, da če bo objavljen v Re-2000, bo še bolj Zamol-pokopan kot v vatikanskih arhivih. Re-2000 je postala mesto za odlaganje odvečnega, PePKo pa arhivar vsega, kar kdo smatra za ništrc.

Bras sovraži brata Busa. Bras »(vzame strelico in jo ogleduje.) Namenjena si meni. A jaz bi te namenil bratu.« Klavora Donatu, **Opra**, Luka Erhu, **Člk**. Bras da brata špijonirati oprodi Jelenu. Ta prihaja iz Blatograda, Kocljevega stolnega mesta, in ovaja: Busa »sem videl sredi učencev tujih, domačih in

moravskih.« Pri Koclju se koti PraVera. »Bilo jih je gotovo 50.« To naj bi postala spet škofovska Gimna po 90 za DSKC; pa se je namen posrečil? Kaže, da ne. Da komaj kdo sledi St Justinu in manj svetemu Ogr(in)u. Tudi se ne bo posrečil, če bo DSKC utemeljevala DaSlov na **BSih**, na spokoritvenih vzorcih, na – poglobljanju – zavesti GhKe. Tega DaSlc ne mara; hoče uživati, na pa trpeti. Če bo prišla na volitvah na oblast DSD, se bo razširil krog ZunKanov, Brasovih dedičev, ne pa Klavor in Ehrov, kaj šele Božen in Gojmirjev, **Pasta**, in ne Busov. Še za fanatizem Kfz Klavore je treba imeti neko Not prepričanje in zanos; sama strast Sša, Tip za Jr Drobnjaka, ne zadošča.

Bus in njegovi »so sedeli ob nogah tujih dveh, menda grških apostolov. Enemu so rekli Ciril filozof, drugemu Metod.« Še huje: Kocelj, na katerega so dozdej Nemci in Bras računali, se je obrnil od njih in k CiMetu: »je stopil venkaj iz gradu in segel jima je v roke, kakor dvema bratoma.« Seveda Prabratoma, ne Bmbratoma, kot pojmuje Br Bras. Za bavarske interese se zadeva slabo obrača; Bras je jezen: »Pri meču tem te zarotim«, je trgovec, ki ga brani Meč »da bomo s franki vse storili, da se to nikoli ne zgodi«: da CiMetovo seme ne vzklije in ne obrodi.

3

Nasproti BrBmu kaže-goji Bus pravo Br, imenuje se pobratimstvo; Bus Klementu, ki mu pravi »prijatelj moj bolgarski«. Danes mu rečemo Kliment Makedonski. Tudi tu se nazorno vidi, kako negotova je Ožld PnM resnica; koliko je odvisno od RR (razlage). Za DaBolgare je Kliment Bolgar, tudi za Slce iz 1910, ko še ni bilo – vsaj priznane ne, je tudi šele nastajala – makedonske Nace, za DaMakedonce je Makedonec. Za SDramatike so ne le Kanci in Panci, ampak celo Polabski Sloveni nemalokrat Slci. Pesem **Veličaj dušé mojá** za DaSlce – Kane, Znike – ni Slska, **BS** pa so nekakšna PraSlščina in praSlavščina; DaSlc ne razume ne ene ne druge; več o tem tedaj, ko bom pesem komentiral. Za DaHrte smo Slci še zmerom planinski Hrtje. Zakaj ne? Če so bili Veneti praSlavi oz. obratno...

Bus prihaja po 4-letih domov, na Trnov vrh (v Trnovo, kraj srečnega imena, ki je v **Sastih** manj trnova krona okrog glave mučenca-JKra kot v **Pastih** Volavovo gradišče). Pog Krepek, očetov oproda, sprejme Busa s kletvijo: »Gorje s teboj!« Vse v duhu Bmi. A Bus ni ne presenečen ne zgrožen; nasprotno, kot Kan je nevarnosti vesel. Bus je priprava za bolj razvito Boženo iz **Pastov**. Krepek mu grozi: »Včasih so te pestovale te roke, a danes bi te zmlele, kakor mlinski kamen moko.« Bus je srečen zaradi te napovedi: »Več ne more, kakor če me umori«, oče, oproda. »A taka smrt, dejal je Ciril filozof, je slajša kot najslajše sanje.« Viktimizem. PervMazKat. NDM.

Bolj ko je ponižan in Zanič, bolj uživa, ker je bolj podoben zasmehovanemu JKru. Še posebej fino je, ker ga Zanič lastni oče: »Izrodek in izvržek moje hiše, kaj postajaš tod?« Sard gleda s konca, z gledišča, ko je jasno, kdo je zmagal: Bus in ne Truk! Zato je Trp sladko: nagrajeno bo z zmago. Od Busa niti ne bo terjalo Si in ne prodanosti v suženjstvo kot v **Pastih**; nekaj preizkušnje in triumf. Skesal se bo Truk, priznal, da je delal sinu krivico. Ker bo zmagal Bus

(CiMeta), bo na koncu drame jasno, kdo ima prav; ker je zmagala NSS, imamo prav mi. Tako je 1910, ko presoja SKC s stališča volivne zmage 1908. Manj jasno je v SIZ-SD-20; I. SvetV je nemajhen poraz KČe, ki je to vojno blagoslavljal, podpirala. V SIZ-SD-30 se obnavlja-krepi vera v SKC-zmago, čeprav ob večji zavesti Trpa, preizkušanj, **Zasad, Provizor, Pasta**. Danes je spet manj trdno, kako je z zmagovitostjo. Ptja je res padla, a njeni dediči so se – preoblečeni v Libce – na oblasti obdržali. Večina Sicev daje prav OF-NOB drži, s tem tudi Ptji, ne pa Dmb-DeMVKCi. V LDPM se zavest zmage in poraza zelo relativizira. Trg ima vsak hip druge zmagovalce in poražence, Ideje delajo neko držo za trajno (v Magoptiki celo za Ve), tržne tekme vsakršno trajnost spodbijajo, Idej ni več, ni več PnM-Ožlde, le še Dv gibljivost InfPsaktivizma; drama **Suženj akcije** celo dogajanje MV-II presoja glede na PMLD, s čimer ga ima za absurden Ktz.

Bus apelira na očeta, naj spoštuje voljo svoje žene in Busove matere Mislene, ki je dejala na smrtni postelji: »Prosila bom, da bi se skoraj po vsej Panoniji slovenski molil in častil naš Bog.« Tezo drame in vsega CiMeta kompleksa izreka Mati; za FKČ Tip. (Glej **MešMater** itn.) Mati je bila jasnovidna, njeno prošnjo je bog uslišal; Bus prinese očetu na ogled »slovenske pismenke«; »Sam Bog mu« – Cirilu – »jih je v sanjah razodel.« DgAnln pravi temu: bela Maga, Kat pravi istemu najgloblja resničnost, ki jo artikulira že Krek: Duhsvet sporoča svojo ali Božvoljo ES ljudem.

Bus napove očetu skorajšen prihod CiMeta, ki potujeta tod »v Rim«. Sta »sveta moža; poslušaj ju, in kar rečeta, ohrani v svojem srcu.« Sin spreobrača očeta, kot Goj Volava v **Pastih**. CiMet sta namreč takšna, da morata govoriti tudi vojščakom; Brasu in Truku. Klement pojasnjuje njun pedigre: »Sta sinova vojaškega poveljnika Leona. Metod je bil samostojen mož, pokrajinski oblastnik« – državnik, Polik – »v Makedoniji«. A, in tu je poanta: »Spoznal je, da je prazno vse. Šel je v samostan...«

S takšnim Metodom (tudi Cirilom, ki je živel celo na bizantinskem dvoru, glej **Zvezdi**) se lahko ldn, lahko Ponot njegovo Ž pot, odločitev, spoznanje. Odkar pomnim, me je TS motil, odbijal, v njem sem videl ničevost, praznoto, odsotnost smisla. Na Raz načine sem se mu odpovedoval: 57 z aktivnim odporom oblasti-Ptji, 59 z umikom v Noto in v VerKulo, z Alo sva odkrivala srednjeveške freske po Sicerkvah; 70 sem odstopil kot ravnatelj Drame SNG, se preselil v samoto nad prepadom-sotesko, v Špik-Drulovko; 88 sem – sva oba z Alo – vse svoje premoženje, do oblek, razdal in vstopil v KC kot v samostan; 2004 svoje izstope še radikaliziram. 88 sem skušal ravnati kot Metod: »postal je bojevnik Kristusov«, a sem kmalu spoznal, da KatFKr ni PraBog; PraBog je zame UnBDr, ne Id-Vsemogočni. Sard misli z bojevnikom Kristusovim borca KČe, enako mislita Krek in Peč, tudi Turn. CiMetov samostan je le legitimiranje njune DbZg akcije, ki je širjenje PriVer KČe. Jaz ne širim – nočem širiti, ekspanzirati – ničesar; hočem le RazRese. Zame Ciril ni Prafif; ta »si je izbral nevesto, ki se ji pravi: Modrost božja«, Hagia Sophia. CiMet propagirata, kar je določala kot RPP KC na concilijih, kar terja rimski papež, medtem ko ostajam jaz odprt v Isu Dti, nobena dogma, ne papeževa ne Nar ne Mrk tipa me ne obvezuje. Odklanjam »sveto vero«, St imam za PogMago. NDM. Sem v distanci do tujcev in domačih, do petokolonaša TočaTića kot do domačega vola ali jarca. Vendar obe drži razumem, celo Ponot sem jih že; a tudi prešel. Svojim SrbPrilom sem se odpovedal že sredi 80-let, odkril sem, da

so ideologi Klavstva, branivcem domačega doma pa že prej, eksplicite v reviji Problemi okrog 1970. (Tedaj se je bodoči veliki FzGent ideolog Domačijstva Urb z mano še strinjal. A je na to, kaj je nekoč trdil, pozabil, živi od Prikra.)

Nevarnost za CiMeta je velika. Jelen in Bras pripravljata napad na Stbrata: »Tujci pridejo. Zapeljivci ljudstva našega. Danes se jih lahko polastimo.« Tako gleda DSD na Tičevce. Po svoje ima Jelen prav; sredi 9-Stola se jugoVzhBalkancem ni posrečilo podrediti Slcev, kazali so se le z Ideaplati. Slski dramatik o CiMetu jih zgolj slavijo, naivni in zaupljivi so, a 1991 se je razkrilo, kdo so; vsak tujec je tak, tudi vsak domačin; Čl=AgrEkzld. Kaj so Braslovi franki-Bavarci, se je videlo že v 2-polovici 19-Stola, levs in Jurč v **Tugih** (glej like kot grof Geron in škof Hildebert oz. njun oproda JTugo), sredi 20-Stola se je ta slika potrdila, glej **Volkodlake** in **Rojstvo**, v začetku 21-Stola pa se zdi, kot da je ZahEvra (Franki itn.) garancija Slcem zoper jugoBalkance. A bodo kmalu začeli Sljo zaposedati, ko bodo odkrili za to interes. In bodo DSD branivci domačije posta(ja)li domači despoti-tirani, brž ko bodo le mogli. Nihče ni izvzet iz zakona THM-kroga in bistva Ža, ki je AgrEkzld. Treba se je bati obeh, Tića in Jarca; Tič je Jarčev tič, Jarc je Tičeva ozemljitev. Nazadnje se združita kot ultraNclKramer in proAvsŠkerbec v likih obeh SPEDramatikov Jela in Kocipra. Kociper služi NemNcz generalu Rösenerju, poroči se z Rupovo hčerko, ki govori srbsko, in vse v imenu NclSlova. To je Človov Pervustroj.

Jelen je še bolj odločen od Brasa; ta računa, pač trgovec, Jelen bi ukrepal, je hiter: »Raje danes kot jutri. Kaj pomišljaš, Branislav, Adalvinov duhovni sin? Jaz pa mislim: v ječo z Grki, da jih Adalvin sodi in obsodi.« A ker ne ukrepa takoj, zamudi edinstveno priložnost, Stbrata se izmuzneta Sžom skoz uho šivanke. Konta? Ne, kje pa! Božvolja. Katbog hoče, da spreobrneta Slave CiMet in ne Adalvinovi PsKani.

A kako bi Zli Unič DČa-PČa? Ljudstvo »(prihaja na pozorišče) O sladka vera v sladki materni besedi.« Nazadnje pa ima tudi Anln Prico, da se ne zadržuje več in da vsaj malo popusti Iri. Kakor se izraža Sard, je Perv; PriKrš in Praveru ponuja kot torto; glede na to, da je bil Sard pedofil, je njegov stil ogaben. Pečev je histeričen, Krekov fanatičen; vsi skupaj dajejo lik PervKata, dram na Temo CiMeta med 1885 in 1936.

CiMet se pojavita kot komični figuri iz burke, le da se Sard tega ne zaveda: »(nastopita ogrnjena s črno haljo«, ni to halja čarovnika?, »ki je speta s školjkami. Nosita v relikvariju svetinje sv. Klementa.)« Tedaj se verjame, da sta izkopala na Krimu – v Rusiji ali Hazariji, ne na hribu nad Ljbarjem – prav koščice StKlementa; razumem, da se je to verjelo v popolnoma Magzagamanem času 9-Stola, ko Zn Baconovega tipa ni imela nobenega pomena-vloge, dejstva niso veljala nič, nihče jih ni raziskoval. Če se je prikazalo v sanjah kaj za KC koristnega dovolj visokemu dostojanstveniku, že je bilo to obvezno verjeti; pa čeprav, da je rit kakega homoseksualnega papeža okno v nebesa, ne v pekel. Še sreča, da so razločili Čl kosti od živalskih, sicer bi milijoni tepcev v Rimu v cerkvi StKlementa malikovali kosti kakega orangutana ali krimskega nosoroga.

Sama FP-FKC – Ciril: »Komaj eno leto sva med vami Panonci, pa ste nama že tako prirastli k srcu«, vi, deca, nama Božodposlancema. »Ljubezen vaša vdana je delo božje v srcih vaših.« Ljezen je vdanost, je poslušnost otroka Očetu-Varuhu. »Ko ste sprejeli naju, ste s tem sprejeli pravzaprav Gospoda, ki je dejal: Kdor vas sprejme, mene sprejme.« Zato je bil vsa ta leta nadškofè

Rodè tako jezen, ker ga DaSlci niso sprejeli kot naši dedje CiMeta. Razlagata, kaj je težnja Pancev-Poncev: »Rimski poglavar bo najbolj vesel tega sporočila: Moravska in Panonija hrepenita s celim srcem v edinosti služiti pravemu bogu. Blagor takim srcem!« Sreča je služiti Rimpoglavarju, kot dokazuje Sard tudi v **Petih modrih devicah**, ki si celo skrajšujejo Ža, da bi lahko dlje živel ata papež. Perv, SM gnusoba.

Ker ljud ljubi vladanost, tj. službo Gosu – FP – , prosi oba očeta ali strica: »Nikar, nikar še ne hodita!« Tako molijo danes po Slcerkvah, da nas še ne bi zapustili skorajSnik Rožlè-Rodè, tako smo ga vzljubili. A Rodè-Metod nas poučuje: »Pustite naju! Na grobu svetega Petra in Pavla se nama okrepi srce za nove boje.« Pa se ja Rodè ne bo vrnil še okrepljen-okrepčan, z zlatim bičem v roki? Gos, usmili se nas! To je tisto: Stbrata vesta, da ju »še čakajo novi boji.« Beseda je Voj. ljud – SNL – je očarano, zasvojeno v ljezni do papeža in CiMeta; »(se zbira okrog njiju, dotika se z robci in drugimi rečmi svetinj sv. Klementa.)« Čisto Pog! (So res že imeli praSlavi robce? Se niso usekovali v dlani in na tla? Kamor koli, le v relikvije ne, le v St ne. Si TH želi, da bi se SNL, ko bi ga spoznalo, nakupujočega v Interšparu, dotikalo njegovih hlač z robci, njegove bavnare z neorokavičenimi prsti, se mu priklanjal do tal kot nosivcu Sti? Zato se ne marata, Rodè in Tinčè. Naj odločijo Slci na referendumu, koga imajo rajši! Ali pa naj bo preizkus v kaki Mercatorjevi hali: vsak od njiju naj se postavi na eno stran, Rode naj kupuje kondome, TH kravate, bomo videli, na katero plat se bo obrnilo več oči. UProf Toš bo štel poglede, VeRus bo iz tega delal študijo o SIVrtah glede na Vrte Hotentotov, prosperirala bo tako SIZn kot Silvera.

Kako naj bi reagiral na pravkar opisani prizor, ko SNL izkazuje Abs pripadnost Stbratoma TH-Rodetu oz. CiMetu? Truk vidi, koga njegovo ljud ljubi. Zato ga grabi OIS – Krepku: »Izkoplji mi grob, da truden ležem vanj. Življenje v moji veri, veš, je smrt. Tam« – zre za bratoma – »je življenje, tukaj je smrt.« Ne govori tako vse bolj Drn, ki ga bolezen sili v Krš, po uteho? Truk je fasc: »Tako še nisem slišal nikogar govoriti, O, Mislana, žena moja, ti si govorila prav!« Truk je že na pragu spreobrnjenja, kot za njim Volav, **Pasta**.

S stališča barab je to, kar sem navedel, sranje. Ljuti, Prafrank, sicer še ne izgubi vere (»Na delo, ni še izgubljena stvar«, prav ima, Srbstvar je bila – se je zdelo, da je – 91 izgubljena, 2004 dobiva spet peruti, tudi s pomočjo mojega sina Brasa-Hanžasa, velikega advokata Srbgeneralov kot borcev za ČIP, nauk: nikoli ne izgubi vere, da se bo še vse postavilo na glavo, da se bo vrnil Auschwitz pa PVD pa Maček pa Hren škof; morda pa pride kmalu Db, v kateri bodo rojevali otroke le zato, da bi jih lahko mučili?), Bras pa je bolj skeptičen, z lastnimi očmi je videl, kaj se je zgodilo: »To kratko slóvo, ki sta je tujca iz Carigrada govorila, je našemu ljudstvu vzelo vero v Franke, vdanost v mene in ljubezen v Trudopolka.« Namesto triumfa poraz.

Tako gre v TSu enkrat gor, drugič dol; kakor za koga. Če gledam s strani oz. nevtralnó, se tehtnica spušča in dviga; vseeno, kdo je v kaki škodeli. Vsak od teh je Čl. Čl pa je le delček Čloštva. Sam mislim, da je – kot SAPO – nepogrešljiv, dejansko pa je vreden le kot vojak kake grupe, vernik kake Cerkve ali Ptje. Lib v PMLD od vseh Ideol najbolj zvečuje njegov individualni pomen kot Pska. To more, ker je njegova Vrta Už, Už pa je Pvtkarakteristika. Mučenje otrok postane tako znak za individualnost Čla. Ker odklanjam Vojslužbo KCi in vsem Ustanovam, še bolj pa mučenje, kaj mi ostane, kje sem?

V riti. V riti nisem le v primeru, da UBDr res obstoji. A kako obstoji? Le v moji fantazmi, tako kot Katbog v sanjah CiMeta? Na to temo je napisal Strniša **Oko**; skrajni čas je, da bi se lotil te epopeje z €S analizo. Lani poleti sem jo v Radovni ponovno pozorno predelal. A sem ostal negotov, kaj je odkril PriSo Gregor: je odkril UnBDra ali spoznal, da je vse skupaj blodnja PAvsta? Ker Realmodreci to vejo, si rečejo: kljub vsemu je manj slabo biti PavZlc kot PAvst. Ne, nisem modrec, ker na ta sklep ne pristanem. Raje mrtev kot PavZlc! Nekoč – v **Časopisnih stihih** – je napisal pravkar preminuli Džoni Menart svoje in četverice Pekov vodilo Heda: »Bolje biti je živ osel/ kakor mrtev filozof!« Z mrtvim Fifom je mislil na Puča. Se ne vračam sam k razmišljanju iz leta 58: bolje je ne biti, kakor Posn PavZlce, kajti kaj je navadni Čl drugega kot PavZlc?

Zlim se vse sesuva; vse Dgč kot danes, ko mislijo vsi, da se jim vse sesuva, le par redkih mojstrov in mojškrc si z vsemi silami z lopato nabira zlatnike, doktoreša, ki je ravnateljica živalskega vrta (= Slje), in hišnica, ki pod masko dr. Kozmurčkove zdravi naivne idiote in prejema na mesec po več milijonov plače. Babi se znajdetata, bravo! Toliko še penzionistični prerok-guru ata Gobbeck ne namlati penezov, ko teka od Zavarovalnice do Banke, da ne bi zamudil sej, na katerih delijo mastne sejnine, Gobbeck je član vseh Nadzornih svetov v Slji. In nobena vest ga ne muči; zadnjič je nekoga, ki ga je pobaral o tem, vprašal: Kaj pa je to, vest? A vest (novička), da so dvignili sejnino na 100.000 SITov na uro? Gobić ni kot ubogi Truk, ki ga daje slaba vest in nesrečna zavest in se v sebi razkraja kot spužva na soncu. Truk se vse bolj smili sam sebi: »Odtrgan sem od vsega. Od vere svojih očetov, odtrgan od svojega ljudstva, odtrgan od svojih sinov. Kam naj se sedaj oprem.« Vprašanje niti ni smešno; kar se da resnobno je. Jaz imam Alo, kot pravi MBP Brezovar, ker ni hotel žene, ker je hotel Svo. Imam tudi otroke in vnuke, tudi čuka Hanža. Dopovedujem si, da imam – imam? – tudi UBDr. (A res? Kje pa ga imam? V levem žepu ali v torbi?) Opiram se na palico, močna je. Mrak me je vse Ž učil o prednostih Trage; navajen sem na podobe – na izkustvo – , poraza; sem lahko od okolja še huje poražen, kot sem? Niti za hip ne neham pisa(ri)ti; je to res le manija, za katero je strokovnjakinja dr. Kotzmurrkova? Truka razumem in ga Zanič, ker se izgublja v sebi, medtem ko se sam zajebavam u PM (materino pičico).

Tu je razlika med nama: Truk pristaja na stvarnost, ki je (ki nastaja), kot je večina Sicev po 45 pristala na Ptjo, po 90 pa na Kpl. Slabiči morajo imeti zmerom nekaj v roki, trdna tla pod nogami; če česa, se bojijo potresov in praznih rok, **AlekPR**. Le moj PriSo Pirc si je želel potresa, v njem je bila sla po Dti, glej njegovo dramo **Ljudje v potresu**. Truk se opre na stvarnost, ki bo zmagala: »A eno rečem: Ciril in Metod prekosita franke po besedi svoji, ki je gorka in slovenska.« Jaz sem za Slščino, ker ne znam nobenega drugega jezika.

Ljuti spletkari, CiMetu očita razkolništvo: »Sta volkova v ovčjih oblačilih. Sta goljufa, Grke in Bolgare sta že odrgala od Rima«, kar seveda – s stališča Sarda – ni res. Podrepniki Frankov se organizirajo v ilegali, kot tolikokrat v Zgi, Komsti MV-II in PV, kominformovci 1948. Krepek opozori Truka: »Proti tebi nekaj vre. Branislav in Ljuti in drugi ščuvajo ljudstvo proti tebi.« Načrtovani očetomor. A ne bo uspešen, ker je bog z nami. »Bolj ko ga ščujejo, bolj je s teboj.« Tako je mislil Rožman 1941-42, Popit 1989, Šušteršič 1917; pa? Sard

slika hip, ko je Ljud s Trukom. Ljudstvo »(zunaj hiše) Trudopolk naj živi!« Tudi Miloševiću so Srbi klicali na enak način; nato pa so ga izročili Haagu. Še par let je veljalo za Miloša, kar v **Sastih** za CiMeta: »Vse je zaverovano vanju.« To je prava beseda: ne vera, ampak zaverovanost. Truk se že psihološko rešuje, Vodljo godi, da ga Ljud podpira, da odobrava njegov preokret od Poga h Katu. »Ti dobro ljudstvo moje.« FP. »Srečen kdor bo tebe vodil za meno!« Paternalizem.

Tretje dejanje in s tem prvi del – od dveh – **Sastov** se konča z debato-polemiko med očetom in sinom o tem, kdo je kriv za razdor med Slavi. Brasova teza je: »Kamor prideta«, namreč Stbrata, »prineseta razdor«. Vsakdo, ki terja le eno enost, prinaša razdor. »Razdor v dežele in družine.« To očita MV-De Komstom, ti pa Dmbcem; razdor vlada-traja, dokler eden od tekmecev ne zmaga in mora drugi umolkneti. »Odklala sta Panonijo od Frankov«, res sta jo, »odklala sina tvojega od tebe«; to pa ni res, ker je Truk bil nezadovoljen s sinom; Franki in CiMet so vsak s svoje strani razdirali Slavpraedinost Poga. Bras terja od očeta: »Prekolni delo teh razdiravcev. Ljudstvu zapovej, naj uniči vse liste, ki jih imenuje 'slovensko pismo'. Zatri sleherni spomin« na Krškulo v Narjeziku. AD drža.

Trukovo stališče je v tej fazi: »Če dvigne Kocel roko proti Cirilu in Metodu, dvigne Trudopolk Pribinov meč.« Izjava je dvoumna. Namreč – Bras: »Proti komu?« Truk: »Proti onim, ki so mi sina vzeli, ki so na Trnov vrh prinesli sam razdor.« A ker ima Truk dva sinova, vsakega mu je »vzela« ena grupa, enega Franki, drugega CiMet, mar se bo vojskoval zoper obe grupi, ki si tedaj delita svet, zoper cesarja Ludovika, ki je rimsko-nemški vladar, in zoper cesarja Leona, ki je bizantinski vladar, ali celo zoper papeža Hadrijana, ki podpira CiMeta? Brezupen poskus! To je bila drža Srbratov konec 90-let. Morali so propasti.

4

Mine eno leto, nič se ne zgodi. Bras tuhta: »Vse bi pustil in šel bi k Frankom nazaj, kakor moj tovariš Ljuti. Tam bi mirno živel. A oče je star. Trudopolkovina potrebuje novega moža.« Ambicija po vladanju ga zadržuje na Trnovem vrhu. Pazi, da se ne bi Truk odločil za CiMeta; potem bi bilo vse izgubljeno.

Ljud čaka Stbrata, da se vrneto. Ker ju Bras noče sprejeti, niti Ljuda ne pusti k očetu, se Ljud pod vodstvom pevca Sebidraga odloča: »Gremo, da se pripravimo na trd in resen boj s teboj«, z Brasom. Obeta se ljudupor. Spet razdor, Bm, EDč. A do boja ne bo prišlo, ker je Bras vse bolj sam; zdaj ga zapušča že Jelen: »Zdim se temu ljudstvu tuj. Z njim je Bog, a z nama ni, četudi sva kristjana.« To je ugotovitev SKCe med 1910 in 1936: treba se je vezati na NL, ne na Zunkane in Nemce. »Proti ljudstvu misliti in čutiti je težko.« KC se mora utemeljiti v (S)Naru.

Na eni strani terja CiMeta SNL, na drugi oblast: knez Kocelj; Truk ga je šel obiskat, se z njim posvetovat, a Kocelj je trdno na strani Stbratov: »Trd je kakor hrast. Ne upogneš ga. Ena kri, eno srce in ena vera, to je njegovo geslo.« To je tudi geslo CiMeta oz. Sarda. »Kocel pravi: Tisti naj vodi našo

vero, ki razume naše srce. In to sta Ciril in Metod.« Stvari postajajo vse jasnejše. Vse se čisti, NSS kot prava zmaguje. Tudi v Truku: »Svoj davni sklep, ki sem ga storil še Pribinu, sem obnovil. Vojvodi« – Koclju – »do smrti zvest. Kakor bo ukazal Kocel, tako bo sekal Pribinov meč.« Zato postaja srečen, ker se vračata CiMet in z njima njegov Prasin; končno čuti, da je Bus Prasin. Jelen: »Kakor pomladna ptica se vrača spet v svoj rodni dom.« Truk: »In ljudstvo z njim. Oj, to veselje! Kot bi gledal svatbo!« Približuje se Zmaga pravega.

Bus pripoveduje, kako je bilo v Rimu: en sam triumf! »Papež sam jima« – Stbratoma – »je prihitel nasproti.« Ginjenost. »Papež sam jima v cerkvi Marije 'Pri jaslicah' blagoslovil naše slovenske knjige. Posvetil ju je v škofa.« Triumf na triumf. »Tam pred Marijinim oltarjem sta pela prvokrat slovansko mašo.« Bus je postal mašnik. »Sv. Cirila časte v Rimu kot svetnika. Ciril je umrl« v Rimu: »Najsvetejši mož, ki sem jih kdaj poznal. Nedolžen kakor angel.« Ideaca-angelizacija.

Ti veličastni podatki Truka dokončno spravijo na pravo stran. Truk se odloči – Busu: »Dedič moj boš ti. Ti boš posihmal branil na Trnovem vrhu zemljo in jezik in vero svojega ljudstva.« Bus ponudbo sprejme, če mislita pri tem oba, oče in sin, na isto: »Enega srca, ene krvi in ene vere naj bo s teboj«, namreč Trudopolkovina, ZahPanija, Slja. Če bo tudi oče Truk sprejel CiMetovo Rco Katvere, ki je edina »pravična in resnična«: PraVer drža.

Drama gre v konec, v vrh, v Zmago. Pripovedujejo si zadnjo uro Cirilovo: »Objel in poljubil nas je v slovo in nam je dejal: 'Bog z vami, vi pa z Bogom' Vsi eno med seboj! '« Metodu: »Nikar ne zapuščaj svojega apostolskega dela«, ne odidi v samostan, »ne zapuščaj Slovanov!« Ostani z njimi, tj. v TSu tako, da vnaša vanj Božred kot Varuh Slavov, njihov Vodnik.

Truk sporoča Koclju, da »ni več pogan« – Busu: »Čutim v sebi blagoslov tvojih dveh učencikov.« Delata čudeže: spreobračata Poge v PraKane. Vsi so »srečni«, učenci, Truk, celotno Katobčestvo. Zdaj nastopi čas, ko so potrebni tudi Zbori; **Pasta** jih le razvijeta. Zbori recitirajo-molijo. Ne več v latinščini, ampak v CiMetoSlavščini, ki naj bi bila tudi PraSlščina. »Veličaj duše moja častnejšuju nebesnih voinstv devu prečistuju Bogorodico.« Ali v Sardovem prevodu: »Poveljučuj duša moja najčastitljivejšo nebeških trum, devico prečisto Bogorodico«, MMB. FP. DaSlci seveda te CiMetščine ne razumejo, pa kaj zato? Mar razumejo kratitščino **RSD**? »Nedoumejet vsjak jazuk blagih a iti po dostojanju, izumevajet že um i premiznyj peti tja Bogorodice: obače blagaja sušči, veru rimi, ibo ljub v vesi božestvenuju našu, ty bo kristian jest predstateljnica, tja veličajem.« (Ta jezik je podoben rokovnjaščini, kakor so jo govorili v KersJurč romanu **Rokovnjači**: »Ti si grilc, privolhav nas v šrencanco pertanat; ti si naj birgar!« V prevodu: »Nesposoben je vsak jezik hvaliti po dostojnosti, nezmožen je celo nadzemski (angelski) um opevati vero« itn. Navajam za pokušino, da bo bravec znal primerjati te FP hvalnice in slalnice s poudarkom na GhKi v **BSih**. Spredaj slava, zadaj – spodaj, znotraj – greh.

»Srečni vi, ki se imenujete Metodovi učenci.« Takšna avtofasc deluje kot PsiTera sijajno; tudi name je okrog 88. Popoln mir v duši. A za ceno Sve. Če to spoznaš in se nočeš odreči Svi, ustvarjanju, Isu, SAPOi, se čar razdre, sreča izpuhti. Pred par dnevi sta naju z Alo obiskala Marnika. Sta kot metodista, le da nista vernika, ampak – vsaj Marko – Vodja. Česar koli se dotakne, vse kristalizira, v vse vstopijo Duhsvetovi, vse preuredi v Haro, sreča je popolna.

Če pa si zunaj čara in čarovnije, si, kot sem danes jaz: UnBDra iščem nad ničem...

Pač ne verujem, kot učita Marnik in Metod, ki verujeta v Vezmagoslavje PraHare: »Kakor je Bog naklonil, tako se je zgodilo. Veliko milost je naklonil tudi tvojemu ljudstvu: Odkar je slišalo naš glas«, Metod se ima že za MI, je srčika NSSi, »hodi za njim kakor ovca za pastirjem.« FP. Blagoslavlja Ljud, sporoča Cirilovo oporoko, ki je platforma KCe – tudi SKCe – 1910: Bog ohrani Slovane zveste krščanski veri; naj združi vse Slovane v pravi veri in cerkvi Kristusovi.« (Tiskano vse razprto.) Da bi utrdil ta cilj, gre Metod na pot: »Urediti moram cerkvene občine po vsej Panoniji.« Organizirati institucionalizirano KC kot vrhovno Duhoblast, kateri mora biti pokorna tudi posvetna. Paziti mora, da ne bi prišlo do nobenega odklona, ne do Le ne do De. Klement: »O, da vas ne bi zadela usoda mojih rojakov na Bolgarskem, ki so odtrgani od Cerkve.« Postali so OrtC.

In konec: sinteza TSa in Duhsvetov. Truk: »(seže na steno po Pribinov meč) S tem mečem sem pripravljen braniti in hraniti oporoko Cirilovo in Metodovo. (Dvigne meč kvišku.)« Iz Truka bi nastalo domače SlavPl, ki bi bilo v službi KCe; Ideapar: PIK. Ljud: »In mi starosta, se bomo borili s teboj!« Ljud bo vojska, ki ji bo načelovalo Pl. Metod: »Meč in boj zmotam«, napoved križarskih vojn, boj zoper bogomile, Prot itn. »mir in edinost dušam vašim in Bog miru in ljubezni bo z vami«, če boste povsem e(di)ni-naši. Truk in Ljud »položi roke na Pribinov meč«. Zakolnejo se: »Prisegamo zvestobo Cirilu in Metodu. (Metod jih blagoslavlja z razprostrtimi rokami.)« Prisega na Meč, ki je Križ.

2004

IZMIŠLIJA, POSVEČENA V RITUALNI POMP (ob Turnškovih Zvezdah našega neba)

1

Turn(šk)ova zadnja drama **Zvezdi našega neba**, 1966 v Celovcu, je podnaslovljena: »Žitje blagovestnikov Konstantina in Metoda med Slovani, dramski scenarij v 21 nastopih.« V (pod)naslovu je vsebovano, kar je že v naslovih prejšnjih dram o CiMetu; sploh sta **Zvezdi** – razširjen, dopolnjen, ne pa poglobljen – povzetek prejšnjih zadevnih tekstov. Krek in Sard poudarjata, da sta bila CiMet Slav apostola, Pe(tanči)č, da sta bila naša. Turn ju je postavil na nebo kot zvezdi; a ta vidik je dan že od Kreka. KrekovaD **CM SlavZ** tako organizira PSto in fSto, da je TS ovit v višji Duhsvet, v katerem nastopajo Dobri in Zli duhovi, boreč se med sabo za duše ljudi, tudi za to, ali se bo posrečilo CiMetu, odposlancema PozDuh sveta (Praneba), Slave poKrst. Temu Duhsvetu se da reči Trl. Kratico je treba brati tudi kot ludmorfemsko-fonemsko igro (Dv nivo).

Pričujoča knjiga, v kateri je objavljena ES analiza-razprava **Zvezd**, je naslovljena **Triumf CiMet**, za razliko od prve v tem Pnizu, ta je naslovljena **Operacija CiMet**, in tretja, **Tragedija CiMet**. Skrajšani naslovi knjig so: **OpraCM**, kjer si kratico Opra razlagamo lahko kot Oprah (po znani medijski zvezdi, ki ob dr. Pihlu pomaga ljudem do Notsreče, ali kot zvezo z Miheličeve dramo **Operacija**; kratica za 2. knjigo je **TrlCM** ali **TriCM**, obe Rci ustrezata: **Tri-umf** ali **Trl** kot transcendenca v imanenci; NDM. Tr, ki jo dosega, slavi, propagira celoten sklop dram o CiMetu (CM), je le PsTr, le takšna Tr, ki je najvišja imanenca: nebo; zato Maga, St. Tr, kakršno išče DgTija – in jaz v **RSD** –, kakršno predpostavljam v DgZni, pa je s Tem delom zunaj I-manence; ni najvišja sila – vsemogočni bog kot stvarnik, Sodnik, Kaznovalec, Usmiljeni, Pravični itn. –, ampak Dr, AbsDr, UnBDr. Šele z drugim delom-koncem sega v TS, a ne tako, da bi bila dostopna – in s tem manipulativna – prek zakramentov, Božnauka, KCe kot institucije. V zvezi z Dto ni mogoče govoriti o nobenem Triumfu, ne o VoMu; NDM. Ta vidik je povsem nedostopen Kreku, Sardu, Peču, Turnu, Artaču, dramatikom, katerih drame o CM obravnavam v prvih dveh knjigah pričujočega Pniza. Zmorejo le PsiTero in oblubo-zavest Zmage, le varnost in Not mir; točneje: oblubo tega. UnBDr – Dt – pa je drugje.

Vse 3 PoV TurnD, poleg **Zvezd** tudi **Država med gorami**, 1948, in **Kralj Samo in naš prvi vek**, 1959, sodijo v SPED, a na poseben način. Turn ne spada med RadDe ude SPE, ti živijo v glavnem v Argi. Turn izda **Državo (DžGor)** v Trstu, obe nadaljnji pa v Celovcu; vse tri v SPE, a v takšnem okviru, da njihova Polusmerjenost ni za JugoSljo provokativna, vsaj ne na ekspliciten način. Turn sme čez čas celo obiskati Jugo, ne velja za PolSža Juge; ta

moment se da razbrati iz **Zvezd**. Na eni strani so **Zvezde** – vsa trilogija na temo starih Slcev, Kancev in Poncev – vrh KMge kot (III.) Refe, na drugi pa konec SPED, njenega možnega razvoja; v 3-dramah ni Pota za Not RR SPED v podobno smer, kot jo je ubrala SPD v Slji, vidno in javno že od srede 50-let naprej; NDM. 3-drame (3-D) so v sebi do kraja zaključen svet, ki vse razloži, vse prevede v nekaj, čemur bi mogel reči StKat maša, razširjena na ves svet oz. na vse Slov. Kar je Člu potrebno za orientacijo in odrešenje, je v 3-D, še posebej pa v vrhu-zaključku teh 3-D, v **Zvezdah**. Ničesar Poz(nega) ni in – Strno – tudi ne more biti onkraj **Zvezd**. Kar je onkraj **Zvezd**, je (za Turna) le tokraj njih, le znano; le NegTS, le delovanje hudiča, le Unič IdeaKatDžDbe, ki sta jo uvedla CM oz. kasneje Slom, v **BlaNi**; glej tudi Lendovškovo **Slomšekovo rojstvo**, 1900, ES podrobno sem ga obdelal v knjigi **JJSA**, in Pregarčevo **Božji vitez na slovenski zemlji**, 1993, ES podrobno sem jo obdelal v **BlaNe**, ali Barago med Indijanci, glej Jelovo SPED **Eno samó je potrebno**, 1955. Oba novodobna SI – skoraj že – Snika iz 19-Stola sta dediča CM Snikov oz. prvega SISnika St Domicijana, tj. prvega poKrst Silkneza Gorazda, ki je postal po Si Snik. (Da bi bil prepričljivejši, bi ga bilo morda treba še enkrat preKrst v St Gorazdijana, skrajšano Gorjana, vendar ne **Matije Gorjana**, 1940, Pahorjevega preveč Leromana. Ne Gorjan-Grobijana, ampak morda Grozdana. Vsekakor obsežno področje za PrihUZnike, ki se bodo pomaknili bliže NA Magi in iskali v imenih namige bogov. – Kaj pa Janez iz Gor ali Gorce-Gorze, iz zidanice, Pavčkov ded, Potujoči sod belih sodarjev? Morda sinteza Soda in Križa (Križani sod), ki naj nadomesti v PMLD KrižMeč?)

V Avsi sta v 60-letih živela dva Štajerca, ki sta pobegnila iz domovine: starejši Turn in mlajši Detela; roman le-tega o **Stiski SI kneza**, ki ni dosegel primernega **sjaja**-blišča, obravnavam ES v **OpraCM**. Oba končujeta SPED: Turn s popolnim prelivom RealD (HMg-RLH) vidika v KMg (v NarKC), v topos – brez(čas)je –, kjer je vse rešeno, Det(ela) pa z Not Ktzo SPED MaPSte. Turnovo linijo bom analiziral in določil v pričujoči razpravi, Detova me še čaka; skupaj tvorita celoto. Papež in Kremž(ar) skušata v 90-letih obnoviti Klas SPED; sta vmes med dvema koncema-končanjema SPED, med Turnovim Triumfom in Detovo SZ-AD.

Na tej ravni je treba brati analizo 3-D (TurnD) in sklopa o CM kot nadaljevanje in enega od koncev-sklepov Pniza **DSPE**, v katerem sem dozdaj izdal že 8 knjig, vse do **Razvala ali poveličanja**, 1. knjige v letniku **RSD** za 2003, ki ni več dostopen na trgu, obstaja le v elektronskem mediju. **RSD** se kot micelij cepi in veže na Raz strani. Pniz **CiMet (Ciril in Metod)** bi se dal brati tudi kot del Pniza **DSPE**, a le deloma, kajti Krekova, Sardova, Pečeva, a tudi Cajn(karj)eva in Reh(arj)eva drama na temo CM ne sodijo v SPE, ene so bile napisane pred nastankom SPE, Rehova sicer v zaporu, a ne na liniji SPE. Rehova – **Panonska tragedija**, **PanTra** – ne sodi niti v Refe, le v RePS; ne v KMg, nasprotno, Reh je v tej drami Ideolnasprotnik KCe. Je pristaš CiMeta, a na Dgč način, kot SNclibec. Kako ES konkretno, se bo videlo iz ES analize **PanTre**; a se vidi že v moji ES analizi **Karantanske tragedije (KaTre)**, objavil sem jo v **SPJČ**.

Pniz **CiMet** ima že več kot jasno linijo; kompozicija je končana, skoraj vse razprave v obeh prvih dveh knjigah napisane, tretja knjiga pa že zamišljena, določena ji je poanta; trudim se, da bi imela vsaka knjiga – tudi vsak Pniz –

poanto, ki bi povezovala izhodišče in cilj kompozicije. Prve tri knjige Pniza **CiMeta** (morda bom Pniz nadaljeval še s kakšno knjigo, čeprav ne več z ES analizami teme CM, dram o CM je zmanjkalo (zakaj ne napiše Det še kakšno na tej liniji?) so v sebi sklenjena kompozicija. Njeno jedro sta Stbrata kot Harpar, kot IdeaDč, kot vnos Tre v I(manenco), kot model IdeaDbe, v kateri vladata Katbog in KC skoz kler in ljud pomirjeno, njegove strasti preOsm (RR) v pobožnost, kakršna je dosežena pri St mašah. To jedro je obkoljeno od izhodišča in konca, ki pa se vrača k izhodišču in tudi je spet izhodišče. Za izhodišče sem – že 1986 – vzel Miheličeve dramo **Operacija (Opra)** v luči poenotenja (MimDč) obeh EDč, župnika Klavore in Prta Kostje oz. zdravnika Donata, ki se RR v Prta; to poenotenje se zgodi v Snojevem **GiMu** in Božičevi **ŠpK**; tu dobi ubiti Komst celo ime Prta Kostje; Dmb brat je Vanja (Jelko, Klavoru je ime Anton). Pniz sporoča, da je (bila) zamisel IdeaČloštva, ki da je doseženo skoz delovanje KCe, videz, IdeolMagblodnja-konstrukt; po etapi CiMeta, ki traja od 1885 (Krekova **CMSlavZ**) do 1985 (Artačeva **BIVz**), se razkrije, da (ob)velja tisto, o čemer so bili CMdramatiki prepričani, da je premagano: Bm, DžV. 1985-86 sta objavljeni-uprizorjeni obe omenjeni drami, **GiM** in **ŠpK**. Božičevo sporočilo je: kdor noče poginiti v Bm Vojsporu, mora preiti ali v EV, ki jo Db ocenjuje kot Dušbolno, Sestra kot Španska kraljica, ali pa se normalizirati v DabDbi, ki je tudi UZnDb, PolDb, Raz vidiki in sloji PMLD, ki vse RR v predmete manipulacije. V tej ObDbi so tako Le kot De člani, tako Patr kot SrKos, če se omejim na SLZgarje. Tretjega – Dti – za Božiča in Snoja ni.

Govorim tudi o svojem EkP Pvt položaju-Zgi. V zadnjem letu me je ponovno vabil v svoj tabor Šel, s ponudbo nastopa na Borštnikovem srečanju (NDM), Kuč, z obiskom v Avberu, PePKo, s ponudbo, naj sodelujem-objavljam v Re-20, Lainšč, s ponudbo, naj objavim v Sodobnosti, TeVe (Peskova in Kodrova, naj sodelujem v dokumentarcih o Puču in Kocu) itn., skoraj vsa – kompletna – PolKulscena. S tem naj bi postal eden od – celo vidnih, spoštovanih – predstavnikov ObDbe, kot so v **ŠpK** dr. Ločniškar, dr. Duša. Odločil sem se nadaljevati in celo stopnjevati svojo Dtdržo, ki pa je v očeh ObDbe le EV Španske kraljice, Dušblodnja, potrebna morda PsiTere; a ker delujem mirno, ker znam razločevati med Javo, v kateri sem zadržan (zdaj celo že hote odsoten, prej strpen in kooperativen) na eni in Pvt **RSD**, kjer divjam, a tako, da s tem Javi ne izzivam, zame ne pride v poštev psihiatrična obdelava, ampak zadošča Zamol; na to pogodbo sem pristal, profitiram od nje, imam vsaj v Javi mir, dobivam še IzPoko, v SAZU mi nihče nič ne očita, obravnavajo me, kot da sta **RSD** in **Opombe** v **ZD** Slpisateljev isto. Pristajam na to igro; vsi se delamo, kot da je vse v redu. Je tu vir mojega Dušnelagodja, ki zadnje čase narašča, ali pa gre le za posledico dolgotrajne zime, ki jo vse teže prenašam?

Razlika med mojim položajem 1956 in 2004 je gotovo bistvena; tedaj je Zihel od mene pričakoval, da se mu bom pustil (pre)vzgojiti in postal njegov Ideolkader; vsaj nekaj časa sem ga zavestno vlekel za nos, do spomladi 57. Danes je Dgč: nihče ne pričakuje nič od mene; v SAZU nisem bil sprejet kot asistent 55 na ff, kjer bi se moral potrditi, plačati za uslugo, da mi je bila ponujena promocija na Db – UZni – lestvici. V SAZU sem bil izvoljen zaradi Pretzaslug; lahko bi le še vegetiral kot mnogi, tudi v mojem Razr; SAZU je odlagališče za starčke. Odkod torej moje DušEt nelagodje? Ker pristajam na tihi dogovor, o katerem sem malo prej pisal? A ta dogovor ni izdaja moje

drže; kajti danes – že lep čas, dejansko od 1986, ko sem se razšel z norovci, ti so se tedaj reaktivirali v Polaktiviste – ne vidim nič Poznega v Dbakciji, za kakršno sem se odločal spomladi 57. Tedaj sem se zato srečal – celo moral srečati – s Pučem kot Polakterjem, danes pa iz izkustva in ARF tega izkustva vem, da bi bila reaktivizacija v Polo – kardinalna – napaka, takšna, kot so jo zagrešili Šel, Graf, Božič, Snaj.

Danes vem, da ni zame – za nekoga, ki išče Dt – nobenega mesta v lDdbi, nobene resocializacije; da je vsaka takšna preusmeritev ne le pomota, ampak dokaz, da iščoči Dt ni sposoben vzdržati – res strašne – osamljenosti v Blaku-Strš-Smš-niču; da je prešibak in se zato regresivno zateka v varnost te ali one – vseeno, ali le ali De – varnosti-črede. Da pa bi naglas v KulPolJavi učil Dt, bi bilo le dokaz moje slaboumnosti, tudi tega, da ne razumem, kaj je Dt. Nadaljeval bi le ali na De-strani linijo CiMeta, ustanavljal IdeaSDbo kot KC, ali pa na le-strani linijo ali Kalandra ali Grče, SoD in Lib Rce v RLH-VISu. Pa sem že sredi 60-let, enako kot Pirc, a že precej pred njim, 1959, spoznal, da je linija Kalandra napačna; nisem sledil Puču kot Kalandru, Ščuki, Grči, Gorjancu (z vrhom v NOBD in SPED), glej **Hlapce, Blagor, Grčo**, Kristanovo **Zvestobo**. Nisem ga izdal, a sem enako razmišljal kot Jerman: Puča sem spoštoval, zase sem iskal Altpot. (Tega Urb ne razume, ne more in ne sme razumeti. NDM.) Jerman je še mislil o Kalandru in Prolu: »Ta roka bo kovala svet!« Jaz o Puču kot Rad Revarju ne več; preOsm sem ga že 59 v **SAnto**; NDM. Pirc je v **Hlapcih, herojih, ljudeh** le esejistično in KulPol učinkovito – z geslom – izrazil in razvil mojo držo iz 59; kaj je bila moja drža 59, se bo videlo iz mojih Tanapisanih razprav o **Črnih dnevih, Kamnu** in **Dia**; še letos jih bom komentiral. Iz (Kul)Pol Tsa sem se že 59 premaknil v svet Isa Dti. Res da sem se kasneje pustil do neke mere potegniti v KulPol dialoge in polemike, a tako, da – vsaj v svoji ARF – nisem zapustil svoje pozicije, ki je bila zunaj SKŽa in ObDbe. Tega Ptja ni videla, MBP pa so premalo globoko razumeli, kaj je drža Isa Dti; imeli so jo le za Zeitgeist pozicijo; takoj ko so ocenili, da terja duh časa (ZgDb) od njih reaktivizacijo za SND in LD, to se je zgodilo sredi 80-let, so se postavili na glavo. Niso več vztrajali pri PSti **GiMa** in **Špke**; očitno so ju že prej razumeli-doživljali prelahkotno.

Zame je bila naloga: ne se pustiti potisniti v Dušbolezen, kamor sta odšla Sestra iz **Špke** in Jelko iz **GiMa**; ne postati predmet obravnave-zdravljenja – PsiTere – Dbšefov. Tudi zato sem pristal, da me izvolijo v SAZU ipd.: da obveljam za v lDdbi priznana Os, ki je zato v odločilni meri nedotakljiva; z mano po 1990 niso mogli in še ne morejo delati kot z mrhovino; niti ne kot z Zagoričnikom. Zame je bil model SAPO izjemno važen: priboriti si – in to mi je uspelo – dovolj SA, da lahko vse svoje sile namenim Isu Dti, pisanju **RSD**. To plačujem s ceno Zamol, a obenem vem, da je Zamol zame blagodat kot malokatera. Težava je le v tem, da to osamljenost in Zamol od časa do časa težko vzdržim, posebno ko vidim – se prepričam – , da odpadajo skoraj vsi moji Prili. V meni je še zmerom močen socialni erotizem, točneje: želja po tem, da bi nagovoril ljudi-sočla, da bi jim sporočil, kaj se mi je posrečilo namisliti (DgFijo). Prav to dejstvo, da ne zmorem nagovoriti skoraj nikogar, je najtežje prenesti. Ostajam odprt, kar ni lahko, a moja odprtost je brez odmeva; ne posmehujejo se mi več, a medse in mano so postavili železno zaveso oz. dosegli so, da živim skoraj v brezglasni komori. Vsak dan je zame muka, ko nagovarjam gluhe in slepe. Jasno, da se sprašujem – da se sprašuje tisto

manj močno v meni: le čemu tak napor ob tako evidentnem neuspehu-porazu? Can se je zadevno spraševal še mnogo siloviteje. Rad bi navajal **Hamleta**.

OpraCM je – kot 1. knjiga – uvod. **TrICM** je vrh linije, ki se skaže za SSL: od **CMSlavZ** prek **Pastov** in **Sastov** do pričujoče razprave o **Zvezdah**; v knjigi bom dodal le še razpravo o HistD Sterije Popovića, napisal sem jo v začetku 80-let, ji dodal **Kar**, nato pa morda dodal še ES analizo VodopivčeveD **Na Skalnici**, 1922, in Pregarčevih **Črnih galebov**, 1993. Iluzija, da je uresničljiva zamisel KMge, naj obvlada vso 2. knjigo. Dgč pa naj bo s tretjo. Ta naj ustreza naslovu: **TragCM**. ES analizi Rehove **PanTre** in Cajnove **PetTre**, nato pa spet Hršvzporednice; v analizi **Glembajevih**, **Areteja** in (Brešanovega) **Hudiča na filozofski fakulteti**, vse 3 analize sem napisal že v 80-letih, in v primerjavi **Hudiča** z Gošino **Pod Prešernovo glavo**, drama je tudi iz srede 80-let, zame tako odločilnega obdobja-prekretnice; nato zaostri Trago v OIS, v kar se je RR SLZ in SD: v analizo VKavč(ič)evih **Termopil**, RadNihAltza, Smoletove **Igre za Igro**; tudi ES analizo te drame sem napisal že sredi 80-let. Tu je zastritev Rad: v **Čečka**: v Sm. Niti ne v Dušbolezen, ampak v S, ki pomeni nič.

To, kar opisujem, je linija resnice: resnice, ki jo podajo-odkriva SD do 1985/86, do danes. Točneje: to je ena Rca resnice, ena RR (razlaga, konstrukt), ki sem jo izanaliziral in jo komentiram. Še več: ki jo bivam tudi sam. Bistvena razlika med TradSLZ in DgZno, med ZadrPatrom (SrKosom, Inkom, Mrcem, mojimi kolegi na SAZU) in mano je v tem, da je resnica, ki jo preučujejo (Patr Bartola, Zadr Kosovela, SrKos Preša, Ink Koca), zanje predmet; ta predmet ima E(s)tustroj in pomen, prej je imel tudi Narpomen (za Prijatelja in Slodnjaka), Razrpomen (za Ziharla, še za Zadra; za Mrca je Razrpomen odpadel, čeprav najbrž tudi še ne docela, le da je Mrkdoktrinarni pojem Razra prešel v gibčnejši, uporabnejši pojem sociološko razumljene Dbstrate, sloja.)

Nar ostaja Vrta, čeprav ne tako osrednja kot prej; osrednja le še za nekatere RadKonsčlane, za Topa. Vse pomembnejša je Etsodba, ki privlačuje SLZgarje že od začetka, že Strita(arja), Levca in Prijatelja, a z njo je veliko načelnih težav, uhaja iz območja Zni v območje subjektivne sodbe okusa, kot je uhajal tudi Nar, ki je bil vsaj toliko RomPjza, EkP strast kot sociološka kategorija. Brez Ete tudi DaSLZgarjem ne gre, kot ni šlo že Stritu in Vidmarju. Danes je še posebej velika potreba po nji, kajti v PMLD je vse tako instrumentalizirano, da LZgarji ne zmorejo prenesti sebe kot PzMa, kot zgolj instrumenta tekme, kot IdeolMag maske, pa si prizadevajo, da bi (iz)našli kje kako EtVrto, ki bi jim Ž osmislila. Za nekatere je Eta HumTrada, za Patra, za nekatere NacTrada, za Zadra, za druge spet KC kot Refe, za SrKosa. Eni jo utemeljujejo na Prt Pzji, Patr, drugi na **BSih**; načeloma je vseeno, odkod dobijo Eto, važno je le, da deluje, da daje občutek trdnosti, varnosti, umnosti sistema, PriPrateze, obveznosti. Koliko je zares še obvezna, LZgarji niti ne preverjajo več, čutijo, da bi se opekli, da obveznosti ni nobenih več, še strokovne so vprašljive, zadošča zveza v Dbi, pripadnost Modklanu ali grupi za pritisk in Poldiplomatska spretnost, seveda ob veliki ambiciji; celo znanje je že drugotno, bolj okras kot pogoj. E(s)ta sta postali – kot vse v LDPM – retorika, ki se uveljavlja kot Dabspretnost. Važno je sodelovati na Drnovih večerih, dobivati Džnagrade, nastopati na TeVe, delati vtis, kot da si Intelzaledje neke Polopcije. Vse to je Gled in trgovina, imidž in Utinteres. – Menim, da je ta moja Kritpodoba DaSLZgarstva točna; zapisal sem jo sine ira, brez Ire, kot suho ugotovitev.

Z mano je Dgč. Vse Inteltočke, ki jih upoštevam, so EkP drže-položaji, ki sem jih v teku Ža Ponot; zato so moje PriPra EV. V **RSD** sproti, ko analiziram drame in njihove like, komentiram, v kakšni zvezi so ti liki z mano oz. jaz z njimi; kako in koliko se vidim-prepoznam v njih. To ni moj narcizem, ampak moja nuja, da vse, česar se lotim analitično, iz predmeta RR (preOsm) v svojo EkP usodo in K-milost; morda je točneje reči tudi: K-usodo. V PMLD Prausode antičnega tipa ni več, niti usode, kakršno je oblikovala KomPtja, evforično vizijo, **Rojstvo**, in TragNihporaz, **Dia**; lahko bi rekli: od Krima do Haymanna, od požrtvovalne Si Hera (tudi mučenca) do absurdnega Sma, skoka skoz okno v Stlkaznilnici.

Prav ti dve drži pa sta že fazi mojega bivanja, potovanja skoz svet. Nekje v moji mladosti se mi je vsiljeval Krim kot vzor, kot Et(Ideol)norma, recimo z vrhom spomladi 1945, a se je kmalu RR v Haymanna, že poleti 49, ko mi je MOč dal brati svoje v zaporu napisane sonete, v katerih opeva svojo željo po Si; oz. njegov Sm sem Ponot že tedaj, ko je pisal iz zapora in želel, naj mu priskrbim strup; NDM. To je bila le pika na i mojega Notdoživetja nesmisla-poloma NOB-OF-Ptj vizije in Gibanja, ki sem jima pripadal do 1945; v zimi 45/46 sem se z MGG že odprl OISu, prvič, a morda, ker sem bil otrok in otroško odprt, najhuje; ker še nisem razvil sredstev, s katerimi bi zmanjšal, omilil, sfedriral neposrednost nesmisla kot resnice bivanja. Ko sem se okrog 50 seznanil s Heglovo Fijo, sem dobil v roke instrument posrednega – zvitega – uma, ki me je reševal nadaljnega pol Stola; v zimi 45/46 ga še nisem imel, tedaj sem – enako kot moji PriSo Priž, Dine in Tit – čofnil z vrha SSL-sanj o vsak čas uresničenem paradižu na zemlji v močvirje dezorientiranosti, izgubljenosti, osamljenosti, nesmisla, obupa, skoraj v S(m). Groza tega neposrednega soočanja smisla z nesmisлом, pričakovanj s facitom, sanj z banalitetjo, Pzje s krutostjo je v meni še danes. Od nje živim; točneje: umiram.

Ti dve fazi sta okvir slehernikovega bivanja. Kar sem živel kasneje, je bilo prav za prav le obnavljanje teh faz, variiranje, izdelovanje; fazi sta prehajali v Raz oblike, OIS sem moral na Raz načine preOsm, če sem hotel obstati. S Heglom, s Kierkegaardom, z Markom Avrelom, s Sartrom, z Deleuzom, z von Balthasarjem, naj navedem le nekatere Fije kot ZnaSi za postaje na moji poti. Zmerom znova se vsak smisel podre, se Čl sooči z praznino nič. Zmerom znova trči na Nesm(iselno)Pldo; že znotraj prvega arhemodela na THM-krogu, znotraj Ožlde. Dozdaj sem v **RSD** poudarjal in artikuliral predvsem pot od AgrEkzld (maskirane z IdeaHarldo, RR v Ideaco in Demonaco) skoz PrepDč v EDč, kjer se zgodba ali končuje s So, tudi z obojno (Krim-Harz, **Rojstvo**, Mojca-Rdeča zver, **Vst**), ali pa se reši skoz RazcDč in ARFVerDč v IsDt. Ali pa biva naprej kot SimVirtsvet, v arhemodelu Dv, kar je Tip za LDPM; in tu preide v Av.

Zdaj pa bi se moral začeti podrobneje ukvarjati z drugo linijo, ki seveda prav tako sodi na THM-krog, a izloča-poudarja v njem drugo temo: temo osmišljanja oz. spopada smisla z nesmisлом. AgrEkzld je Temlinija, ker je to definicija Ža; brez Ža ni Si. A za Čla samo Ž ne zadošča; ravno po tem Čl ni žival. Čl res napada, osvaja, se uveljavlja, si podreja, ubija, a vsega tega ne more početi, če zraven tudi ne misli, mišljenja pa ne more zreducirati le na instrumentalno, kot ga je hotel Puč v svojem momentanizmu, celo Puč je moral

kot Polik dodajati neko Eto, če je hotel spodbijati svoje nasprotnike, bivše Komste. (Koliko je v to Eto verjel? Deloma da, ker brez nje bi bil le poraženi manipulant, moral si je osmisliti Etemeljitev svojega ravnanja, tem laže, ker je res v zaporu veliko pretrpel, Trp pa najuspešnejše proizvaja Eto.) Za Čla se mišljenje mora RR tudi v ARF, v presojo (ne)smisla, ko odkrije, da je smisel pogoj njegove EkP drže; da ga ne more ves čas Prikr pod instrumentalnostjo. Dokler z manipulacijo Čl zmaguje, še gre, tedaj si lahko izmišlja, kar hoče, vsemu verjame, kajti merilo je uspeh. Ko pa doživi neuspeh, prej ko prej ga vsakdo (mar le AlekV ne?), jaz se z njim Notldn že odkar pomnim, mu začenjajo razlage razpadati, v njih zagleda konstrukte in SSL; mora se obrniti po pomoč k ARF in k VerDč smodelu, če hoče najti trdnejšo točko zunaj gole zmage kot PnMa in golega poraza kot PzMa. Zunaj Krima, ko se bori za Kom, in Haymanna, ko spozna, da je vse, v kar je veroval, blodnja.

Krime se da podaljšati daleč nazaj, k Zorislavi v **JTugu**, sredi 70-let 19-Stola, k **Tarbi**, sredi 60-let. Da se ugotavljati nenehna razočaranja-obupe, v katere zapada Zor(islav)a, v Katkin OIS, glej Ganglovo **Sfingo**, v Larsenov OIS, glej Grumove **Zastore**, vse do danes, glej Administratorkin OIS, Smoletovi-Dinetovi **Čečki**, 80-leta; danes artikurirata rob nesmisla Goša in Dak, Goša v **Srečni vasi**, v kateri prečrta TS v celoti, ostane ji le vera v onkrajni svet, ki ga ni, Dak pa v **Karuzu**, v katerem se Božotrok giblje po mejni črti med sanjami (ime za Dt) in banaliteto, ta ga tako poškoduje, da naredi Sm. Gošin Preš pobegne iz Tsa (v Iro-Lito-Kulo), Karuzo na dno morja, kjer – da – bi skrnil svoj sram zaradi tega, ker je nasedel lastnim sanjam-željam. Oba sta resnica **Tarbe**, ki ji niti od daleč ne pride na misel in v čustvo, da bi se mogla njena vera – njena trdnost, zanesljivost njene vere – načeti, kaj šele podreti.

Vseh dozdej obravnavanih (s Turnovo vred) pet dram o CiMetu (5-D) je obnova, utrjevanje **Tarbe**, če je Tarba takšnega obnavljanja sploh potrebna, saj je tako v sebi polna, tako je v sebi zaokrožena v Stš-krog; NDM v **GR**. Jasno je, da ne **Tarba** ne 5-D ne morejo brez Hudiča, ta skuša – ima nalogo – načeti-podreti popolnost kroga, ki je navzočnost nebes (PozDuhsveta) na zemlji. V **Tarbi** je zastopnik Hudiča PogVedež, v 5-D pa Pogi in PsKani (tujci, Nemci). A obstoj hudiča – zlih sil – za 5-D (**Tarbo**, za KMg) ni dejanska nevarnost, tako je KMg v sebi trdna; hudič je le Empnevarnost, le preizkušnja, ki jo je bog namenil Člu, da bi si ta, če preizkušnjo Pozpremaga, zaslužil nebesa. (PervKrš; NDM.) 5-D še ne pozna obupa, vdor OISa v PnM. Za 5-D je Krš-KC AbsPnM, nič mu ne more blizu oz. prodreti vanj, ga od znotraj streti; lahko ga ogroža le od zunaj, Voj(aško), a to je spet le preizkušnja – Trpa, Križa –, ki jo mora Kan prenesti, da bi si zaslužil nebesa. CiMet in vsi, ki jima sledijo, jo prenesejo (Boža v **Pastih**, Gojmir v **Sastih**, Kocelj v **Zvezdah**).

Šele ko se Čl odpre od znotraj OISu, se KMg RR v HMg; JKrova preizkušnja na križu ni več preizkušnja od zunaj, ampak od znotraj: PriPra JKrov obup. V Kršu se judovstvo in Muslo kot enostavni enoboštvi odpreta, en bog postane BČ. Le Krš omogoči prehod od PnM monoteizma k Humu oz. že prej antično Pog grškega izvora: od Ajshilovega **Prometeja** do Evripidovih **Bakh**. Šele tak Čl dobi DušNoto in lahko napiše – doživi – **Hamleta** ali pot od **VošVide** do Lampito v **Igri za igro**. Tudi znotraj Krša, glej Kamilin OIS v Majcnovem **Prekopu**. Na robu razume-čuti problem že Meško v svoji **Materi**, RLH pa se v to smer radikalizira, v **Zastorih** je vse le še Nota, zato blaznost-blodnja. Kar je

zunaj, je za Gruma le še invalidnost polmarionet polnorcev na pokopališču, kjer se umirajoči zalezujejo in oprezujejo drug za drugim; **Goga**. Isto je podal Zajc v **Potohodcu**: svet razpade v fantazme in nemočne strasti, predvsem SŠ (iz katerega se kasneje poji DSD, zato je tako irealna, infantilna, senilna, patološka).

Težave, ki jih imam s sabo in ki so zadnje čase vse hujše, izvirajo iz enega vzroka, ta vzrok jih na(d)determinira. Odrekel sem se vsemu, kar bi lahko moj položaj (MeP) olajšalo: alkoholu, Seku, Užu v žretju sladkega, Dabi, obiskom, Gledu, knjigam. Nazadnje Rad udejanjam vsa 3 načela, ki sem si jih zadal za svoje Ž vodilo na prelomu 56/57. Vztrajam pri veri – Verpredpostavki –, da je nekaj ali nekdo višje(ga) in večje(ga) od mene, ustrežnejše rečeno drugega od mene; to je Dr, UnBDr. To načelo mi onemogoča vsakršen Altz. Naj v **RSD** in v miceliju še tako vse povežem, da se ne ve, kaj je zgoraj in kaj spodaj (na krogli THM se to tudi ne da določiti), z vsake točke micelija je eno Abs trdno kot VerVrta: Dt. Ker je ta Dt neimenljiva, ljudem najmanj dostopna, sistemi in Rlge kot Dbinstitucije jo najbolj Prikr-zakrivajo, je pot do nje najtežja. Torej velja, če hočem priti v njeno bližino, drugo pravilo ali načelo: Hodi po čim težji – zate najtežji – poti! Nikoli še nisem bil v tako težkem MePu, ko mi niti Ala ne more več pomagati; stoji mi ob strani, čaka, kdaj se bom vrnil iz svoje dogodivščine, a v reševanju problema: ali smisel ali nesmisel, torej problema (ne)smisla, mi ne more – ne sme – pomagati nihče. V tem MePu mora biti Čl Abs sam, soočen z ničem kot dokončnim porazom. Najtežja pot je najbolj samotna pot. (Vračam se k Nietovi lekciji, kakor sem jo vzel 20-leten, a jo nato prekril s HKD Ž-izkustvom in ARami.)

Tretje pravilo-načelo K-naravno sledi iz prejšnjih dveh: Če veš, da je nekaj treba storiti, pa tega ne stori nihče drug, stori ti! Leta 58 je storil najtežje Puč. (63 mu tega ne bi bilo več treba oz. izsiljeval je, ponavljal, česar ne bi smel. Ponavljal je sebe, postajal svoj epigon, zato njegov drugi zapor – 64-66 – ni bil več inspirativen za nikogar, vsi so čutili, da je porival na suho, medtem ko je bil prvi zapor izredno navdihujoč, ni omogočil le likov SAnte in Krstna iz **SAnte** in **Afere**. (Urba tedaj ni bilo zraven, pojma ni imel, kaj se dogaja, živel je PvtMM Ž, zdaj pa sodi o teh letih in problemih z nesramno diletantsko suverenostjo, ki jo upravičuje le Pol aktivizem DSD.) V naslednjih desetletjih sem hodil teže in laže, več terjal od sebe in popuščal, živel v grupah s PriSo, delil njihove nazore, ki so bili tedaj sicer inovativni in Étuporniški, a v jedru SpS; zato so se nazadnje izkazali kot Poldeol Utinteresna retorika. Ves čas sem skušal držati do njih Krit distanco, s čimer mislim na ARF (AK). 86 sem presodil, da za končno izboritev LDbe (Pol pluralizma) zadošča akcija norovcev in mladine, ki sta se združili (ob aferi JBTZ), enako 91 za osamosvojitvev. Sedaj so se znašli na fronti, ki je postala celo Voj, Slci kot večina Nla, jaz sem postal skoraj odveč. Opravljal sem najtežja pripravljalna dela v časih, ko nas je bila le peščica (57-58, 64 itn.). Načelo, ki ga udejanjam, je treba brati tudi tako: ko je za dosego nekega Poz cilja ljudi dovolj, ni treba, da se štuliš zraven; Mrak se ni MV-II ne na De ne na Le; obojih je bilo na pretek, on pa je imel nalogo (avto)reflektirati obe smeri-krili, kar je tudi s svojo dramatikom storil, od **Logana** in **Talcev** do **Marata** in **Rdeče maše**. Učil sem se pri Mraku, čeprav tudi pri Kajuhu in Balantiču, Boru in Gradniku.

V tem je Čl Ž in dozorevanje: da gre skoz vse stopnje Ž-Kule, skoz vse EV. NDM prikazujem, kako sem MV-II hkrati Ponot doživljal-sprejemal **Previharimo viharje, Pojočo kri in V ognju groze plapolam**; to sem mogel, ker sem kot otrok izhajal iz predpostavk-vzgoje Koma, Liba in Krša (MOč, stric in babica-teta). Takšno trojno – HKD – izhodišče mi je omogočilo, da sem lahko odznotraj razumel MimDč (J)Elka in Kostje-Vanje, **GiM-ŠpK**: a ne šele 85-86, ampak že 59, ko sem s Prilom Dinetom po svoje sodeloval v Nastu **SAnte**, ki je v ekvidistanci do Eteokla in Polinejka, do obeh bratov, do Bra kot takšnega. Moje Ž se da okarakterizirati s PD na liniji SD od začetka do danes, ali pa od srede 30-let, ko sem začel zahajati v Gled, recimo od **Petrčkovih poslednjih sanj in Rusalke**, od **Bele bolezni in Kacijanarja**.

Omenjam faze, ki so pluraliteta EV. Moje Ž pa se je smotrno usmerjalo h konici, se osredotočilo, se omejevalo na bistveno, izgubljalo EV pluralnost. Točneje: vso to HKD Razdrž nosim v sebi, v meni so žive, sveže, močne kot PonotMePi; pa vendar, z ARF kot Krit distanco gledam nanje kot na točke, ki jih lahko sicer kadarkoli v spominu in čustvu oživljam, ne smem pa se več k njim zatekati; če bi se k njim reševal, bi pomenilo, da si skušam problem – Ž – olajšati, da se odločam igrati-živeti kako drugo EV, ne tiste, ki je ne zmore nihče drug in čaka le name. Zame danes ni več nobene niše, nobenega (zasilnega) izhoda, nobene krajšnice, nobenega počivališča, nobenega izgovora na utrujenost ali bolezen. Utrujen sem, bolan, a to ne šteje; če bom upošteval ti dve potezi, pomeni, da sem odpovedal, da sem ju pograbil kot rešilno desko tik pred prepadom, v katerega se zлива veletok reke, s katero plavam. Vem, da moram z reko čez slapove in brzice, pa bo, kar bo. Če bom to prestal, bom svoje delo opravil, kakor mi je bilo naloženo (kakor sem sprejel sam Svno, da mi je naloženo); če bom poginil, bom pač še en dokaz neuspešnosti Čloštva. A vsaj možnost bom imel, če se pustim odnesti čez vodopad, da zmagam; če bi se pred padcem v prepad oklenil kake čeri, bi vse že prej zapravil in moje Ž bi bilo zaman; vsa dolga in naporna desetletja priprave na odločilni trenutek bi zavrgel v hipu, iz bednega in neumnega strahu. Strah bi bil razumljiv pred desetletji, ko sem bil še sredi Ža, ko sem se z Vitsilo boril za promocijo v Dbi, živel svojo AgrEkzldo. Danes, ko mi do vsega tega ni več, bi bil strah res šlamparija, oslovstvo. Danes mi ne preostane drugega, kot da zbiram vsak hip vse svoje moči za to, da primerno vzdrižim v neposrednem soočanju z nesmiselom-ničem (hudičem); da sem ves čas ob tem Rad ozaveščen, buden, z ARF (AK) in vero, da je naloga, ki je ne zmore nihče drug, namenjena le meni kot tistemu, ki jo bo rešil. A ne kot Ojdipu, ki reši Sfingino uganko. Moja rešitev ne bi smela voditi v nov in še hujši kaos. Glej tudi IvSvetovo dramo **Ojdip v Korintu**.

PriSo Dine je v obeh dramah iz 80-let, v **Čečkih in Igri** (83-85), Klas jasno artikularil, kar sva skupaj doživljala v zimi 45/46 in še kajkrat; tudi SIZ od **Sfinge in Zastorov**. Temu OISu pa Dine ni odgovarjal le v **SAnti** in Priž v Krstnu-**Aferi** (59-60), ampak tudi 4 desetletja kasneje moj mladi Pril Dak v **Pip(in)u Malem**, 2000. Izražam se enako in danes še bolj skoz Kaska, **Pip**, kot sem se skoz SAnto in Krstna. SAnta se je nazadnje izčrpa(va)la v problemu pokopa, Dine ni zmogel zavzeti Rad drže pristajanja na kosti, (za)vržene po puščavi, na to, da je Čl, kolikor ni v njem UnBDra, le prah in pepel; zakaj ta prah in pepel pokopavati z obredi, posvečati? Fonemska igra kratice SAnta vse pove: SAnta je še vse preveč san(c)ta, St, da bi bila danes zame PriPra. Ker

je še vezana na pokop-pogreb, pa čeprav manj, kot je skušala dokazati SH, se je mogla le-ta obesiti nanjo in jo zajedati: kot svečanost. (Svečanost tega tipa je bistvena za **Zvezdi**, za vseh 5-D na temo CiMeta.) Na praznik. Na slovesnost. Na posvečanje-utemeljevanje Dbe na SŽ, kar je za DgTijo vse narobe. **SAnt** se ukvarja s kostmi; ni naključje, da nosita CiMet v Rim k papežu prav kosti (4. papeža, StKlementa-mučenca, s Krima-Tavride, s Herzona). To prenašanje kosti kot relikvij je osrednje v **Zvezdah** in bistveno v ostalih 5-D. Niti Strniša še ni zmožel preseči okvira SŽ kot Vrte, glej lik Uršule mučenke v **Samorogu**; tudi ta utemeljuje mesto kot kosti St bitja samoroga.

Šele Dak zmore AltVIS. Kask je odvržen na travnik mrtvih, ki je neSt puščava, bolj Smš kot Stš. Tam ni ne mrtev ne živ, ne S ne Ž; bistven poudarek. Tam ga najdejo kot Pot, zaflikajo, poškodujejo, ujamejo, zmanipulirajo, vse, kar se dogaja s Člom, sam pa razume, kaj se mu godi K-usoda, zavestno pristane na to in se da v službo tistemu, ki mu omogoči, da lahko dela, pa naj je to kdor koli, nazadnje – v osnovi – je vsaka oblast ista, ali Ptja ali LDPM. Ta oblast mu omogoči, kot mēni danes LDPM, da lahko prenaša občutek Dti v kipe-katedralo. Katedrala v **Pipu** je St le za tiste, ki gledajo od zunaj in so naivno Fasc zmanipulirani; za tepce. (TH potrebuje ljudi kot tepce, da bi verjeli njegovi rokohitrski slepariji s StŽ.) Manipulatorji vedo, kaj je St (maska), v **Pipu** so to kralji in papeži, njihovi uradniki, PlK. Pogreb-pokop in vse praznovanjsko-Mag-St je Gled. Magari Gled pred sabo, kar je še v **SAnti**. Za Daka ni več teatra, zato SGleda nočejo uprizarjati njegovih dram, slutijo, da je njihov grobokop; ne pogrebec, ampak tisti, ki odstranjuje grobove kot odvečne. Za Daka je – v **Pipu** – le še muka; niti ne Trp kot patetično, ampak zgolj napor vztrajati v klesanju Dti, ki je ni. Zgolj klesati lastni Rad MeP, ki je soočenje z (ne)smislom, napoved UnBDra, da se bo ponavzočil v nič.

Edini Dak me je razumel in upodobil. Sem Kask, prebodenih nog, kot Ojdip, a ne tisti, ki je prinesel v polis-Dbo kaos in zlo. Ne vlada, ne ureja TSa, le kleše, le artikulira videnje iz sanj. Prehod od **SAnte** k **Pipu** je **Samorog**, le da v njem steklarski umetnik Dizma ne vzdrži v Rad MePu slikanja Dti, preveč je od TSa, preveč »se z njim hudič igra«, **Žabe**. Uršula ostaja sama, a si ne zna pomagati, je trpna žrtev, gre, kamor jo poriva usoda (njena zla sestra Margarita, sodnik Bertram, DbDž). Kask ne; Kask se pusti najeti od DžDbe, a ta najem – svojo vlogo v Dbi – tako RR, da jo preOsm v klesanje Dti. Tudi jaz sem se pustil ujemati, skoz vse Ž, danes tudi od SAZU (pristajam na dogovor-videz, da sem vendarle njen), a to uporabim kot sredstvo za izdelovanje likov Dti. Zato nisem NeČi, ne žrtev ne mučenec ne Božotrok, kar vse sta SAnt in Uršula. To pa je njuna slabost: da Dine in Griša nista bila sposobna odreči se tudi temu videzu: Sništvu; vzeti nase usodo, EV Strš-Smša. Dine jo je jemal, a je v tem – zanj prehudem – naporu izdihnil, padel v OIS **Čečkov** in **Igre**. Enako Griša; vendar ostaja Uršula lirska pesem, sodi v Pret, navsezadnje h KMgi, k **Tarbi**. Ni slučaj, da je v **Ljercih** Strniša obudil prav Tarbo: v liku Priorja; in Voj Snika – Uršule iz Krekovega **TKriža** – v liku Komturja.

Potrebna je vzporedba med KMg in HMg nizom. Pred **MicMatom (Belinom)** to vzporejanje ni mogoče, ker HMg manjka; obstaja v Zahčvri, od Shakespeara, Corneilla naprej, na Slskem skrbi FKČ za to, da ostaja SLZ popolnoma v okviru (Libci bi rekli: pod peto) KMge, pa še dram te MePSte je malo, **ŠkofPas...** Šele od 60-let 19-Stola naprej tečeta oba niza drug ob drugem, med sabo v Dia in polemiki, vendar LibSLZ (RLHSLZ), ki povsem prevlada, KMge noče priznati za enakopravno; ima tudi prav, seveda le znotraj svojega Éstnazora RLH-VISa, ki ima KMg-SD za uslužbenko KČe, ne pa za toliko SA(KO), da bi dosegla Minpogoj, katerega-kakršnega terja RLH Ésta. Krek, Sard, Peč, Turn, Artač so v SLZu Zamol, odpisani, z Daizrazom: izbrisani, ne kotirajo na trgu oz. znotraj Éstnorme, ki se zdi Zgarjem od Strita do Inka samoumevna. Ne upoštevajo jih niti KršIdeol SLZgarji, Ivan Graf, Kob(lar); niti danes še ne, Pibri in analogni. Andrijan Lah sodeluje v ultraDeDmb mesečniku Tabor, obenem pa ohranja Éstmerila RLHa; Tip. DSD si ne upa razviti lastne norme tudi v Umeti; ker je na tem terenu negotova, raje molči, se ne opredeljuje, se ogiba opredelitvam in načelnim razmišljanjem. Ušeničnika noče ponavljati, vsaj ne v Éstsferi, ni še dobila potrebne samozavesti.

Obenem z uveljavljanjem RLH meril-VISa se obnovi (II.) Refe, s tem KMg; s **Tarbo, Slavijo** in **CMSlavZ**, torej od srede 60-ih do srede 80-let, v Klas obdobju ČD (NKNMeša), a tudi že Trage, **Zorana** in **Tugov**, že na začetku 60-let: KČestnikova **Strast in krepost**, 1961, Traga že leto prej, Lipeževa **Car Lazarjeva smert**, 1860. Kot vzporednici moremo vzeti Krekovo **CMSlavZ**, 1885, in Voš(ňjak)ovo **Lepo Vido**, 1893. ČD za primerjavo ne bi zadoščala, je skoraj izključno Koda, Ideolkonstrukt Noštva, kakor si ga zamišlja in ga udejanja SNKNM (Voševi **Svoji**, 1889). Voš je sicer napisal svojo **Voš(Vido)** 8 let kasneje kot Krek CMSlavZ, a je Voš 3 desetletja starejši od Kreka, starejši celo od Strita, Jurčiča, Ogrinca, le 3 leta mlajši od Levsa. **VošVide** torej ne smemo imeti za dramo iz kasnejšega obdobja oz. za dramo mlajšega avtorja, ki je že bolj odprt novim izkustvom; namesto **VošVide** bi lahko vzeli za primer Skofičevega **Gospoda s Preseka**, napisanega sredi 70-let, Vrhovčevega **Zorana**, je iz istega časa kot **Gospod** in oba **Tuga**. V vseh teh dramah se dogaja Ponot problema-teme (ne)smisla znotraj ÉrS strasti, a tudi DbZg okolja. **VošVido** jemljem za primer, ker prav zdaj pripravljam za tisk print razprave o **VošVidi**, ki sem jo napisal že davnega leta 1979. V nji postavljam tezo, da v **VošVidi** ne gre za problem Mešzakona, tudi ne le za psihološko ÉrS (za oboje gre, a na vrhnji ravni), ampak je Vidina strast sla po Abs, s tem po Dti, čeprav na zavrit, posreden, deformiran način. A do Dti se ne more Dgč kot skoz spačene načine. Dt se sploh ne kaže-daje direktno; direktnost boga je teza KMge, vseh 5-D, ker ti dramatikci verjamejo, da je KČ Božtelo in da papeži-koncili (kler) direktno posredujejo Božvoljo; zato je KatTija Pozsistem Verresnic in Étterjatev. DgTija ne misli tako.

Naj poskušam pokazati razliko med obema PStama dram: morda jo bom z Alo in Ajdo tudi narisal kot MSI. V sredini **CMSlavZ** je Pog SNL; je ljud, ker gre za preprosto Dbstrato, a je tudi že Nar, ker govori SlavSlov jezik. Nazunaj je SNL Pog, dejansko pa je v tem njegovem Pogju že Krš; že moli boga kot višjo silo, od katerega je odvisno Ž Čla in Nve. Potrebno je le nekaj zamenjav, več

bogov stisniti v enega, Svetovita, Peruna itn. v Katboga, odpraviti Pogsvečenike, to je najvažnejše, in jih nadomestiti s Katklerom. Pogsvečeniki so krivi za to, da SNL še zmerom malikuje; bistveno je, da se jih odstrani. Kako, o tem Krek podrobno ne govori, a odstranitev je le ena sama: če se ne umaknejo zlepa, v glavnem se nočejo, mora KC uporabiti pač silo, pomoč VojPla (Dže), s čimer se vzpostavi in utrdi blok PIK. Likvidacija – izkoreninjenje – ljuške je nujna, že v **St pismu**. Pogsvečenike podpirajo, navdihujejo, hujskajo Zli duhovi, ti pa so emanacija Hudiča, glej **Žida**.

Za SNL, ki je v sredini, se borita dve sili: Zli in Dobri duhovi, Pogbogovi in Katbog. SNL je skoraj trpen predmet tega boja, ki je SV. Je K-otrok, sam se ne znajde, zmerom je nekdo, ki mu pove, kaj je prav in kaj ne, ali pa ga tudi zapelje v laž in zlo; tako ravnajo Zli duhovi, to pa niso le Pogsvečeniki, so tudi Judje, Proti, Libci, Komsti, tujci, Nemci, Obri, za KatDSD JugoSrbi (Izbrisani) in Musli (zidarji džamije v Lji). V SNLu je PozPot, a SNL samo iz sebe ga ni zmožno razviti; takšna je koncepcija FKCe oz. fPa. Za vsako Poz dejanje je potrebna usmeritev-pomoč, ki pride od boga-klera. SNL je lahko le prebujeno od Dobrih duhov, temu prebujanju se reče pokršt, ali pa nahujskano od Zlih duhov; temu se reče Prot, Trubar in Dalmatin, kasneje Lib, **Tuga**, in Kom, NOBD, **Rojstvo**. Navidez je KC kasneje, po II. Vatikanumu, Trubarja dopustila, polagoma tudi Lib, a le toliko, kolikor je bilo nujno oz. če je mogla Lib obvladati, kot ga je v SPe; kadar ga ni, ga je ldn s Komom, po 1992, in prištela k Hudiču, Demonaca.

Krekov model je model **Tarbe** in BRozovega **Čika**; v **Tarbi** sta na eni strani St škof-mučenec Simeon, na drugi zli Pogvedež; v **Čiku** na eni Dmb ali vaški stražar lap (oz. Ehr), na drugi Komvosovec luka; vmes je Mato, za čigar dušo se obe sili borita; kot se v **Tarbi** za dušo perzijskega Nla. Tudi Mato je ZnaSi za SNL MV-II, ko je to posebno izpostavljeno delovanju zla. Mato in Sl-perzijski NL se pustita začasno zapeljati od Hudiča, a prej ko prej spoznata, kje je Dobro in kje zlo. SNL sicer danes, 2004, še ni tega dovolj spoznalo, a je na tem, da bo; nujna je vera v to: da se bo odvrnilo od Luke-Ptje-Liba, kot se je Mato in perzijski NL. Bilc žal ne upošteva (pred sabo Zamol), da je bil perzijski NL le nekaj Stol krščanski; nato ga je zajahal nov hudič, Muslo, kar traja še danes, več kot tisočletje. Načelno je mogoče, da traja Lib na Slskem – v Evri – prav tako še tisočletje ali celo več. Kje je rečeno, da se bo Krš-KC vrnila? To gotovost daje le vera. Argumenti za to vero so taki, da jih lahko vsaka stran tolmači po svoje.

Precej Dgč pa je v **VošVidi**. Vida je na sredi med tremi silami, ne dvema. Ena je Zapl, grof Alberto, tujec, It: kot Zla sila je analogen PogZlim duhovom v **CMSlavZ**. Na drugi strani je Vidin zakonski mož trgovec Kogoj, ki je Pozlik; a Vida ga noče, ker ji omogoča soprog le solidno, Morpošteno Ž, ne zadošča pa njeni sli po Abs. Ta sla se res kaže kot ErS sla-strast, Vida investira svojo slo v Neg Alberta, moti se, njena strast je Inf; pa vendar, Alberto je sprožil – motiviral – v nji željo po Abs (po Dti), soprog ne. Soprog ji daje garancijo, kakršno more dati NKNM: da bosta z Vido kot dr. Snaj in Marica v **LjDa**; ne pa, da bo doživela Abs vero, kakršna je Tip za Bogomilo in spreobrnjenega Črta v **PKrstu**.

S tem sem označil tretjo silo. Ta sila nista ne Alberto ne Kogoj, oba si prizadevata za Vido; Alberto na zli način, Kogoj na Etnačin, a znotraj ALH Dbe, lDbe. V Vidi pa je še nekaj, kar prebija okvire MorDbe, se sicer veže na

Demonaco – na Alberta, na ErS Fasco z njim –, a ni isto kot ErS Už. Voš je začutil nekaj, kar je presehalo RLH okvir NKNMeša. Ta presežek je zagledal kot SSL, videl ga je, kako sproža Trago in končuje v Tragi. Ni ga odobral, pa vendar ga ni Etobsodil, kot obsojajo 5-D dramatikih emanacije hudiča, recimo Peč ErS pohotnico Avarko Aldo, **Pasta**, ali Turn značajsko nestanovitnega in Sekpoželjivega Svetopolka, **Zvezdi**. Ker gre za tretjo možnost, je PSt **VošVide** v bistvu Dgčna kot PSt **CMSlavZ**.

Vida je aktivna. Aktivizacija Čla, ki se aktivira iz lastnih moči, pobude, videnja, je pogoj za prehod KMge v HMgo. KMg je sicer višja stopnja od PMge; v tej – v PSi – je Čl zgolj ud Nedeljivega telesa skupnosti; v KMgi že nastaja Nota: Krš duša, a predvsem kot prostor GhKe, Člacija pa kot popravljanje tega GhKe, kot pokora, Sv do samozanikanja Čla, ki je grešen, ker potrjuje sebe (sebe kot AgrEkzldo), ne pa boga, tj. srčike PSi in FDbe. (NDM.) Šele na tretji stopnji – v HMgi kot LD – se Člacija iz Neg RR v Poz, Čl ni dejaven le tako, da se odreka svoji zli Nvi, ampak začinja udejanjati tudi svoje dobro bistvo, ustvarjalnost; Homo faber. Z ARF sicer opazuje Inf med Poz in Neg; opazuje natančno to, kar se dogaja v Vidi in z njo: da se njena sla po Dti veže ne le na ErS, ampak na usodne strasti, na Not pobude, ki jih ne more nadzorovati, na napačne cilje (Alberta), na SSLa, ki jih dolgo ne more razločiti kot SSLa od Poz jedra. Pa vendar, tak proces se začne. Čl dozoreva tako, da prepozna svoja SSL, ker doživlja njihovo razkrivanje, ker ne le izkuša, kar dela (posledice svojih dejanj), ampak tudi lahko loči ponesrečeno in napačno od pravega. Barok v to še ne verjame, za Calderona je vse igra videzov in razen tega nič oz. bog, ki vstopi od zunaj v ta kaos in ga razreši s svojo vsemočjo; **Življenje-sen** terja Katboga kot Abs Gosa in despota. (Če ta bog umanjka, ostane le nič in videz; v tem položaju je TH, ki se, da bi preživel, vrača k Pog Sti, k Infi, ki vse magizira: k Fzu.)

Dt je predpostavka, da je razen nič, videzov in boga-despota še nekaj, kar osmišlja in daje možnost za rešitev iz pasti para ŽS. Vse 4 točke so vidne tudi v SD. Igra videzov je Ž, kakršno je; SD ga podaja z afirmativne in Krit plati; prvo predstavljajo recimo Govekarjevi **Legionarji**, Funtkov **Kristalni grad**, drugo Kvedina **Pica** in Vombova **Voda**. Nič se razkrije na poti od **Sfinge** do **Zastorov**, od **Potohodca** do **Čečkov**. Da bi Čl in svet sploh obstala, intervenira bog, tj. Čl-Db konstruirata boga, da bi naredil red, da bi na silo – z ukazom-zapovedjo – vnesel v svet smisel, ki je le Trl. Ljudje se odločajo, da bodo podelili določeni plasti ali skupini despotsko moč, da bo lahko ta skupina premagala kaos, ki raste iz nič; ta skupina je lahko KC, PIK, Ptja, vladajoči Nar ali Dž, kot v primeru Slcev, ki so izgubili lastno trdno-urejeno PS, prešli v Bm-DžV, mislim na čas med 8-im in 9-im ter 10-im Stolom v Ka(ranta)niji. Da bi kaos odpravili, so Bavarci (Franki, Nemci) zamenjali vodilno plast, SIPI, s svojim – očitno trdnejšim, močnejšim – Plom, vezanim na trdn(ejš)o FD. (Črtov upor v **Uvodu v PKrst** je treba razumeti kot DžV, enako analogne upore od ljudevita Posavskega; danes vidimo isti proces v Iraku, pred tem v Libanonu, kjer je posredovala kot despot Sirija, model je splošnoveljaven. SadoHuso je uredil Dbo kot despot, enako kot Pinochet v Čilah in generali-junta v Argi.)

Igra videzov prehaja skoz nič v despotijo; recimo **KozVida**, 1940, uprizarja videz, tako videz Kpla, Mihael Grant, kot EstHeda, Tomo Grant, kot premajhne Vitsile, Andrej Grant; edina Vida Grantova bi imela možnost, da poišče Altbivanje – na sledi Dti –, a tudi ona ne zmore. V nji ni toliko sle po Abs kot

v Vošvidi, ne zaneti Trage, ostane v videzu, s katerim vsi prekrivajo in Prikr nič (PzM). Istega leta tematizira Zupan nič kot dvojnost zla in ARF tega zla v drami **Stvar Jurija Trajbasa**, Trajbas je golo zlo in napačen despot, iz Kpl-LD časov, nima več moči za regeneracijo-utrditev Dbe, kot so jo imeli PrM dr. Snój, **LjDa**, dr. Dragič, **Vice**, Zorko, **Zorko**; ti seveda niso vedeli, da so – da bodo postali – despoti, najprej dobri despoti, nazadnje zli; imeli so se še za bistvo Nla, tj. NKNMeša. Dobri despot bo dr. Lednik, ki v **Penah** ureja SDBo, skoraj karambolirano zaradi zmede videzov (Finšpekulacij); zli despot pa že Kantor, **Kralj**. S Trajbasom je ta despot odstranjen, odstraniti ga pomaga ARF-AK Izb, Vilibald, na liniji Ščuke, **Blagor**. A novi despot ne postane Vilibald (Mešlzb), ampak Prol Deževnik; to ZgDb pravilno predvidevanje **Stvari** se udejanji že naslednje leto, 1941, z začetkom RBa in LReve. NOBD služi temu: da Etutemelji novega despota kot Mojzesa, Odrešenika, stare despote in njihove pomagače likvidira (Matoha v **Težki uri**, PIK, tj. Senatorja, Sava in padreja Giovannija, tega prej ko prej, v **Ognju**, tudi Klavoro v **Opri**, Harza-Mirtiča-Žolca v **Rojstvu**), vzpostavi nove, Ideaca: Mihola in Mroža v **Razcih**. Ta dva še ne vesta, da (bo)sta despota, a Db kot Stra ju v to EV prisili. To razkrije Priž v **Aferi**, z likoma Komisarja in Marcela, Rožanc v **Gredi**, lik Starega, Rupel v **Jobu**, lik Žlajpe. Dejansko pa že MV-II Mrak – 4 leta po **Stvari** – z likom Marata, 1943, Kogoja, **Rdeča maša**, 1944-46.

Naloga despota – tudi tirana – je, da ureja kaos, ki nastopa kot pobesneta ali odtrgana igra videzov, in da Prikr nič, ki je jedro tega. Tudi odtod vlada ozkosrčnega dogmatizma-doktrinarstva v StlPtji po 45. Tudi zato da PPP zapreti Zupana: ta opozarja, kaj je spodaj in zadaj: nič, zlo in zmeda, Trajbas in Čl, ki si ne zna pomagati, liki iz **Ladje brez imena**. Da zapreti Brejca-Javorška, ki uvideva že 45 isto kot Zup, čeprav to napiše-uprizori šele desetletje kasneje, v **Veselju do življenja** in **Povečevalnem steklu**; v tem že analizira proces Nasta despotije; to Javoršek zmore, ker je kot Kan v mladosti izkušal, kaj je samostan in KC: da je red, ki ga vnašata Stbrata CiMet v DžV med Moravce in Panonce, v Bm med Rastislava in Pribino, Svetopolka in Koclja, uspešen lahko le, če je čvrst in despotski. Če bi bil Dbred Kocljevih in Gorazdovih (mislim na Gorazda-Domicijana iz Kanije) dedičev dovolj trden, bi Kanci sami porazili Črta in analogne upornike; a ga očitno niso bili sposobni, klicati so morali na pomoč Bavarce-Franke, da so utišali Posavskega in domače Pl, morda še zmerom PogPIK.

To sta PIK ponovila še večkrat, v primeru Prota, glej Aškerčevega **Trubarja** in Poniževega **Hrena**, v primeru Kmuporov, glej Pennovega **Gregoriča**, Vrhovčevega **Zorana**, Kreftovo **Punto**, 1938, in Moškričev **Lov**, 1937; ti dve drami sta iz istega časa kot **KozVida** in **Stvar**. Krefte je sam leto dve po **Punti** ugotovil, da bo novi despot – Deževnik oz. Gubec, če bi preživel – postal isti kot Negdespot, zoper katerega sta se Gubec in Deževnik uprla: kot grof Tahi in knezoškof Drašković, kot Trajbas in pater Mirko. Despota se menjajo, Stra ostaja. Kaos nenehoma prodira, grozi, da bo vse znova zajel in zmlél v svoji ognjeniški magmi ali pa tudi v oslABLjeni Rci le-te: v gnilobi zasmrajenega močvirja, v tej obliki prihaja v PV-LD, glej Kranjčevega **Detektiva Meglo** in/ali **Vodo**. Katdespotijo kot Neg slika Potrč v **Kreflovi kmetiji** 1937, prav tako iz istega časa; v tej je despot minorit pater Mirko, skupaj s starim Juro Kreflom

tvorita za Slce Tip par, Slsko PIK: gruntar-far. V okviru desetletja okrog 1940 je podano vse: vse tri faze-točke.

Dt je predpostavka, da te tri točke niso nujno edine; če so, je vse zaman in je vse dovoljeno; svet ni vreden preživetja. Marsikak dramatik sledi Vošu in njegovi Vidi, čeprav Dgč. Kociper z likom Trpina v **Šentjurjevskem provizorju**, 1940-41, likom klerika, ki PriPra išče DrBoga, čeprav znotraj KCe, a ne znotraj institucionalne PolDbe. Kocipra res nese v Fz, v Ncz, že v **Zasadu**, 1940, lik Križana, a to kaže le, kako blizu sta si lahko lika iskavca Boga in bojevnika za (S)Naco, nacista; analogno na drugi strani: lik bojevnika za ProlRazr (tudi za SNar), ki uvaja Stl, a PriPra veruje v prihod Koma kot Ideasveta, Štih in Kajuh v njuni **Materi**, 1941, v likih Petra in Ane. Klopčič v svoji **Materi**, 1943. Le s pomočjo Rad analize kot razčlenjevanja-razdeljevanja more Anln razločiti Neg in Poz momente, Stl (Ncz) in Is Dti. Inf je poteza kaosa, kaos se vrine v vsako kapilaro TSa, DušNote. Tudi zato je Čl tako – Strno – podvržen Inf; veliko časa in napora – ARF – potrebuje, da spozna Inf-SSL. Ponavadi ju ne spozna. ARF je ponavadi zanj pretežka naloga; zato rajši izbere beg v trdnost PnM Ožlde, se zateče k Stbratoma CiMetu, h KCi in/ali k Ptji, Zupan 1944 v **Rojstvu** h Krimu, Miheličeva 1945 v **BSSvetu** k Špelci, Vodušek 1945 v **Ženah ob grobu** k Iztoku; vse na liniji Potrča, ki **Krefle** obvlada le s pomočjo **Lacka**, PtjHera in Vodje. CiMet=KaKi.

VošVida je močna Os, noče več hirati – se dolgočasiti – v NKNM-zakonu, ki ji veže njeno ustvarjalnost, domišljijo, Vitmoč. A Dbokolje, v katerem živi, ji ne omogoča drugega, kot Is Dti skoz ErS, ErS pa v nji prebudi nevredna figura, grof Alberto, kar je čest – skoraj Stren – pojav. Tako se Vida zaplete v usodo; v nji so čudovite pobude, a pot, po kateri jih udejanja, je zmotna. Niso analogno zmotne vse poti, po katerih Čl udejanja svoje videnje Dti?

Vida se vrti v začaranem krogu med igro videzov, ničem, despotom, ki se mu nesebično preda (Albertom), a ki problema ne uredi; na daljši rok ga ne uredi noben despot, kar tematizira že Zup v **AlekuPR**, 1954. Čl, ki je veroval v Odrešenika, ostane na cedilu, razočaran, obupan; tudi jaz – oba z Alo – po 92, ko se je najin cilj (KC) skazal za – celo diletantskega – despota. Tedaj se začne (ali, kot pri naju z Alo, nadaljuje) stopnjevana ARF (AK). Tu nastopi razlika med VošVido in nama; VošVida se je popolnoma vezala na Alberta, vse je investirala vanj, odločila se je, da z njim živi in pade; padla je. Imela je možnost, da v razliki med sanjami in realiziranim ciljem odkrije resnico sveta; a za to bi morala biti bolj izvežbana v ARF mišljenju, manj Že v pomenu 19-Stola, manj zgolj čustvena, bolj z – Strno – rezervo (in Krit distanco) do vsega, predvsem pa do sebe. To doseči je najtežje: popolna predanost Isu Dti in obenem ARF-Kritdistanca do lastne vizije-zanosa. Jaz sem to zmoget, tudi zato, ker sem model že nekajkrat ponovil-obnovil, zmerom znova z upanjem, da sem-bom zdaj našel Pracilj; od prve takšne stave na Ptjo, MV-II, prek stave na PriSo (grupa Pers), že na Puča, Re-57, 1958, na »paleolitik« itn. izvežban sem zmoget prenesti tudi razočaranje nad KC po 92. Naredil sem ga – jo – za predmet ARF analize; preučevanje tega predmeta traja do danes, ukvarjanje s temo CiMet je morda njegov vrh.

VošVida je imela šanso priti bliže Dti, ko je spoznala – izkusila, od znotraj –, da je stavila na napačen cilj, a da je bila njena stava (zanos) PriPra. Spoznanje te dvojnosti bi jo moglo postaviti v vmesnost, jo narediti za RazcDč; tu pa je mogoča pot skoz VerDč-ARFDč v IsDč. Razcep v Vidi je bil prehud,

zlomil jo je; njen Sm – že prej umor ljubimca Alberta – je napačen, zmeden poskus znova priti do enotnosti Osi in DušNote. Rad dejanje umora, predvsem pa Sma, ki je konec vsega – zato ga KC tako odklanja –, daje iluzijo, da se Č lahko s tako odločno akcijo spet poenoti. Kaj pa je drugega LR-NOB MV-II kot tak umor (hudiča, okupatorjev) s tveganjem Sma (SNara, lastnega Ž in Ža borcev)? OFPtji se je tveganje obneslo: zmagala je, kljub žrtvam, **ZaSvo**. Lahko se ji ne bi posrečilo: Gubcu in Gregoriču se ni, **Punta** in **Gregorič** sta se končala kot Tragi. Tudi Črtu iz **Uvoda** v **PKrst** se ni in Herom Rehove **KaTre**: Dragomir, Črtomir... Nikoli ni mogoče vedeti, ali bo zmaga ali poraz; to ostaja Strno odprto, negotovo. Odtod značaj – in draž – tveganja; Zup se je tega zavedal ves čas v Prtih, ta vidik je tematiziral v **Petih minutah raja**.

Šele ta Rad in načelna negotovost omogoča RazcDč držo, s tem zares šele ls Dti; prej je Dt vse preveč nerazvidno potopljena v čustva, v ErS, v DbRazrIdeol projekte, kot je Mrk. VošVida in RutVida (Rutarjeva Vida iz **Razcev**) ali Nina iz **Rojstva** ne zmorejo razločiti PrtKom (ErS) čustev od Dti. Celo v obeh Prtkah se oglašča nemir, negotovost, ls, nista zadovoljni s PnM Ideolakcijo kot Borov Matjaž Jeriša iz **Ure** ali sestra Serafina iz **Opre** ali kot CiMet; ta dva sta Abs PnM, kot KatbogOče. JKr sin se na križu – v Trpu – odpre, je že na tem, da bi mogel postati RazcDč, a v tej smeri ne nadaljuje; prej se, na križu, v Trpu – zlomi, umre; preden pa umre, se preda v roke Očeta, tj. KČe, despota, Matere kot Maternice (Nedeljivega St telesa PŠi). Nakaže možnost za RazcDč – CiMet je ne –, a jo prehitro tudi zapre, se ji odpove; glej **DrabPas**. Kociprov Trpin vzdrži dolgo v osamljenosti svoje PriPra vere, ki jo vsi spodbijajo, dvomijo vanjo, se ji posmehujejo, jo Zamol (kot mojo in Alino). A tudi on popusti. V Kocipru je bilo preveč aktivista, PolDb Vodje, da bi mogel od trpina (**Provizorja**) skoz Uršulo (**Samorog**) h Kasku, **Pip**. Kociper se vrne k svojemu PV **Svitanju**, 1936, ga obnovi v drugi – istoimenski – Rci, 1954. In je v SPED izgubljena še ena možnost, da bi se SPED iz MonIdeol Klde RR v ls Dti. Enako kot jo je izgubil Simčič v času med **Avgustom** in **Letom nič**.

4

Tudi Peč s posluhom nakaže možnost RazcDč, glej lik Vo(jes)lava v **Pastih**, ki je zaostren lik Tru(dopol)ka iz **Sastov**; a se iz te možnosti ne obrne v ARF-RazcDč, ampak ima Not nihanje Volava (takšnega Čla) le za prehodno fazo med ZČom in PČom. PČ je spet MonČl. Tudi najhujše Trp, ki sledi JKrovemu na križu, Boženino v **Pastih**, ne razpre Čla kot RazcDč-VerDč, ampak je le paradigma za vero v FKra kot VoM zmagovalca, kot Abs MonPnM lika.

V VošVidi je torej več Pota za pot v ls Dti kot v SNLu, kakršno podaja Krek v **CMSlavZ**; vendar še zmerom ne dovolj. Zato si oglejmo naslednjo stopnjo primerjave: med **Sasti** in **Hlapci**. V Krekovi drami še ni likov SNLa – Slcev – kot Pskov; le Pog Svečenik, a ta na sebi nima nič specifično osebnega, je vloga Zlih sil. Krek predpostavlja, da se ljudje kot Pski rodijo – nastanejo – šele s Kršem-KCo; prej da so le Infudje PŠi. Šele KršKC jim omogoča, da dobijo DušNoto, da se s tem (raz)ločijo med sabo. A po čem? V **Valuku**, ki ga je

izdal Krekov učenec Abram 1914, je ogromno oseb, kar 13 županov (Svetopolk, Negomir, Rogič itn.), veliko kmetov (Gradnikar, Partovčan, kar 17 z imeni pa še nekaj anonimnih kmetov in kmetov), vojaki, otroci itn. ES podrobna analiza bo pokazala, koliko je kdo od njih že vsaj MinPO, ali pa le vloga kot ud PSi. Krek si morda razlaga KC kot dedinjo rimsko-grške antike, s tem navsezadnje tudi njene Trage ali Dbe, v kateri so obstajali zelo Raz liki, Cezar in Brut, Cato in Cicero, Alkibiades in Perikles, AlekV in njegov nasprotnik Demostenes, poštena Antigona in zli Kreon, strastna Fedra in NeČi Hipolit. Vsem tem pa je šele KC vdihnila PraNoto kot dušo, ki čuti kaj več kot zgolj imanenco; čuti tudi – kot prva v Zgi – Tro, čeprav tisto, ki ji pravim Trl. SlavPS veruje sicer v Raz bogove, a to so najbrž le antropomorfni izrazi Nvsil; SlavPS živi v gozdovih in na jasad kot polživali, kot Skiti, to je Barljud; Skiti so bili za Grke vsi, ki so živeli onkraj Donave. Slavi so bili Pogi in Bari, medtem ko so bili Grki in Rimljani sicer tudi Pogi, a visoko Kulni. Pa še Pogi so nehali biti v 4-Stolu oz. veliki njihovi deli že prej, kar od pokrsta, ki so ga izvajali prvi apostoli že sredi 1-Stola.

Kar je veljalo za Grke-Rimljane, katerih dediči so bili bizantinski cesarji in menihi, enako kot rimski papeži in kler, njihova kvintesenca pa prav Grka CiMet in papeži Hadrijan II. itn., ki so jima podelili pravico učiti Slave KatRlgo v Narjeziku, to ni veljalo za Slave, preden so postali Kani. Čeprav so bili ti Slavi – po Krekovem – vendarle boljši od PogGermanov; v Slavih je bilo Krš kot PotStra, v Germanih le videz tega, le PsPot, le AgrEkzld Vitsila, povezana z zvitostjo, Hinom, spačenostjo nravi, kar potrjuje Frank-Nemec Ljuti v **Sastih** oz. bavarski škofje, Adalwin ipd. Iz Slavov se je dalo narediti PriPraKršljud, iz Germanov ne. Ta začetna Tem razlika med PogGermani in PogSlavi se vleče do 20-Stola, do tedaj, ko se Nemci kot NczRePog Krimci znova lotijo Scev in jih hočejo zaslužniti; glej **Paste** in še bolj **Zvezdi** oz. **PetTro**, **KaTro** in **PanTro**. Oz. NOBD: **ZaSvo**, v kateri Slduhovnik Cajn(kar) brani Scev pred Fzltokupatorji, enako Kan ARemec v **Volkodlakih**, kjer brani Scev pred NemNczokupatorji. Nemci so se morali vrniti v svoje Pog – predKrš – stanje, ker je bilo le to zanje primerno; kar so bili vmes – pod Adalwinom, Ludovikom, nemškim cesarjem Friderikom II., Staufi in Hohenzollerni –, je bilo le Hin maska hudiča, ki se je delal Kan, a je bil Pog (kvečjemu Prot, kar je isto kot hudič).

KC – CiMet – torej delujeta blagodejno, PogSlave RR v Kane; s tem postajajo iz mase tudi Pski, iz Klde Raz Plde. To fazo uprizarja Sard. Slci že dobijo Posimena: Tru(dopol)k kot Kocljev vojskovodja, doma nekje v bližini Ptuja, njegova sinova Bras(lav) in Budislav (Bus ali Bud) itn. So pa ti SlavPonSlci še zmerom med dvema silama: med Neg Bavarci in Poz CiMetom. Ene še priteza Pog, oprodo Krepk(eg)a, druge lažno Krš, Brasa in oprodo Jelena, medtem ko so tretji že PriPra učenci CiMeta, Bus. Oba, Bus, ki je že povsem pokršt, in njegov oče Truk, ki niha, ki se šele polagoma odpira Kršu, imata Noto, le da Truk pretežno NegNoto, Bus povsem PozNoto. PozNota ni v ničemer Razc; vsa je posvečena Katbogu, molitvi, zahvali, apostolatu. Je to še – ali že – Nota, kakršna velja v HMgi? V **Hlapcih**, kjer jo razvija Jerman?

Sard nima preveč posluha za Noto, kakršno izdelujejo **BS**, okrog 1910 tudi Lenard z **Božjo deklo** in/ali Meško z **Materjo**. V teh dveh dramah ljudje kot PO trpijo, ker so zmedeni, izgubljeni, lezejo v OIS, a se tudi pokorijo za svoje – in tuje – grehe (GhKo). Sard je idilik; tudi ko slika Neglike, jih od zunaj in bežno, ne poudarja jih, ne mara preveč GhKe; Sard je HedEst usmerjen,

privlačuje ga Neči lepota, podobe Neči deklic v belem, to ga vabi v pedofilijo; pred ljudmi, ki so pretirano obloženi z GhKo, ga je strah. Zato je ČB v SardD manjša kot pri njegovih Kattovariših. Iz Infmase nastajajo PozSlci kot PO, a tako, da se bodo čim prej vsi ali večina zapisali slavljenju boga in papeža, ne pa SV s tujci. RazcNota bo izginila, ker se bo zmanjšala mera GhKe, povezanost s Pogom, s tem s hudičem; če se bodo Slavi osamosvojili v KatSAKO, v lastno SlavND, ne bodo več toliko žrtve Zapla, ki ga zganjajo Nemci, lahko se bodo znotraj sebe povsem komprimirali, poenotili, prešli v MonTotKldo: v NDžo, v kateri bo vladala KC, CiMetovi dediči, Kliment in Zdemir. Nast Note je torej ali le prehodno, če je Nota Razc, ali pa se Nota RR v dušo, ki je odsev Božsveta-nebes, torej ena sama hvalnica Gosove popolnosti. Sard oz. SKC pred izbruhom I. SvetV še upata, da se bo zgodilo tako: da bodo Libci (kot RePogi) odpadli, da bo končno zavladal zlati vek cesaropapizma, izraz je seveda libski. Če so Evri verovali v baroku, da je že prišel zlati vek, torej v prvi polovici 18-Stola, v tem duhu je Pl zidalo gradove in oblikovalo čudovite Klasurejene parke, pa ne bi iste iluzije gojili KatSlci okrog 1910? So jo tudi KomSlci 1945, glej NOBD. Je kdaj Člu tako slabo (dobro?), da ne bi upal v nemogoče?

Temo-problem Note se da še naprej razviti, če pritegnem v primerjavo Govekarjevo **Grčo**, drama je izšla – bila napisana – istega leta, 1910. **Grča** je manifest SvMa kot simpatične in najbolj Poz oblike RLHa. Gov(ekar) iz **Grče** ni Gov iz **Legionarjev** ali **Krpana**. Zdravnik dr. Grča se bori zoper dogmatsko-nasilno TotKC (župnika Novljana) in večino Slelit, ki se po zmagi KCe na volitvah 1908 prilagajajo novemu oblastniku. Bistvo doktorja je Per prepričanje v SvM, v strpnost na Ideolpodročju, v sožitje Raznazorov, a obenem vztrajanje pri lastni drži, tudi za ceno ogrožene gmotne eksistence; torej visoko EtDrža. Grča ima Noto. Svojih RLH nazorov ne brani kot ud neke Klde – recimo stranke –, ki zamenja stališče, ko mu tako naroči Stranka, ga zamenja tudi on. (To nazorno vidimo v DaSlji, ko vsi poslanci iste stranke ravnajo glede vsakega predmeta enako, kot eden, skoraj kot Vojgrupa; vsak zase je Pvtik, ne pa SAPO.) Grčev odpor, ki preraste v upor zoper Totokolje, nastopa kot PriPra EtNota zoper AMor prilagodljivost poZun Utinteresom Pvt Pskov, Profa Hlepuha itn., iste elite-mase, ki jo je Can razkrinkal že v **Blagru** desetletje prej. Pa vendar Grčeva DušNota ni tisto, kar pripelje do RazcDč-ARFDč-IsDti. Grča išče resnico, je v procesu RazRese, a kot Znik; uporablja Krit um ob Etvesti EkP kova; in vendar je Grča MonPld. Tudi če spreminja svoje nazore – ne svoj VIS, le Pos ugotovitve, kar je normalno v RLH procesu Isa resnice –, jih kot MonPld. Tudi če kdaj podvomi v kaj, dvomi na suveren način kot SAPO, ki si je zadala predvsem eno prepoved: da se ne sme razcepiti, v sebi načeti, odpreti svetu tako, da bi vanjo vdrl OIS, s tem AD. (Recimo da bi bil tak Grča Josip Rus; morda je bil PV, tak se je odločil za NOB; PoV je že preveč popuščal Ptji. Če bi manj popuščal in si bil bolj zvest, kot si je bil Boris Furlan, bi ga Ptja zaprla, kot je Furlana. Noben od njiju pa se ni odprl dvomom, ne le v nekatera objektivna dejstva in Pol vizije – recimo Ptje –, ampak v samo Stro Čla kot IdČla. Šele tu, na tem robu, ko se zamaje temelj Čl obstoja, se lahko oblikuje PriPra RazcDč; šele ko se Čl prepusti možnosti AD. Grča – in **Grča** – tega ne zmore.

Pač pa zmore to Ganglova **Sfinga**, predvsem obe glavni figuri iz nje, Katka Poljakova in njen mož, a tudi sostanovalec Pelko. Vendar Stri njihove DušNote

ne bi dejal, da je RazcDč; prej Razkr(ojena) Pld. RazcDč sta dva v enem, je odprtost Čla obema Tem načeloma, ki nastaneta v Ožldi: Ideaci in Demonaci, ki sta se že med sabo ldn, s tem prehajata v Rltz; tak Čl izgublja tla pod nogami, postaja OPsk. RazkrPld se rešuje mimo smodela RazcDč v arhemodel Dv; v tem je vse polno – pluralnost – Pskov in potez in stališč in momentov, a nobeden ne drži skupaj (zato ne more nastati PnMOžld), vse je fluidno, brez moči, vse bolj privid-kaos, igra videzov, ki zastruplja. Libec se mora oblikovati kot dr. Grča, da bi preprečil svoj Not razkroj v Katko; Gangl je napisal prvo Rco **Sfinge** kot **Katko Poljakovo** že pred I. SvetV, torej v času **Sastov** in **Hlapcev**. Katka – in njej sorodni – se predajajo željam, ki niso niti predvsem ErS Hedtipa; so nedoločne, težnja po nečem, česar zdaj in tu – v stvarnosti – ni; stvarnost je banalna, želja si želi lepoto, veličino, veselje, Svo, tudi smisel. V tem se Katka veže na **VošVido**; dr. Grča je prepričan, da izdeluje Pozsvet – Nsvet – z umom, Etvoljo, Katki in njenemu soprogu pa manjka predvsem volje; ob povprečnem umu njune želje niti niso tako strastno-divje, kot so VošVidine. Ne najdeta cilja, ki bi se mu zapisala, kot se VošVida Albertu, Krim in Nina LRevi, Božena (**Pasta**) JKru-FKru-KCi. Da bi Čl zmogel Romveliko akcijo, mora najti v sebi motivacijo, strast, zagon, kot ga ima celo JTugo, čeprav Neg(nega). **JTugo** je že vnaprejšnja Krita Negdespotov – napačnih VelOsi – uveljavljajočega se Meša, ki bo kmalu izgubilo K(ulo) in N(ravnost), N(aravnost) pa bo RR v AgrEkzldo kot zločin, glej Kantorja, **Kralj**, in Vrabca-Glavača v Kristanovi **Zvestobi**.

RRF, ki jo zmorejo Katka, Tone in Pelko, je zgolj ugotavljanje lastne nemoči, uklenjenosti od okolja, posesanosti v močvirje; to je točka-drža – PSt – SeHa; ta se nadaljuje v TorkD, v liku Gordane-Gorge v **Deliriju**, vse do MödD danes, do **Mefistovega poročila**. V MödD le Ira olajšuje SeH. V PočkoveD pa še Ire ni in se vse giblje okrog samoSmila, kot da bi Počkova obnavljala 4-Peke iz 1953, glej njihovo Pekzbirko **Solze štirih** ali **Štirijaške solzice**. DušNota iz **Sfinge** je močvirje solz(avosti); ni čudno, da napiše Gangl ob istem času tri enodejanke **Dolina solz**.

Vendar teh Raz – s stališča Dti napačnih – Is ne smemo razumeti kot zgolj zmot; takšno razumevanje-ocena bi bilo Tip za KC in Ptjo, za oba MonVISA. Is Dti se šele polagoma oblikuje, najdeva – skoz Raz Rce. Iskavec ne ve vnaprej, katera bo prava. Dt – za DgTijo – ni v sebi Moncilj-PnM, kot je za KC Katbog, dogmatsko do zadnje finese opredeljen po concilijih oz. po samopredstavitvi v **St pismu**; beremo ga lahko kot knjigo **Načel**, kakršno je napisal-učil Ernest Tomec kot Učo Mladcev Kristusa Kralja PV. Dt se v SD-SIZi šele artikulira, samozaveda; v **PKrstu** je že na visoki stopnji, nato v NKNMešu pade globoko v povprečje uma, Ete, SpoDo, Konve, v zelo samoobrzdano Nvo. Nv od časa do časa zdivja, kot JTugo, kot Mina in Žar v **Gospodu s Preseka**, kot VošVida. Je v teh likih-oblikah kaj Dti? Ali pa so le besnenje kaosa kot izliva ognjeniške magme? V **JTugu** je ni najti, **JTugo** je drama o PohlPldi, o zločinu. Mina je prelahkotna, preveč udarjena na Hed v ErSu, na LbnŽ; postane zločinka, a njen zločin ni stranski produkt Isa Dti. Tega pa ne moremo reči za Ivana Žara. Žar ljubi skoraj nesebično, vse svoje Ž izročja-zapisuje tej ljezni (do Mine). Ker ne uspe, se deformira, a v vsej njegovi spačenosti, ko postaja Krimec, je še sled upornika in borca za RLH Vrte. V Infi med RLH in RomErS gnanostjo se ne znajde, stre ga. Kot VošVido; ta je direkten dedič Žara, ne Mine.

Krek živi v svetu – v Slji –, kjer so vse te figure že napisane, večinoma te drame objavljene, da se jih brati; dokazujejo, da Slci niso več, kar misli o njih SKC: da so le Infmasa nedozorelih otrok, ki jo mora zdaj KC kot edina poklicana voditi, oblikovati, vzgajati, pripeljati – za roko – v Straj. Krek noče priznati dejstev; Tip za KC! Omenjene SD so dejstva, Vrhovec je naredil celo že – po svoje genialno – ARF uporništva in RLH Ideole, glej **Zorana**; drama je ostala v rokopisu, a kdor je hotel, jo je mogel prebrati, Voš jo je poznal. TaSKC je s (Ps)suvereno gesto prečtala (Zamol) vse, kar ji ni ustrezalo; enako kot DSKC. Uspela bi, če bi prišla na oblast kot FKc v FDbi; a ni prišla. Morala je priznati sobivanje v LDbi, pristati nanj: na obstoj dram, kot so **Grča, Kraški svetnik, Razdor, Zlatorog** itn., torej izrazitih AnKC dram-dejstev. Naj jih je KC še tako Zamol, izhajale so, bile uprizorjene; KC bi uspela le, če bi uvedla Totsistem; zato je morala težiti k uveljavitvi Totsistema v PolDbi; če ga ne bi dosegla, bi bil ves njen trud zaman; in je bil. LibLZgarji niso upoštevali Krekove **CMSlavZ** ne Sardovih **Slovanskih apostolov** ne Pečevih **Naših apostolov**, čeprav je res, da tudi **Grča, Sfinga, Razdor** niso uspeli. Kaj bo uspelo med 1908 in 1914, še nihče dobro ni vedel, je preteklo premalo časa od trumfa Kc pa do izbruha I. SvetV, ki je FKCo podrla. V SD-SIZ-20 pa so se uveljavile zelo nove Vrte, v skladu s procesom v ZahEvri; ne Sard ne Meško, a tudi ne Gov in Gangl niso imeli več šans za prodor. Na osnovi CanD, **Blagra** in **Kralja**, tudi na osnovi prvih 4. dejanj **Hlapcev**, se je oblikovala nova MaPSt, ki je v 40-letih vršičila v NOBD: od **Detektiva Megle** do **Rojstva**, od **Kreatur** do **Prz**.

Prav to hočem poudariti: da ni vnaprejšnje – vnaprej določene, jasne, fiksirane – RPe od nevednosti k vednosti, od Infe k razvidnemu ldcilju, od Poga h Katbogu, od SlavPSi k FKCi, ki se v 30-letnih RR v Kfz, ker se ji vse bolj kaže, da je edino Kfz dovolj močna akcija-Ideola, da bi lahko vrnila FDb o z. TotKatsistem. Kfz (**Pastov, Zasada**, predvsem pa **Kršpe**, 1938) je tako rekoč nujen, da bi se linija h Katbogu oz. k TotKatsistemu dokazala kot resnična in uspešna; resničnosti ni, če ni uspešnosti – realizacije – v ZgDbi; tega se zaveda že Krek v **CMSlavZ**, to – vsaj v zametku diferencirano – pa prvi izpelje Sard v **Sastih** kot Nast Katcerkvene DbDže od Moravske do Ponije. Vse Dgč je na »liniji« Isa Dti. Na tej liniji še to ni jasno, kaj je in da je Dt. Dt je bila v FKCi, glej **ŠkofPas**; a se je konec 18-Stola skazalo, da je od tam izginila. V II. Refe se vrača, v **Tarbi**, a tako, da je le še Reda na Trl, bog zveden na Ožldo, na samozadostno cerkveno dogmo. Takšna Dt ni več Dt; JKrovo Trp ne omogoča več Nasta RazcDč smodela. Dt kot tema mrkne, uplahne celo zavest o Dti. KC kot PnM OžKld prepusti mesto PnMNKNMešu, kakršno se artikulira v ČD, **LjDa, Vice, NSvet**. NSvet, kakršnega je učila KC, prepusti mesto NSvetu, kakršnega uči KplMeš, ki vidi v Kplu realizacijo IdeaVrt RLHa, glej posebno Klodičevo dramo kot najbolj eksplisitno v tem duhu. Ko Klodič sam opazi, da ni prišlo do Ideastvarnosti, ampak do razkroja, regredira h KCi, **NSvet** predela v **Materin blagoslov**, že 1878. Tu poprime Krek s **CMSlavZ**. Sklepa: če se je projekt NKNMeša oz. njegovega NSveta skazal za SSL, je znova – kot že tolikokrat v Zgi – potrjeno, da velja le KC-Kat. Torej je treba poskus, ki ga je začelo SMeš od 1860 naprej, prečrtati, dati v oklepaj kot zmoto, se vrniti tja, kjer so trdna tla: k Pog, ki pa ni MešPog (RLH-Pog), ampak PS 8-ega in 9-Stola, najprej v Kaniji, nato v Poniji. Katbog usmiljeno

pogleda vstran in niti ne naloži preveč pokore Slcem za to GhK, za njihov napuh (Posn so ZahÉvro), da so skušali zamenjati Katboga s HumČlom. To je milost Katboga: da Slce prizna kot nedoletne otroke in jim dovoli ponoven začetek Zge; da se naredi, kot da SIZi med **MicMatom** in **Vicami** ni. **CMSlavZ** je tak nov začetek. Kar imenujem II. Refe, je za SKC Prazačetek DbZge Slcev kot PraZge, tj. kot Dbsistema, v katerem vlada KC-kler.

Sard pokaže v **Sastih** to obdobje, ki sem ga pravkar opis(ov)al – med 1860 in 1908, začetno letnico pa lahko potisnem še nazaj, k 1858, h **Krpanu**, ki je bil večkrat dramatisiran in s tem tudi drama, celo k **MicMatu**, 1789 –, kot zmedo v DušNoti, kolikor so jo Slci že sposobni; kot dezorientacijo in GhKo so jo sposobni (Truk, Bras). Sard samega RLHa – NKNMeša – ne eksplicira, šele Peč ga, glej lik žida Arona kot trgovca in umnega zviteža; v tem je šibkost Sardove dram(atik)e, je Intelrevna, premalo HKD, preidili(sti)čna. Naredi pa, česar Sard ne zmore, Meško v **Materi** in Lenard v **Dekli**, tudi Debevec v **Blejkah**, 1912, Krek v **Luciji**, 1913, in **Pravici** (1900). Hudič deluje, a bog ima tako rad Slce, da jim omogoči popravni izpit; omogoči jim, da bi znova postali NeČi otroški NL, kakršen so bili, preden se je vmešal k njim Hudič (RLH). Ta razlaga SZge je bistvo CiMeta, celotnega gibanja v SKC, ki je toliko stavilo na pojav CiMeta. ZahÉvrNace so že preveč v RLHu, s tem v objemu hudiča, od Kanta do Hegla, od Voltaira do Rousseauja, od Locka do J. S. Milla. Tudi v ZahÉvri so poskusi Refe, tudi Kfza, še močnejši kot na Slskem. A v ZahÉvri so potrebne DReve, kot je bil Schuschniggov avstrofz, Slci pa bi se mogli tej radikalizaciji izogniti. V tem je eden glavnih razlogov, da PVKC ni dovolj odločno pripravljala DReve in Kfza; da ga je le dopuščala na enem krilu, Jel s **KrŠpo** in Koper z **Zasadom**, a je Éhra bolj blokirala kot vzpodbujala; okupacijo 1941 je pričakala nepripravljena in neodločna, njen AnK je bil pogójen, prepasiven, vse Dgč kot na Hrškem, kjer je Pavelić razumel, kaj mora storiti. Tudi zato so MV-II umanjale Dmb-drame. Dmb je bilo izsiljeno, brez PriPra Notprepričanja, bolj sredstvo v sili kot zanosna vizija edine PriPra Refe. Zato so se v MV-De taboru tako med sabo blokirali. Fz potrebuje enega Vodjo, ta vnese red, kot ga je na Le-vici Tito prek Stbratov KaKija. Na MVDe pa sta si podstavljala noge knezoškof (Rožman) in general (Rupnik), Stražarji in Mladci, peterlinovci in krenovci, kranjski in Pr(imorski)Dmbci itn. Kar ima trapa SH za zlo – **Dolomitsko izjavo** –, je bilo pogoj zmagi NOBa in LReve, obojega ne smemo ločiti. NOB brez LReve je le De-retorika SNclsta Novačana v eksilu.

5

Pirc v liku Jermana ni poudaril tisto, kar je – bilo že sredi 60-let in prej – bistveno zame. Pirc je razložil Jermana po zlomu v koncu IV. dejanja – v Gilni, na Polzboru – in v V. dejanju z odločitvijo, da sprejme izgon na Goličavo, kot spoznanje Étfije: pustiti biti oz. konec – Pol, Db – akcije. To je bila Pirčeva odločitev na osnovi ARF lastnega dotakratnega Ža, predvsem Prt-LR-akcije-aktivizma; tedaj se je tudi vdrugo poročil, se preselil iz Lje v Tacen, v kraj ob Savi, kjer je preživel mladost, k svoji materi, ki ga je preživela.

Moja razlaga **Hlapcev** je povsem druga. Jerman doživi spoznanje, da ga vodi vztrajanje pri Polkul boju s KCo v EDč smodel, v Rco KLib spora, Tip za **Grčo** in **Kraškega svetnika**. Ne le da bi se SoD s tem le priključila LibPoli kot AnKI; Can je spoznal globlje konsekvence. V Polboju se res obnavlja ČB PSt, razvijajoča se v DžV, kar se je tudi zgodilo MV-II, glej dilemo: NOBD-SPED, **Roj-Vst**. Je še nekaj važnejšega od tega Neg razvoja v Bm, h **GiMu** (J)Elka: da se začne v Jermanu oblikovati RazcDč DušNota. Jerman spozna, da ni borec; da se je – v tem pomenu, na tej ravni – ustrašil. (To je očital okrog 91 TH meni, enako nič me ni razumel kot tudi ne Pirca; isto velja za Urba, ki je slabša izdaja THa.) V Jermanu se začnejo razvijati Neg čustva, ne le strah, tudi tesnoba kot poteza Ekzma, tematizira jo Minsky v **Dia**, tudi zavest Izda, tematizira jo Krstn v **Aferi**, tudi zavest GhKe, načne jo Tork v **Žogi-Deliriju**, v likih Gaše-Gorde, a je ni zmožen primerno razviti; tudi Simčič ne, v **Mladosti**, preveč jo presoja z Iddogmatskega Katstališča. Najbližje ji pride Mrak že v **Loganu**, nato v **Chenieru** in **Begu iz pekla**, dotika se je Šel v svoji **Vidi**, Jov v **Osvoboditvi Skopja**, že MV-II Zup v **Tretjem zaplodku**. Je več Rc istega procesa: Nasta RazcNote skoz Raz Neg čustva in stanja, ki pa niso kritizirana od zunaj, kot v 5-D, z gledišča končnega že oblikovanega cilja (nebes); ampak so odprt problem, Dušrana, silovito neposredno izkustvo; to za lik, doživljajoč izkustvo, ni napaka, ampak sestavni-integralni del razvoja Osi, Nasta takšne SAPOe, ki ni MonOžPld, ampak množstvo EV v isti Osi, s tem negotovost in nejasnost poti, ki ni ne kaos ne fiksacija. Nekaj vmes; točneje: nekaj drugega. Nast Dti.

Jerman je izvolil bivanje v PzM puščavi – na Goličavi – , da bi dobil čas za premislek: za ARF položaja, v katerem se je znašel. Vedel je, da je ta položaj povsem nov, da ga zato ne sme tolmačiti z nobeno že znano razlago, ne s preprostim moralizmom, kot ga tolmači Grča (v to regredira Priž v **Kongresu**, zato se s to dramo njegova Umet-dramatika izpeva), ali kot ga tolmači danes Urb, ki dela Puča za Grčo-Krima-Junaka (sintezo **Grče**, **Rojstva** in **Vsta**), naju z VeRusom pa za Izda, ker nisva sledila Heru; jaz nisem sledil niti VeRusu in njegovemu regresu v Le-tabor. Ostal sem na liniji, ki izhaja iz goličavskega Jermana.

VošVida je upala, da se bo z Rad dejanjem umora (in posledično Sma) poenotila v MonmočnoOs, kot so se Špelca z umorom-likvidacijo Baumanna, **BSSvet**, Matjaž z umorom Matoha, **Ura**. Jerman se odreka liniji Polaktivizma, za katero ve, da bo pripeljala do – Špelčinega, Krimovega – morivstva. (Kot bi Urba, če bi se posrečil De-puč 1994 in bi Slci par let kasneje, kot Srbi, obnovili DžV-Bm. Urb se ne zaveda, da je Magideolog Morivstva.) Ker je Jerman nekaj let deloval kot Polaktivist, se zaveda, da je pripravljaj lRevo in z njo umor(e); to zavest razume kot svojo GhKo. (VošVida si ni vzela časa, da bi se zavedela tega svojega početja, vse je storila v ekscesivnem dejanju blodnega zagona.) Krek a priori odklanja razmišljanje v tej smeri, da bi lahko Pozlik – Kan, CiMet – naredil kaj Negnega, započel umor, pa čeprav kot Stumor. CiMet sta zgolj blaga, ljubeča, strpna, Usm, dobra; morivci so le Nemci; spletkarji in hujskači le Judje, le Obri kot psoglavci, kot jim pravi fRemec v **Samu**.

Jerman se zave svojega morivstva, tega, da je Čl kot IdČl po Stri ubijavec, Klavec, Pravec (pramorivec). Vendar ga to spoznanje ne Unič(i), ne pade v AD, kot trojka iz **Sfinge**. Odloči se, da bo živel s tem spoznanjem, se pravi, da se

ne bo zatolkel, sam sebe Zamol, prečrtal, češ, Čl nima nobene možnosti, zato je najprimerneje – edino primerno – , da naredi Sm. Jerman je v V. dejanju pred Smom, a Sm ga ne potegne – kot Fasc-hudič – za sabo. V Jermanu se tako začne izdelovati DušNota, ki je odprta na vse strani, na Le in na De, k RLHu in h KČi, v RP in v RegP; nič mu ni več tuje. Vse, kar je, se znajde takšnemu Čl na krožnici Geomlika, ki ga imenujem THM-krog, ali v THM-krogli. Z vsako držo Čla se ldn. Šele tak je Čl sposoben napotiti se v Is Dti. Dokler je pristaš te ali one Ožlde, FKra ali Baala, ostaja v okviru 5-D, a tudi RLHa, ki regredira v PnM Ideolo, kot **Grča**. **Grča** je Rel(ativno) primernejši od **Žida**, ker dopušča-uči RazRese, a se RazRese ne zmore lotiti na primeren način; loteva se je z Ideolo, torej spet s Polo; Gov sam to dokazuje: po **Grči** je padel nazaj v Žur, v Lbn, celo v zasnovo RMge kot Irluda, **Šarivari**, 1911.

S **Hlapci** se »linija« Isa Dti nikakor ne neha; je le ena stopnja v negotovem Isu. Kot tretjo stopnjo primerjave med 5-D in izbranimi SD jemljem par **Pastola** (Petančičeva **Naša apostola**) in Grumove **Trudne zastore**; ti so nastali res desetletje pred **Pasti**, a prav tako v PV času, med dogodkoma 1918 in 1941; glej analizo teh dogodkov v Pnizu **19=19**. **Zastori** so ena Rca – radikalizacija Isa Dti; prava? Ne. Prave ni. Vse so več ali manj spačene, pretkane z InfSSLi, med videnji in blodnjami.

Jermana je treba brati kot zbir ali preseki glavnih oseb CanD; vsaka od njih je v sebi dvojna, celo nasprotujoča si. Že v prvi CanD, v **Romdušah**, je Mlakar Polik in ljubeči drugega (Pavlo), ki je zanj ZnaSi za onkrajnost TSu, ObDbi, v kateri Mlakar živi in se v nji bori za oblast. Pavlo naredi za Nedosežno, a prav Pavla krši Mešpravila SpoDo, pobegne v Trst z Mlakarjevim koncipientom Strnenom. Odnosi se zamotajo, SpoDo se razkrije kot Ožld stereotip, ki preprečuje dostop do Dti. Mlakar čuti GhKo zaradi svojega polasčevalskega početja, Pole, s čimer spodbije samoumevno Poz Polo, ki jo gojijo NKNMeši v ČD za SND; šele v liku Dragana, glej Voševega **Dr. Dragana**, 1894, se problem zamota; spet je inovator Voš. Mlakarjeva dvojnost-nasprotnost se obnovi v liku Ščuke, **Blagor**, ki je najprej Grozdov uslužbenec, Žurst-hlapec-izvajavec, šele nato, po Etpreobratu, upornik. Tega procesa ne smemo razumeti le kot časovno zaporedje: iz Neg v Poz, ampak tudi kot sočasnost: nasprotje v sebi. To je Tip tudi za Maksa, **Kralj**, ki je Polaktivist Prola, obenem pa lirik-sanjar, nezmožen Praakcije; tudi ta njegova Pvt neodločnost sopovzroči njegovo S; v tem je kriv, ni za EV LRevarja, vse preveč je lzd, ki se ukvarja z ARF; AK ga ovira, ker si zastavlja preveč vprašanj, ima premalo energije za direktno akcijo. Ta dvojnost se razkrije v **CanVidi** kot nasprotje med umirajočim Poljancem in dečkom Dionizom, ki je pred vstopom v Ž; nasprotje je tu: ŽS. Sploh pa v liku Petra, ki sam ne ve, ali je Pek ali razbojnik, **Poh**. Vsa ta nasprotja je treba uzreti tudi v Jermanu, ki izstopa iz DbJavi, da bi se lahko ves osredotočil na Is Dti. Moj IzDbJav sledi Jermanu.

SIZ v 20-letih naredi debato še težjo, odgovornejšo, breme Not sprtosti se večja. Eno krilo res problem poenostavlja, odloča se za brezobzirno LR akcijo, Kreft v **Letu 1905**. Osrednja smer SD-20 pa gre od Cerk(venik)a, glej njegovo trilogijo, ki ima že Tip naslove (**V vrtincu**, **Greh**, **Očiščenje**), h Grumu. CerkD se giblje v določanju, doživljanju, razreševanju kaosa (Rlza), ki pa je vprašljivo; vsekakor se krepí Čl zavest o lastni GhKi, ki je Etresnica vrtinca-zmede, v katerem se nahaja Čl(oštvo). Vrh doseže ta smer v **Zastorih**. Že CerkD glavni

liki iščejo Abs točko, ki bi bila onkraj SpoDo KonvDbe; ta je Neg. Onkrajna točka je ena od oblik-pojavov Dti, čeprav je zelo v Infi. Larsen v **Zastih** pa svoje Is Dti, sam jo imenuje Lepota, še radikalizira, išče jo na robu ne le ObDbe, ampak tudi na robu ali onkraj uma, Nve, Ete, vseh Vrt, ki so bile za NKNM-ČD samoumevne. Zato izgubi orientacijo, se osami, se bliža ali Smu ali norosti; Žalostni Madona blaznosti in umoru brez razloga, Larsen norosti brez umora. Je to, kar išče in kar se mu kaže kot Skrivnost v obliki dvoumne Že, cipe in angela, Amare, res še Dt? Takšne Že so cilj Isov in teženj tudi v CerKD, tudi Leskovec se jim ne more ogniti, **Kraljična Haris**; tudi Majcen ne, glej **Kasijo**, kjer je Kasija sprta sinteza konkubine in NeČi angela; podobno kot že CanVida, nedosežni cilj azilantov, ki živi v SvSekrazmerju s podjetnikom – Brž – Dolinarjem, **CanVida**. Nekaj-nekdo je, kar ni; ni, kar je. Bit postane nič; bit=nič. Bit se ne podvoji v dve biti, v dve Ožldi, v dve AgrEkzldi, ki se med sabo spreta in vojskujeta, dokler se ne artikulirata v EDč-DžV kot Krim in Junak, **Roj** in **Vst**, a že prej kot KatHera Uršula in hudič MusITurek, **TKriž**, kot dva zaselka bodoče vasi Dražgoše v **Luciji**. To je Klas primer EDč smodela, ki vršiči v **GiMu**. Dgč v liniji, ki gre od **VošVide** prek **Hlapcev** k **Zastom**. VošVida še ubija Zapla-Sža, Jerman se mu – Župniku – umakne (za TH-Urba je Jerman strahopetec), Larsen pa gre v stopnjevanju Dti tako daleč, da se mu vse skegla in ni nazadnje ničesar več, ne smisla ne zdravja ne Ža, celo Si ne; le blaznost kot kaos v duši.

Jasno, da je Larsen kriv; kriv za vse. Vse bi rad, ničesar ne doseže, vse pokvari. Ni več sposoben ARF; ARF je um-ovanje, Larsen le še blodi. Ko Larsen zblazni, ostane le še Goga, tj. mesto mrtvih, odmrlih, ljudi, ki kvečjemú gledajo – kot mrtveci izpod zemlje – , a nič ne morejo; morda si želijo, a ostajajo samozaprti v Avu. **Goga** kaže, kako se Čl, ki se odpove akciji (ki vodi v EDč-Bm), RR v Dv arhemodel, v PMLD. PMLD-Dv ni Dt, je Psrešitev iz EDč smodela, iz DžV; je olajšanje, derealizacija. Čl se iz AgrEkzldi RR v Av-tista. Dt je kot cilj izgubljena, pot, ki vodi do Dti, se izgubi na pokopališču, to pa ni posvečeno, ni Stš, ampak drugo ime za grobljo; grob ni St, ampak Smš skal, pustinja, **Gramače**. Cilj, ki si ga je zamislil Čl, je bil najvišji – najti UnBDra – , a neuspeh katastrofalen.

Čl pa se **Zastom** – fazi, ki jo zastopajo **Zasti** – ne sme odreči. SD-SIZ-30 je šla mimo **Zastov**, **Gogo** je sprejela toliko, da si je rekla: Goga je ZnaSi za MešBržDbo, ki je zapisana poginu, ki je dejansko že odmrila, pokonci se drži le še z nasiljem in z Ideolkonstrukti-napravami, tudi s KCo. LR jih bo odpravila, s čimer bo vrnjeno spet živo polno Ž, Vitsila in PnM: Kom. Ta načrt se udejanja v NOB(D); v **Rojstvu** itn., **Roj** kaže že z naslovom, da gre za edino Pra rojstvo NSveta kot **BSSveta**. **Dogodek v mestu Gogi** je bil napačen, le Zun nasilje komija, le Sekzloraba mladega dekleta, a samo nasilje je Poz, če mu da Čl – LRvar – pravo vsebino; Krim mu jo je z umorom – s PN – Harza, Špelca z umorom Baumanna dal(a).

Vse Dgč razmišlja Dgfija. DgZn razume, zakaj je **Goga** primern(ejš)a od **Težke ure**; le v Prarazlagi. Ne kot Goga-pokopališče-groblja, kjer so vsi mrtvi ali nori avtisti; tako je **Gogo** razumela RMg Gene: kot Ludigro; Lojze Filipič pa kot resno sporočilo, zato je na njeni sledi sam naredil Sm. AnIn ve, da je treba od **Goge** korak nazaj k **Zastorom**, v dogajanje vzroka, zakaj je prišlo do omrtvelosti v Gogi-polisu BržMeša: ker je Čl (Larsen) iskal Abs Dt (tudi

Madona, čeprav bolj deformirano in v Infi). Na to so ideologi RMge pozabili oz. te predZge **Goge** niso mogli niti zapopasti, ker jim je Dt tako tuja. Ne vsem, a tudi tistim, v katerih se še ohranja sled Isa Dti, glej FiD, je ta sled zmedena in nora, kot da bi jo zapustil Larsen, ki se je iz patetičnega nesrečnika RR v cirkuškega klovna: kot da se je preselil v RudolfD, v **Kserksa**.

Čl, ki hoče ohraniti EV RazcDč smodela, mora ohraniti v sebi kot odprt problem-temo – EkP izkušnjo – tudi Larsena in njegovo usodo; ne pustiti, da se konča-omrtvi in s tem absolvira v **Gogi**. Združiti mora Jermanove mirne živce, njegovo sposobnost za ARF, stoično vztrajanje na robu Dbe (na Goličavi, tu sem jaz), sveže doživljati v sebi kaos norosti, v katerega nese iskavca Dti njegovo nemogoče Is tega, česar ni: UnBDra. Zavedati se mora GhKe, ki bremeni Čla, tudi Larsena, da je vse pokvaril, česar se je dotaknil, tudi Madono, ki je ubil NeČi mater, **Upornik**; tudi vseh glavnih blodnih in SM-Perv likov CerkD. (Glej mojo ES analizo CerkD **Kdo je kriv?**, 1934, torej skoraj iz istega časa, kot sta **Pasta**. Lahko bi vzel za primer primerjave tudi to CerkD; v nji dramatik spodbije vse, kar Peč postavi oz. kar Peč nadaljuje, kar varuje kot Abs trdno in Poz zgradbo: Dbo pod varuštvom KČe. **Kriv** je Rad spodkopavanje vsakega kamna te samoumevne cerkvene stavbe, ki jo propagira 5-D. Cerk išče smisel, a ga ne najde v nobenem kamnu kot PnMu, v nobeni dogmi, ne Kat ne Komtipa, v nobeni Idizjavi. Vse se podira, pa vendar za vsem se kaže Čl, v katerem je slutnja, da ni vse zaman, da ima Čl poslanstvo najti smisel in Boga. Skrajno težak, negotov, skoraj blazen MeP, pa vendar Cerk ne obupa, se ne preda OISu. Ker pa ne sledi Nastu ne Kfza ne Koma, ga nobeno od obeh kril TaSIZi, ki sta se pripravljali na EDč DžV, ne upošteva; **Kriv** je Zamol. (Glej mojo ES analizo te drame v **Vojakih in trpinih**.)

Primerjava med **Zasti-Kriv** na eni in **Pasti** na drugi strani ni težka. **Pasti** le stopnjujejo **Saste**, jasneje artikulirajo, kar je že v **Sastih**. Ker v drugi polovici 30-let nastaja Kfz, se PSt drame (bloka 5-D) premakne bliže h Kfzu. Vse je bolj razburjeno, Rad, strastno, zanosno, oz. retorično, kakor beremo, kakor ocenjujemo Pečev stil; bolj Gledpozersko; pretiran ropot in Magčsta je Tip za FzNcz. Kaj sporočajo **Pasti** (ali **Pasta**, vseeno), sem podrobno opisal v ES analizi, glej razpravo-opeko: **Fara zraste v zgodovino in svet**. Za **Pasta** velja isto kot za obe prejšnji drami v 5-D, za **CMSlavZ** in **Saste**. Kar Sard še na mirno samoumeven način prezentira kot PsRealD ali vsaj kot nekakšno objektivno zgodbo iz Zge Slcev, se je v **Pastih** obnovilo kot fanatično goreča farna igra, kot Totmobilizacija vseh Kat sil na podeželju in v Slji, ki je smatrana za eno sólo podeželje. So pa vidne – celo bistvene – razlike s prvo od 5-D, s **CMSlavZ**.

V tej je še samoumevno, da bravec verjame v obstoj duhovnih Dobrih in zlih sil-zborov kot primerne resničnosti; ves TS je le emanacija oz. Emp realizacija Božscenarija. Ne več tako v **Pastih**. Vidi se, kaj se je zgodilo vmes: I-SvetV in zlom St imperija Avse, AD FKČe v 20-letih, prodor MrkKoma v 30-letih. **Pasta** sta že odgovor na vse to. Ne moreta se obračati na vero ljudi, kakršne ni več. Poz in Neg sile niso več Duhokvir, v katerem se vse – naše Ž – dogaja, ampak sta dve odrski sliki, rekvizita v Gledu: prvi sestoji iz Zbora belih in Zbora modrih, vodi ju Igrski vodja kot ZnaSi za Kfz Vodjo, drugi se uveljavlja skoz emanacije Hudiča, ki so vsaj navidez Realliki, Jud Aron in Obra-psoglavca-tujca Tudun in njegova hči Alda; v **Igri naše fare** pa nastopi Hudič osebno kot

Sejavec ljulke. Drama ni več poskus obnove-upodobitve vsaj navideznega Zdogajanja, kar sta **Sasta**; **Pasta** sta prenos Zge v zdajšnost, v aktualni boj Katboga s hudičem, angažiranje celotnega SNLa v IdeolMag SV zoper zlo-zle.

Takšna PSt pa potrebuje bistveno bolj aktivne ljudi-like kot KlasfKC, kot **CMSlavZ**. Slci v **Pastih** niso več le nebogljeni otroci, za katere dušo se vojskujeta bog in hudič; so že akterji, ki so se sami zmožni vojskovati, to je bistvo Fza, seveda pod vodstvom PraVodij, CiMeta, in njunih učencev oz. somišljenikov, Gradiščana itn. Dogajanje se seli v njihove DušNote. Volav se razcepi, meče ga med Pogom in Kanom, v tem je zelo – vsaj na zunaj – dramatičen, retoričen, poln čezmernih gest. Resnica se seli v KršNoto Bože(ne), ki Posn JKra na križu, trpi, je mučen(k)a; analogno Goj(mir). Vse se dinamizira, razviharja; Slci s(m)o postali dejavniki, ki Ponot Raz EV: od služenja-hlapčevanja Nemtujcem, Radovan, do IdeaSnikov, Goj. Peč naslika, kar naj bi se kmalu realiziralo v DbZgi, ki postaja – naj bi postala v projekciji Kfza – Zg KCe. Tudi Ehr je to načrtoval, BRoz za njim v **Čiku** in **Obsu**. A stvarna RealZg SDbe tega projekta ni sprejela, ostal je načrt, cilj-Ideola enega – celo Voj – krila Dmbstva, a je s PVD preminil.

Iz povedanega je razvidno, da Čl, kakršnega oblikuje Peč, ni DušNota ARF tipa na liniji Jermana, ki traja še v **Kriv**, v **Zastih** pa se zmede. Pečeva DušNota je le tista-tolikišna-takšna, kakršno dopušča KC v liku JKra na križu: Trp, a s ciljem doseči St mučeništva, nazadnje se izročiti v roke Očeta Katboga in Matere KCe. Cilj ni (po)ls Dti, ampak potrditev-utrditev KCe kot PnMOžKlde, kar je negacija Dti. DušNota služi Ožldi; Ožld dobi svojo Noto, a ne za to, da bi se Ožld razbila in prešla skoz RazcDč v ls Dti, ampak zato, da bi bila oboje: Zun in Nota, s tem še močnejša. Da Čl ne bi bil kot Kan le najemni vojak, ampak bi se vojskoval iz najbolj PriPra Notprepričanja; Nota je potrebna, da se doseže to vsestransko mobilizacijo vseh Čl sil, strasti, sanj, čustev, obvez, Vrt, želj, načrtov. V **Sastih** je ta mobilizacija bistveno premajhna, preskromna, prebleda. **Pasta** se zavedata, da – in kako! – je KC ogrožena; da je treba zato prebuditi vse Vitsile in darove – možnosti – , da bi se rešila. Da bi dosegla, kar je bila že v **CMSlavZ**. Peč prizna, da vmesno obdobje – med 1885 in 1935 – ni bilo le trenutna zabloda, ki se jo da nahitro prečrtati, sploh ne upoštevati; nasprotno, Peč kot ideolog Kfza se zaveda, da imata Lib in Kom velik(ansk)o moč, da se jima je skoraj že posrečilo KC stisniti v kot. Vsak čas in Slja bo šla po isti poti kot lRevŠpanija; zato se mora enako prebuditi in se zaostri v DRevo, kot so se PIK sile v Španiji pod vodstvom generala Franca in KCe; Jel v **Kršpi** komaj 2 leti po **Pastih** uprizori ta upor Dobrih sil zoper zle in njihovo Zmago. Knezoškof Rožman in general Rupnik se bosta par let za tem povezala kot španska KC in Franco. Le da z Dgč izhodom v DbZgi. Nista zmagala onadva, ampak LR par KaKi.

Z ARF torej v **Pastih** ni bilo nič in ne z lsem Dti. A četudi predpostavljamo, da je Peča vendar motivirala tudi Dt, je bila tako spačena, tako spojena z ldo, da je bila neprepoznavna oz. da je postala sama svoje nasprotje, kot se je zgodilo v NOBD; na liniji **Pastov** pa v SPED.

Če bi izšla natančno tri četrti Stola po Krekovih **CM SlavZ** in pol Stola po **Sastih**, bi morala Turn(ško)ova drama **Zvezdi našega neba** iziti 1960; lahko da jo je Turn tedaj že začel pisati ali se vsaj na pisanje pripravljati, odločil se je za megaprojekt, moral je marsikaj tudi strokovno preučiti, a izdal jo je šele 1966. Res da letnica 1960 ni kak jubilej, leta 860 še ni bilo nobene povezave med Stbratoma in ZahSlavi; sta pa že hodila po svetu, bila pri Hazarih, se močno uveljavila, v Fiji posebno mlajši Konstantin, ki je dobil kasneje v Rimu ime Ciril. Knez Velike Moravske Rastislav prosi bizantinskega cesarja za pomoč pri Katbogoslužju šele dve leti kasneje, 862. Delegacija iz M(or)avske in Ponije pride tega leta v Carigrad, kot sledi iz 1. nastopa **Zvezd**; vodi jo ponski »veljak« Murko (praded Matije Murka?) in dva mavska »sla«, Zemižizen in Slavomir. (Zanesljivo ne Žižek, ta je bil že pred tisočletjem Libec, AnK razporežen, je pa njegov rod iz obponskih krajev, iz Pomurja in/ali Slgoric.) Leta 863 sta Stbrata že pri Koclju in pri Rastu. 867 se brata vrmeta h Koclju iz Rima, kamor se spet napotita 867; Ciril umre v Rimu 869. Letnica 866 torej za brata ni posebej pomembna.

Ko izbiram dramo, s katero bi **Zvezdi** primerjal, letnica 1966 prav tako ne označuje posebej znamenitega dogodka. Veliki dogodki v SD Tačasa se zgodijo med 1955, uprizoritev Javorškove **Zgodbe** in Torkove **Žoge**, do 1972, izid Strniševih **Ljercev**. Najodločilnejše je obdobje na sredi: med 1960, ko je uprizorjena **SAnt**, in 1966, ko izide **Samorog**. Drama, s katero bom – a ne le z njo – primerjal **Zvezdi**, **SmKrst**, je uprizorjena že v novem podobdobju, 1969, istočasno s Kozakovo **Legendo o St Che**. Hiengov **Osvajalec** je uprizorjen 1970, Kozakov **Kongres** pa 1968. Če omenim še Božičeva **Dva brata**, so to glavne drame iz obdobja po 66 in pred časom, ko prodre RMg, Jov(anovič)evi **Norci** uprizorjeni 71, **Plejboji** 72, Šeligov **Skak** 73, Jesihovi **Sadeži** 74, istega leta tudi Rudolfov **Pegam**. Letnica izida **Zvezd** je nekako na sredi omenjenega obdobja, ki združuje ADHuma (s tem pripravi nastop RMge, pač kot Not zlom HMge) in drame, ki gredo najdlje v lsu Dti. K tem bi poleg **SAnte** in **Samoroga** prištel tudi Kozakovo **Afero** 61, celo Zajčeva **Otr**, 62, na začetku pa Mrakov **Proces**, 56.

Povezanost med ADHuma in lsdTi je Not in razumljiva. Ko razpade KMg, prehaja v HMg, ki je prav tako Poz konstrukt RLH VISa, utemeljuje TS, ZgDbo; tak prehod je viden v **LTugu** in v **Grči**. Tudi ko razpade HMg, je odprta pot po THM-krogu naprej, v Dv-RMg; ta prehod je viden od **Dia**, uprizorjeni so bili 62, k **Norcem**, napisani že 64; ali znotraj RudolfD od **Celjskega grofa na žrebcu**, 64, k **Pegamu** in **Veroniki**. RMg je analogno bogat kompleks, kot sta KMg in HMg; že 4 desetletja vlada v SD-SIZi, KMgo je povsem izrinila, HMgo pa v glavnem. Vendar, kot sledi iz obojnosti THMa in ŠHMa, ČIZg ni le RP in/ali VS skoz vse 3 Tem arhemodele, skoz Ožlido, Dč in Dv; je – kot ŠHM (prej sem pisal ČHM) – tudi izhod stran od THM-kroga k Dti, čeprav skoz kaos. Ta izhod – skoz Blak, Smš, Strš – pa je mogoč šele takrat, ko dospe Čl do MePa, do točke, ko se artikulira dilema: ali smisel ali nesmisel; ali Bog ali nič. Ta dilema se oglasi že JKru na križu, torej je navzoča že v KMgi, kot njena Not AD. Znotraj KMge je tudi že HMg; antična drama kot osnova za HMg je nastala pred srednjeveško KršD, ki velja za KMg. Na križu je JKr kot Čl v

obojnosti BČa pritisnjen ob zid nesmisla; HMg v njem se sesuva. JKr se rešuje po dveh linijah: kot FKr skoz VoM prehaja v KMg, v PnM, v Ož(K)ldo, v KC; obenem pa ostaja JKr in Čl, ki najde rešitev v UnBDru, ki je drugo ime za Dt. Tu sta si Not blizu HMg in KMg, obe izhajata od Čla, ne od boga; Čl je ime za RazcDč, bog za Monldo.

Jasneje pa se preobrat pokaže z nasprotjem v prehodu med HMgo kot PnM Ideolo in AD tega PnMa v dramah, ki eksplicirajo vprašljivost, nemoč, fiktivnost PnM Ideole, recimo NOBD MagSSL, kakršne goji **BSSvet**. Zajc v **Otr** dokazuje, da ni spredaj – v času, v Prihi – nič razen medČl izdaje, slehernik se potrdi kot Izd (Dan in Reka), zadaj pa je le spomin. Spredaj ni IdeaPrihi Koma, v Preti pa je PnM Magžive Nve odmrlo oz. smisel je ostal v Nvi, iz katere pa se je Čl odselil, v Materi-Reki; njena otroka, Dan in Reka, sta že izgubljena, že zgolj Čla, zgolj Čl pa se že od svojega rojstva Strno napoti v AD. Njegovo rojstvo ni **Rojstvo NSveta Brez sovraštva**, ampak abortus: Čl se RR v reč, v fragmente-cunje reči, v prah; v RMg je plešoč prah, glej **Srebrne nitke**, 1975.

ADHuma uprizarja MePe, v katerih obstoj Čla ni več mogoč; Čl se razžira od znotraj, obupuje, Haymann v **Dia**, blodi, njegove sanje, ki so bile nekoč vizije, Krimova in Ninina v **Rojstvu**, postajajo patološke blodnje, fantazije, Čl izgubi stik s stvarnostjo, meša se mu; glej lik Andreja v Božičevem **ČvŠ**, napisan 55. Ta Čl kar mrkne, tako malo – nič – ga še veže na Ž; glej izginitev Cunjarja med prvo in drugo enodejanko v Božičevem **Ziku**, 57-58. Povsem dezorientiran je Sigismund v **Dia**, ko ga izpustijo iz zapora. Navidez – na liniji DbZge – se lahko reši v reč, glej že Božičevo črno grotesko **Vojaka Jošta ni**, 61, tu postane iz Čla miza, stol; to je pot v RMgo. Če pa tega noče, a noče niti potí v OIS, glej Božičeve **Kaznjence**, 63, zasluti Dt. Do Dti lahko pride le, če je pred tem v Rad MePu, brodolomec brez vsake rešilne deske, obenem pa še zmerom močen kot Ž, kot AgrEkzld, da to svojo potezo – Vitsilo – obrne iz samopotrjevanja nad drugimi v moč, ki išče namesto TSa Dr svet; to tematizira Strniša v **Samu**. K temu Dr svetu se odpravi Tone v Smoletovem **Potovanju v Koromandijo** že decembra 55, ko Dine (na)piše to dramo. SAnta izhaja iz Toneta. Zajc v **Otr** še dopušča obstoj Dti (tedaj sva bila tesna PriSo), kasneje te vere ne vzdrži več; sam v sebi se razkrajaja, prehaja v Neg, zgolj v AD od **Potohodca** naprej, iz ognja-patosa strasti v puščavo **Grmač**; to se mu zgodi v dobrem desetletju, nakar se – v 90-letih – kot občan vrne v DSD-HMg in KMg, a tega ne prenese v dram(atik)o. Božič pride do roba Dti v **Dveh bratih**, 67, nato se prepusti RMgi, Ktz ludu, **Panika**.

Za obdobje, ki ga označujem – 55 do 72, tedaj Strniša rešuje svojo ADHuma z regresom v KMg, v **Ljercih** konstruira smiselno PnM v dveh Kanih, v srednjeveškem Komturju in MV-II Priorju, torej v obnovi para PIK – , je Tip Rad osredotočenje nesmisla in smisla, obupa in vere, nesreče in upanja, Trpa in videnja. Obnovijo se – a na svež, živ, prepričljiv, močen – način vse glavne stare drže-lik, klerik, junak, mislec, zločinec, potovalec, hudič, birokrat, pesnik, prerok, knez, bojevnik, Revar, ljubimec, slepar, ponesrečenec, še in še bi našteval, a se obnovijo tako, da se odpirajo sebi in neznanemu, da nosijo breme sprtosti, ki ga obenem z ARF opazujejo in analizirajo. Ostajajo v stvarnosti, z njo se soočajo, ne bežijo iz nje oz. če bežijo, to beležijo in z AK komentirajo; to pa počno v Etzavesti (v za-vesti, za vest). Ne zatekajo se v hleve in k čredam, ne v KC ne v kako DbZg tvorbo; vsak ostaja sam, a ne le

OPsk. V Člu nastaja BSAPOEV, ki je Is Dti. Če razumemo to, o čemer pravkar pišem, bomo razumeli tudi razliko med **SAnto**, **SmKrstom** in **Zvezdama**; ali med **Samom**, **Ljerci** in **Zvezdama**; ali med **Procesom**, **Begom iz pekla** in **Zvezdama**; ali med **OtR**, **Vorancem** in **Zvezdama**; ali med **Afero**, **Kongresom** in **Zvezdama**; ali med **Dvema bratoma**, **Paniko** in **Zvezdama**. Vsaka od treh dram, ki jih vzporejam, je Tip za eno držo: prva za Is Dti, druga za pristanek na TS oz. za AD TSa, tretja je v vseh primerih Turnova, kajti Anlnova-moja naloga je, da čim bolj HKD osvetlim njo. Ta osvetlitev mi je tem bliže, ker z njo opisujem svojo lastno ZO (Zgo odrešenja), svoje lastno Ž in to v njegovem najodločilnejšem času: med ambicijo uspeli v ObDbi, 55, obupom nad tem svojim početjem, 56, Isem Raz poti-rešitev, od 57 naprej mnogo Rc, zaslutenjem Dti, že 59 in še tolikokrat kasneje. Navedene drame, ki natančno podajajo Raz Isa v TSu in Dti, so (na)pisali moji najbližji PriSo, skoraj v vseh omenjenih primerih sem gledal od blizu – skoraj od znotraj – , kako so nastajale, na kakšna EkP vprašanja, ki so si jih moji PriSo zastavljali, so odgovarjale. Skoznje sem rasel; z njihovo pomočjo sem se rešil.

Prvo, kar je Tip za **Zvezdi**, je to, da ne odgovarjata na nobeno Turnovo EkP vprašanje; nobena TurnovaD ne zastavlja – ne uprizarja – MePov na EkP bazi. Nobena ni takšna KMg, ki bi kazala JKrov Not razcep v dilemo: ali Bog ali nič. Nič podobnega. Vse 4 TurnoveD so hvalnice, agitke, propaganda, vendar na posebni ravni; ne tržna reklama kot Bohinčeva o Rajfajznovkah, kar je Tip za RMg, ne Polpamfleti, ki bi zagovarjali to ali ono IdeolPol smer-platfomo, kot Debevčeva o **Blejkah**. Turn sega – želi segati, neznansko je stremljiv – najvišje, seveda najvišje v smeri, ki jo pozna, ceni, obvlada. To pa je smer od TSa k nebu-nebesom ali obratno. Je projekt, kako TS – ZgDbo – RR v nebeško: v KC; še posebej: v SlavKC. V Turnovi prvi drami, **Potujoči križ belih menihov**, 1936, je Slski predvsem topos dogajanja drame, poKrst Slcev, ki so v 12-Stolu okrog Stične še zmerom Pogi, v ostalih – PoV – treh pa gre za vzhajajočo črto Zge Slavov-Slcev od Pogov z lastno Džo, **Samo**, prek prvega poKrst, **Država med gorami**, poKrst Ka(ranta)ncev, do drugega, do poKrst Mavcev in Poncev, **Zvezdi**. V **Samu** je KC šele v Bizancu, pri Frankih, ne še pri Slcih, v **DžGor** je še tujska, zato je poKrst le od zunaj; šele v **Zv(ezd)ah** je KC naša, domača, Sl(av)ska, zato znotraj, zato edina PriPra. Takšna – Pridomača in PriKrst – pa že ima nemalo potez Cerk(vene) Dbe, Dbe kot Cerkve, ki je že bolj nebeška kot tosvetna. Turnov namen ni napisati le eno med mnogimi KMgD; njegov namen je izjemno visok: uprizoriti-ubesediti nebeško zemljo, kot je hotela KomPtja uprizoriti-ubesediti svoj Ideasvet, svoj paradiž na TSu kot milenaristično resničnost, **NSvet**, ki je **BSSvet**. Vendar počneta to – oblikujeta svoji viziji – vsak na svoj način: Ptja skoz RB-LRevo, Turn skoz poseben pristop, ki mu moram (po)Is ustrezno ime.

Ker ne morem vzeti vseh omenjenih dram iz obdobja 55-72 za primerjavo z **Zvezdami**, naj se osredotočim na dve, na par: na obe Smoletovi-Dinetovi, na **SAnto** in **SmKrst**. Medtem ko predstavlja **SAnta** Is Dti, ADHuma pa bom komentiral ob obeh zadnjih Dinetovih, **Igri za igro** in **Če(velj)čkih**, obeh iz 80-let, obeh kot primerjavi za **BIVz**, je **SmKrst** drama nekoliko posebnega kova. V nji je lik, ki je čutil Dt in to na srečen – celo Harmističen – način, kot sintezo Nve, Boga, čustvene DušNote, Lepote; mislim na sestro Pio, ki naj bi bila Snica drame; ne kot PrešBogomila, ki se z Etmočjo odpoveduje svojemu ErSu in njegovemu cilju Črtu; Pia ne čuti Sekpotrebe, ves njen Eros bi bil Charis (ErCh),

pa še Charis ni; je – naj bi bila – polnost spajanja z vsem, kar je in ni; nekakšne Plerome v duhu apostola Pavla, ljezni, ki vse prežema in nima specifične ČI oblike razmerja do Dra, s tem ni Tip lDDr. Pia naj bi bila sinteza Dti in Trl, PnM bit kot takšna, ki je utemeljena v Dti ali izhaja iz nje. Razumljivo je, da je prišlo do usahnitve te sinteze, te Mistvere, čeprav razlaga Dine usahnitev s tem, da se je Pia vrnila na Slsko, v deželo, kjer mora pač vsak zanos uplahniti, vsaka vera pasti, ker je Slja drugo ime za nizke, ozke, majhne, neumne, ničesne razmere, za Ž brez vrednosti, za životarjenje tepcev in boje podgan. Morda je to celo res; ko danes gledam to Sljo, njene Polboje, stanje njene zavesti, moram dati Dinetu prav, hujše bede si skoraj ne morem zamišljati, tako ogabno in ničvredno je vse, da sem nenehoma ponižan in žalosten, ker sodelujem v takšnem svetu-Dbi. A je vprašanje, ali so veličastna obdobja Čloštva – tudi Slova, recimo MV-II – , Strno kaj bistveno manj neustrezna od Slje-2004. Vsa Svet(ovna)D kaže isto: kako se Piini analogne sinteze zreducirajo na komaj kaj, razkrojijo, usahnejo; pa naj je to Ojdipova v **Kralju Ojdiposu** ali tista v Ibsenovi drami **Cesar in Galilejec**, ali v Shakespearovem **Othellu (Hamletu)** ali v Schillerjevi **Devici Orleanski**; iz Golievega **Kralja brezpravnih** nastane Jarryjev **Kralj Ubu**.

Dgfija jasno pove, da bit ne nastaja iz Dti, ni na Dti utemeljena; da je treba paziti ravno na to, da Anln ne ldn obeh Tr: Tr-Dt in Trl. Da je Mistekstaza kot doživetje PnMa lahko SSL. Can je bistro in globoko gledal, ko je odkril-povedal-uprizoril, glej **CanVido**, da meri Mistdoživetje umirajočega Poljanca in Ž šele začenjajočega Dioniza v točko, ki je obenem PnM-bit in PzM-nič: v Ideakom, ki je obenem Kršnebesa, ta pa so dosegljiva celo za Krš BČa JKra šele skoz S. Tega se zavedata tako oče Romuald v **ŠkofPasu** kot **DrabPas**, celo Bilc v **Tarbi** in Vomb v **Napadu** in **Razvalu**; ne pa Turn oz. noben od dramatikov, ki se lotevajo teme CiMet, 5-D. Ravno v tem je osrednji pomen – teme – CiMeta: da odstopa od JKra! Pasijoni terjajo S (na križu, v kotlu z vrelin oljem, s kamnanjem, od puščic, z razsekanjem, vse to doživljajo Sniki-mučenci). CiMet sicer trpita, prenesti morata ogromno težo naloge, preizkušenj, breme zvestobe PraVerdrži (pravoverni drži), Metoda Nemci celo zaprejo, v samostan, Ciril od naporov prezgodaj umre, žalijo ju in ponižujejo, jima grozijo in ju Zanič, pa vendar: oba umreta Nvne Si. Oba postaneta Snika, ne pa Pramučenca. Sta dokaz, da lahko ljudje živijo-pričujejo PraVero, ne da bi morali za to plačati z Žem. Da je torej na TSu mogoča takšna Db, ki ni podrejena zakonom-Stri THM-kroga (VSa), s tem ne SSLom Ožlde, umorom EDčev, simulacijskosti in Avu Dvov. Da lahko na TSu zavlada DbCerkev kot KC, ki je St OžKld-bit-PnM, vodeča k smodelu HarDč, kar ravno sta Stbrata (Br torej ne vodi v Bm, ampak v Ideaco), Dv pa se kaže kot Etiketa (Eketa), ki nosi v sebi Božsmisel, Stobrednost, vzvišena svečana slovesna čustva (tu je pravi vzrok-vir Kocove ldn med Dto in TS-ZgDbo, njegove trajne Strne slovesnosti, vidne tudi v Klas slogu Pzje in esejistike, glej že njegovi mladostni drami **Plamenica** in **Mati in sin**).

S stališča Dgfije je Turnov (in iz njega sledeči Cajnkarjev, glej ne le **Zvestobo**, in Kocov, odtod Kocova nesposobnost priti do Trage, Kocova tujost Mrakovemu Tragvidenju Člsveta, **Procesu** in **Rdeči maši**, Koc napiše najmanj Tragmartirično NOBD: **Večer pod Hmeljnikom**, vsi trije so Kani, rojeni v istem desetletju od 1900-1909) poskus-napor utemeljitve neTragKrša konstrukt-blodnja, SSL, IdeolMag model, ki se skuša v DbZg stvarnosti sicer uveljaviti že

2 tisočletji, a danes ni uspešnejši, kot je bil v 4-Stolu pod Konstantinom in Teodozijem ali pod Leonom ali Gregorjem Velikim ali nazadnje pod Leonom XIII. Zadnji poskus takšne TotKatDbe je Kfz, od **Pastov** do **Zvezd**, od III. Refe v Slji do njenega nadaljevanja v SPE, do Jelove drame o skoraj že Sniku knezoškofu Baragi, **Eno samó**; konec te drame je Strno isti kot v **Zvah**: Triumf KČe na TSu Rit(ualne)Čkete.

GiM, napiše ga Kan Snój, pokaže, da se Harpar Stbratov razcepi v EDča (J)Elka, v Dmb-Prt DžV-Bm. Kani Jel-Vomb in Cajn-Koc se sprejo med sabo na S; prva dva sta Jelko, druga dva Elko; Jel napiše ultraDe – Ncz – dramo **Vst**, kjer Junak ne umre, zmaga in ostane živ, pobije Rdečo zver, obudi celo Kralja Matjaža iz spanja; Si ni; TS je v jedru že VeŽ. Analogno čuti-ravna-projektira na nasprotni strani Koc z **Večerom**. Prti niti ne pobijejo vaških stražarjev, vključijo jih v IdeaDbo, ki nastaja na osvobojenem ozemlju in ki je sinteza vsega Poz: Ptje in Krša, Prihi in Trade. V obeh primerih je S premagana oz. ni nujna kot pogoj za vstop v paradiz na TSu. KČ sicer prenaša Pranebesa v območje po Si, obenem pa je vsaj pol njenega navora namenjenega izdelovanju IdeaDbe na TSu kot Dbe, ki jo vodi KČ, ki se celo kot takšna včleni v KČ, se v njej preOsm v Verkoionijo Kršobčestva, tistega, ki ga je vzpostavljala nastajajoča Kršč v 1. Stolu oz. je vanj kasneje vključila tudi vso Dbo (cesarstvo). Libci govorijo o cesaropapizmu kot Tip potezi AgrČkzKlde KČe, sama KČ vidi v istem Ideaco: navzočnost onega sveta v TSu; Kristusa kot Kralja tudi na zemlji, ne le v nebesih.

RMg pokaže, da je tisto, kar ima Turn za RitČketa in česar sta **Zvi** polni, zadevo bom analiziral ES podrobno, vse nekaj drugega: prazna retorika, igra, vezana na Už ali pa na Utinteres, torej na zgolj TS, kakor ga je doživljalo in razlagalo recimo epikurejstvo že v antiki in ni šele proizvod RLHa kot Lbn. Kar je za Turna v **Zvah** RitČketa, polna Božnavzočnosti, ker je zakrament (St), je za Fileta le teater, imidž, verbalizem-klepetanje, Trivzgodbe, namenjene za TeVe in MO, glej **Ujetnike svobode**. V Dv je svet postal Gled; Čketa niti ni več fraza, kar je bilo za Cana še Neg, glej **Blagor** in njegovo Krito frazarjenja kot ponavljanja Nargesel. Čketa je v RMgi – v LDPM – le še lingvizem kot Rca Luda-reizma; tim. semiotika, ne več smisla polna semantika.

Pia je nadaljevanje in konec SAnte; a Pia je šele v fazi usihanja, žalosti. Kasneje se proces stopnjuje v AD-OIS: Lampito in Adm(inistratork)a v **Čečkih**. Pia ni osrednji lik **SmKrst**; je le linija RR smisla v nesmisel, Dti v nič. Ob – bistveno – pomembnejši liniji Črta in kneza Gorazda.

NTM bom kratek, z likoma – s sámim **SmKrstom** – se bom ukvarjal le toliko, kolikor je potrebno za pregledno primerjavo z **Zvami**; **SmKrst** sem ES podrobno obravnaval NDM in večkrat. SmČrt je v nasprotju s Preščrtom Čl, ki nima Pracilja v onkrajnosti (v Tri kot nebesih), kjer se bo srečal z Bogomilo, edino Vrto njegovega Ža; Preščrt sicer preganja Pog kot zmotni nauk-vero pri svojih rojakih Slavih-Slicih, a zdi se, da jo preganja strpno, z Virgilovo irsko metodo, z zgledom samoodpovedi, dobrote, z oznanjanjem edine Vrte v svetu, ki je onkraj TSa; KČ je zanj le Cerkev, ki uči vero v to onkrajnost (Tr); takšna je bila 88 za naju z Alo. Medtem ko je skušal SmČrt zatreti svojo slabo vest, zavest, da je lzd svojega (Pog) Nla, jo tako preOsm, da je postal iz vojaka PogSlava vojak VojfKČe. Izdela-zaostri, kar so Negliki 5-D, Ljuti, Jelen, Radovan, Svetopolk; Pog kot AMor in krivoversko Algo skuša iztrebiti, kot nalaga **St pismo**: kot ljuljko izmed pšenice, likvidirati vse, ki niso enako fanatični kot on,

celo Bogomilo. Kolje kot za stavo. Je zgled Kfza; kot Ehr, ki je z gnusom odklanjal medle Kane, kot Klavora iz **Opre**, ki je od vseh Kanov terjal Rad angažman v SV zoper KomPtjo in Prte. Je v službi okupatorjev, Nemcev-Bavarcev, enako kot Klavora Fzltov in kaplan Kregulj iz **Kriša** NczNemcev.

Smole se tako vživi v svojega Črta – Kfz fanatike sva opazovala oba kot PriSo MV-II tako rekoč od znotraj, najine sošolce, on Lojzeta Starešiniča, ki je kot Dmb oslepel, sedel je nato tudi v mojem Razru, ker je kot vojak izgubil leto, jaz oba brata Velikonji, Himmelreicha, Kogejca, – , da zanj ni več le lik kot Ljuti, Radovan, Jelen, le Zun figura neke napačne odločitve in usmeritve PsKrša, Krša le na ime, kot pravi Peč. V SmČrtu je enako navzoč tudi fanatični Prt, ki je bil iz KatDne in se je obrnil zoper KC, kot se je Elko v **GiMu** zoper svojo mater in sestro, Tone Tomšič zoper svojo še posebej pobožno mater, moj sošolec s Faksa Balant zoper svoje, Štefan v **OcMateri**, ki se opredeli zoper starše za Prte. SmČrt ni le veleklavec, to je manj pomembno, dodatno, konsekvence. Smoleta zanima kot DušNota; njegov fanatizem niti ni predvsem Ideolnarave, ampak je EkP čustvo, je Rad strast kot težnja po preureditvi TSA iz vprašljivega (Negnega) v Poz(nega), celo v AbsPriPravega. SmČrt ni Polik, kot sta Natlačen in Stare. SmČrt je Čl, ki veruje – se je prepričal, da mora verovati – v ostvarljivost Ideasveta na TSu, torej v KC, ki bo povzela vso ZgDbo vase, jo odznotraj preOsm, kot verujeta za Partijo Krim in Špelca v NOBD. SmČrt je Verjunak, s tem pa primeren za primerjavo s CiMetom.

7

Naj je SmČrt še tak veleklavec, njegovo klavstvo je posledica njegove vere – Verprepričanja – , da je mogoče priti do KCDbe kot IdeaDbe le s pomočjo Vojčiščenja, tj. pobijanja zlih, napačnih. Tako mislijo-verujejo križarji v 12-em in 13-Stolu, Kani in Proti v 30-letni vojni, Dmbci MV-II; enako KomPrti v Oktobrski Revi in DžV, ki ji sledi pa v ŠpDžV 1938. V takšnih vojnah-likvidacijah sodeluje tudi vse polno navadnih barab, PervSad(istov) ipd., a ti so zraven, ti niso bistvo zadeve. Bistvena sta Junak, **Vst**, in Krim, **Roj**, ubijata iz Notprepričanja, ki je – dramatika Jel in Zup ga tako prikazujeta – čisto; ni Ne-dolžno, izvira pa iz čistega srca, iz videnja Čistosti, iz želje, da bi z Rad likvidiranjem zlih očistila svet gnusobe. Že **Stpismo** uči, da je treba hudiča likvidirati, s križem, ki je Meč; NDM.

SmČrta nikakor ne smemo razumeti-ocenjevati le kot klavca; analogno kot ne smemo imeti za zgolj Likvidatorja ne generala Rupnika ne generala Kidriča (Rupnika očeta in sina, KaKija kot brata, ali recimo Sergeja in Vita Kraigherja, Borisa in Juga Kreigherja, Edvarda in Bojana Kardelja, mater Meto in Tinča Peklaja, glej Ocvirkovo **Mater na pogorišču**). JKr se žrtvuje za ljudi, prepričan, da jim odpira vrata v TrDt. FKr pa zato VoM, ker ima Dgč nalogo od JKra; mora vzpostaviti na TSu IdeaDbo kot KC. Za SPED je VoM nujno – Strno – potrebno; odtod tak poudarek na VoMu Galilejca v BRozovem **Obsu**, tudi v Jelovem **Vstu** kot vstajanje od mrtvih Kralja Matjaža (= Rupnika). JKra in FKra se da zoperstaviti; prvi cilja le na Dt, ki ni od TSA, drugi kot Mesija na TS, ki

bo pred Poslednjo sodbo postal svet IdeaDbe. Lik CiMeta skuša narediti sintezo iz obeh.

CiMet ne umre žrtveniške Si na križu, a tudi ne ubija na Verklavski način kot Vojpapeži, Junak in župnik Klavora; ta po policijski poti prek zasliševanj in nato izročanj krivcev FzlTom; tako je Rupnik izročil NczNemcem celo Dmb podpolkovnika Peterlina; je knezoškof Rožman protestiral? CiMet le uči, vzgaja, dela dobra dela, vzpostavlja institucijo-organizacijo KČe (mrežo klerikov po Mavski in Poniji), jo veže na papeža in Rim, a obenem tudi na domači SNL. Vse to počne tako, da zmaga. CiMet doseže Triumf, odtod naslov pričujoče knjige: **TriCM**: triumf v Trl. A to dela tako, da se AnInu, ki zna razločevati med PriPra DušNoto in PnM Ožlido-bitjo, CiMet prikaže kot Čl, ki je tako PnM, tako neRazc v sebi, da ni postal tista DušNota – minimum tiste DušNote – , ki je potrebna, da bi bilo mogoče govoriti o Noti. RitEketa v 5-D, posebno pa v **Zvah**, preprečuje Nast Note. Nota nastane, kot sem analiziral prej, le kot posledica RazcDč procesa; če tega ni, Čl ne more v Is Dti.

S tem je ugotovljena zelo huda reč: da CiMet Strno ni sposoben niti čutiti Dti; da se ne more zavedati, kaj bi sploh mogla biti Dt. Le tako lahko razložim Rad nesporazum med sabo (Alo) in KCo; na začetku 90-let se je razkril, vsaj meni (nama z Alo), najbrž pa tudi nji, le da ga je sama povsem Dgč razlagala. Jaz sem videl v KČi okrog 88 prostor, ki na posebno primeren – organiziran – način omogoča Is Dti, ona pa v meni Čla, ki bi ji lahko kot instituciji TSa koristil kot Polik. Po 91 sem ugotovil, da izraz Bog za SKane ne pomeni BDrA, ampak vrhovno Ožlido, Stbit kot sintezo KČe in SNara, kar vodi KC v Kfz. Šele ES analiza SPED in KMg-SD, ki sem se je lotil po 92, s to analizo sem začel v Argi poletu 92, mi je razkrila, za kaj gre v KMgi oz. v SPED. Prej sem poznal le 3 SPED, Kremževe **Brate**, Debeljakovo **Mašo** in Simčev **Mladost**; vse tri so mi dajale neko možnost, da jih tolmačim kot Is Dti; **Bratje** vsaj kot ARF MV-De-Dmba, **Maša** kot strašna odprtost mučencev Si in s tem tistemu, kar je izza Si, **Mladost** pa z likom Snežne dobesedno Ideafiguro, ki se iz LdDr odpoveduje lastnemu odrešenju. Te moje investicije-predvidevanja PSte SPED kasnejše moje ES analize SPED niso potrdile, nasprotno. Posebej pa je moja pričakovanja podrla SPED iz 90-let, najprej obe Papeževi, **Svetinja** in **Krst ob Srebrni reki**, nato pa Kremževa **Razprava**, da o Simčevem **Letu nič** niti ne govorim.

DSKC ne potrebuje Dti, je Strno ni zmožna zapopasti, se ji približati; niti Tragi PVD, Debeljakove **Maše**. Sam Simč lastno dramo, **Mladost**, začenja v 90-letih razlagati Konv v duhu Ožlde oz. kot kes zločinca, kot priznanje Negklavca, da je storil GhKo, Matjaža; enako razlago da Kremž **Na pragu**, glej lik oznovca Logarja. Ti liki grešnikov izhajajo iz analognih likov grešnikov iz 5-D: iz Vojeslava, **Pasta**, iz Trudopolka, **Sasta**; grešniki se RR v poštenjake in se tako odrešijo ali vsaj pridejo v možnost, da se jih bog usmili. A t(akšn)i grešniki niso osrednji liki 5-D; kot niso osrednji liki niti od Nemcev pobiti mučenci; teh je prav za prav nenavadno malo glede na zlo naravo Nemcev. Glavna lika sta CiMet. Za CiMeta pa je bog vrhovni Gos, po Stri analogen papežu. Sicer je tudi Usm in dober, ni pa v sebi RazcDč, kar je – ali bi v določeni RR mogel biti – JKr na križu pred So. Seveda pa v vseh RRah, tudi ne v RltzNihRci, v Šelovi, glej **Slovensko savno**, v kateri je Muto le PsKrižani, ne pride ne do S-križanja-žrtve, ne do vere v boga Očeta kot AbsGosa; pride le do PzMa, do razkrinkanja slehernega križanja-mučenja-Trpa kot geste, retorike, histerije, igre,

Gleda. Šel v tej drami doseže točko, kjer se stakne z RMgo kot že v **Skaku**, ki prizna TS in/ali NA Mago. Šelov Pol angažman od srede 80-let naprej je v duhu TS-Mage, zato Ideole Narojenosti in utemeljevanja SNDže kot vrhovne Vrte. To je DSD, ki Strno teži v Ncz. Od mrtvih ne vstane Muto-FKr (FKr ostane Muto, tj. nem, ničn, nenavzoč), ampak SNL kot SND. **Savna** se s tem prelije v **Vst**. Šel se da cerkveno pokopati – Simb vzeto – pri Gospe Sveti, sredi tistega **Gospovetskega polja**, ki ga je več kot Stol prej določil mladi Finž(gar) za St središče Slje. Finž je z **GosPoljem** potrdil – komaj par let kasneje – Krekovo **CMSlavZ** in pokazal, kako je treba utrjevati kontinuiteto Refe. (Debevec 1897 z **Židom**.) Turn si izmislil – kot dramatik in Pek ima to pravico – , da stopi St Metod tudi na Gospolje, obišče Gospo Sveto, ki jo osvoji nazaj (reconquista) Junak v **Vstu**, a je za Turna v **DžGor** cilj pokrsta Slev. Micelij.

Le za nekoga, ki zadeve ne pozna od znotraj (tudi jaz jo šele od 91 naprej), je presenetljiva Anlnova ugotovitev, da je Smčrt bliže Dti kot Stbrata CiMet; bliže ji je celo Junak iz **Vsta**, VojDmbakter MV-II. CiMet je točka, ki preprečuje celo Nast Kfza; **Pasta** in **Zvi** težita Strno v Kfz, a le po eni liniji-krilu. Nekaj je, kar blokira njuno pot v Kfz. Liki **Pastov**, kot sta Božena, Ljubo, Gojmir, vodijo h Kfzu, a CiMet se postavi kot ovira na pot in trdi – se ponudi kot dokaz – , da Kfz ni nujen, da je mogoča in celo verjetna, prav za prav nujna kot Verakcija, vrnitev v FKc oz. v takšno NarFKC, kot jo uprizarjata **Zvi**. CiMet v **Zvah** nima toliko Note, ni toliko postavljen pred dilemo (ne)smisla, v MeP, kot sta **Pasta**, lik Bože. Kolikor je MV-II Turn pripadal SKfzu – tedaj ni pisal dram, zato na to vprašanje ni mogoče odgovoriti – , se je PoV Kfzu odrekel. A že PV **Potkriž** je bolj Refe drama v duhu vračanja FKCe (PIKa, KCe kot Varuha-Zaščitnice v duhu MMBe) kot pa Vojfz tekst. Že v **Potkrižu** dobi osrednji pomen Ritčketa, relikvije-insignije, samostani kot St stavbe, praznovanja-svečanosti; v **Zvah** se ta tendenca le še okrepi do zadnjih meja, do točke, kjer se zdi zaradi manične ekscesivnosti kot glosolalije že smešna. **Zvi** nista le verbalistični lingvizem, sta tudi groteskni, seveda nehote, ne kot pri **Vojaku Joštu**, kjer gre za hoteno groteskizacijo, za Lud RMge. Turn misli kar se da resnobno, svojo IVJ nabija z nečim, za kar je prepričan, da je Božvsebina; Božič ve, da je vsebina **Jošta** le blebetanje, kot ve to kmalu zatem Wudler v **Oskarju**, ki **prihaja**, 1980, in **Perpetuumu mobile**, 74; obe drami sem ES analiziral, enako kot **Potkriž** in **Jošta**.

Kar Turn spaja (TS in Tr, TS se prelije v Tr), drži Smole raznarazen. Ena Rca je Pia, ki izgubi sintetično lepo Mistvero, druga je Smčrt, ta udejanja spoj KCe in Dti tako, da likvidira vse in vsakogar, ki kaže najmanjšo težnjo biti SAPO, imeti PriPraNoto, torej je Dt v Smčrtovih krvavih rokah blodnja in zločin. Tretja Rca je Gorazdova oz. Kočarjeva; Kočar je klerik, Gorazdov ideolog, Gorazd je knez. Smole obupa nad možnostjo obnove države SAnte, odpove se Puču, kakršen se je pokazal po 63, tudi po 66, ko je izpuščen iz zapora in ko se umakne – emigrira – v Nemčijo. Puč, ki bi nadaljeval držo Simona iz **Afere**, bi Strno nujno postal Smčrt, analogen Prtkam iz Kmeclove **Marjetice**, 80, maščevalkam-ubijavkam-črnim angelom. Puč sam spozna, da ne more stopnjevati te smeri, predvsem zato odide iz Slje, ker ne najde v nji nobene primerne poti; Sljo ne le kot témo, ampak kot EkP stvarnost prečrta, odmisli, prenese se v Nemčijo, ki je zanj nekaj popolnoma Dgč, po svoje Abstdežela z

Abstprakso. Puč sam sebe Zamol, ni ga več. Ostal bi v Slji, če bi smel nadaljevati z RadKrito Ptje, ki pa ne bi terjala prehoda v ilegalno, v zapor, v RAF. RAFA – SmČrta – ni hotel udejanjiti, ravnati kot jaz in MGG v reviji Problemi pa tudi ne, to se mu je zdelo premalo Rad, preveč Intelanalitično, preveč je ostajalo v Kuli, medtem ko je njega privlačevala Pola. V Nemčiji se je sicer predal Zni, s tem Kuli, ne Poli, a tam si je to dovolil, ker je bila Nemčija zanj Abst, neobvezna dežela. Sljo pa je čutil kot usodno pomensko polje, kot EkP topos; tu bi mogel le nadaljevati, kjer je 58 začel in 63 obnovil.

Če se je Smole, vsaj začasno, hotel ogniti poti v OIS, v lika Adme in Lampito, v tej slika LRevarko RAF tipa, je mogel najti le lik Go(ra)zda in Koča(rja); po svoje smo ga našli tudi ostali iz MGGe, vsak na svoj način. Smole sporoča s tema likoma (GoKar) tudi moje Tastališče: dati cesarju, kar je cesarjevega. Ne ponavljati **Tugov**, ti vodijo v AD SNara, ne zaostrovati na nobeni DbZg točki, to vodi v trockizem, v RAF, v Rom tipa Che Guevare; Priž govori isto v **Cheju**. Skušati ohraniti SNar, ker je pač že toliko razvit, da ga nima pomena zavreči, posebno pa ne v razmerah Juge. A se zavedati, koliko je vreden oz. koliko je sploh vredna kakršna koli TSna akcija. Ne Konec (PolDb) akcije, kot je terjal Pirc in so za njim ponavljali STH, Urb, Šel; in ne izsiljevati na Pučev način. Ravnati modro, skeptično, vmesno, a se zavedati, da ta vmesna raven ni odločilna, čeprav je važna. Tu pa se začenja razlika med nama z Dinetom, ki je vodila posledično v najin razhod.

Dine je izgubil vero v (po)ls Dti, Pia, v sledenje Puču, SmČrt, zato je bil zanj pristanek na GoKarja edino, kar mu je še ostalo. Psihološko gledano je ta proces v Dinetu spremljala vse večja izguba kakršnega koli angažmana, celo motivacije, vere v katero koli Vrto. Ni čudno, da je začel pisati-doganjati **Igro za igro**, lezti v Cin(ičen)lud s koncem v Smu Adme. To je položaj oz. zgodba, ki jo KC najbrž dobro pozna že poldrugo tisočletje. Zato ve, da takšnega položaja ne sme dopustiti; ne sme dovoliti, da bi Čl vse bolj lezel vanj. Zato spodbuja Misdoživetja Trl tipa; ve, da ne dosega Dti (Tre kot Dti), a bolje nekaj kot nič, bolje zanos v Trl kot OIS. Verjetno je bil to tudi premislek THa, da se je prav v 70-letih začel odločati za Trl, za St; da je začel izdelovati takšno pozicijo zase in jo priporočati kot projekt za celotno Slov. Torej ne pristati na sušenje Mistekstaze sestre Pie, ki da terja-pričakuje preveč (neuresničljivo), ampak približati z ene strani Trl, z druge pa DbDžo in to tako, da se DbDžo dvigne iz zgolj instrumenta, kar je za GoKarja, v Vrto samo na sebi: v (S)NDži doživljati Magmoč, Trado PŠi, jo nabiti s pomenom St in €(s)tlezika kot pesniškega mišljenja, ki zmore dojeti-izraziti bit itn. Če se ti dve točki (Tr in TS) približata ter celo spojita v obnovi Ncla kot Genta, odpade potreba po radikalnosti DbPol angažmana, kakršno terja SmČrt in ki vodi v podivjani Fz. TH je najbrž vedel, da vodi Gent v Fz, a je upal, da do Fza le ne pride, če ga zaustavi nov – Dgčen – tip SakMage: Esta mišljenja biti. Tako je upal tudi Šel, zato je mogel Fz z Iro kritizirati pri Srbih, glej **St sarmatsko kri**, Slce pa izvzeti iz objema Fza, jih celo ironizirati kot PohlPld in ideologe Ideace, glej **Kanje**. Nastala je nekakšna Inf zmes, ki naj ne bi bila Rad v nobeno smer, zato je bila poudarjeno Abst; TH platforma Sake (StŽa) ni uspela. Tudi DSD ne, ni se mogla odločiti med Fzom, SmČrtom, in pragmatizmom, GoKarjem oz. danes LDS stranko; Ekon(omski)interes TrgKpla izhaja iz GoKarjevega izhodišča.

Mene je pot RazReše vodila drugam: v PriPra razumljeno KC, ki ni niti SmČrtova niti pragmatično oblastniška; v nji sem iskal Dt. Ko je v nji nisem našel, sem iskal naprej, se premaknil na rob Dbe, v položaj, od koder le še opazujem in analiziram, kar sem in kar je (v mojem okolju), a ne agiram, celo skrbno pazim, da me Db ne potegne v svojo zgodbo-dogajanje. Vračam se k **SAnti**, čeprav z RR; NDM. DaSDbo gledam kot PMLD, kot realizacijo Dv arhemodela. Vračam Abs dilemo med smislom in nesmisлом, med UnBDrim in ničem. NDM.

S tega vidika presojam tudi 5-D, s tem **Zvi**. V DSKCi vidim več pramenov, eden med njimi je še zmerom tudi CiMetov: vrnitev RitČkete, investiranje v RitČketo Božsveta, tako da bi ČI, ki pristane na RitČketo, na to, da jo bo striktno izvajal, da se bo naselil vanjo, dobil s povratno sprego od nje vsaj Pssmisel, neko polnost čustva in eksistence, varnost v pompu Dbe, ki je več kot Db, ki je KC. Ob pokori, kesu, priznanju GhKe, kar vse se je v DSKC, ki biva v PMLDbi, sformaliziralo, ob Polangažmanih DSKCe, ob PsMistdoživetjih NA tipa, ki jih goji v DSKC krilo karizmatikov, ostaja še ta – najbrž trdnejša, kot se zdi na prvi pogled – Trada CiMeta, ki traja skoz vse tisočletje in je gravitacijska sila same KCe, njena stabilnost, fiksnost, trdnost ravno zaradi nespremenljivosti-rigidnosti. Kot takšna zna biti celo uspešna PsiTera. NA PsiTere so prezamenljive, predinamične, preveč popuščajo pravilu inovativnosti in Zeitgeista, KC pa daje vtis Ve-čnosti.

Če presojam tako, kot sledi iz moje pravkaršnje analize, se zastavi vprašanje, ali gre v 5-D – v celotnem kompleksu téme-usmeritve CiMet – res za regres oz. ali ima ta regres res predvsem Neg pomen. Če je resnica TSa (ObDbe, DbZge) VS in je RP=RegP, potem regres ni manj vreden od progressa. Kaj pa je v konkretnem primeru progres v SD-SIZi? Pot od PnMbiti NOBD skoz SeH in ADHuma v RMg. To je pot od Ožlde skoz EDČ v Dv. Progres je, a nazadnje – v točki Ava – se progres skaže kot regres, vrne se začetna stopnja, nabitost vsega z Žem, z Vit silo: AgrČkzld. Če se ta ne vrne, ČI – Db, kar koli – odmre, nastopi S.

5-D, še posebej pa **Zvi**, delujejo zaostalo; SLZ – pa naj je Tradtipa ali inovativno – drame, kot sta **Zvi**, Zanič, Zamol jih, tako se ji zdijo slabe. A zakaj bi bili **Zvi** slabši od Jovovega (Travnovega) **Ekshibicionista**, dela obrtniške perfekcije, namenjenega trgu, točne psihologije, spretno dramaturgije, a popolnoma brez duha, smisla, česar koli, kar bi dajalo drami pomen-težo, razen uspeha na trgu. Jov z **Ekshom** uspeva, zdaj gostuje Beograjska drama z **Ekshom** v Lji, Jov režira v Beogradu, se lansira skoz Beograd nazaj v Ljo itn.; pa? Uspeva kot žongler in tekmeč v SGledŽu, s tem da zaseda mesta, namenjena uprizarjanju SD, s čimer odžira mesta uprizarjanju genialnih dram, kot so DakD, **Pip**, **Karuzo**. Pa? Starec zatira mladeniča; koliko je to vredno, je pokazal že Funtek v **Tekmi**, Lesovinovo zatiranje Umtka Daneja. So MatZupoveD, Pavčkove **Čisti vrec** itn. kaj več vredne od **Eksha**? Gled se je spremenilo v trgovino, ki ponuja kurantno blago, merila pa so primerna preseku med elitno in Maspercepcijo, med Inkom in Lumdnom.

Turn ni ne spreten ne gibčen, ne dramaturško ekonomičen ne jezikovno očarljiv ne psihološko bister, skoraj nobene Klas EstVrte nima; odklonila bi ga enako Ink kot Kob(lar). Pa vendar, ker jaz ne izhajam iz omenjenega preseka med elitno in LumÉsto, ne vidim, zakaj bi bil MatZupov **Pianist** boljši od **Zvezd**. Mene zanima ls smisla, drame presojam glede na njihove PSte, s tega

vidika pa pomenita **Zvi** celo inovacijo, če jih znaš seveda brati: če vidi AnIn v njih zagovor neke Svetdrže, ki se drži nad vodo že dve tisočletji in torej nikakor ni bedasta, kot se zdi TurnD in **Zvi**. Če AnIn premaga svojo – Ponot, naturizirano – TradMešEsto, dobi do vseh Raz usmeritev (do KMg, HMg in RMg) Krit ekvidistanco. Ta mu omogoča bistveno globlje razumevanje Člsveta, kot pa mu jo daje Kobova ali Inkova Esta. Ker Inki in DaSKulelite tega ne razumejo, ostaja **RSD** in z njo DgZn neprebrana, Zamol; z njo nimajo kaj početi. AnIn, ki jemlje resno 5-D in **Zvi**, je pač Čl brez Estokusa, kot bi dejal Vidmar in tudi je dejal o meni.

Morda sem si s tem uvodom omogočil, da se posvetim ES analizi **Zvezd**; kot sem se **Pastom**, **Sastom** itn.

8

Najbrž ne obstaja SD, ki bi imela več nastopajočih kot **Zvi**; tudi ne pomembnejših, kraljev, knezov, DbDž dostojanstvenikov. Morda tudi ne več prizorov; samih nastopov – dejanj – je 21, vsak nastop je sestavljen iz več prizorov, često se dogajajo na zelo Raz mestih. Drama je koncipirana kar se da stremljivo, velikopotezno, vzbuditi skuša vtis mogočnosti. Veličine česa in/ali koga? Ljudi in dogajanja. S tem pa, da se vsi nastopajoči ljudje gibljejo okrog Stbratov, zgodba o njiju pa povezuje tako Raz dežele, od Carigrada do Rima in Nemčije, se potrjuje – naj bi se potrjevala – objektivna Zg pomembnost CiMeta. Zg, ki ne obsega le DbDžav, ampak tudi KC; ki je že vnaprejšnji – Strni – spoj Dbe in Cerkve.

Turn je Km otrok s podeželja; nadarjen, energičen, izobražen, ambiciozen, a izhajajoč iz malih razmer. Ko se začne II-SvetV (MV-II), ima komaj nekaj čez 30 let. MV-II je prisiljen živeti v stisnjem samostanu (Stični), tudi v Lji; izdaja sicer etnografske knjige (**Pod vernim krovom**, etnološko delo o ljudskih običajih skoz cerkveno leto, Turn je obenem redovnik cistercijanec in Znik, doktor Zni – njegova etnološka usmerjenost ga povezuje z dramatikom iste Gene, s Kuretom, njegove drame – njihova PSt – tudi s Pečem), kasneje romane ali povesti, a v SlZi ne uspe; ne kot etnolog, ne kot Umtk. Maja 1945 se umakne z Dmbci, do 56 ostane v Trstu, nato je župnik na Rebrci pri Železni Kapli na Koroškem, v hribih, stran od Kullit središč, tudi od Celovca, kaj šele od Lje. Njegov občutek je zagotovo stisnjenost na majhen prostor, pregnanost, obrobnost; velika ambicija ga sili, da bi uspel v centru, a kako, s čim? Dram mu ne igrajo, čeprav bi se nekatere dale uprizoriti na prostem, morda so prav pisane za ta namen; prva – PV – **Potkriž**, je bila edina tako uprizorjena, že tedaj je Turna nosilo v isto smer, na kateri se nahajata tudi **Zvi**. Skratka, da se reči, da je Turn s tipom svoje dramatike premagoval svojo fizično-geografsko ožino bivanja; da je v duhu segel v ves svet, a ne le z mislijo in domišljijo, ampak skoz drame skoraj kot Osvajavec. Ne osvaja sicer velikega sveta, kakor ga IvSvet z dramami, ki se dogajajo v Babiloniji, **Vrtovi**, Mezopotamiji, **Šeherezada**, Južni Ameriki, **Maldoror**; zadošča mu ozemlje, na katerem vidi prebivati Slce in Slave oz. tisti kraji-mesta, ki so Zgpovezani s Slavi-Slci, to pa sta Bizanc in Rim. Tu pa ne pozna ne skromnosti ne mere;

IvSvet se zadovolji z nastopi pomembnih VelOsi začenjajočega se 20-Stola, Gorkim, Leninom, ko ta še ni Vodja Dže, Turn pa rokuje kar s papeži in cesarji. IvSvet igra **Biljard na Capriju**, Turn sega v zakulisje DžPole tedaj največjega cesarstva daleč naokoli, v Bizanc, in ve, o čem razmišlja ter sklepa papež. A na to ga je pripravil že Krek s svojim epsko-dramatičnim tekstom **Slava papežu Leonu XIII.**, ES komentiral sem ga prav tako v **PB**.

Turn se kot KatNcl ideolog zaveda, kaj s(m)o Slci in Slavi v teku tisočletja izgubili, kaj je torej nekoč bilo naše (osvojeno) in kaj nam zato kot nekdanjim osvajavcem (to kvalifikacijo sicer Prikr, a je konotirana) pripada: Kanija (Koroška) in Ponija (DaMadžarska z Blatogradom oz. današnjim Balatonfüredom); Slavom morda tudi Solun, morda tudi deli Avse med Češko, Slovaško in Sljo. Ta reconquista – vnovična pridobitev ozemelj in pomena v ZgDbi – , ki naj bi jo izvajali DaSlci kot IdeaKani (ne pa kot Komsti ali Libci), se artikulira v PoV trojčku TurnD kot projekt; naslikana je kot Zgdejstvo, od zamisli in izvajanja te zamisli velikega **Sama** do še večjih CiMeta, ki sta večja od Sama zato, ker nista več Poga, ker kot KCKneza včlenujeta ZgDbo v Verckerkev.

LRPtji se maja 1945 ni posrečilo obdržati ne Trsta, glej Bevkov filmski scenarij **Trst**, ne Koroške. Česar ni bila sposobna storiti JugoSlPtja, to udejanja Turn v 3-D, zaenkrat šele v Kuli, a Kula-Lita je scenarij, ki ga mora udejanjiti SKC ali KatSlov. Pred njim(a) je poslanstvo obnoviti moč Samove Dže, ki bo kot KatDž Zah in SrednjegaSlava postala osrednji dejavnik Pole v Evri, še več, središče, iz katerega se bo širilo PriPra pokršt na vse strani, tudi v Nemčijo, kjer vlada le ZunKrš, ZunKC. Ne ponavlja Turn s tem Cajnk(arj)eve zamisli, ki jo je ta podal 12 let prej v **PetTragi**, le da je Cajn uvidel Trago svoje zamisli, Turn pa na Trago ne pristane? V 6. prizoru 21. nastopa, to pa je v zadnjem prizoru drame (na strani 148 v knjigi) je podan model celotne drame-**Zvezd**. Kot da Turn ne obravnava leta 887, to je le Zun DbZg raven, ampak 20-Stol, ko so Nemci poraženi in ko zaradi tega nastopi možnost triumfa Slava. Kdo je Nemce porazil, o tem Turn molči: da so jih AngAmi Komsti-ateisti iz SovZe in JugoSlavi.

Turn se dela, kot da je 1966-leto Juga takšna, kot jo opisuje v 21. nastopu: »V Solinu v Dalmaciji leta 887 na dvoru dalmatinsko-hrvatskega kneza Branimira«. V PoV stvarnosti ni bilo nič podobnega; v Solin je morda kdaj zašel s spremstvom – to pa je bilo takšnega tipa, ki je Turnu všeč – Tito, če je šel obiskat kako svojo dalmatinsko ljubico, kako operetno pevko. Solin je le še turistični kraj, Jugovladar ga je imel za prizorišče svojih ErS podvigov, torej PvtDogajanja, za kuliserijo **Male Floramy**. Turn noče videti stvarnosti, ki ni le – s stališča SPE(D) – zločinska, je tudi banalna, nizk(otn)a, s tem nepomembna, napačna, zmoten videz. Njeno banaliteto spravlja na oder Miheličeva v **Uri naših dni**, 65, MRemec v **Delavnici oblakov**, 67, Žmavc v **Podstrešju**, 67, Mikeln v satiričnem kabaretu **2 x 2 = 5**, 68, najjasneje pa Part(ljič) v **Ribah na plitvini**, 68, in Smole v **Cvetju zla**, 67. Hieng pokaže v drami padajočo linijo od veličastnih osvojitev, ki jih naredi KC v Ameriki, do zmage banalitete v IntDni, **Osvajalec**, 70, še radikalneje v **Lažni Ivani**, 72, v kateri stopnjuje Shawovo Iro iz **Svete Ivane** v popolno razkrinkanje vsakršnega Hera; še Ivana ni več PriPra, je le sleparka, ki predstavlja Hero. Kot bi dejal, da predstavljajo potujoči igravci (Igrci) VelOsi in razburljive TragRom Žzgodbe, recimo Cvetan in njegova žena Cvetana v Milčinskega **Ciganih** nesrečnega Ferdinanda pl. Basaja

iz **Rokovnjačev** ali v razviti RMgi potujoči Igrci, glej **Veroniko**, boga, hudiča, Nast-genezo sveta, vrt Eden; **Veronika** je natisnjena 76, še v času, ki sodi k **Zvam**. Rudolf Idn zažig Husa z delovanjem bordela (Balzacove) **Lepe Imperije**. Celjski grof Friderik ni viziran z vidika NarRomZge kot možni kralj prebujene-obnovljene Slje-Juge, v tej EV bi ga rad videl Župančič sredi 20-let in že pol Stola prej Jurčič v svoji **Ver(onik)i**, na liniji knezov Rastislava, Koclja, Pribine, Svetopolka in njihovih srbsko-Hrš-bolgarskih paralel, seveda RR v KC VIS.

Vprašati pa se je: ali je Turnov projekt res le zaostal, dedič Jurčevega, Župančičevega, Novačanovega (**Herman Celjski**)? Če velja THM-krog, se bodo Slci – vsak Nar – trudili, da bi postali osvajavci SredEvre in, če bi se dalo, vsega sveta; to je v naravi Ža in AgrEklzde. Turn je umnejši od Jurča in Župa, ta dva omejujeta osvajanje na SlavSlce, s tem že vnaprej priznavata, da je kakšna velika osvojitvev zanje nemogoča. Turn pa naredi Slce za vzorne Kane, SKC za srčiko SvetKCe, na liniji Cajn**PetTrage**, KC pa je planetarna sila. Na čelo si je že dobila Slavpapeža, Janeza Pavla II. Zakaj se ne bi na vatikanski vrh povzpел kak Slc? Ni potegnil papež Poljak frančiška Rodeurja iz Slje v Vatikan zato, ker je ugotovil, da je Slja premajhen okvir za neizmerne sposobnosti tega nadškofa? Ga ni prav s premestitvijo predvidel za bodočega papeža? Si je Rodè že izbral St ime: Leon XIV., namreč po blagopokojnem Leonu Rupniku? Ali pa Gregor Največji, po blagopokojnem Gregoriju Rožmanu? Spojena Gregor Veliki in Leon Veliki v Gregorju Leonu I.?

Da cika Turn v to smer, naj potrdi ES podrobna analiza omenjenega zadnjega prizora drame; je za samo dramo paradigmatičen. Za bravca bo najbrž mučen, ker je od zunaj gledano tako povrhen, Zuntipa; a s Karjem bom opozarjal, kaj tiči za navidez le prazno in (pre)napihnjeno retoriko dramatika-osvajavca-apostola. Turnu bi mogli reči: apostolski blagovestnik, ki je dobil pri krstu nemarno Nemime Konrad, kot cistercijanec pa Stime Stbrata: Metod. Zunaj dvoma je, da je videl Konradek v sebi VoM StMetoda, nadškofa MoravPonije, Snika, ki še vse Dgč kot St Domicijan (Gorazd) usmerja Slce k odrešenju, tj. v vodstvo mesijanske milenaristične SvetDbe.

Začetna didaskalija zadnjega (21-ega) nastopa; navedel jo bom v celoti, kajti prav njena (pre)obsežnost govori. »Knez Branimir«, ta je gostitelj, »njegov naslednik kneževič Mutimir«, Tip dopolnilo: eden mir brani, drugi ga moti, meša, draži, ne dovoli, in to je mlajši, Prih je v prepiru-vojni (niso Hrtje še danes takšni?), »panonsko-hrvatski knez Braslav z ženo Mariso«. Hrški vladata dva kneza: dalmatinski in Ponski. »Panonsko-slovenska kneginja Svetka s hčerami: Bogomilo, Jarmilo, Ajtko in Agneško.« Svetka je izjemno važna, izvira s Koroške, s Krnskega gradu – zveza s Kanijo – , njen ded je bil Kanski poglavar Stojmir, oče Etgar. Je edina dedinja Etgarja-Stojmirja, torej Kanske SNDže; kot Kocljeva soproga legitimno povezuje Kansko in Ponsko Sljo. Njeni in Kocljevi otroci so dediči obeh; ker pa izvira Kocelj z Mavske, iz Nitre, prihaja v njegovih dedičih do skupne zveze-linije oz. do enotne ZahSredEvrlav NDže. Turn ima vse to – vse rodoslovje – skrbno preiščeno, kajti v srednjem veku odloča krvnoRodpravo, Dnzveze. Če te klapajo, klapa tudi ND.

V RLH času, ko pade krvna legitimiteta, je potrebna za dosego SNDže NarReva (skupaj z LRevo, MV-II), Turn pa je izračunal-dognal, da v 9-Stolu to ni potrebno, niti dvorski puč, kakršnega je naredil Pipin Mali in dal oblast Karolingom iz rok Merovingov. Vse se da urediti po FP pravu, s tem znotraj FKC VISa, tj. načel in prakse, na miren – tako rekoč Virgilov – način. Le Nemci

so krivi, da s(m)o SlavSlci izgubili svojo veliko, Raz rodove združujočo NDžo, ki bi segala prek Ponije tudi v Dalmacijo, od tam pa prek Bosne v Srbijo itn. Nemci so se odločili, da bodo takšna AgrĕkzKld, ki nima lica Ideace, ampak kruto resnico: Demonaco. Oni so kršili FP pravo, Kat RR iz mira v vojno. Nemci – Bavarci, Franki – so pravi Mutimiri, HršMutimir pa je Branimir ali Miroslav, slavni Mirko, Mirosvit, St Mirko. Potrč, Genetovariš Turnov, se s tem ne strinja, zanj je minorit pater Mirko kar se da Neglik, glej **Kmetijo**. Pač pa je Mirke, ljubitelje miru, tudi Mojmirja, Svetopolkovega sina, nasledil dr. Mirko Snój iz **Ljda**: NKNM. SMeš, tako dokazuje ČD, ne potrebuje vojne, kot jo NemNcl, ampak le Ēto, um in zdravo Nvo, pa bo osvojilo svet na Poz način.

Levs se s tem ne strinja; ker ve, kakšni so Nemci – napadajo in osvajajo z ognjenim orožjem, z aramadami – , jih je treba Vojzavrnti; **LTugo**; enako misli Jurč v **JTugu**. Oba ugotavljata, da se je prvotni LTugo zmotil, ko je Nemcem verjel, da se da z njimi pogovarjati-dogovarjati, mirno koeksistirati; ni to tudi Turnovo pričakovanje? Če ni, potem je Turn isti kot vsi, ki zidajo na PKu, tj. na klerikih, ki učijo mir, in plemičih-državnikovih-vitezih (tudi na Višnjegorskih grofih iz **Potkriža**), ki udejanjajo vojno; šele skupaj sta oba vidika realno uspešna. Torej IdeakĒe, ki bi Posn JKra in takšnega FKra, ki ni vojskovodja, ni, ne more biti. In je edina realna Poz Dž lahko le Voj, le da je ta vojaškost koristna za KC; torej Poz SV. CiMet sta blagovestnika, vzgajata k miru, Kocelj in Rastislav, Branimir in Mutimir in vsak Mirko pa mora biti obenem tudi Vojko. Kot je bil blagi PrtSlc Premrl Vojko; je imel kak Komst Prtnaziv Mirko? Mirka Koširja so Nemci ujeli, preden je prišel v Prte ali pa se jim je kar sam predal. Mirko je bil Fric, domače ime za Krležo, ki se je skrival pred PrtKomstom Zogovićem v Zagrebu, v Pavličevem varstvu. Ni bilo prav njegovo ime krivo, da je postal poraženec, mislim na Prof Mirka Bitenca kot Vodjo PrDmbcev? Strašni Tona Svetina je dal sinu ime Vojko; sin ga je strašno razočaral, predal se je drogam, NA geslu: make love not war! Kmalu bodo Daultraneole mirotvorci začeli postajati Vojki, Vojvode, kot njihovi dedje v Prtih, teroristi in vojaki Pete internacionale. Analogno kot vnuki Mirka Bitenca in strašnega Leva Rupnika. Ha, tudi ta ni zmagal, čeprav je bil kar lev, kralj živali. Niti ni zmagal Leon Novak, njegov nečak BNak ga ne more rehabilitirati, morda zato ne, ker se ne more odločiti, ali bi bil Vojščak-trubadur-Pl-vitez ali Pek, ki trosi besede in foneme v Ludigri kot cvetlice Miru. Ime Vladimir pa itak vsa predvidevanja podre, vse Ktz. Lenin je zakuhal Svetmorio LReve, Kantè je izdajal Dmbce Prtom, Krivic je spravljal obtožence na gavge, Bartol pa se je vsem tem mirkucam posmehoval, ko je učil umik modreca MV-II in sploh v Pvt sfero, stran od LReve in DReve, od NOBa in KatSV, glej **Ēmpedokla**, končanega v prvih mescih NSveta po maju 1945, sredi Vojzmagoslavja. Da, tudi temu Vladimiru sledim, ne le Ivanu – Mraku. Sem mu sledil tudi 91, ko sta Harpar TinKa (Tine-Spomenka) Hribar učila bojevitost Samovih in PogĀrtovih KarantanSlcev. Mir naj zavlada, za Ve, a po končani vojni, ki jo moramo dobiti MI! Cajn v **PetTri** in Reh v **PanTri** vesta, da je nismo dobili, smo jo pa dobili v II. SvetV, Cajn **ZaSvo**. A Turn je trdoglav, noče se poučiti, je kot Prešev slavec iz **OrglarĀka**, ki zmeraj svojo goni.

Kaj sem hotel sporočiti s to parodijo na pomen imen? Da vodi Mir v Vojno. Vojna se sicer neha, ko se vojaki utrudijo, nekaj časa je treba nameniti spanju-počitku, tj. miru, a ko se spočijejo, se v njih spet prebudi Pohlld, Agrĕkzld in se znova odpravijo na vojno; postanejo... i kdo neki drug kot

Črtomir, preden si odreže jajca in vstopi v samostan. Menih ne bi smel biti več bik, ampak vol, kot je postal znameniti Tomaž z vzdevkom St vol Akvinski.

Na dvoru v Solinu so še: »njen« – Svetkin – »sin devinski vojvoda Pribislav z ženo Živko. Več dalmatinskih veljakov z ženami.« To je – domače Slav – Pl. Ob teh pa »Cerkveni odličniki: oglejski patriarh Valpert«, do Oglejskih je Turn več kot prizanesljiv, tudi zato, ker je tja odšel Preščrt, predvsem pa, ker je ostala Narmeja na oglejsko-lt strani skoz tisočletje nespremenjena, spreminjala se je le meja med Slci in solnograškimi strupenimi žličniki, na Dravi. »Splitski nadškof Peter, ninski škof Teodozij«, zdaj pa pozor: »novi solinski škof Gorazd, bivši moravski nadškof, njegovi bratje duhovniki: Modest, Stojmir, in Semika.« Vsi ti, s knezom Pribislavom vred, so Kocljevi in Svetkini otroci (+ že navedene hčerke). Štirje kleriki, en Pl, Pribislav. Sorazmerje je za Turna pravo: KC mora imeti premoč nad laičnim delom Dže: štiri proti ena. (Bi bila DaKatstranka v Slji – NSlja – oz. njen DuhVodja Rodeur zadovoljna s tem razmerjem: štiri Katideologi-monsinjorji, recimo JOGSSKi, teh je 6, na ubozega Būka, cepljenega na še bolj ubozega Drobnjakarja?) Nazivi vlog v Kazalu oseb se ne skladajo povsem s formulacijo v navajani didaskaliji; tu piše, kot da so 3 Go(ra)zdovi bratje duhovniki, v Kazalu so trije (poleg Pribislava tudi Stojmir in Semika) omenjeni kot »slovenski kneževiči«. A zakaj ne? Škof je knezoškof; tudi kneževiči lahko postanejo kleriki. Nekateri kralji in cesarji so se na starost pomenišili; Stbrat Metod je iz visokega Džuradnika – šefa province – postal najprej menih-brat, šele nato duhovnik, nazadnje knezoškof. Rc je veliko; dramatik jih uporablja, kakor mu paše.

V Kazalu sta sinova Gozd in Modest označena kot Svetkina-Kocljeva »sinova-dvojčka, prvorojenca«. Ne zanima me, koliko so podatki, ki jih daje Turn, Zg točni, strokovno preverljivi. Odloča, kaj hoče z njimi dramatik sporočiti. Stbrata Ciril in Metod nista Dč; Metod je (naj)starejši, potem je vmes še 5 otrok, Konstantin (naj)mlajši. V mojem sistemu Fije-Zni sta Harpar-HarDč, IdeaDč. (V **GiMu** sta Jelko in Elko enojajčna Dč, v **ŠpK** sta Kostja in Vanja le brata; kaj sta v **JAnti** Eteokles in Polinejk? Ni važno. Za moj sistem sta Dč, ki se RR v EDč, kot tudi J-Elko in KostVanja.) Turn pa brata CiMet tudi Bionaredi za Dč, zraven še za prvorojenca, kar je v FP sistemu, na katerega Turn pristaja in ga vneto zagovarja, posebnega pomena: legitimno nosita dedno pravico. To dedno pravico dajeta dejansko KCi, le na Emp – ZgDb – ravni nato bratu-laiku, ki je poročen, Pribislavu. Ta brat se mora zavedati – kot vsaka Džoblast – , da je njegova legitimnost pogojna; oblast mu zmerom izroči-potrđi-posveti KC. Tudi papež kraljevo, papež Štefan Pipinovo, njegov naslednik oblast KarlaV, Rožman Rupnikovo (Rösener ne zadošča, NczNemci dajo Dmbcem le orožje itn., ne pa VerDžlegitimitete, ta pride lahko le od SKCe, od celotne Trade, ki vodi od knezoškofa Gregorija nazaj prek Jegliča, Hrena do HarDčpara Modesta-Gorazda (MoGozda) in še dlje, do pravega Gozda, ki je postal St Domicijan. Imeni Svetkinih sinov MoGozda obnavljata imeni Kanskih PIK škofa Modesta in kneza Gorazda (MoGozda), tistega Gozda, ki potrebuje v **SmKrstu** še pomoč klerika Kočarja, da vzdrži – vzpostavi – Sl oblast v Relomejeni Kanski Slji sredi 8-Stola kot vazalski kneževini Bavarcev.

CiMet je vzor, ki ga je treba Posn; Svetkin sinovski par MoGozd je na bioravni še popolnejši; Katbog se je odločil, da CiMetovo linijo potrđi, kot Vsemogočni in Stvarnik Nve je ukrenil tudi tako, da sta sinova MoGozd bioDč. Svetko in Koclja je določil, da se iz njiju – z očetovo spermo in v materini

maternici – spočne sinteza Kl(er)a in Pla, KČe in laične oblasti, ki je odvisna od cerkvene. Te odvisnosti žal tudi v Srednjem veku ni dovolj, PIDŽ je premočna, tudi v Metternichovi Avsi, še bolj kasneje, ko se v Avsi uveljavlja LD. Po zmagi Katstranke na Slskem – Kranjskem – 1908 se sicer moč-vpliv KČe zelo okrepi, knezoškof Jeglič je nad Krekom, Šušteršičem, Šukljetom, Korošcem, pa vendar še ni čisto prava. Tudi v prvi Jugi ne, kjer vlada celo OrtC kralj (Karadjordjevići); da o PoV obdobju ne govorim. 1990 se je zdelo, kot da se vrača Korošcev čas, oblast prevzema Prle, a Preds SNDže je spet kontinuitetni Kuč, po 92 Drn in Rop (RopoDrn). Naj zveni še tako nenavadno, a zdi se, kot da je oblast KČe na Slskem najmočnejša MV-II, ko je Slja zasedena od Itfz in NemNcz okupatorjev. Vendar jo tudi tedaj ogroža hudič (OF-Ptja), BRozov **Člk**, Simč**Mladost**, Vombov **Napad**. Edini zares PriPra Katsistem vlada le v SPE Arge; a to je le znotraj omejene PsSAKOe. Prenos – zvesta preslikava – SPE-sistema v Slji po 90/91 se ni posrečil. Se ne bo niti tedaj, če bo letos na volitvah zmagala dozdejšnja opozicija. Dokler bo obstajala LD, KC ne bo zadovoljna; Slja ne bo sledila Turnovem scenariju iz **Zvezd**.

»Vsi škofje v ornatu, duhovniki v albah.« Navodilo je bistveno. Ne sme biti nobene – ali čim manj – Pvte. Tip za HMg je ravno to, da prenaša pomen-dogajanje iz DžKC (PIK) Eketnega nivoja (to ni Jav v Mešpomenu), z dvora, od razmerij med kralji in fevdalci, ki so poudarjeno nePvt razmerja, na Pvt raven Meša. V **Tarbi** nastopajo perzijski car Sapor in carica Kandaka, vrhovni svečenik Vedež, škof Simeon; Tarba postaja Snica, s tem pride nad vse ostale. V **CMSlavZ** nastopajo celo predvsem Duhsile, ki so še za razred nad PIKom. Enako kot v **Tarbi** je v ostalih CiMetD; ljud je seveda ponavadi zraven, a kot tisto, ki ploska, služi, je pokorno, hvali, predstavlja Masozadje, na katerem so zato vidnejši PIK mogočniki. V **Slaviji** nastopajo personificirane alegorije Pogum, Prostin, Hlimbež, Tevton, Germanija. Peč piše-uprizarja **Igro naše fare (Ijše)**, v kateri nastopajo Igrci s podeželja, a igrajo najvišje PIKe oz. celo Duhsile (Sejavca božje besede, Sejavca ljuljke, angele itn.), ne pa Pvt Km kot Pski, kar postanejo ljudje v ČD: Km Križ in Kraž z ženo in hčerko, **Kje je meja?**, 1876, zapiti Km v Gilni, Kvedin **Pijanec**, 1906. V glavnem pozabljamo, da gre prav za to razliko med PIK FOsi na eni in navadnimi ljudmi na drugi strani in kaj ta razlika pomeni. Finž, že v **Polju, Meško, Obsojeni**, ipd. že prehajajo v HMg tudi z izbiro tipa nastopajočih. Ko spozna Meško neuspeh svoje HMg-akcije, v 20-ih in 30-letih, se vrne k FP-KMg tipu dramatike, **Henrik, gobavi vitez** itn. Debevec slika v **Blejkah** res Km dekleta, a jih kaže kot VojAVS, s tem kot repliko PIKa, kot zaledje PIKa, ki ga ima PIK na Km, na podeželju. Pravojsko vodijo Avsgenerali, ti premagajo napoleonske francoze v Vojbitki, doma pa vodi Ideadekle, Francka, svoje Kattovarišice, da se kot KatSNL uprejo jakobinskim tujcem; Debevec da model za Dmb Vojupor Ptji MV-II. SPED – neuspešno – tekmuje z NOBD, ko je KC MV-II premagana, ko Kattabor v SPE spozna, kakšen pomen ima za nasprotni tabor NOBD; z OF-Ptjo tekmuje SPE na njenem terenu, znotraj vsaj navidez HMg-okvira; tega skuša RR – pokršt – od znotraj. Je pa tudi res, da se v dobi Nasta Kfza okrepi (S)NL kot masa, ta množica postane PsSAKO (Kld); sam PIK par (kleriki, Poliki in BeGa-PlaGa Čtki) ne more premagati Ptje, ki je zmotivirala široke ljudmase v LRevo, kot kaže NOBD. Isto mora storiti KC oz. KatDe-snica, s čimer zoperstavlja PtjStlu Kfz, **Rojstvu Vst**. Težava je tudi v tem, ker Slci skoz tisočletje niso imeli lastnega Pla. Kuret se trudi, da bi ga nekako naredil, v **Blaženi materi Hemi**, 37, v

Slepi grofični, 38, v – zelo RR – **Juriju Kozjaku**, 36, itn. Tudi mladi Jel v **KrŠpi**, 38, kjer nastopajo Pl polkovniki (Moscardi) ter njegovi otroci in visoki jezuit (Benito); Španci so nadomestno ime za Slce, za podpolkovnika Peterlina, ki vodi Vaške straže, za generala Rupnika, za dr. Ignacija Lenčka in UProfe, ki predavajo kot kleriki na Tfi, tudi za Ušeničnika; Tomec je posebej spoštoval jezuite.

Pvtnost je v KMgi le ali predvsem Neg: ErS strast, pohlep po uspehu v Dbi. Stremljenje – stremljivost – Pozlikov klera je v tem, da izpolnjujejo, kar jim naloži KC, s tem bog. Noben ne sme imeti lastnih posebnih nalog, ciljev, želj; te vodijo v Pvtzmate, v PrepDč, kjer tekmujeta – se kregata – dva vse bolj nasprotujoča si Dč, kar pelje v EDč-Bm. Žal tudi v SKCi: spor Ehr-Tomec, Kociper-Ljudstranka, Javornik-Izidor Cankar itn. Ta PrepDč smodel sicer ne pripelje do Bmi, jo pa omogoča in celo podpira; lzo se postavi na stran Prtov, Javornik izroča AngAm letalce Nemcem, Kociper veže MV-De na Rupnika, s tem na NczNemce, Ehr na Kfzlte ipd. SKC MV-II ne zmore eno(tno)sti, kakršno utelešata CiMet in oba para MoGozdov. Klerik-dramatik Cajn gre celo v Prte, je propagandist NOBa, s tem posredno tudi LReve, čeprav v **ZaŠvi** tega ne zapiše, v **Zvestobi** pa že zavzame do tega Krit stališče.

Turn – FKc – ve: brž ko se malo popusti vdoru-oblikovanju Pvti, že vdre v MonTot svet KCe hudič. Hudič nastale razpoke znotraj KCe (raz)širi, vanje natrosi soli, da žgejo, strupa, da vse RR v kaos; v Ktzu se počuti hudič sijajno-najboljše, tam dobi – številne – mlade. HMg je torej že na samem začetku nezaželjena; dolga Stola je prepovedana, a zmaga jožefinizma jo omogoči. **LinMicka** se morda še zdi skladna z obrambo SAVSi, vdor NegLbnPla (Tulpenheima) je zavržen, **LinMata** pa že ni mogoča več tolmačiti tako enostavno. Mat in Nežka ne zastopata AVSi, AVS se odpira ErS Zaplu, županova hči Jerica Tončku (Kerubinu), par Nežka-Matiček (NežMat) brani, izdeluje predvsem svoj Dnslojski interes; ta par je že zastopnik Meša, ne več Km AVSi. Prek **LinMata** vdre v SIZ Pvt. Naj jo ČD še tako podružblja, idealizira, dela za proizvajalko NSveta, Noštva, par MirMar v **LjDa**, par Dragič-Maca v **Vicah**, kmalu se pokaže, kaj ta par v resnici je: par, ki stremi k Pvtoblasti, dr. Gruden z ženo Heleno v **Blagru**; par se znotraj sebe razkrajja, Ruda in žena v **Rudi**, žena išče ErS Dt kot Vida v **VošVidi**, Dn razpada, **Školjka**, AVS gre raznarazen, **Razdor**. Katpredpostavka je, da do vsega tega ne bi prišlo, če bi se dalo zadržati Nast in razmah Pvti. Če bi torej ostal svet – Db – takšen, kot je v **Zvah**; kot sledi iz 21-nastopa te drame.

9

Gostitelj knez Branimir spregovori – v istem Tip stilu PIK veličastja, kot je viden v vsej drami in kakršen se zdi Turnu pravšnji ne le kot slika SlavPIKa v 9-Stolu, ampak vzoren za IdeaDbo, ki jo Turn pripravlja in izdeluje; navajal bom kot verze, a ne na sredi strani; gre le za ritmizirano prozo, kot v **Pastih**. »Jaz, Branimir, krščanski knez Hrvatov«; začetek govora s poudarkom na Jaz kaže samozavest SlavPla, ta samozavest pa ni posledica Pvt narave Bra(nimi)ra, ampak dejstva, da je Kan (katoličan – izraz Karantanec pišem: Kanec), zavest

in ponos, da je Kan. Jaz Pla je v službi Mi KCe. »Pozdravljam škofa novega v Solinu.« Dostojanstveniki so se zbrali, da bi pozdravili imenovanje, prihod in nastop novega škofa. Ta(k) dan je poseben praznik, pomeni priložnost, da Pl znova potrdi svojo privrženost KCi-Kl(eru). »Presvetli patriarh Valpert v Ogleju,/ ki smo pod vas pristojni tu ob morju«, poudarek je na »pod«. »prisrčna vam zahvala za Gorazda«. Izraz (za)hvala, tudi kot hvaležnost, je eden najbolj čestih v **Zvah**.

PČ, ki je seveda Kan, je pravi – izraža svojo pravost – prav po tem, da je hvaležen KC-bogu, ker sta ga vzela (pod) v zaščito; če – kjer, dokler – ni KCe, je Čl kot Sven izpostavljen hudiču in brez obrambe oz. njegova obramba je napačna; je le kontrateror, kontraAgrEkzld. Ravno to pa je narobe. Le ena AgrEkzld, ki seveda ni Agr-esivna v Neg pomenu, ampak osvajalna za KC-boga, je pravšnja; vse ostale so napačne. Le ena je Ožld kot Poz PnMbit (KC), vse ostale so PsC(erkve), razkolniške (OrtC in ProtC), krivoverske (bogomili), hudičevske, Musli, judeževske, Judje itn. Tudi vse ostale DbDže, ki jih ne vodi oz. ne legitimira KC. Ker so napačne, prihaja do EDč-Bm, a za ta proces ni odgovorna KC, ampak uzurpatorji, tisti, ki ji jemljejo iz rok legitimno oblast ali se zoper njo vojskujejo. S stališča KCe niti ne morem uporabiti kratice-smodela EDč, kajti ne gre za Dč, ko vzporejamo KC in ProtC ali KC in Muslo; KC je božja, ProtC in Muslo pa hudičeva, glej **Žida** in **TKriž**, **Eno samó** in **Andreja Turjaškega**. KatTijaFija ne more – ne sme – misliti v okviru mojih kratic in GA sistema. Res da govori **Stara zaveza** o bratih, o Kajnu in Abelu, a tadva brata zanjo – za KC, ki razlaga **St pismo** – nista Prabrata, PraBr, ampak BožČl in hudičev. Med sabo nista EDč, ampak model, v katerem Hudič ubija BožČla; v samem vrtu Eden ga že zapeljuje in zapelje, Kača AdÉvo. V SPED **Člku** Luka (in Zaplhudičevka Vlasta) Mata; v Kremž**Bratih** celo Biobrata, Gregor ubije Janeza. S stališča KCe ne gre za EDč in ne za Dv, ampak za umor in za laž.

Če-dokler-kjer je Čl brez zaščite KCe – ker je KC preganjana, v **Tarbi** in **Obsu** – , vladata umor in laž; tu Čl ne more biti nikomur hvaležen. Ko se zave te svoje usode, se zave svoje dolžnosti, da mora biti KCi, ki ga edina lahko zaščiti, nenehoma (Strno) hvaležen. Zahvaljevanje je – mora biti – torej trajen proces, bistvo Ekete, ki je tudi E(s)ta: lepota cerkvenega blišča, ornatov, obredov, in Eta odnosov med ljudmi, če živijo, kot jim določa KC. Zahvaljevanje torej s stališča Turna in FKCe ni redundantno, takšno je le s stališča HMg dram(atik)e, ki se osredotoča na spor med ljudmi, s tem na linijo od PrepDč do EDč; je bistvo drame, ta pa ni uprizarjanje konflikta, ampak E(ke)te; jezik KCe je zahvaljevanje (in pozdravljanje pravih), ne pa sredstvo RazRese, ki ji je do odkrivanja PvtEkP odnosov med ljudmi, zla, ki se je naselilo v ljudi, razkroja, Neg plati, glej **Pijanca** in **Školjko**. Res mora tudi KMg podajati Trp – Posn JKra na križu – , preganjanje, prepire, umore, zlo, glej **Tarbo** in **Slavijo**, ker vdira v Božsvet nenehoma (Strno) Neg sila-Hudič, a hudič je kljub svoji strahotni moči, saj je umoril BČa JKra, vendarle stranska figura; v primerjavi z bogom je – vsaj v projekciji-perspektivi – brez moči. Zato lahko ene KMg poudarjajo bolj Trp in Neg momente, kot Pasijon in Mota, druge bolj Poz momente; tu pa prehaja drama v cerkveni obred, v mašo, v pesem (za)hvalnico, budnico kot jutranjico, v pozdravljanje boga, v izraze Zvest(ob)e in hvaležnosti. Vombov **Razval** podaja bolj Trp in zlo, **Zvi** bolj ali pretežno Pozčustva-odnose. V tem pomenu sta **Zvi** agitka; izraz sodi seveda v RLH Esto, je slabšalen.

Turn mnogokrat ponovi isto, a to, kar ponovi, ni Pvt sporočilo, ampak podatek, ki podčrtuje veličastnost dogodkov ali še trdneje zabija v spomin, kaj kdo od mogočnikov je, kaj je njegova V(loga) v KatDži. Turn-Brar ponovno informira, kaj je Gozd: »nadškofa že moravskega, izgnanca«, to je točka Trpa-Pasijona, »da za Marinom nam bo škof v Solinu!« (Da ne bi bilo pomote: ne za Markom dr. Marinom, gledališčnikom, ki preučuje sceno teatra, pompompompom, in je s tem skladno tudi graščak, obnavlja grad v bližini Mirne na Dolenjskem, je Pl, kolikor se da biti Pl v LDPM. Marino je bil tudi eden od fantov moje starejše hčerke, a je znoel; tudi na tega Turn ni mislil. In ne na Avssmučkarja Marinaza. Marino pride od Mare-morje, od marincev; zato sodi kot škof v Dalmacijo le kak mariniran som. Kaj dela Gozd tam, ne vem. V Dalmaciji ni gozdov; Gozd sodi v Bohinj, naj bo opat samostana, v katerem daruje Bogomila MMBi na otoku, ki so ga Komsti maja 1945 potopili.)

Slovesnemu nagovoru sledi slovesen odgovor; prvi na vrsti je najvišji med KCdostojanstveniki, oglejski Patriarh: »Ko videl sem ponižanje njegovo«: posebej pozorno opisuje to ponižanje Peč v **Pastih**, Turn ga skoz Patr(iarh)a. (Patr tokrat ni kratica za UProfa akademika Paternuja, čeprav je v tem nekaj patriarhalnega, Tradpatriotskega, patrigenega, Patr je strokovnjak za Preša, ki je Oče SNla. Patr bi lahko kot PriSo Marje Boršnikove napisal-spracticiral **Krst pri Zarici**, v Špiku ali pod njim, kjer sem prebil jaz dve desetletji v samotni lesenjači. Zarica ni manj Romsoteska kot tista pri Savici ali Bleški Vintgar ali kanjon Kokre, v bližini katerega je živelo toliko pomembnih Slcev-Umtkov, Šel, Zagoričnik, sam Preš.)

Patr opominja: videl sem »naprodaj ga v Benetkah naših,/ se je zasmilil mi v srce globoko,/ on sam in vsi jetniki z njim nesrečni.« Bravec naj si ogleda ta prizor kot napovedan v **Pastih**, vlogo Juda Arona pri tem in njegovih pomagačev, Obra Tuduna, Alde itn., kako prodajajo SlavKane Muslom. Posebej razvit pa je v **Zvah**. Pomen-namen tega opozorila je povedati, da naj se klerik ravna po Usmilu, Patr sam se je; tako naroča bog: »Po dobri duši Bog jih je otel sramote,/ a jaz sprejel sem jih pod varstvo svoje.« Kar kdo stori, stori skoz njega bog (ali hudič); Čl le prepušča akcijo Dobrim ali Zlim duhovom, ki se bore med sabo v veličastni kozmični vojni; tako koncipira svet in dramo **CMSlavZ** že Krek. Ne pozabi pa Patr poudariti, da jih je Bog rešil zaradi svoje in njihove dobre duše, zaradi nečesa, kar je božje; če bi gledal v njih slabo, bi jih – najbrž – ne rešil. Katbog jih reši, če ugotovi, da so Njegovi, udje njegove NSSi (KČe); ne rešuje jih kar tako ali ker so ljudje. Vsakdo si svojo usodo sam zasluži; če se ne podredi svojemu Stvarniku, ga bo zadela kazen, primerna za hudičev tabor.

Brar odgovarja: »Poplačaj vam dobroto Bog v nebesih!« Na tak odgovor sem večkrat naletel med SKani. Ko bi mi moral kdo od klerikov kaj dati iz svojega, ker mi je bil dolžan, mi je dejal: Bog plati! On vzame, bog naj plača! KC jemlje, jemlje, kar ji pride prav v TSu, bog pa vse – celo stokratno – povrne, a v nebesih. Plačilo bo sijajno, a v moneti, ki ji Judje in Libci – trgovci – rečejo ček brez kritja; stavljen na upanje, ki pa prinaša le Duhtolažbo, če jo upnik potrebuje. Treba je torej Čla najprej narediti odvisnega od Katnauka – da bo čutil potrebo po utehi s strani boga-KČe, odvisnega do kraja, kot od St droge – , potem pa mu plačevati v denarju, ki je vreden po Katnauku, ne po pravilih menjave TSa. TS je treba razvrednotiti oz. ga tako vrednostno RR, da ustreza interesom KČe. Ti interesi seveda niso Pvtz neke UtKlde, ampak so »interesi«

samega boga. Sistem je postal v dveh tisočletjih skoraj popoln. Funkcionira pa le, če so vsi ljudje v njem; če verjamejo njegovim posvečencem. Zato je treba vse ljudi spraviti v KCokvir; če ne s prepričevanjem, z Virgilovo irsko metodo, pa zgrda, jih strpati tja, kjer jim bo – po oceni KCe, ne pa njih samih – dobro. A zakaj bi KC poslušala nje, ko pa so zgolj ljudje, brez stika s Prabogom? Celo dolžna jih je ne poslušati, jim delati dobro zoper njihovo voljo. Ljudje niso sposobni oceniti, kaj jim je v pravo korist: VeŽ, ne pa nekaj borih let na TSu. Kdor pa ne verjame v VeŽ in plačilo na onem svetu, je – s stališča KCe – SZSL ali grešnik kot hudičev učenec. Takšni so Aron iz **Pastov**, že Pogsvečenik iz **CMSlavZ**, Ljuti iz **Sastov**, Adalwin iz **BIVz**, vsi, ki so tudi nasprotniki CiMeta. Odnos do CiMeta je lakmusov papir: določa prave in neprave, odkriva Hine, PsKane.

Brar se je zahvalil Patru v imenu boga, Gozd pa še v svojem imenu: »Do smrti pomnil bom srce sočutno«, vaše. Hvaležnost bo ostala v mojem srcu do kraja, kar je že spet pomembna KatVrta. Hvaležnost veže hvaležnega na tistega, kateremu je dolžan hvaležnost in zahvalo. Ker je glavna stvar v Žu odrešenje duše (odločitev, ali bo prišel po Si v nebesa ali v pekel), odrešenje pa je odvisno od volje boga, je Čl dolžan ves čas bogu hvaležnost, če veruje, da ga bo bog odrešil. Tudi če tega še ne ve, je smotrno in vredno, da je bogu hvaležen že vnaprej; kajti če ga bo bog kaznoval, je vse zaman. Če pa ga bo rešil, ga bo morda tudi zato, ker mu bo ugajala – mu laskala – njegova hvaležnost. S hvaležnostjo si Čl vnaprej kupuje VeŽ, se odkupuje od GhKe, od izvirnega greha in svojih grehov, ki jih je storil nebroj, saj je hudič neutruđen, nenehoma na delu. Izrekanje hvale(žnosti) v **Zvah** torej ni Zun prazna retorika, ampak odkupovanje od GhKe, s tem v skladu z **BSi**, (pod)kupovanje VeŽ, Vrte, ki je najvišja. Ta trgovina je edina zares vredna; ne trg blaga in praznih znakov, kot je v LDPM, ampak trg duš. Nasproti trg(ovanj)u s sužnji trgovanje z bogom, imenovano odrešenje.

Patr naprej Braru: »Ker naš patriarhat do vas še sega«, ponovitev informacije, ker je bistvena: ste pod našim varstvom-oblastjo, med besedami ni oz. ne bi smelo biti razlike, »in mi za duše vaše skrb imamo«, o tem sem pravkar pisal, »pošiljamo vam svečenike, škofo«, vi – DbDž – nam dajete gmotna sredstva, pokorščino ipd., mi – KC – vas oskrbujemo z edinimi instrumenti, ki vas zmorejo pripeljati v VeŽ, ti pa so posvečenci KCe, vezani po hierarhiji navzgor vse više, nazadnje do papeža (za to je šlo tudi v DaSlji s konkordatom), »odločil sem, da prvi prazni sedež/ zasede naj trpin Gorazd Moravski«, kot ga je trpin František Roderri, kot otrok izgnanec iz KomJuge, sredi 90-let v Lji-Slji; Gozdu »čast doma mu gre celo nadškofa«, informacija je v drami povedana stokrat. Enako naslednja informacija: »On jezik vaš ume in govori,/ rodu je vašega slovanskega./ Zato sem z njim prispel in ga posvetil.« Prevedeno v Darazmere bi to pomenilo, da bi papež dal Hrtom zagrebškega nadškofa in metropolita Slca, recimo Stresa, ki je doma blizu HrškoSliske meje; Turn stvari tako obrne, da ne postane v Lji škof Hrt, ampak v Splitu škof Slc. Turnov SNcl je brezmejen.

Brar ponavlja; ponavljanje je kot pri roženvencu, litanijah, sploh pri cerkvenih molitvah. Sugerira: ne Is(kati) inovacij, kaj šele namenjati se RazResi; RPP je dana, enkrat za zmeraj od boga, KC jo pozna in uči. Čl naj ne raziskuje, česar še ne ve, kar je dolžnost SAPOe v RLH VISu, ampak naj hvaležno ponavlja za svojim Učom-Očetom (klerikom), kar ta izreka. Bolj in večkrat ko neko Resnico

ponovi, bolj jo potrdi, bolj potrdi sebe kot pokornega PraKana, PČa. Brar: »Povrni Bog, kar ste storili nam!/ Zahvala vam, vladika splitski Peter,/ in vam, vladika ninski Teodozij,/ za spremstvo pri škofovskem posvečenju!/ Solin ima spet škofa lastnega.« Dokler je v Solinu vladal škof, ki ni znal Slavsko, to ni bil lastni – naš, s tem Praškof. Model-vzor CiMeta se mora razširiti povsod. Najprej po vseh pokrajinah, kjer živijo Slavi. Te pokrajine pa se bodo ob tem tudi med sabo povezovale v eno(tno) SlavND. Cilj je: od Devina do Štetina, od Labe do Vladivostoka. OrtC bo šele tedaj PraKršč, ko bo sledila unijatom. O unijatih se sicer ne govori – v KCi se marsikaj le misli, a ne imenuje – , vendar je cilj jasen: OrtC je odpadnica od PraVerKrša. Ko papež moli, da bi bili vsi eno, misli pač, da bi tudi OrtC Srbi in Rusi priznali papeža za Vodjo, za edinega Božopolnomočenca.

Da gre prav za to, o čemer govorim, pri priči izpove OglPatr: »Da patriarh bizantski, drzni Fotij,/ ki našim škofom že pisari zvito,/ ne bo pri vas kaj begal kogar koli,/ molite zdaj, Gorazd, pred mano vero«. Molitev Vere je preizkusni kamen, ki pokaže, kdo je PraKan, kdo razkolnik-odpadnik. Gre za nicejsko Vero ali Credo-Confiteor, za Praobrazec, po katerem je razvidno, kaj je Kristus, ali le bog ali le Či ali BČ, v kakšnem odnosu do St trojice itn. (Problem filioque itn.) »Gorazd poklekne pred patriarha«, poklek je Simb, klečeči priznava nekoga za Gosa, »in položi svoje roke v njegove« - Gozd: »Gorazd jaz, škof solinske Cerkve,/ obljubljam patriarhu in apostoliku«, tj. papežu,/ »po njem pa blaženemu Petru v Rimu/ in vsej njegovi božji, sveti Cerkvi,/ da tisto vero držal bom, razglašal,/ ki so predali jo apostoli«, gre za tim. apostolsko Vero. »Tako pomози Bog mi, sveti evangelij!« Gre za zakramentalno obljubo pokorščine RKCi, analogno kot terja – je terjalo že v 9-Stolu – Muslo priznanje Alaha in Korana od nekoga, ki hoče biti Musl. Ta Verizpoved je prisega, ki ima dvojne konsekvence: na onem svetu je nagrajen z VeŽ, na TSu pa je vernik dolžan izpolnjevati, kar mu KC naloži, kar od njega pričakuje; tudi Vojdolžnost, kot jo je knezoškof Gregorij pričakoval od PraKanov MV-II. Če vernik svojo obljubo-prisego krši, če svojo pripadnost KCi izda, pade pod dvojno kazen: pod božjo z Veprekletstvom v peklu in pod Čicerkveno, ki pa jo izvaja PI-Dž: da Izda in odpadnika kaznuje telesno. Ali mu izpuli jezik, ali ga zakuri na grmadi, ga proda v sužnost (napaka Arona in Nemcev je bila, da so prodajali v sužnost na galeje PraKane, člane Cirilmetodijskega društva; če bi prodajali MuslArabce, podanike Haruna al Rašida, bi bilo vse v redu. Ti kot hudičevci ne sodijo drugam kot na galeje).

Gozd izvede ves Ritpostopek: »Vstane, položi desnico na evangelij in ga poljubi.« Če bi to storil s figo v žepu, bi naredil Stsk; Stsk pa je tako hud naglavni greh, da vodi direktno v pekel. Gozd »s tremi prsti priseže.« Ta gesta ni Zun gib, ki je za HMg drama le dodaten; ta prisega je bistvena. **Zvi** so bolj Stobred kot drama. Kot že v **Pastih** gre v **Zvah** za ritualizacijo vsega Ža, vse, kar Slci počnejo, naj se RR v Stgeste, ki jih **Zvi** uprizarjata, s tem predlagata v Posn.

Brar Gozda dopolni, potrdi: »Na vse vekove bomo Rimu zvesti!« Ta izjava je bistveno sporočilo-jedro **Zvezd**. In to prav v trenutku, ko je v JugoSlji na Absoblasti KomPtja. Ko se z Dinetom pripravljava, da bova (po)Is lastno pot, stran od Ptje, oba sva Tone v **Potovanju v Koromandijo**, ki doživi 25. IV. 56 krstno predstavo v Drami SNG, a najino Is Dti oz. poti proč od Ptje ni regres k Turnovi KCi. Ta regres je tedaj Tip za MMahniča, glej **Tridelno igro**, tudi njo

sem ES podrobno analiziral v **VstRek** in **RaPov**. A med **Mahlgro** in igrami, ki se jih igra – jih biva – Dine (**Igrice**, 57, **Veseloigra v temnem**, 66, in **Igra za igro**, 85), ni nobene zveze, med obojim je celo hudo neskladje, nasprotje. MMah vrača PnM-OžKldo, Dine luknja v polno bit PzM: nič. Prav **Veseloigra v temnem**, ki je uprizorjena isto leto, kot izideta **Zvi**, je Tip primer ADHuma, Irlahkoten razkroj vsega, kar še ima smisel, koherenco, um, komunikacijo. Gre za začetek RMge; s stališča KMg-KCe pa za vdor hudiča med KatSlce.

Ko je opravil Brar, pride na vrsto Mu(timi)r: »pristopi k patriarhu in enako kot knez« - poudarek je na: enako – »položi desnico in s tremi prsti priseže«. Bistvo Čla – njegove Čte – je, da priseže Gosu, da se s prisegami zaveže; kot kasneje sprejemanje v Ptjo in svečana izjava sprejetega, ali prisega v vojski; ko sem nastopil službo asistenta na ff, 1955, sem moral prav tako pred dekanom ff podati-prebrati nekakšno tako zavezljivo-svečano izjavo. (Zabavno: dekan je bil nekaj let prej tako znamenit posmehljivec Anton Ocvirk!) Vsak ob svojem času sva z Murom obljubila zvestobo Najvišjim načelom-Vrtam (bogu-Titu), le da se je v mojem času, čeprav je minilo komaj desetletje od konca vojne, takšno »priseganje« že skoraj povsem izpraznilo, obrezsmislilo, že smo se zavedali, da gre za pogodbo in ne za pokorščino-hvaležnost: da sva z delodajalcem – jaz kot delojemalec – enakopravna. Ptja je sicer še vsiljevala svoj regresivni FD-svet, a MGG ga ni več jemala resno. Turnov cilj je bil vrniti Rad resnost-zavezljivost FD, obe svoji zadnji drami (**DžGo** in **Zvi**) napiše-izda že po tem, ko Javoršek do kraja izprazni smisel PnM biti, glej **Kriminalno zgodbo** in moje analize o nji; zgodba Ža ni več DbRazrZg kot Herpodvig, ampak kriminal, ki še kot Krim ni kaj hujšega, je le igra domišljije. V tako NeČi obliki se je ludizem začel; a se je leto zatem, v **Steklu**, že zaostрил, postal jedek: igra se je razkrila kot nasilje. Turn se trudi, da bi igro RR – preOsm – v Božsvečanost, v Stobred; njegova Refe je v tem, da postane vsa stvarnost – tudi laična Db – Sak. Temu sledita STH. Njun namen – njuna Fija – je najbolj »reakcionarna« od mogočih na DaSlskem.

»Pri Bogu, Stvarniku nebes in zemlje«, pri najvišjem, gre za najbolj resno stvar v Žu, »prisegam vpričo vas, stric Branimir«, torej je nečak, ne sin, vseeno, »in vpričo patriarha iz Ogleja in vpričo slavnih« (!) »vseh vladik tu zbranih,/ da apostoliku bom zvest s Hrvati/ držec se zveličavne Cerkve rimske.« Patr: »Sporočil to bom apostoliku,/ ki ceni rod hrvatski in njih kneze.« Sporoča se navzgor po Db in KClestvici.

Na vrsto pride Peter Splitski: »Jaz Peter, stari nadškof v carskem Splitu,/ do zdaj pod patriarhom bizantinskim,/ želim poslej pod apostolika.« To je namen drame: premik škofij – s tem Narov – izpod oblasti Bizanca, s tem pripadnosti OrtCi, pod oblast Rima. Mar ni Turn res prav nič razumel sporočil II. Vatikanuma? RKC se je zavedala, da začenja odmirati, da jo Zahčvra kot LDPM izvotljuje odznotraj; da je ta hip bistveno pomembnejša Notregeneracija Krša kot pa tekma med KršCerkvami za nadoblast. Ta tekma sicer ostaja, Janez Pavel II. jo je obnovil, a sreda 60-let, ko je še sveže in Prideloval koncilski duh, je bilo priseganje, kakršno ekscesivno in regresivno zganja Turn, anahronizem, gluhoti za poskus Ponota KCe. Od koncila je Turn vzel Vrto Miru – ta Vrta je v KCi trajna – , ne pa Vrte postopne odpovedi institucionalizmu, naivni polni Kldi. Takšna KC, kot jo predstavlja Turn v **Zvah**, je direktno nasprotna odpiranju DušNote, integriranju Huma v KC.

»Čemu mi jezik grški za Latince«, mi smo Latinci! »In za priseljene Hrvate naše?! Domač naj jezik teši jih v obredju./ Sprejemam rimski zdaj obred in drugo.« Ne gre toliko za Božbesedo v Narjeziku, ampak za Cerkvobred! Turnov bog ne odpira DušNote, ne odgovarja v Noti na probleme, ki so se (na)kopičili v SIzi od **VošVide, Hlapcev, Zastov** do **Dia**. Vsega tega Turn sploh ne opazi. Prepričan je, da bodo problemi odpadli, če se bo Čl zmoget RR v bitje Ritpumpa, zreducirati na bitje, ki se klanja, zahvaljuje, pozdravlja in vse to uči. Kajti če bo ves čas delal to, mu ne bo treba misliti na zlo, na zadeve, ki razkrajajo PnMCerkvDbo, na Pvtz. Ne bo imel Sve, ki predpostavlja PzM – prazen prostor – , v katerem lahko deluje tako ali Dgč, objema tega ali onega. V Turnovi KCi mora objemati le enega: »Patriarh objema splitskega nadškofa.« Objem potrdi z izjavo: »Oj, pridobitev« - izraz pridobitev sodi v pridobitniško Dbo, v prisvajalsko – »zame, patriarha,/ še bolj bo v radost apostoliku«, gotovo, oblast RKCe se širi, »da je Dalmacija mu vdana, zvesta«. Vrta vdanosti kot Zveste. Glej tudi naslov Cajnove drame iz 54: **Zvesta**. MV-II je dal v prvi plan Svo – **ZaSvo** – , desetletje kasneje je že regrediral k FP Zvesti. Sv vodi Čla v zlo, Prasvet mu potopi, glej Cajnovo dramo **Potop(ljeni) svet**, dramo o duhovniku, ki preferira ĆrS Svo nad Zvesto KCi.

»Naj Bog vas čuva pred sovražniki!« Ko ni blizu boga ali ko bog ne deluje, se boste morali čuvati pač sami; tega se Kani zavedajo, a o tem ne govorijo radi, saj se trudijo verjeti, da jih bo bog zmerom čuval, da ima vsakdo angela varuha, tudi Klde-Nari. Če bog ne čuva kakega Pska ali grupe, se to ne zgodi zategadelj, ker bi bog pozabil nanju, ampak ker bog s tem nekaj sporoča grešnemu Člu: daje ga na preizkušnjo, preizkušeni pa je več vrst, tudi neznane so vmes.

In spet litanjsko ponavljanje: »In nadškof Valpert jaz, oglejski patriarh,/ posredni vaš predstojnik« - poudarek je na predstojnik, v Dinetovem **Potovanju** ima Neglik drame Predstojnik še eno ime in lice: Hudič! – »v tej deželi,/ s havležnostjo« - tudi on je hvaležen – »vam dajem dovoljenje,/ da v bogoslužju vam svobodna raba/ jezika vašega slovenskega.« Ob tem se zdi tako Patru kot Turnu samoumevno, da gre zgolj za rabo Slavščine v Cerkvobredju; vprašanje Kule v domačem jeziku se sploh ne postavlja. Kula obstaja, vsaj kleriki nekaj vedo o rimski in grški Liti, Fiji, o Platonu, Vergilu, Homerju. Odnos KCe do Kule je jasen: Kula kot ustvarjalna – nova, problemska – ni potrebna; kolikor je je, zadošča, še te je preveč, ker je Pog. Platona in Homerja je treba poKrst. Vsa Kula, ki jo potrebuje Čl v KCi, je vsebovana v KršTiji kot edinemu legitimnemu dediču antike: v Avguštinovi Tiji-Fiji, v arhitekturi in mozaikih Ravenne, romanskih katedral, gregorijanskega korala. Moralo bo miniti še kar nekaj Stol, da bo začela prodirati neCerkvKula, trubadurska lirika, nato pa Dantejevi, Petrarcovi itn. teksti v Itščini kot domačem jeziku. Šele v tem jeziku se tematizira problematika nove DušNote, pa še v tem le postopoma, od zelo katpoudarjene **Božanske komedije** do Ideace Že-angela, Beatrice in Laure. In še nekaj časa, da pride do elizabetinske dramatike, do Shakespeara; več kot pol tisočletja po CiMetu. Renesančna Kula se oblikuje kot RLH VIS zoper KCKulo. V KCi ni mesta za Shakespeara in Corneilla. KC – Patr – stoji na stališču, naj bo Čl zadovoljen s tem, kar piše v **Zvah (CMSlavZ, Sastih in Pastih, Tarbi in Židu)** ne pa, da hoče brati **Hamleta** in **Leara!**

Tega procesa – nastopa in uveljavitve RLHa – KC ne more preprečiti, kralji ga podpirajo, Elizabeta Angleška, Ludovik XIV., Medicejski knezi. Tu-tem KC

popušča. Tam pa, kjer se le da, noče popustiti niti za ped. Slci – Hrti – naj bi bili NL, ki nima lastnih kraljev, od KCe neodvisnih; le kneze, ki prisegajo Tot vdanost-pokorščino FKCi. Prednost Slavov je za Kreka v **CMSlavZ** v tem, da so kot PogPS otroci; KC jih dobi v otroškem stanju, zato jih tretira še naprej kot otroke, katerim zadošča obredje v Narjeziku, molitveniki in pesmarice. Takšen ni le Hrenov projekt, tudi Trubar ne spodbuja laične Lite. V času, ko so v lti Michelangelo, Rafael, Leonardo že umrli, podpira Trubar še duha gotske Kule. Turn še 1966 sporoča Slcem, ki naj bi bili vsi kot njegovi farani – glej Pečevo **Igro naše fare** – z Rebrce, naj bodo bravci zgolj takšne SD, kakor jo piše Turn, nauka o zahvaljevanju in priseganju Katbogou. CiMet – MoGozd – ne potrebuje ne Preša ne Voš(njak)a, ne Strita ne Jurča, da ne govorim o Canu itn. Potrebuje naj le to, kar sta mu napisala-prevedla CiMet in kar je v **BSih**, tudi – še 7 Stolov kasneje (prav neverjetna zaostalost Slcev) v Trubarjevem **Malkatu**; podrobno sem ga analiziral v **ZSD 2**. II. Vatikanski koncil se je začel odpirati Kuli RLH tipa, z njo dialogizirati, ne več le polemizirati, kot je to počel še Debevec, **Žid**, **Blejke**, Kociper v **Provizorju**, Kuret v **Hemi**. DSKC se je vrnila k Turnu in **Zvam**, k 5-D; niti z Balantičem ne ve kaj početi in ne z Majcnom. Njen avtor je le Reb(ula), Reb pa zavestno reducira vse, kar so postali Slci od **Belina** in **Mata** naprej, na Levičnikovo pesnitev **Katoliška cerkev**.

10

Litanije se morajo držati strogega reda, tudi roženkranc; jasno je, da pride zdaj na vrsto naslednji Cerkvmonsinjur, da priseže; Teodozij: »Za rod Hrvatov sem izbran za škofa/ in željo v sebi to sem grel nenehno,/ da bi v jeziku jim domačem maševal.« Ne, da bi kot edini zastopnik Kule (kot RazReše, s tem Isa Dti) organiziral branje Platona in Aristotela, Epikteta in Marka Avrela, pisanje domačih epov in tragedij, vsaj pasijonov in miraklov. Vse to je nepotrebno; tako je odveč, da sploh ni opazno kot problem ali naloga. Za Člodrešenje zadošča prejemanje zakramentov, kar je več, lahko le škodi Dušmiru. Mir z vami! pomeni prav to: da naj se Čl ne odpira nobeni globlji problematiki; naj se zadovolji z Cerkvobrazci – dogmami, predpisi – , vzame naj jih kot edino PnMresnico. »Zaprosil že sem apostolika/ za milost to Hrvatom vdanim.« Hrti so vdani, to, da smejo slišati kako molitev v domačem jeziku, pa je milost, ki jim jo daje vrh KCe, papež. Čl nima nobene pravice do domače Kule; o ČIP ni govora. (Zato je smešno Hin, če Stres in podobni kvasajo o tem, da so ČIP Strni in trajni element KCe. Kjer se podeljuje milost, ni ČIP; ČIP temeljijo na Svi. Za DSKC so ČIP le retorična gesla, s katerimi manipulira v svojo korist, v korist sebe kot Oblasti.)

Kaj naj stori Teodozij drugega, kot da se za milost Patru in papežu zahvali? »Zdaj torej želja je izpolnjena./ Zahvaljeni, naš nadškof, patriarh oglejski!« Patr pa spet ponovi že tisočkrat ponovljeno informacijo, ki je celo osrednja zgodba **Zvezd**; a litanije – Stra same KCe kot ponavljanja učenca za Učem, glej **Malkat** – terjajo ponavljanje kot moment-potezo Posna: »Razložil mi je trdo, grenko zgodbo/ svetniških bratov Grkov iz Soluna/ naš novi škof Gorazd,

naslednik njun,/ da papež Hadrijan dovolil je/ domače bogoslovje za Slovence,/ za njim potrdil isto je še Janez,/ gospod razumni sveti apostolski.« Turn govori daleč(čezmerno) veliko, a zmerom isto; s tem hoče prepričati, da bi prišlo do kakršnega koli drugega govorjenja. Če bi (čezmerno) molčal, bi lahko spodbudil Čla, da začne govoriti; v Člu je potreba po govoru, ki-ker je komunikacija z okoljem, z drugim(i). Če pa je govor zaseden, če jezik ves čas klepeta – Turn je prepričan, da slovesuje – , je (naj bi bilo) vse v redu. Kula je tu, kaj še hočete? »Zatorej jaz s pravico vso vam dajem,/ kar pravo božje in cerkveno nudi:/ naj še v jeziku vašem Bog bo hvaljen!« To pa je vsebina jezika(nja). »Učiteljema grškima pa čast,/ zahvala bratska, sinovska doni naj!«

Kar se govori, se (naj) govori zelo na glas, doneče. Vse v tej drami odmeva kot zvonovi, a zvonovi besed(ovanja). **Pastoli** in **Zvi** si ustrezata: v **Pastih** donijo fanfare, v **Zvih** Jezik, ki da je Božjezik. Na začetku drame in tako dolgo, dokler niso prinesene v Rim, se nosijo relikvije skoz mnogo krajev, se dogaja romanje. Nazadnje je cilj dosežen, potovanje ni več potrebno. Cilj pa niso relikvije (St Klementa) v Rimu, ampak 21. nastop, ki ga pravkar komentiram: zbor (sestane, povezanje, skupspravljanje-skuppridenje) vseh Slavdostojanstvenikov (PIKa) v Solinu, na nekdanjih rimskih tleh, katera so zdaj poselili Slavi. Bazilika v Solinu stoji še zdaj, njena arhitektura je prelepa.

Gozd: »Solze so tekle mojemu očetu,/ ko je sovrage na delu bil do kraja.« Sovrag=Nemci; Čl ima znotraj Turnovega VIŠa sicer tudi čustva, čute, DušNoto, a če je PozČl, je ta Nota ranjena, s tem spodbujena-vidna-glasna (se pojavi) tedaj, ko gre za obrambo KČe in Nara, za čutenje in zastopanje Klde (občestva). Psk je Poz le v primeru, da je ves, kar ga je – do kraja – , posvečen Klđi. Celo ErS je le sredstvo za Bioreprodukcijo ljudi kot vrste, ki se mora ohraniti-nadaljevati, celo širiti, da bi lahko pričevala navzočnost boga, ga hvalila in slavila. »Ko Rastislava bil je ugonobil« sovrage »in on« - oče, Kocelj »je sam postal krvava žrtev«. Trp je vredno, če je posvečeno obrambi-razširjanju Klde, v našem primeru SNara, katerega Notnamen je, da se poKrst(i). Žrtev je plemenita, če z njo Nar in/ali KČ dosežeta to, kar – Turn kaže, da – je doseženo v 21-nastopu, v koncu-vrhu **Zvezd**, v udejanjenju **NSveta**, **BSSveta** z **Rojstvom v nevihti**; nevihta so napadi Nemcev na Slave.

Ohraniti moramo bistvene Tip naslove NOBD, pa dobimo tudi naslove PraKatD; Stra je ista, zamenjati je treba le ES pojavnost. Prej KČ, kasneje Ptja; ali pa celo obratno, kajti ne smemo pozabiti, da leta 1966, ko izidejo **Zve**, nihče več ne piše NOBD. V primerjavi med NOBD in SPED je ta druga kasnejša, obnavlja Stro PtjIdeole. Seveda je PtjIdeola obnavljala Stro KČe. Ena drugo podpira, omogoča, spodbuja. To je pravilo-zakon THMa. Viden spet danes v Slji. Ko je postajala SDb preveč zgolj Ekontržna, KplKld (LDPM), sta se prebudili obe plati-tabora, le in De, da bi skupno, vsaka s svoje strani, podrli Kapsistem. Lani se je – psihološko iz nadutosti, bedastosti – najprej revitalizirala le kot neoultrale, začela je napadati vlado zaradi njenega proamerikanizma, Ansadamizma, Anislamizma, MO Žur ji je pri tem veselo pomagal (od Miheljaka do baronice Schweglove), ta ponovni vznik le-vice pa je priklical na dan ponovno rojstvo De-snice, na obeh straneh mladih (podmladkov strank, Jurija in Murija), tako da zdaj neoKatDe razgraja pred magistratom, zmerja ubogo Simšičko kot Fatimo, piše transparente, da smo Slci od prvega MoGozdpara in od CiMeta naprej KatNar. Zdaj pride Turn spet v poštev. Mladim le in De AgrEkzldam se je uprla tendenca SIDbe (SIZi), da ne

potrebuje več zvezd (Trl utemeljitev in Psvere); da so zvezde potemnele; to tendenco imenujem tudi z naslovom knjige: **Zbogom zvezde**, z razpravami v nji, ena ima naslov **Pozdravljen blebet**. V analizi Partove Kode **Na svidenje nad zvezdami** kažem, kako so zvezde utonile v močvirju, kot v Strniševih **Žabah**; obstajajo le še v lužah, kamor je zaril Pijdrekač – DaSlc – svojo glavo. Mladim ni všeč, da so tako nepomembni, zmotni, smešni. Naveličali so se RMg Luda, zgolj posmeha in manipulacij; očka je vлил v srce svojemu sinu Gorazdu (že išče kompanjona Modesta Metoda, da bosta skupaj novi Harpar MoGozd? ga išče Kocina Gozd, direktno Kodjev dedič?) sanjo o mesijanskem svetu, ki ga mora PČ udejanjiti, Zlati Juri-ć pa svojemu St Luki isti nadomestek za Is Dti, isto pomoto, iz katere ne nastane NSvet, ampak EDč Bm-DžV. Luki in Gozdu zdaj odgovarjajo mladi neoDerasisti, nastajajočemu Elku nastajajoči Jelko. Strno nujno je, da se bosta grupi kmalu srečali na ulici, da morajo DePeki manifestirati za Busha, ker je ta zoper islamiste, LePeki pa za spet kakšnega (b)arabarja, ki gre v nos ZDA-De-snici. Bodo nosili oboji črne maske, najprej delali teater po cestah, eni bodo oblekli Prtuniforme, drugi Dmbuniforme, eni se bodo imenovali borci Staneta Rozmana, drugi borci Vuka Rupnika, oboji pa se bodo imeli za borce SNla, ki so ga Kpllibci izdali. MOŽursti bodo oba vse bolj sovražeca PrepDč brata hujskali, dokler ne bosta postala EDč (J)Elko ali KostVanja.

Pa ne bo dveh zvezd na nebu, ki bi se držali za rokci, kot sta se CiMet in MoGozd. Spet se bosta vojskovala bog in hudič, St Jurij (Kresnik Zeleni Jure) in **Večni Žid**. Ta razmislek me sili, da volim raje Kpllibce kot Le in DeBr, ker Br pripravlja Bm, LDPM pa vendar dopušča – Strno celo motivira – RazRese. Večina tumpcev in slabičev se utaplja v blatu padlih zvezd, razkrojenih v drek, nekaj pa jih ostane, ki razumejo, da ni rešitev ne v sanjah o zvezdah ne v sli po AD v govnu. Ta tretja pot je Is Dti. Obe ostali lažni poti to Is Dti odstranjata, blokirata, pa tega morda niti ne vesta. Pimpka sem podrobno naslikal kot aktivno šemo, v njem sta utelešena oba mlada brata: Le in De. Pimppek izhaja iz DmbKat tabora in je danes v PrtPtjtaboru; je sinteza obeh pomot, obeh slabičev, ki ne zmoreta Is Dti, ampak se zadovoljujeta najprej z blodnjami, ki jih imata za sanje, nato pa – to so njuni zvezdni trenutki, MV-II – svoje blodnje RR (z Vojorožjem) v Kri(m). Podnaslov razprave **Zbogom zvezde** je: **Zvezde, kri, sperma, blebet**. Ta podnaslov ustreza tudi Turnovi zadnji drami, njegovim oporoki.

Gozd nadaljuje: »Solze točili smo izgnanci z doma«, aluzija tudi na SPE, »poslej pa še z Moravskega pregnani«, na Mavskem zavladajo Nemci (kot v Sliji-Jugi 41-45, nato pa Komsti), »pa le zaradi ljubega jezika«, Štajerska 41-45, »ki sam ga Bog je sveti nam podaril«. Tu se odpre vrsta vprašanj, ki jih Turn ne vidi, vse mu je samoumevno. Slščina nastane šele kasno, iz praSlavščine; hoče reči Turn, da je tudi Slščino ustvaril – ljudem podaril – bog, ravno skoz delovanje CiMeta? Še točneje je, da skoz delovanje ProtTrubarja in Dalmatina; nato skoz delovanje LibSlcev v 19-Stolu. CiMetov jezik ni Slščina, tudi jezik **BSov** ne, Trubarjev pa je že. A kako spraviti v sklad tolikere jezike na svetu z razvojem, ki ga doživljajo od časov stvarjenja sveta? In ker je jedro Narjezika Narlita, pomeni, da deluje Katbog tudi skoz tiste, ki so mu najbolj nasprotni, skoz Levsa v **LTugu**, skoz Cana v **Kralju**, skoz Prežiha v **Samorastnikih**, skoz Voduška v **Odčaranem svetu**, skoz Potrča v **Kreflih**. A če je tako, potem je vseeno, ali si Kan in izpolnjuješ Vernauk, ali pa Komst. Ne,

to ni vseeno; torej? Ne Turn ne DSKC se tu ne znajdetaj; z bogom kot stvarnikom jezikov je nekaj narobe. Morda je ustvaril le človeščino, možnost, da Čl spregovori; a tudi to je vprašljivo, saj Zn temelji na razvoju, ki je nastal po stvarjenju sveta. Naj bo tako ali Dgč, teza o tem, da je prav Katbog podaril Slcem njihov jezik, stoji na majavih nogah; leta 1966 res ne zmore nagovoriti nikogar, razen par starih ženic na Rebrci.

A Turn se ne da: »Zdaj Bog po vas ga z dvojno roko vrača«, namreč jezik. Pojav CiMeta tolmači Turn kot zavestno in načrtno Božvoljo, kot vstop Katboga v TS z namenom, da bi zaščitil Slščino ali Slavščino, vseeno, Turn ju razume v projekciji nastajajoče sinteze SlavNDže. Zakaj pa je bog sklenil Slščino zaščititi oz. jo iz zgolj pogovornega jezika RR v cerkveni (književni=cerkveni), Gozd jasno pove: »Škofije nove bodo v njem Boga slavile!« Jezik ni sredstvo za RazRese, za IpK; IpK je zreducirana na komunikacijo ljudi z bogom, tudi med sabo, a skoz posredstvo KCe. Slščina je prava, edino če je slavilščina, zahvaljevalščina, pozdravljalsčina, CerkvSt jezik. »O sveta brata v rajju božjem slavna«, slava je kot FP izjemno važna, »pri Bogu milost to sta izprosila.« Mar to pomeni, da se bog sam ne bi zmenil za Slave, če ga ne bi nanje opozorila Stbrata? Jezik ni Nvdanost, ki pritiče Člu kot Člu; je izraz posebne milosti, ki jo bog podeli nekemu, ki mu je posebno zvest; ne vsakemu, ne Pogom, obremenjenim z GhKo. Čudna razlaga, ko pa vendar vemo, da je obstajala Slavščina že pri PogSlavih, podaja jo duhovnik Abram v **Valuku**. Pa tudi če so Slavi posebej pri srcu bogu, kako da imajo svoj jezik kleti Nemci, ki so le PsKani? Musli, ki so Szi KCe? Katbog Muslom ni mogel biti vnaprej naklonjen, ko so bili še Pogi, ker je-bi predvideval, da ga bodo kasneje kot Kani slavili. Egipčani so imeli svoj jezik že pred stvarjenjem sveta, njihove kraljevske dinastije se začno že prej, preden je v **Stari zavezi** bog iz teme in kaosa zgnetel zemljo in Čla; tako dokazuje arheologija z izkopavanji, izkopanine se da strokovno skoraj natančno datirati, ve se pa tudi, kdaj je po **Stari zavezi** bog ustvaril svet. Egipčani so 3 Stola Kani, nato pa že več kot tisočletje Musli. Presojata Turn in KC tudi Musle še zmerom z vidika, da so Egipčani, Perzijci, Iračani Musli le začasno, dokler ne bodo spet postali Kani? Najbrž je tako; to pa pomeni, da se KC nikoli ne odpove svoji apostolski nalogi poKresta Pogov in krivovercev. CiMet sta res napisala nekaj Cerkvtekstov v za Slave posebej narejeni azbukici, a njuno bistvo ni v tem, pač pa v uspešnem poKrstu, tj. v tem, da pokrščeni Nari priznajo vrhovno oblast St apostolika. Na to se navsezadnje zvede vse, ta Turnova drama, SPED in KMG. A ker mislijo enako Proti pa Musli itn., se Strno nujno nenehoma obnavlja smodel EDč kot posledica dveh in več v sebi polnih Ožld kot AgrEkzld. Naj se 5-D konča leta 1985 z **BIVz**, z nadaljevanjem nauka o CiMetu in o edinozveličavnosti KCe, ob istem času nastajajo SD, ki nazorno uprizarjajo resnico takšne Verpredpostavke Kreka, Sarda, Peča, Turna in Artača: **GiM** in **ŠpK**. CiMet se razpolovi v (J)Elka, v KostVanjo. Če bosta Stres in Gaber vztrajala vsak pri svojem, se bosta RR (razvila) v par Krim-Junak, **Roj-Vst**.

Brar: »V veliko čast si štejem, gostje mili«, da, mili in blagi so, ne pa Vojdržavniki, »da moj naslednik, mladi Mutimir,/ v sorodstvo stopa slavnega mučenca,/ ki križ je nosil težki s svojim škofom.« Tu je točka, kjer se srečata in spojita – sintetizirata – KC in (S)Nar. Brar misli na Koclja, ki je postal mučenec, ker so ga ujeli in mučili Nemci, njegov škof je Metod, ki je doživljal s strani Bavarcev prav tako ponižanja in mučenja. »Pozdravljena, nevesta ti,

Jarmila,/ predraga hčerka Koclja« (ne Kozla!) »vrlega!« Poroka Jarmile in Mu(timi)ra, ki ni Šelov Muto (**Savna**), s krvjo Rodpoveže Slce s Hrti; a Biozakon ne zadošča, to bi bilo le parjenje, kakršno legitimira civilni zakon v LDbi. Praporoka je za Turna Cerkvzakrament; skozi zveže oba Nara (Mur in Jarmila nista Pska, ampak zastopnika vsak svojega Nara-Klde) bog kot AbsGos, njun zakon postane St. Zveza Slci-Hrti postane s tem Sakzveza.

Ni čudno, da si potem skušata vsak od obeh Narov – in extremis, v točkah RadNclideologov – prisvojiti ne le dele drugega Nara, ampak posledično kar celotno njegovo ozemlje; Slci postanejo le planinski Hrti, Hrti le jugovzhodni Slci, Slovinci, kot jih je imenoval veleNcl Zgar VIHabjan. Za Cajna, **PetTra**, bi bilo glavno mesto takšne SNDže Ptuj, Cajn je Prlek, za Habjana in Novačana, ki sta iz celjske regije, Celje, za ene Gospa Sveta, za druge Lja, vseeno, le da je pri nas doma. Turn je že vedel, zakaj dela takšne načrte; v njegovi SNDži nas Hrti, ko bi (mi) letovali na dalmatinskih otokih, ne bi sekirali, na pladnju nam (Slcem) bi prinašali (Sunčani) Hvar in Pag, da bi obsotelsko in savsko velepodjetje Terme Čatež gradile **Na naši zemlji** hotele. Račan in Sanader (Dalmatinec, ima brate duhovnike in sestre redovnice) bi kot gaulajterja vladala vse do Kotora. Morda pa bi se nam tedaj posrečilo tudi črnogorsko OrtC narediti za unijatsko. Le Srbe bi pustili v vlogi razkolnikov, hudiča potrebujemo za razlago vzrokov zla na TSu. Srbi so tako trapasti, da jim je celo všeč, da lahko kar naprej igrajo Djavla. Dja-Vo, Vo-Dja. Ni to Milošević, Mili mož, ki dolgo časa vse (po)ševi naokrog, dokler se ne ujame v past, kot se bodo SIKomsti na letošnjih volitvah in bomo končno lahko KučRibiča postavili pred Narsodišče in poslali na Goli otok, ki bo, ne pozabimo, kmalu naš. PraKCDb potrebuje pekel (Goli otok, **Grmače**, puščavo-skalovje) in nebesa (otok bleški, kinč nebeški, na njem romarsko cerkvico, malo vstran pa Brezje, kjer vlada MMB). **Gorenjski slavček** v priredbi **Junaških Blejk**.

Turn razmišlja kompletno – Brar končuje svoj nagovor, potrjuje St zvezo; s čim neki drugim kot s pozdravljanjem? (Pri vojaki smo se učili: Po-zdrav na le-vo!, če smo korakali mimo kakega višjega Čtka. Treba si je le ogledati kako SovZparado ob praznovanju obletnice Oktobrske Reve; parada je K-Ritpomp v KCi, na tribuni so razvrščeni Ptjdostojanstveniki po strogi hierarhiji, na sredi Stalin ali Brežnjev, potem pa po funkcijah navzdol. En sam ritual z nenehnim – Strnim – vzklikanjem: Slava! Se je Turn učil tu ali pri FK? Pri obojem, ker je oboje – na tej ravni – Strno isto. Brar: »Pozdrav ti, mati Svetka, kneginja! Naj novi škof solinski mlada zveže!« In: »Gostje zaploskajo.« Na Rdečem trgu se ploska ure in ure. Pri Stmaši ne; Turn zmaši Nottišino maše v glasni imidž Ritpomp. Turn in Peč se spojita v Gled s fanfarami. Slja pod Ptjo se je temu Rel kmalu odrekla; fanfare so donele le še ob otvoritvah Poletnega festivala v Križankah; vodil ga je Prt in muzikuš Radovan (kako Slav ime!) Gobec (kako muzikalen priimek!). Res, v HMgi so fanfare komaj mogoče; da bi plozale v Kvedini **Pici**?

Patr da spet piko na i; ker je po funkciji najvišji, je najbližji bogu: »Naj se zgodi po volji ti, sobrat!« Tako reče Gozdu, ki napove: »Daritev sveto zanju« - za sestro Jarmilo in bodočega svaka Mura – »bom opravil,/ poročanje pa patriarhu dajem.« Zvezati dva Nara v Katbogu pritiče najvišjemu škofu. Kot je primerno, da je Puča pokopal škof Stres in Šela škof Perko; kdo bo pokopal Zajca? Sam St kardinal Rodeur? Če bo kdo Zajca pokopal; ni nujno. Zajci so Ve. V napovedniku TeVe berem, da bosta danes nastopila s koncertom Dane

Zajc in Janez Škof. Gled? Ritpomp? Sinteza med Pzjo-Kulo in KCo, ki je NarKC. Kajti ta Škof ni le navaden Lojze ali Tonček, kot je ime Perku-Stresu; je Janez, Janez pa je bistveni Slc. Janez Janša, Janez Drn, Janez Potočnik kot prvi Sl minister v Evrvladi. Janez Juhant kot Siski Tomaž Akvinski. Janez Mrak. Ne veste, kdo je to? To ni Ivan Mrak, dramatik; to je Sl Patr(iarh), posestnik in Km z rdečim parazolom, s škornji in belimi gatami, ki je kot papež Oče SNara; ne veste, v kateri SD? Berite mojo knjigo **SD-20**, pa boste v nji zadeli na Govekarjevo dramo **Mrakovi** oz. **Naši gruntarji**. Od Janeza Zajca (tega Kana je tožilstvo prijavilo zaradi Krimdejanj, bil je Rodetov – Primusa Rodeta – pomočnik v Kliničnem centru, zanimiva kratica: KC) prek Janeza Mraka do Janeza Kreka, tistega petega Evangelista, ki ga študira Brezova metlica, da bi postala iz članice Ptje NeČi Kan(k)a. Kanka brez kan-kana, le doma v Kaniji, pri Gospe Sveti. Bajje se odpravlja v samostan, tam bo dobila redovniško ime: St Ivanka (Arška? **Lažna Ivana?** Johanca pl. Vodiška?).

Prehajam k analizi 2. prizora 21. nastopa; ne gre Dgč, moram biti tako podroben. Bravec si mora sam ustvariti podobo o poteku-jeziku-stilu-duhu drame.

11

Kar pričakujemo, se zgodi; na dvoru še ni bilo dovolj velikašev; več ko jih bo, močnejši bomo kot KatNar, več bo Ritpompa. Berimo (tako se reče pri maši): »Pojavi se moravski knez Mojmir II. z materjo Svetožizno«, ena je bila Svetka, druga je Svetožizna, tj. StŽ, samo da smo čim bolj St-Sniki, »in z dvema veljakoma«. (Zakaj le dvema, ampak je res, da bi prevelikega števila veljakov režiser – Igrski vodja – ne mogel spraviti na oder; na travnike okrog Rebrce pa...) Brar jih vljudno, kot se šika, pozdravi: »Hoj, gostje novi k slavju našem!« Slavje se bohota kot Ž.

Mo(jmi)r nameri med zbrane spič: »Pozdrav častiti gospodi pri Hrvatih!« Pozdrav. »Je tukaj škof moravski naš Gorazd?/ Po vsem Balkanu iščemo ga željno.« Ni hudič, najprej gredo v Sofijo, šele nato v Solin. Je pa res, da se leta 887 v Solin ni dalo zlahka priti po kopnem, Dalmacija je bila še v moji mladosti, ko sem služil v Zadru vojaški rok, dostopna večinoma le po morju. »Bolgarski car ga videl je z veljaki./ Pri Srbih se drži, pri Mutimiru.« To je srbski knez Mutimir in ne Hrški; vseeno, bravec se med temi Mir(k)i itak ne more znajti, preveč jih je, ki delajo za mir, iz tako silovitega Masmirovanja ne more slediti kaj drugega kot vojna. Morovo sporočilo pa je Ideoljasno: ne smemo ostati le pri Hrtih, le nje povzeti v Sl(av)Džo; brez Srbov in Bolgarov ne bi bili kompletni, kot ne brez Čehov in Slovakov (iz Nitre, tam skoz sem se vozil, ko sva z Alo planinarila po Tatrah.) »Tolažbo nam je iskreno dal«, tolažbo, da je Gozd pri Praljudeh. »Pri Srbih pa so dali svēt nam drag,/ da brččas bo v Dalmaciji hrvaški.« Tedaj še ni bilo brzovanja, kaj šele brezžičnih mobijev; treba je bilo iti pogledat na lice mesta, če si hotel ugotoviti, kje je kdo. Počasen svet, a zato tem trdnejši. Ima Virilio prav, ko toliko da na pomen hitrosti? »Naj iščemo ga tu pri Branimiru,/ junaškem knezu bratov nam Hrvatov.« Razglašanje Slavveljakov za Here – juna(š)ke – ni (ne bi smelo biti)

Hin, ampak Sakpotrjevanje, da je vsak Slavknez obenem že Her. Isto je predpostavljala Ptja. Če je prišel kak KomVodja v Jugo, so ga enako slavili; recimo Enverja Hodžo, Dimitrova, Kublaj kana.

Brar novico potrdi: »Zares, med nami je Gorazd, solinski škof.« Zanimivo: Turn ne presoja s stališča bravca-gledavca, ampak nastopajočih. Iste informacije si dajejo med sabo nevemkolikokrat, če nekdo, ki nastopi prvič, še ne ve tega, kar vemo bravci, poučeni o nekem podatku že stokrat. Za Turna kot da bravev-gledavcev ni, kot jih ni – ne bi smelo biti – za Peča. Vsa fara – ves Nar – igra v isti igri-drami-maši (Ritpompju), uživlja se v predpisane vloge, se dela, da ve le toliko, kot vedo – morajo vedeti – nastopajoči. Tudi ta praksa je načelo in ne le Zunredundanca, kot bi o **Zveh** mislila straaašna kritičarka madame Glupić; ta vidi povsod le diletante, razen nje so vsi neznosno pomanjkljivi. (Kaj pa zame? Ji ne sledim, lepi ostareli dami?) Turn (FKC oz. TotKC kot Kfz) ne sme dopuščati dveh grup, ki pa nista dobro-zlo – (J)elko – , ti dve sta Strno isto (Id), ampak sta (bi bili, če bi jima Turn-KC pustila) Kld (sestavljena iz naše NSSi in tuj-sk-e NSSi) na eni in Krit distanca do Kld na drugi strani. Te Kritdistance – pozicije, ki je zunaj katerekoli NSSi-PnM-Kide – ne sme biti. Kajti kdor bi gledal PnM-bit od strani, bi s tem dokazoval, da je takšna stranska drža mogoča in realna; s tem pa Dt, ki je radikalizirana stranskost (obrobnost, čezrobnost).

Šele RLH VIS omogoči Krito, s tem sploh Zn, saj Zni ni – ne more biti – , če ni eksperimenta(Inega preučevanja pojavov), če ni preverjanja hipotez, analize predpostavk. Bistvena je ARF, te pa FKC-Kfz ne prenese. Gledavci-bravci so takšna Kritzavest, ki je obenem ARF celote (Kule kot drame). Bravci gledajo, mislijo, presojajo, si razlagajo in se s tem, kar jim ne gre v račun, Kritsoočajo, kritizirajo. Za FKC pa je bistveno, da ne dopušča Krite, ne od zunaj (zunaj so le Sži, Pogi, krivoverci), ne od znotraj (znotraj so vdani zvesti hvaležni udje kot deli nedeljivega telesa Cerkve). Težave, ki sem jih imel z le-tovariši že MV-II (niso me hoteli sprejeti v SKOJ) in PoV, so izvirale predvsem iz tega, o čemer govorim; zanje sem se preveč postavljaj v Kritdistanco – rekli so ji MM-poza, ostanek BržMešTrade v meni. Po njihovem je bilo treba biti do kraja (Tot) včlenjen v Kldo, posesan v PtjGibanje. Misliti je odveč, namesto mene in nas misli tovariš Krištof (Kardelj) ali Fiftrojka KaKi in Zizizihel, njihove misli-odločbe prenaša do nas spodaj tovariš Ivan Bratko ali tovariš (klerik) Lev Modic ali tovariš Peter Levec (kasnejši Desnec) in StHarbrata Mitja in Sergej Vošnjak. Ker sem kaj hitro ugotovil, da so Voš, Lev(ec), Mod(ic) but(ci), sem hotel o vsaki stvari misliti po svoje, iz sebe, skladno s svojimi umskimi pravili, metodami, Vrtami, te pa sem moral sam izdelovati ali pa jih od koga prevzeti, vendar tako, da sem jih Kritprimerjal z drugimi idejami, ugotavljal, koliko mi katera od njih ustreza, in si jih prisvajal, ob tem ko sem si jih prilagajal. LitKrito sem začel gojiti – že sredi poletja 45 – prav zato, da bi v sebi čim bolj sistematično izdeloval Kritdržo; tedaj sem objavil le eno Krito (o Ingoličevi zbirki novel **Pred sončnim vzhodom**, v 1. št. Mladinske revije januarja 46), napisal pa sem jih mnogo, od teh Litkritik sem živel kot Duhbitje, kot nekdo, ki skuša načrtno postati SAPO.

Naziv KritGene, ki nam ga je v Reviji 57 dal Stane Saksida, ni nič drugega kot ime, ki sem ga že desetletje pred tem širil jaz; četverka IntPriSo, ki sem ji pripadal (Tit, Dine, Priž), se je imela za jedro-vir takšne KritGene, ki se je uveljavila že v Besedi okrog 53. V tem pomenu sem ostal kritik vse Ž, sem še

tudi danes, le da danes Krito včlenjujem v interpretacijo in v Is Dti; v interpretacijo sem jo instinktivno vključeval že od 49 naprej, v svojih Gledkritikah, glej Krito Gribojedova **Gorje pametnemu**, sistematično, zavestno, načelno – eksplicitno – pa že 51 v prelomnem eseju **Problem Pohujšanja v Dolini šentflorjanski**, v reviji Nsvet. **RSD** je tudi Krita. Razprava o **Zvah** je mestoma zelo ostra – do Turna Unič – Krita, ob karikatur(alizacij)i, Iri, SLZu itn. Bil sem kritik že tedaj, ko je bilo to težko biti, že 45. Ni čudno, da sem bil med tistimi, ki smo začeli z metodično in Ideolzavestno Krito Ptje 57-58.

Turn-FKC seveda sta za Krito kot Krito napačnega, tujega, zlega. Moja Krita ni bila tej analogna, že od začetka – Strno – je nastajala kot AK-ARF. Za **Zvi** so eni – še posebej pa NemPogi – zlo-zli; Jelko je zunaj Elka in narobe; nočeta si priznati, da sta eno(jajčna Dč). Elko zanika svojo KatDno, iz katere je izšel, tako Rad, da jo ima zgolj za zlo; pozablja, da je izšel iz nje, da ji je pripadal. Jaz ne. Zelo zgodaj sem se že zavedel, da izhajam iz Krša, Koma in Liba (MV-II); da pripadam vsakemu od teh treh gibanj in vsem trem skupaj, kar pomeni, da sem v sebi ne le HKD-SAPO, ampak RazcDč; sem spoj nezdržljivega. (Koc mi je bil kasneje blizu ravno zato, ker sem odkril, da tudi on združuje nezdržljivo: Krš otroštva, RLH SAPOe in RadKom kot LRevo.) Ko sem postajal Krit do KCe, sem se zavedal, da je moj vir; že MV-II. Že tedaj sem nihal med Kršmistiko in PrtHerom. Ko sem že poleti 45 postajal Krit do Ptje (nisem mogel biti neKrit do nje, takšni idioti so me poučevali o Mrku, o RPP, že omenjena Sergej Levo korakajoči), sem začel doživljati v sebi AK, tesnobo vesti, saj sem se vse bolj postavljaj zoper MOča, zoper svoje detinstvo; ko sem to svoje odpadanje (Odpadnik!) od Praldeje (od Koma) opazoval, sem se začel zavedati, da sem Strno Izd; ni čudno, da mi je postal tako blizu Sartre, kajti prav on je bil veliki tematizator-Fif Izda (**Le traitre**). Kot Os sem bil distanca do sebe, to pa je Dv do Ožlde; tako sem oba arhemodela razločil. Vmes je bil EDč smodel, tega pa sem odklanjal, ker sem iz lastnega EkP izkustva doživljal, kam je peljal: MV-II v Bm-DžV, PoV v PVD, nato v teror z Golim otokom, s prepovedjo SvMi. Bil sem obenem igravec in gledavec, dogajanje in ARF tega.

Tega MBP, ki so bolj preprosti duhovi, kot sem si bil nekoč mislil, niso mogli razumeti; TH me je imel za banalnega slabiča, ker nisem hotel z njim vred – pod njegovo Zastavo – popisati Programov v 57. št. NoRe in se zavijati v Sltrobojnico na Roški, kot se je Pijšel. Akter DbZge sem bil dovolj – bolj od večine ostalih sem pripravljaj nastop LDbe – , to po eni strani ni bilo težko biti, vsak gumpec s ceste je lahko vzel v roke puško in streljal po Sž-hudiču. Mnogo težje – skoraj nemogoče – pa je bilo biti v ARF Kritdistanci do Voj in Poldogajanja 90/91. Zato danes nisem huje razočaran, že 90 sem vedel, kaj je LD. Danes se mi gnusijo Slci, ki so 90/91 pokali od patetike, kako realizirajo IdeaNarND, danes pa ne znajo drugega kot pljuvati po trenutni oblasti, zabavljati, hujskati. Če bo prišla jutri na oblast De, bodo Žursti – ta najnižja zvrst golazni – hujskali tudi zoper njo. V imenu česa? Ideaciljev? So Žursti najbolj Cinpokvarjeni ali – in tudi – najbolj naivni infantilni verniki v mesijansko milenaristično kraljestvo božje na TSu? Najbrž so oboje; če je odrasel ČI tako naiven in nezrel, pomeni, da je pokvarjen; poštenost je obenem treznost. Ni naključje, da je hotelo biti SPrM vse to hkrati: NKNM, tj. N(a)ravno, Kulturno in umno. Um terja Krit distanco, nraavnost ARF-AK, Kula povezuje oboje z Agr€kzld Nvo.

Zvi berem obenem na obeh ravneh: se s Turnovim svetom ldn, ga Ponot, ker sem izvirno Kan, in sem do sveta te drame v IrZun distanci Rad Krite. Turna ljubim in Zanič, se mu posmehujem in ga obrajam, da je v njem toliko Vitsile in Zveste sebi, da si upa svojo nebulozo sporočati tudi drugim, celo prepričan, da jih bo prepričal. Turn je butelj in je sijajen fant. To mu smem reči, saj sva skoraj istih let, umrl je 67-leten (1976); lahko bi ga kot starejši poslal po cigarete, če bi kadil in če bi se kdaj srečala. Žal se nisva; škoda. Turna ne gledam le v Zgčasovni perspektivi, da je rojen 21 let pred mano. Zame je čas tudi sinhron. Turna vidim kot živega tovariša ob sebi, skoraj kot PriSo, toliko se z njim ukvarjam, da je postal moj intimus. (Upam, da ni bil buzi; kdo bi to danes vedel, ko pa je vsak drugi duhovnik ali buzi ali pijanec ali pedofil.) Do Turna imam analogen odnos kot do Šela, čeprav je bil Šel nekoč res moj najbližji PriSo, pomagal mi je odkrivati svet (in jaz njemu). Mislite, da mi Turn nič ne pomaga? LZgarski madam Glu-pički nihče ne pomaga, ni zmožna (po)ls pomoči, ji tudi ni treba, ker vse ve. Zato lahko vsebino-sporočilo katere koli knjige (romana, drame) zgosti v en sam stavek. Jaz pa potrebujem na desetine AP, da si odpiram **Zvi** in sebe odpiram **Zvam**, ki jih ne doživljam kot predmet mojega SLZgarstva, ampak K-PO, kot samega Turna, ki me nagovarja skoz svojo dram(atik)o. Branje-analiza **Zvezd** je zame EkP IpK, srečanje s Turnom v živo, morda v Stični, kjer je bil on nekoč menih, midva z Alo pa večkrat gosta opata Nadraha, predvsem tedaj, ko sem pisal o Turnovih dramah **Božja planina** in **Potkriž**. Vesel sem – hvaležen Konti – , da sva se s Turnom srečala kot dramatik in njegov Anln, pa čeprav mlatim po njem. Ga pa ne Zamol; je kdaj zapisala prečastita deva UProf doctor scientiae Helogolanda Glu-pička kdaj eno samo besedo o TurnD? Morda o kaki njegovi – niti ne tako slabi – koroški povesti, o dramah zanesljivo ne. Na TurnD se je spravil le ponesrečence ljubeči in lunatični Marijin sin Dolgin, seveda ne FukDolgin. A med Marjanom in mano je komaj kakšna Stična točka.

Mor o Gozdu: »Solinski škof? Ne! Moravski naš je nadškof!« Naš. »Nazaj srčno želi ga naše ljudstvo«; naše ljud našega škofa Vodlja. Naši k našim! **Svoji k svojim!** to geslo postavi Voš kar v naslov svoje ČD. »Pozdrave mu pošilja ljube, vdane.« **Zvi** se da brati kot šolsko berilo, kot vzgojn(išk)o knjigo. Svojega Vodjo mora ljud (Kld) zmerom pozdravljati, kot se ljudje pozdravljamo med sabo: Dober dan! – Bog ga daj! – Zdravo! Živio! Živi čim bolj zdravo in dolgo, a tako, kot terjaja bog in KC: zato so tudi pozdravi vdani – v Božvoljo. »Kesa se oče Svetopolk izgube.« Koliko kaj Nar ima – je bogat – , je odvisno od tega, koga ima za Vodjo-škofa, ne od tega, koliko je močen v ekonomiji in vojski; ti dve sta važni, a Moč-Veličina Cerkvdostojanstvenika vse odtehta. **Zvi** sta drama tudi o tem: o vrednosti klera, ki daje vrednost Nlu, s tem Člu kot takšnemu. Čl pridobi vrednost le tako, da vdano služi – pozdravlja, se zahvaljuje – kleru-škofu. Turnu se posreči kot malokomu izdelati Rad FKC VIS.

Izraz kes v zvezi s Svetopolkom ima še drug pomen: Sv(etop)olk je sodeloval z Nemci, glej **Pasta** in **Sasta**, narobe je ocenjeval razmere med Džami, a zdaj ve, da se je motil. KC dopušča grešniku, da se ozavesti svoje GhKe, kar pomeni: da se kesa, nato pa pokori. Kesati se mora kleriku-spovedniku, on mu določa pokoro. Svetožizna izrazi prav to: »Jaz, žena, mati, kneginja trpinka,/ ponižno prosim oproščenje možu.« Oproščenje=odveza od grehov. »Poslej bo bolje na moravskem dvoru;« poslej: po opravljeni pokori. Ker pa daje Tem pokoro sam bog, je težko vedeti, kaj vse sodi v pokoro.

Morda tudi padci kraljestev, veliki pomori žrtev, kot je bil PVD. KC se kar naprej – Strno – čisti, znotraj sebe očiščuje od grehov, ki jih postorimo ljudje, nagnjeni k zlu, k poslušanju hudiča. Ko so mi kleriki okrog 88 govorili o KCi, da je semper reformans, so mislili na to: da se skoz vice TSa očiščuje, tj. da postajajo verniki – SKani – bolj in bolj ponižni, vdani, zvesti KCi, DSKC pa bolj FKc. Jaz sem pod istimi besedami razumel ravno nasprotno: da postaja SKan vse bolj BSAPo, KC vse manj BT in vse bolj le okvir, znotraj katerega se srečujemo Raz SAPOe; da (naj) DSKC vse bolj izgublja poteze FKCe in Kfza. Matjaž iz Simč**Mladosti** se mora res skesati in spokoriti, a ne z namenom, da postane čim bolj zvest voj(šč)ak-hlapec FKCe, ampak da zamenja (RR) svojo AgrčKzPldo (RLH) z Isem Dti. Matjaža in Snežno sem tolmačil v okviru ekskaplana Sergeja, **Brez sveče**, Ješue, **Proces**, **SAnte** in **Sama**. **Potkriž** sem skušal – odznotraj – razumeti, a njegovo sporočilo ni bila moja platforma, do drame sem bil Krit. Le da tega nisem izrazil s tako ostrino, kot to počnem danes. Takrat sem še dajal možnosti KCi, moja investicija v KC je odpadala polagoma, danes ne pripisujem KCi nobenih šans več.

Ne morem pristati na PSto **Zvezd**, na to, kako govorijo nastopajoči, ta hip Gozd, ki spet začne svoj govor z zahvaljevanjem; zadeva se mi zdi ostudna, morbidna, kretenska: »Zahvala vernim za prisrčno vdanost!« Največ vredna – KCi, njenemu predstavniku – je vdanost v Božvoljo (KC). »Zahvala, mladi Mojmir, ti za trud! Zahvala, kneginja, za spremstvo blago!« Celó spremstvo more biti – taksirano za – blago, čeprav bi najmanjši ščepec realizma pričeval, da so spremstva kot Voj surova, morajo biti trda, če hočejo koga zaščititi od nevarnosti, ki prežijo v okolju. A kaj, naj je spremljajoči vojak še tako brezobziren do okolja, za tistega, katerega spremlja, je blag. Velja le, kar koristi NSSi-škofu-KCi. Hujše – že vnaprejšnje, Strne – pristranosti, kot jo kažeta **Zvi**, si je težko predstavljati.

Gozd se je na to svojo karizmatično vlogo že navadil, postala mu je samoumevna: »Sedaj sem škof solinski in ostanem./ Če knez se Svetopolk kesa, odpuščam.« Jaz, a v imenu KCe. Odpuščam vsakomur, ki obljubi, da bo od zdaj naprej delal le za dobro KCe. Meni so kleriki – in SKani – odpustili, ker so bili prepričani, da sem iz SAPOe (celo OPska) postal hlapec-vojščak KCe, da sem se ji ves izročil, ko sem trdil, da se izročam Bogu, ki ga iščem, a že čutim in pričujem. KC sem potreval, če oba, ona in jaz, iščeva Boga; moja prva knjiga te vrste je imela naslov: **Iskanje Boga**; določala je za ves čas naprej – in Strno – okvir mojega Krša: Is Boga kot RazRese, ne (za)hvalnice in pozdravnice Idbogu. Mar okrog 88 kleriki niso brali, kar sem napisal? Niso hoteli napisanega razumeti? So jemali moje izjave le kot retoriko, času primerna gesla? In so bili nad mano razočarani, ker gesel nisem zamenjal, kot so jih oni? Prej je veljalo geslo: Vse(m) dobro! nato: Prökleti Kütjan!

Za Svolka je važno le eno – Gozd: »Daj Bog, da dušo svojo reši vsaj!« V Poli je veliko zafural; a ne bo več, če bo zvest naši KCi, ki mu je v zameno za njegovo pokornost pripravljena odpustiti; sporočilo je kar se da jasno. Gozd ga namreč sklene z namigom na značaj Svolkovih barabij: »Je še pri njem zaupnik vsemogočni/ nitranski Vihing?«, ta prökleti Švaba-Parec? (Rusi bi mu rekli Fric.)

Ta hudič – Mor: »Kri nam pije srčno.« Mi imamo srce, zato kri, Sžom teče po žilah strup, so otroci Kače. »Dosegel sem, da dvor mu je zaprt.« Zmaga za NSS. »Poveljnik Ortoli pa izginil je/ z vojaki svojimi neznano kam.« Hudič-ljuljka

nista še do kraja iztrebljena. Tu, med nami, v Ehrovi Višarski Slji, ki jo Turn upodablja kot našo IdeaPrih, sta, od tod sta izgnana; a kaj, ko je onkraj meja naše SNDže še svet Pogov in Kanov na ime, Muslov in razkolnikov; dokler bodo ti, bo še trajala ogroženost naše Ideakoinonije. Zato jih je treba iztrebiti; blagi **Zvi** dobita Strno nujno dopolnilo v Vojdramatiki, v **Vstu** in **TKrižu**, v **Blejkah** in sporočilu FŽižkovih **Otrok apokalipse**, 63. **Zvi** je treba brati skupaj s to dramo.

Nadaljni pogovor opisuje te neprijetnosti, s katerimi bo treba obračunati – Gozd: »Strateg bizantski ga strahuje v ladji.« Mor: »Zato je Vihingu kralj Arnulf dal/ vojnike druge z novim gadjim vodjem.« Kralj Arnulf je Nemec, zato je njegova vojska gadja, same strupenjače! (Simčič da v **Mladosti** NegPrtu-zločincu ime: Gad. Gad je zvrst Kače, ki je glavna Negoseba **Žida**.) Nič ne pomaga, da-če so Nemci Kani; morejo biti le PsKani, tj. Judeži, Igrci videza. Kdor ni pokoren NSSi, je hudič. Gozd: »Nesrečna vam dežela, Bog jo reši!« Reši tako, da bo pomoril vse Nemce; ti hudiči so tako napletli usodo, da so postali MV-II zaščitniki SKCe in NSSi, esesgeneral Rösener varuh blagega knezoškofa Gregorija. Zato jih je treba še bolj sovražiti: kot se sovraži zlo. Ostala SPED MVrazmerje med Nemci in Dmbci Prikr, Turn ga RR v Radspor med obema grupama, v spor boga s Kačo. Za **GiM-ŠpK** je ta spor EDč smodel, za Turna soočenje Ideace in Demonace. Upanje, da bo bog rešil našo deželo (geslo: bog je z nami, Nemci so ga imeli zapisanega na Vojpasu: Gott mit uns!), je nujno, saj je vendar Naš bog!

Našemu bogu pa je treba pomagati oz. sam tako hoče: ljudi določi, da se vojskujejo zanj – Mor: »Ko sam vladar postanem, vlast prevzamem,/ čez prag pometem s tujci, z vrage vse mi!« To je program Turnovega ultraNcla oz. Kfza-KNca. Tu si podata Turn in Jel roki. Naslov Jelove drame **Vstajenje kralja Matjaža** bi lahko brali tudi: Vstajenje Stbratov CiMeta, njun VoM, njuno ponovno rojstvo po tisočletju in več. Čez mejo vdira v SIJugo PoV ne le Matjaževa vojska, ampak roma na Brezje, kamor nosi kosti Stmučenca škofa Gregorija, dolg sprevod PraVerKanov na čelu s CiMetom in MorGozdom, nosijo križ, Sljo znova – po oskrunjenju te Stdežele – poKrst. Junak iz **Vsta** nosi Meč, CiMet križ; v resnici je tudi Junakov meč križ in CiMetov križ meč. Mor sicer govori o metli, s katero bo pometel vse tujce-vrage, a to je Vojmetla, vsaka njena ščetina je top, ki bruha granate na Sže. Kako pa se to dogaja, vemo iz Bevkove drame **V kaverni**, glej mojo ES analizo v knjigi **VoTrp**. Micelij.

Blagi Kani kujejo načrt, ki naj bi bil več kot želja; bil naj bi Božvolja – Brar: »Beseda to je prava, vredna kneza!« Beseda o izgonu-likvidaciji tujcev-vragov. Mor: »Tedaj pokličem vas, nadškof Gorazd,/ na prestol škofa blagega Metoda.« Gozd: »Bodočnost vsa je v svetih božjih rokah./ Nenehno prosim blažena v nebesih,/ učitelja nam Konstantina in Metoda,/ da ljudstvo vaše rešita nezgode.« Rešitev pa je več, dopolnjujejo se: križ in meč. Ne zadošča reči, kot pravi Mor: »Z očesom zlim kralj Arnulf k nam že škili,/ od vzhoda pa sovražnik nov koti se.« Razkolniški Bizanc, Musli, SovZa s Komsti. SovZa ni le zveza zla, ampak tudi zla zvezda; na nebu se bosta spopadli Božzvezda in hudičevska, kot napoveduje St Janez v **Apokalipsi** in že judovski preroki, Ezekijel itn. Nebo nima prostora za oba tipa zvezd, le za **Zvezdi našega neba**, za CiMeta. Dokler ne bosta sijali z neba le ti dve zvezdi, bo imel Mor prav: »Gorje še nam! Sam Bog se nas usmili!« Katbog pa se bo usmilil Slavov, če bodo njihovi vladarji ravnali prav, priznali le našo KC – Patr izreče zadnjo in

dokončno sodbo: »Le naj pomisli oče, knez moravski«, Svolk, »da mu izgon duhovnov pravovernih«, CiMetovih dedičev, »nesrečo črno kliče na državo! Pokora le otme ga kazni božje.« To je to: tudi blagi Patr se ne more nazadnje odpovedati zamenjavi blagosti (Usma) s Kaznovanjem (Pravico, RPP). Katbog dolgo potrpi, a ko je mera zvrhana, vzame žezlo v roke in sodi kot Vrhovni sodnik. Pred to njegovo sodbo lahko Čla-grešnika reši le pokora; tu naveže na **Zvi Kremž z Na pragu**. Micelij. Celo oznovec-zločinec Logar more biti (od)rešen, če prizna KC in Katboga, če se v smrtni uri skesa in spokori. To je edina rešilna pot za vse nas, ki smo obremenjeni z GhKo.

2. prizor se s tem neha, le da Patr grožnjo z Božkaznijo dopolni z blago željo: »A tebi, mladi knez, vso srečo voščim.« Hudičem kazen-smolo, našim srečo, tudi na TSu. Pride do vseobče povezave, strnitve, pakta. Ni naključje, da ravnajo povezujoči se, kot se ravna v cerkvi pri maši: »Patriarh gre in kneževiču Mojmiru poda roko. Isto store vsi navzoči.« Tudi s te strani postane srečanje Slavkanov – njihovih šefov – v Solinu K-maša; Gled postane K-zakrament. Temu zakramentu se reče tudi sprava. SH je že vedela, zakaj je toliko gonila – in še goni – svojo spravo. Ve, na čem sprava počiva kot na nujnem pogoju: na Vojakciji, na akciji ali Katboga ali KCe ali Ptje ali pa SNLa-SNDže zoper tiste, ki škodijo Nedeljivemu Orgtelesu NSSi. Hudič lahko skrije kremplje, a prej ko prej jih pokaže. Gent je – tudi kot ReGent – obujanje PSi, s tem obeh **Tugov** in **Ljube, Rojstva** in **Vstajenja**. Spomenka=Stlvanka. Hera. Ne **Lažna Ivana**, ampak Uršula iz **TKriža**. V eni roki nosi meč, v drugi križ ali rdečo zvezdo, vseeno. Ko nosi križ, kriči: Ustavite Levico! Ko nosi rdečo zvezdo, toži: Ustavite Desnico! Petra Klepec ustavlja nalet Sž-tujcev. Kot Špelca iz **BSSveta**. O ti Špela ti! Micelij.

12

Veličastno srečanje, ki je skoraj PraKatkoncil ali V. kongres JugoPtje, se nadaljuje v istem slogu, prihajajo še novi veljaki; *narveč sveta otrokom sliši Slave*, Slavov nas je kot listja in trave: in vsaka trava nov steber do neba. »Med pozdravljanjem moravskega poslanstva se pojavijo novi trije poslanci, kneževič Bronislav z dvema spremljevalcema.« (Bronislav Skaberne? Ne; ta je zaradi debelosti komaj hodil, a dovolj, da je prišel do sodniškega pre-stola in obsodil kakega člana Matjaževe vojske in De-SKCe.) Kdo je ta novi Bronislav, bomo izvedeli takoj. (Kako naj jih krajšam, te junake, ko pa jih ima toliko na repu imena mašnico: slav? Recimo Bronislavu za razliko od Branislava-Brasla kar Bros; lahko bi mu rekli tudi Gomulka ali Jaruzelski.) Brar: »E, novi spet še gostje k nam Hrvatom!« Bros: »Kaj daljna pot je s Poljskega do morja!« Za obvezno šolsko knjigo je koristen tudi ščepec zemljepisa. A tudi ta zemljepis ima BožNarsporočilo: od Ščečina do Devina, od Baltika do Jadrana. (Od preobilice samih slavnih Slavov se je zvirtelo v glavi tudi Turnu, pa je v tekstu kar dvakrat narobe zapisal – ali pa je za to kriv korektor – Branislav namesto Bronislav; glej stran 142 in 143. Poznal sem Srba Berislava, bil je visok Ptjkader, lala. Ni čudno, da so ti Slavi tako imponirali mojemu dedu Robertu, ki ga je bilo sram Nemimena, da se je prekrstil v Slavka. To je lepo Slime:

Slavko Jan, Slavko Osterc, Slavko Filipec, rekli smo mu Slavc in celo Živc, stanoval je v revni pritlični hiši na Rimski 10. Nihče ni verjel, da bo postal inženir, bil je precej trde glave, a dobričina. Nazadnje je, jeseni 92, končal v jarku, dobesedno. Pil ga je rad, bil naš Slavbrat. Ni našel vrat h Gosu, le k duhovom Kanala. Mir bodi s tabo, MBP Slavko! Vas, morivce, pa čaka kazen. Na onem svetu boste Slavcu rit brisali! Nemci? Komsti? Kani? Kdo so že moji Szi? Gosu zaupam: če jih ni, jih naredi!)

Bros nadaljuje: »Pošilja oče knez me Mješko k vam«, Mješko, ne Ksaver in ne general Janez Meško-Maister-Švajncer. »Naj najdem kje naslednika Metodu,/ pokojnemu moravskemu nadškofu./ Je mar pri vas prevzvišeni gospod/ Gorazd, vladika novi Moravanov?« Kot so kako desetletje prej vsi blagi Slavi iskali Metoda, iščejo zdaj Gozda za gazdo. Dobro ime v deveto vas seže, Metod pa je celo romal k šlahčičem in jim mehčal trde glave.

Spet je priložnost, da zvemo, kar že vemo, da smo priča brezkrainemu pozdravljanju, se pravi, da sami dobimo priložnost za pozdravljanje, Mir z vami! Vse dobro! (Ima me, da bi ga med tem svečanim čvekanjem spustil in svoj dišeči izpust zabelil s Karjem; v rit!) Brar: »Vladika je solinski, škof Hrvatom./ Pristrčno dobrodošli, poljski knez!« Gozd: »O vi, Bronislav, kneza Mješka sin«, a ne sorodnik Bronislava Skaberneta, dodajam jaz, da bi malo prej dano informacijo utrdil. »Naj sprejme Bog vas v daljnem tujem kraju!« Saj ne bom vzdržal, začel bom preklinjati. Naj vas sprejme hudič, morâ prekleta! Bros: »Vso čast globoko od Poljakov, škof, vam!« Že grgram. »Očetu mojemu, v Krakovu knezu«, na Krakovem so doma same zeljarice-branjevke, ne pa kneginje; pardon, dve se pišeta Knez, ena pa celo Kralj, bila sva nekoč Prila, Marina Kralj, 49-leta sem jo obiskal v Zaklancu, kjer sta preživljali počitnice z Boženo Osterman. Kasneje je nehala študirati, postala je kraljica zelja in solate. MBP Graf Pij (grof) pa je imel v Krakovem tasta in taščo; torej vendar topos samih Pl, kar je Tip za Poljake: da pride pri njih na 9 žlahtnih en navaden Čl.

Torej temu očetu M(j)ješku »se prikazuje v snu nadškof Metod.« Tudi meni se vsako noč bolj blede od Turnove drame. »Učitelj blag«, blaaag, »ki je očeta krstil«, zgolj to je važno: da koga krstiš ali pa ga namočiš v St olju, da bo šel direkt v paradiž. »Z roko mu giblje, kaže v kraje daljne«, kot Hamletu oča, stari Hamlet v šlemu, Metod v ornatu. »Hoteč mu reči: 'Pojdi ga iskat/ naslednika mi mojega Gorazda!« Bogve kdo bo naslednik blaaaagega Rodeta? »Pristrčno vabi knez vas poljski v Krakov,/ za škofa prvega Poljakov nam.« Gozd je Slc, Turn hoče pokazati, kako zaželeni smo PraSlci povsod, kjer živijo dobri ljudje, od Gdinje do Mislinje, kjer je doma mati mojega prvorojenca Kraljeviča Matjaža, Varuha pečatnika, na katerem so vgravirane inicialke: ČIP. »Z odprtimi rokami čaka knez vas«, DaPoljački bodo kot cenena delovna sila preplavili Zahčvro, Slce pa kliče poljski kralj – kako se že kliče, Zagloba? Jagelonec? – na najodgovornejša mesta. Ne pravi legenda v Dni MoMe, da so prišli v Kanijo sredi 16-Stola s Poljskega, seveda kot šlahčiči? Še moja Mutti se je pisala Rowensky. Tudi mati mojega mrzlega nečaka Jacka Krištofa Kozaka je Poljakinja, Jolanta Groo. Na Poljskem sem kot turist obiskal Auschwitz-Osviencin. Rad poslušam Chopina. Največji Poljak je Kopernik. Sem nehal biti Anln SD, sem postal ...kdo? Vrti se mi od mlina besed, s katerimi me zajema v svoj retorični Ritpomp slap Turn-Herr z Rebrce. Nenehoma bije po meni: »in ljudstvo z njim, po vas vse koprneče«, kot Špela Kornela, ki že daje noge narazen, da bo vstopil vanjo Slski Zevs daljnoprogaš in oznovec Ive Krevs, o

bože, vse sem zmešal, najstnico, ki jo srbi med nogami, in Snika, ki si je pimpka že zdavnaj odrezal in ga – svečano, kako pa Dgč! – žrtvoval na oltarju Najviš(n)jemu. Gozd pa pomaga Brosu bunkati bravca, ki je najbrž edini – mislim sebe – prebral to Turnovo jaro kačo do kraja, vsak stavek in besedo: »Zahvala blagemu« - blaagemu – »Poljaku knezu! Za zdaj v Solin me patriarh postavlja«, ubogi don Bartolo ne more preprečiti kaskad besed Pijčtka v Rossinijevem **Seviljskem frizerju**, obupan prosi: *Basta! Basta!* Dovolj! Ne razumem, kateri vrag ga je prinesel na mojo barko?! A Bartolo se ima pravico pritoževati, don Almagiva je vdrl v njegovo posvečeno stanovanje, jaz pa sem se sam – Svno – lotil ES podrobnega branja te drame, ki jo sestavlja vse preveč zlatih zvezd; ne rišerji risarji v stripih zvezd, ko hočejo povedati, da jih je dobil kdo pošteno po butici?

Gozd se opravičuje, da ne more biti hkrati na več mestih, v Krakovu, Solinu in Čeških Budjevicah, kamor ga vabi dobrodušni Švejk, Haškov PriSo: »za vodstvo mladih vernikov Hrvatov« je postavljen Gozd, k Poljakom naj gre pa Stres ali Ocvirk. »Če kdaj pa apostolik k vam me pošlje«, duhovnik je dolžan oditi tja, kamor ga pošibajo nadrejeni, »ustrežem volji papeža in kneza«, ustreže, ker je poslušen Kan. Rodè je ustregel Janezu Pavletu II., ko ga je ta napodil iz palače Pred škofijo, kaj pa mu je ostalo drugega, kot da sprejme kardinalske rdeče klofeto. Tudi on je dejal svetemu ateju v avdienci: »Ko božja volja bo, takoj rad pridem./ Pozdravljam, blagoslavljam vse v Krakovu.« In kaj se zgodi v drami novega, kaj pravite, neobstoječi bravci? (Zadnji je pobegnil pred pol ure v oštarijo pod mojo hišo, sobota zvečer je, SNL se veseli, godba poje, folk pleše, le jaz sem pribit na Turnov križ in trpim kot črna živina.) Berem še neslišano: »Škof Gorazd prisrčno poda kneževiču in spremljevalcema svojo roko.« Katero pa, če ne svoje? »Isto store cerkveni odličniki in drugi.« Rokovanje kot Ritpomp.

Mislite, da se je morija že ustavila, da se je Turn naveličal naše krvi? Kje pa! Zdaj šele uživa, ko sem ostal edina njegova žrtev, sadist! Priznam, da je dober psiholog; tudi na meni se potrjuje psihologija talcev: svoje nasilne Gose vzkljubijo. Kako naj ne bi vzljubil ubogega Konrada Ponca, ko pa vidim, da bi ostal brez mene povsem sam; očitno ga je še bog zapustil. Moje načelo pa terja: če nihče drug ne stori, kar je treba – dobrega Dru, LdDr – storiti, stôri to ti, TaK, to storiti si dolžan! Ostati vdan in zvest Turnu kot edini bravec njegove dramatike; še Mili Dolgan se je nekje izgubil, morda je odšel prevetrit si dušo v Muljavo, v Gilno k Obrščaku.

Ostal sem sam, zadnja priča zvestega Čloštva; in berem – 4. prizor. (V knjigi, stran 143, piše sicer 3. prizor, ampak to je pomota. Turn je masakriral tudi stavce, korektorje, lektorje; *vse je pokošenu,/ vse je pomorjenu,/ sama robidovna v luft štrli*, smo peli v Rci ljubljansčine rajbnško himno; **Zvi** pa robidovna? Bi šlo, le robida je tako neuničljiva zel kot TurnD. Berimo torej uvodno didaskalijo; res, zdi se nekam znana: »Med živahnim rokovanjem in pozdravljanjem« (p. jim m.!) »prispe bolgarski kneževič Simeon z duhovnikoma Klementom in Naumom, učencema sv. bratov Cirila in Metoda.« (V stiski cinično vzklizam in se zahvaljujem hudiču: hvala ti, dobri peklenšček, da si s pomočjo Nemcev likvidiral toliko Slavrodov; če jih ne bi, bi do jutra prihajali v Solin, drama bi se podaljšala še za 100 strani!)

In s čim začne Klement? I s čim neki: z zahvalo! »Zahvaljen stokrat sveti Bog v nebesih! Zdaj le dospeli smo na dvor hrvatski.« Simeon: »Vse spoštovanje

tej odlični družbi! Pozdrav očeta Borisa Hrvatoma in njih krščanskim, dragim, vrlim knezom! Ne le blaagam, tudi vrrlim in draagam! Brar: »V veliko čast mi je obisk bolgarski!« In: »Knez hiti in podaja vsem roko.« Saj ni res, ne more biti res, dost' mam', grem na zrak na gang. Reši me, o Gospod! Ti si mi naložil to strašno breme na dušo, pokaži mi zdaj skrivni izhod, da pobegnem tudi pred lastnimi načeli! Nak, ne boš kaše pihal, Jaka! Sem kot Luther in pravim: Tu sem, ne morem Dgč! Na braniku vere, civilizacije, poštenja! Naj pride kar koli, jaz pričujem vero v Čla, pa čeprav se piše Turn-ograjec! Nič na zrak, naprej v Blak, v Smš-Strš, v črevo nič, kjer srečujem, o revež, vsak hip kakega hudiča. Turn-satan? Turn-stolp vere? Marjan Turnšek, Slomov postulator? Šekšek, CiMetov postulator? – Glede podajanja rok pa bravca prosim, naj si prebere mojo analizo Krleževega **Areteja** oz. Kar k nji, upam, da bo izšla v naslednji knjigi pričujočega Pniza. Tam razglablja Krleža o Čl roki kot o opičji. Na ravni, ki jo forsira Turn, je Čloštvo – koinonija – Id s tropom šimpanzev ali vriskačev, le da se ti še buzarirajo povrhu; se ljudje – Kani, duhovniki – mar ne?

Naum ponovi – že kolikič – , kar že vemo: »Vladar bolgarski Boris nas pošilja/ k družini kneza mučenika Kodlja«, kdaj bo DSD-zavest analogno pisala o Dni mučenika Mihe Kreka, Stareta, Natlačena?, »če je pri njej Gorazd, nadškof Moravski.« Se nismo otroci igrali takih iger, da smo potovali od enega do drugega, razporejeni v krogu, pa spraševali, ali je dotičnik doma, pojasnjevali, da nas je poslal ta in ta? **Zvi** sta na eni ravni otroška in infantilno-senilna igr(ic)a; mar ni s stališča PMLD takšna Ritpomp igra celoten teater KČe?

Klement utrjuje spravo, tisto, ki je najbolj potrebna: med Srbi in Hrti: »Od Srbov nas k Hrvatoma vodi pot...« Kako ne bi bil Gozd od srca vesel takih PriSo? »V objem mi, Klement, Naum, prijatelj! Prirčno dobrodošla tu v Solinu! Zahvaljen, Simeon, za spremstvo njima!« Klement Bolgarski nastopa že v **Sastih**; kot Kliment ima osrednjo vlogo v **BIVz**. (Tudi tam berem turnškarije: »(se približa Metodu in ga poljubi: Častiti oče, Bog bodi hvaljen!« Čez nekaj strani spet: »Častiti oče Metod, moj pozdrav v Bogu.« Pozdravljaštvo je središnji kánon KČe, ima analogen pomen kot nazdravljanje – zdravica z govori in petjem-pitjem – v ČD, le da se pri maši pije FKrovo kri, na sejah NKNM društev po Gilnah pa cviček in vipavca. Seveda je med ČD in KMg Tem razlika: KMg ni zmožna lastne ARF, s tem ne razvija NejdDam, medtem ko je za HMg prav Tip AD; glej mojo ES analizo konca ČD-sveta v Murnikovem **Napoleonovem samovarju** v knjigi **StOt**; razpravi manjka še II. del, ta obravnava predvsem popivanje in lbn v MešAVSi, če smem narediti takšno paradokšno kratico. Drenovec, Veselica in Lipovec vsaj veseljačijo, Murnik poskrbi, da jih opazujemo v njihovi Dušskromnosti in bedi, medtem ko Turn navije patos do višin, ki bi mogle postati wagnerijanske, če bi imel Turn več temperamenta in če bi bil malo manj uradnika (seveda uradnika na vasi, na Rebrci, ne na Rupnikovem MV-II dvoru, kaj šele v Titovih Belih dvorih, kamor je Maršal sem in tja povabil tudi Gledkritika Jožefa Vidmajerja, da je držal napitnice in zdravice v čast Vodji in NSSi).

No, in kaj se zgodi, ko se Gozd spet tako lepo zahvali prišlekom? »Gorazd se z objemom pozdravi z duhovnima prijateljema in s kneževičem.« Tega objemanja je toliko, da se začanja AnIn spraševati, čému služi, kaj Prikr? Je Ritpompoznen objem nadomestilo za strasten objem med dvema Mo? KC kot

modra PsiTera dopušča objeme, da se gayi vendarle malo staknejo med sabo? Mrak kot homoerotik je zadrževal roko prišlekem dolge minute; v začetku sem svojo taco pulil iz njegovih ogromnih šap, nato sem se prepustil usodi, nikoli se mi ni posrečilo, da bi roko izvlekel. Zraven me je gledal kot...kot kaj, kot koga? Tistega, kar si je želel, ni dosegel; telesno se mi je upiral, čakal sem, kdaj ga bo minila igravska strast in se mi bo nehal zahvaljevati (Vse dobro! Mir s tabo!), da sem se potrudil priti v njegov brlog; takrat je stanoval še na Rimski, pri Mraku, torej pri sebi, ne še pri Zoisu na Bregu, kjer je imel več prostora in je lahko bolj Svno – po Karlini Si – šlatal še en par Stbratov (MirKriša) za rit. V NKNM-ČD, **LjDa**, je par heteroseksualen. Mir(ko)-Mar(ic)a, v KCi in v Mračni deželi pa je par zmerom dva Mo: CiMet, MorGozd, MirKriš. Se skriva v kratici MirKriš Božlik MirKra, Kristusa, ki prinaša Mir? V parodiji je MirKr Mirkuca, kot krajšam znamenitega štajerskega ekonomista – Cagliostro – MirKravca, patra Mirka s Krasa ali Krašnje, vseeno.

Naj zdajle nekaj časa le citiram, sicer razprave ne bom končal, čez dva dni greva z Alo v Planico, v hišico SAZU, tja pride tudi mlajši sin Aleš s svojo veliko Dno. Ne, tja pa ne bom vlekel s sabo Turnove trakulje! Brar: »Začeli dobro ste in v pravi čas!« Gozd: »Prevzvišeni oglejski patriarh,/ učenca prva Konstantina in Metoda! To sta izganca z mano, zdaj v Bolgarih gosta! (Patriarh prijazno pozdravi Klementa in Nauma in kneževiča.)« Patr: »Dobrotni Bog stopinje vaše vodi./ Pohvaljen bodi, vrl njun spremljevalec!« Svetka – Turn je napreden, tudi babam da govoriti, je pa res, da solinski Ritpomp ni čisto isto kot Stmaša, kjer velja Pavlova: Mulier taceat in ecclesia! SlavNarKC(erkev) je ecclesia-koinonija vseh, tudi Že-spola; MMB si je priborila častno mesto, da sme na njem odpirati kljun. »Srce me sili, da pozdravim vas/ dobrotnika in tolažnika v tugi.« BRoz je v **Roki za steno** pokazal nemalo sočutja, topline, ranjenosti, ko v tej drami uprizarja Trp Že-nsk, ki so ločene od mož, ti so izgnanci v SPĚ; v tej BRozovi žalostinki je največ EkP Pvt čustev; v Turnu ni nobenega (Ekp Pvt) čustva, vsa so RR v Ritpomp romanja zvezd po Božnebu. Kot da se sprehajajo same duhovniške halje, mitre, škofovske palice in mašne knjige; kot da so Čltelesa in duše, ki bi morale tičati v teh haljah, ostale doma. Kje doma? Ni edini Pradom za Turna dvor SlavDže? Ni Turn – FKČ skozenj – izgubil dom, ker se je odpovedal intimi, IntDušNoti? Svetka konča: »Tako ste dragi nam bili v Kostelu!«, v prestolnici VelMoravske ali Morske, že ne vem več, kakšna je prava kratica, vse bolj me vleče k morju, v Solin, in v mōro, s katero sta me poklopili ti St Slavzvezdi. O reši me, Morana, Pog boginja, ki te je Krek 8 desetletij prej v **CMSlavZ** zaklal in zavrgel na Smš CerkvZge! Po vsem, s čimer me je oblagodarila KMg, napisana na motiv CiMeta, vidim v tebi, božica Modrinjaka in VenetoTrstenjaka, edini spas! Ne Mora, ampak Zorina; ne Zora (CiMet zvezd na jutranjem našem nebu), ampak Zorina, psica MBP THa, hrtica, ki mi je toliko let na obiskih v Tomišlju ležala ob nogah in mi pomagala piti dobrega refoška, tega je imela Dn blagega Stpara STH v kleti zmerom v obilici, posebej zame pijanca; tedaj Graf še ni bil prvi Pij med nami, je tolkel šele učna leta!

Sicer pa je Svetka upravičena, da sme zboriti v tej visoki družbi – Klement (pa ne Zupov, ki je MV-II pri preprostejših Komstih, tudi pri Prežihu, veljal za paradigmo PervSadHeda, glej roman, naslovljen **Klement**): »Gospoja Svetka, kneginja panonska« - šele zdaj mi je prišlo na misel, kakšna bolečina za STH starševski par, da sta narodila le dve – sicer umni – dekleti, ena je doktor

fije, pa ne 11 Mo-Herov, ki bi 91 lahko vodili 11 Sl brigad ali armad zoper Nemce, pardon, JugoSrbe ali 2001 zoper Hrte v Naaasi Istri. Priimek sicer ne bi izginil, Hribarjev je še več kot hribov po Slskem, a kri, kri! Kri hčerk je le babja kri; velja kraljevič Marko, hajduk Veljko, vojvoda Mišić-Šešelj, knjaz Djordje; no ja, tudi Majka Jugovićev, a morajo ji v bitvah pasti deseteri sinovi; tega pa nobeni Slki ne privoščim, Slci nismo rojeni za ep, ampak za **Igrice**. Kako šibak je Žemljev ep **Sedem sinov**, 1843, v primerjavi s **PrešKrstom** in Levičnikovo **Katoliško cerkvijo**, je dokazal že Hladnik; tudi tu moram pristaviti še svojo skledico.

Naum sklene nove pozdrave in blaga srečanja: »Še jaz pridružim se vesel pozdravu./ Družino ljubo sem pri vas spoznal/ takrat otrok še zalih, staršem vdanih!« Če so otroci Prastaršev, so tudi zali in seveda vdani. Nimam pravnukinje po imenu Zale? Ne izvira en pramen rodu mojega vnuka Aljaža iz Tavčarjeve **Zale**? (Bo kot **Kanonik Amandus** ali kot Požev **Škof Hren**?) Jaz staršem nisem vdani, a tudi ne zal; kvečjemu zel. Grd sem, zoprni, MOč me ni maral. Zdaj mu pa vračam, deseterno, frdamanemu Komstu in nazadnje vsesplošnemu ponesrečencu, ki bi moral imeti dom na travmatološki kliniki!

Dragi bravec, jaz nisem kriv, ampak v **Zvah** tako piše, glej stran 144: »Prihite tudi vse štiri hčerke«, MV-II bi jih na deskah Drame igrale: Starčeva, Gabrijelčičeva, Simčičeva, Košutova, same Prke, Svetko pa Rakarjeva, še ena Prka; to bi krehala!, »in pozdravljajo z materjo družinska prijateljca.« Danes – v HMgi – se takšno pozdravljanje dogaja v bifeju Drame, spodaj v kleti, v podzemlju-Blaku. »Tudi kneževiča Simeona pozdravijo«, razumljivo, dekleta fanta, iščejo pravšnjega zaročenca. »Simeon se najbolj rokuje z Ajtko«, stvar je že zapečaten, ljezen na prvi pogled, v bližnji Prihi skupna Slsko-bugarska Dž. »Pozdraviti pridejo tudi duhovniki Modest, Stojmir in Semika«, torej so le vsi trije farji, »in Pribislav z ženo«. Pozdravljanja je toliko, ker je toliko nastopajočih, ki si podajajo roke vsevprek, da sodi uprizoritev **Zvezd** v Opero, celo kot balet jo mora zasnovati režiser. Je gledal Turn, preden se je lotil pisarjenja **Zvezd**, Čajkovskega **Trnjulčico**, po določilih mojstra Petipaja? Je res **Zvi** v Covent gardnu kot balet pripravil sam buzi-bog Norejev, emigrant iz SovZe, Tatar-Ober? Djagilev jih še ni mogel, ker še niso bile napisane; ali pač? Niso Slavi že vnaprej kot Pot Kani? Ni bil JKr napovedan že kot Abel? FKr kot Savel, kot David? Turn že kot Bilc? In ker je Janez Bilc moj praprastric, je to-tak tudi Turn. Torej TurnBilc. Vse naše, od Ilirskega Bistrca, Bilčevega in mojega domačega kraja, do Turnove Ponije, do Turnišča! Na ves ta teritorij naj se vrnejo grofje Turni (Thurni), kot se pravkar vračajo tržiške tete Bornove; Born je bil sicer Jud, Aron, a kadar gre za kako korist, imamo dolžnost zatisniti oči. Ne obstaja le Ahasver, **Večni Žid**; tudi JKr je bil Jud pa njegova MMB! Izjeme potrjujejo pravilo.

13

Za kaj gre? Kaj je glavni namen-cilj 21. nastopa? Izrazi ga Svetka: »Naklonil Bog je milost nam veliko,/ da vsi smo danes zopet skupaj zbrani.« Morda vsi tisti, ki smo se po maju 45 raztepli po svetu, od Rebrce do Bariloč, izganci.

»Le oče Kocelj zre na nas z višave«, oče-ded Rupnik. Zbrani pa smo »za slavje posvetitve«. Posvetitev v duhovnika – zakrament – je bistvena. **Posvetitev pomladi** je imenoval Stravinski svojo simfonično pesnitev, le da je mislil Stravinski na PogSt, Turn na KatSt; obe pa sta Sti. Praže je Svetka, pa naj je Pog ali Kršizvora. Turnov Tem namen je RR TSa v Božsvet, ustanavljanje mesijanske DžDbe. Ista zamisel ga je motivirala že PV, ko-da je napisal **Potkriž**. Ne nastopa v njem tudi ena Svetka, Poz sestra, ki se iz Poge RR v Kano? V **Potkrižu** služi procesu ne le pokrsta, ampak posvečevanju TSa – zemlje – v nebeški svet samostan, cistercijanski red(ovniki), v **Zvah** je analogno; tudi do samostanov bomo še prišli in kmalu.

Gozd: »Zdaj naročilo se je izpolnilo,/ današnji dan sem v škofa bil posvečen.« Klem: »Čestitam, dragi nam Gorazd, vladika./ Zdaj zmagal« - Zmaga! – »tudi je nadškof Metod/ s poslednjo voljo, svojo oporoko.« Posreduje jo v **Zvah**, a tudi v **BIVz**, kjer prisostvujemo njegovemu svečanemu umiranju. »Obljubljam vam pokorščino sinovsko.« In kaj stori, da bi svojo javno obljubo potrdil: »Klement poklekne pred Gorazda in mu poljubi roko«; pa ne kot Šentflorjanska žvarovna polgoli Jacinti v **Pohu**! Ali Konkordat Materi Županji, debeli Materi Siji.

Naum Klemu sledi; tudi NaumKlem sta HarDč. »O, škof v ornatu prvič.« Ornat je važnejši od duše, ornat je obča podoba, duša je le Pskova. »Vam čestitam.« In kaj stori naš vrli Naum? »Poklekne in poljubi roko.« Če bi tako težko ne vstal, imam hudo slabe noge, bi vsak dan stokrat pokleknil pred Alo, da bi se igrala CiMeterijo, se zabavala, a si z metodo kratkočasje nabirala tudi kondicijo, novih spoznanj, se učila, kot me je učila babica Natalija: naj bo vse zanimivu in podučnu; to je bil njen davek rodni primorščini-bistrščini. »Obljubljam vnovič vam pokorščino.« No, če bi pa to rekel Ali, mi ne bi verjela. Gozd: »O brata mi po redu svečeništva.« Bistveno je Br. »Zahvaljena za vdanost sinovsko.« Tako bi moral biti jaz pokoren vaškemu župniku Furlanu, ki je vikar v Avberu; hm. Klem: »Vi škof ste naš, kjer koli smo učenci.« Naum: »Pred nami je nadškof Metod izbral vas.« Jaz bi moral biti, če bi bil še Kan, pokoren tudi nadškofu Rodeurju, ker ga je – meni za očeta – izbral sam St Oče; nak, ne bóm, sem lucifer-upornik! Moj vzor je Ščuka, ki odreče pokorščino Gosu Grozdu, sem jo Zihlerlu že leta 57. In staršema že prej. Gozd se zaveda, kaj je, je samozavesten: »Njegov resnično sem naslednik vam.« Je, ker so prej pristali na CiMeta kot Gosa. Jaz na nikagar kot na Gosa; tudi Zihlerlê mi je bil vsiljen, na mesto UProfafifa ga je postavila Ptja; jaz sem spoštoval Petra Seliškarja, z njim sem popival in debatiral o Fiji.

Sem imel jaz kakšno prošnjo do Zihlerla? Ne. Tudi do nadškofa Šušterja ne; ta od mene ni nič zahteval, bil je jako Kulgospod. Klem: »Zato se trudiva do vas od daleč,/ da prošnjo srčno spolnite Bolgarom.« Tako so prosili Bilak in njegova grupica Brežnjeva, naj jim izpolni srčno prošnjo in pošlje tanke v Prago, 68. S tanki seveda tudi Praldeolo, tedaj je bil Ptjideolog v SovZi menda Her Modic. Gozd je vljuden: »Kaj prosi car bolgarski me po vama?« Pazite na formulacijo: sam car prosi Slca-duhovnika Gozda! Če bi se srečala, bi moral car poklekniti pred SiMatere sinom, mu kušniti prstan!

In zdaj pridem do bistva, do obnove sporočila **Potkriža**, tudi Kuretove **Heme** in **Grofične**, Turnove **Božje planine** in Dragotina Bevilaque hvalnice-misterija **Na scalnico!** Sram ga bodi, ki pri tem kaj grdega misli. Gre za goro, na katero vodijo štenge, v Itščini imenovane scaline. Ni vsaka scalina Sl rodu! Lahko sicer

zapojemo bridko Narpesem: Skale, boste kaj kri scale? Ta podoba cika na PVD; SpoDo Komsti kot Ribič ne marajo grdih besed, za dejanja (za PVD) pa so bili njega dni navdušeni; tudi jaz. A jaz se kesam, se javno razkrivam, kar sem: iz Strša rojen, ne iz StSiMaterel! Sem plod Dreka, Zbora zlih duhov, glej **CMSlavZ**, medtem ko prihajata Ribič in njegov stari stric Anton Medved (alias Turn) iz Stša, rodila ju-jih je MMB ali vestalka v Sttemplju Pog božice Vesne (a ne Arhar in ne Marinčič in ne Jurca iz kurca, ampak iz samih golobin neba; iz črne luknje v vesolju, iz katere špricajo svojo porodno vodo).

(Bravec je že zdavnaj opazil – bravec, ki ga ni – da s Turnom tekmujeva: kdo bo vzdržal dlje? On s svojim St blebetanjem ali jaz s svojo Irredundanco, prisiljenim humorjem? Moja ARF-AK. Turn se ima za Odrešenika, jaz za sekretarja ČI usode.)

Simeon: »Kutmičevica je dežela z dvori,/ ki car jo oče za učenje daje./ Želi, da zidajo se cerkve, samostani.« Na Višarjah, na Scalnici, na Ptujski gori, na Stari gori, na Brezjah, v Zatičini-Stični; tudi Škofovi zavodi St Stanislava. V vsako šolo zakristijo in kapelo; na KlasGimni smo jo imeli, v nji molitve in maše. PoV pa zbore dijakov, kjer smo rohneli zoper De-sošolce in jih metali skoz okna, defenestracija. Samostana in cerkve ni mogoče ne zgraditi ne posvetiti, če ne stoji na St kosteh kakega Samoroga ali Device Mice. Sama KC stoji na kosteh BČ FKra, na Petru in Pavlu kot mučenikih. Tu ga je usral Gregorij Janez Rožma(ri)nov! Ker jo je pofulil pred Klavci, namesto da bi jim nastavil svoj suhceni tilnik, svoje tencene rokice, da bi Moreti-Prekleti zarezali vanj(e) s svojimi nabrušenimi mesarskimi sekirami! Če bi mu načeli trebušček, bi postala njegova mast sama na sebi svet(k)a. Po 90 bi jo lahko hodili pobožni Kani lizat na scaline pod Sv. Miklavžem. Tako pa počiva, diletant, v daljni deželi, v tuji zemlji; mu bosta dala prekopati grob in prenesti njegove kosti iz tujine v domovino BukJanša, če bosta letos zmagala? Zakaj ne? Zgarji kot Mlakar in Gabrič bodo napisali novo Zgo, odkrili dokumente iz tajnih oznovskih arhivov, ki jih brani avstralopitek Lajovic, v njih pa je dokazano, da so Rožmanovega Janeza (junak iz Golarjeve **Vdove Rošlinke?**) Komsti ugrabili, ko je prišel PoV na obisk na Koroško (v Kanijo), mu tajno sodili, ga razčtetverili v kletih Banke Slavije, njegove kosti pa vzdali v temelje nove skupščine, tiste Glančeve, ki ji je fasado popestril Putrih s tonami Pogčešplovja. Šele zdaj bodo našle nesrečne koščice mir: ko bodo prestavljene na Pramesto, pod novi parlament, pod Plečnikovo katedralo.

Prekrasna naša Prih! NSvet! Klem: »Nešteto javilo se mladih mož je«, Jandrek, Antonij Jerolšek, Jožefus Jerolšek, Joannes Jerolšek, Pek Kuntneršek in Teofif Ogrinšek, vsi kopitljajo v procesiji v lemenat, da bi bili vsaj absolventi Tije, če že, ker so – tudi po večkrat – poročeni, ne morejo doseči duhovske časti. »Da izučiva jih za svečenike«, samostanske brate, laike teologe, PolKat aktiviste. »O, pridite, da posvetite jih!/ Dežela žejna je duhovnov božjih!« Škoda, da med duhovn(ic)e ne more brhka Rabarbara iz Brezovega želeja; bo pa tožilka na procesu zoper Kontinuitetovce, zamenjala bo ato Krivica. Če bo izrekala smrtne kazni, jih bo kot Že – in Mati – blago, blage. Srečen, ki bo prejel iz njenih posvečenih rok smrtno obsodbo; dišala bo kot Božparfem. Ni vseeno, kdo ti sodi, kdo te muči: ali komi Morê ali Že, ki ji je bog skoz Nvo vtisnil ZnaSi že v priimek: Brez(je); Brezigar je pot na Brezje, kjer stoluje MMB. Bodo čez tisočletje posvetili kaki novi nadškofje Sljo Brezigarci kot MMB Vesni, znanilki Pobladi? Vigredi, nevesti Zelenega in St Jurija, Jurčka s pušo? (Zveze,

micelij časnikov: Jur s pušo, Čuk na palci. Kdo si bo upal dati ime časniku: Drek v ponvi, sintagma, ki jo ponavlja Jaka iz Gošine **Zelene doline**?)

Postaja napeto. Simeon: »Neradi bi v sovražni nam Bizanc hodili/ in posvetitve ondi si kleče prosili.« Rime, bravo! Gozd: »Vi odločite, patriarh presvetli!« Prezvzišeni, pre pre pre, odloča, kdor je najbolj pre... »Vi moj predstojnik višji ste po redu.« Na koga bi se moral obrniti jaz kot na višjega od sebe, kadar bi rad nalogo, nasvet, usmeritev, resnico? Top sedi na enako visokem-nizkem stolu za ovalno mizo na SAZU kot jaz. Top bi rad bil ta vikši, a mu noben od kolegov te ambicije ne zadovolji, višjosti – prevzvišenosti, vsaj v rečeh Narjezika – ne prizna. Sežanski župan – kako se že piše, menda po ptičje, Krokari ali Kavka ali Brinovka, ne, to pa ne, tako se piše le Kosovel – , ki je šef Pogrebnega podjetja? Drn? Rop? Rodè? Najbogatejši Slc Klem(enčič); je kaj v sorodu s St Klementom, kot čič njegov pravnuk? Ali Klemenice, Klimentove konkubine?

Patr se razpištoli, to pa je njegova tema: »Le zidajte si samostane, cerkve!« To je program. »Nebeški blagoslov vladarju tam/ za vso pomoč in lepe, dobre zglede.« Dolžnost vladarja je kolikor se da – Mak – podpirati Nast VerKule kot PraVerRlge; vsa Kula je le sredstvo Rlge. »Učence le nabirajte, učitel/ A ker učencem treba je vodnika/ z oblastjo višjo, višjim posvečenjem«, gre za hierarhijo KCe, »določam, naj se eden od obeh pred nami/ v vladiko posveti za ljudstvo vdano./ Škofija naj ustanovi se noval!« Tako se razrašča KC, njena moč, KatKula. »Ker vi, Gorazd, naslednik ste Metoda,/ Slovenom vernim prvega nadškofa,/ postavite Bolgarom vernim škofa!« Slci Bolgarom; smo več kot oni, hierarhično višje, s tem bližje bogu.

Gozd naročilo takoj izpolni: »Časti je te učitelj vreden Klement,/ ki pri Panoncih škofa je zastopal./ On naj Bolgarom škof postane prvi.« SZg je Zg KCe na Slskem-Slavskem. »Njegov pa pomočnik naj bode Naum,/ ki čast mu bodi slavna igumena,/ kar tudi bil je škof Modest naš slavni.« Ko se delijo škofije, ko se širi (navzgor in navzven) KC, se nikoli ne sme prezreti priložnosti za samohvalo; izraz slaven daje vsakemu udu KCe potezo vzvišenosti, večvrednosti, skoraj božjosti. Prva je Slava bogu na višavah! Nato pa že ostale Slave: od slave papeža in kralja do slave samostanov in menihov. Zvezde so kot takšne slavne: ker so na nebu, s tem bližje bogu. Ni naključje, da podeljujejo vladarji najraje odlikovanja v obliki zvezd. Ptja je bistro pogruntala, da si je vzela za ZnaSi Rdečo zvezdo. Križ je navsezadnje le les, zapičen v zemljo, medtem ko je zvezda dragulj na halji boga, v kroni MMBe. Bm MV-II se je odvijala v imenu SV med Križem in Zvezdo. Turn si je zadal nalogo, da pobere Komstom ZnaSi zvezde in zvezde spet vrne tistim, ki jim zvezde pripadajo od začetka: Križarjem, bojnikom za St Križ.

Ker sta mojstra toliko – predvsem novega – povedala, je razumljivo, da sledi, kar terja Ritpomp: »Vsi zaploskajo.« To je spet moment Gleda, Turn ne pozabi nanj. Nato pa Simeon: »Zahvala vam v imenu mojem in očeta!« Patr je učinkovit: »Takoj naj izvrši se posvečenje!« Ne gre izgubljati časa, Sži ne počivajo. Gozd: »Vas prosim posvetitve, svetli patriarh!« Za vsako stvar je treba v KC prositi, navidez boga, dejansko nadrejenega. Patr: »Jaz sprejem le prisego vdanosti/ gospodu apostolskemu tam v Rimu,/ obred pa posvetitve vam prepuščam/ v jeziku, carju in deželi dragem.« Ves čas ista Stra: vladavina KC v Nar(jezikovni) izvedbi.

Gozd: »Odeli sveta jim nadenite!« Tudi oblačila so St, če predstavljajo KC; oblačila še posebej sodijo v Ritpomp. Simeon: »Želim, da posvečenje bo doma, / da oče, car bolgarski, bo navzočen.« Kot pri Slcih knez Slški. Klem: »Res bolje bo tako.« Zakaj bolje? »V zahvalo mu in slavo!« Moramo mu biti hvaležni in ga slaviti na vse pretege. Patr: »Naj car izbere tudi vam prestolnico!« Tega naj ne delata Rim in Bizanc, to sodi v skrb-pravico NDže. Klem: »Za zdaj je sedež naš na Debrci Belici.« Skoraj na Turnovi Rebrci Belici; bela je, ker je njen župnik ud bratovščine belih menihov, cistercijanov. Mimogrede so vladarji in vladiki uredili tudi pomemben del Polreči.

Sledi vidno izvajanje Ritpomp, ta del je v KCi morda najvažnejši, s tem tudi v KMg drami. »Prineso dve albi«, BNakova **Alba** je v cerkveni povzeta kot laična v Sti, »dve štoli, škofovsko mitro in igumenovo pokrivalo in dve pastirski palici.« Tip, da uprizarja – pušča na oder – Turn ne le v tej sceni predvsem Pastirje, ovce ga manj zanimajo, za ovce (z Rebrce in Slje kot velikega rebra) ga ni skrb, kjer so pastirji, morajo nastati tudi ovce, ovce so zaradi Pastirjev, ovce so štafaža, masa, drama se dogaja kot v antični Tragi le med pastirji-Vodlji, med tistimi, ki mislijo in – imajo pravico, da – ukazujejo. (Da je ta vidik prevzel tudi SovZKom, je vidno iz naslova SovZ filma **Pastir Kostja**. Oton Žup, ki je oboževal VelOsi – najvišje Pastirje – , je vtaknil ta naslov kot ZnaSi v svojo pesem **Tja bomo našli pot**.) Pastir je dvoumna vloga; v RLH VISu je v Dbi spodaj, glej Golievo igro **Princeska in pastirček**, v KatVISu je zgoraj, je ime za FKra, ki vlada Čloštvu tako, da ga pase kot ovčji trop. Trojnost vlog Kralja, Pastirja in ovc je Ideablika razmerij med ljudmi; Goliev Hum je Kršblag, glej **Kralja brezpravnih**, ki ima tudi naslov **Betlehemska legenda**. Temna plat istega je Dgčna. Ko se je SMeš zavedelo, da ne more nastati, če ni uporniško, če se ne postavi po robu PIKu, **LTugo**, se je začelo kmalu razkrivati, da upornik ni le Idealik; Skofič ima prav, da poda Ivana Žara v začetku kot skoraj LRevarja, kasneje pa kot KtzRomponesrečenca. Enako ga spodbija Vrhovec v **Zoranu**: z Rad ARF-AK. Jurč(ič) le prenese spoznanje ponesrečenosti oz. problematičnosti v Rompovest, ki pa jo izredno točno naslovi: **Rokovnjači**. Uspešnica ne postane le zato, ker je Govekar spreten dramaturg in poudari momente Narigre; ampak še bolj zato, ker se ljud naenkrat zagleda v vlogi nesrečnega junaka, ki postane cestni ropar, ker mu je bila usoda nemila. Danilo posloveni Alešovčev v nemščini napisano dramo **Dimež, strah kranjske dežele** šele 1911, a Sicherl, vulgo Dimež, der Schrecken von Krein je izšla že 1863. (Dobro, da tega podatka nismo poznali v 50-letih, Polika in UProfa Zihlerla bi krstili za Dimeža.)

Oblikuje se nov par: Rokovnjači-Hlapci, Canova drama **Hlapci** je iz 1910. Kar podaja KMg, tudi Turn, v Ideaci, podčrta Can kot Neg: ne vdani verniki, ampak hlapci, dekle, ki služijo Gosom, ker niso sposobni – si ne upajo – biti SAPOe. Kreft jih v **Punti** – v času **Pastov** – RR iz hlapcev-tlačanov skoz upornike v nove Gose sveta, s tem vsaj nekako v SAPOe; a 1941 se znova potrdijo kot hlapci, ne upajo se upreti okupatorju, celo njihovi Gosi – vladika Rožmarin in knezi Natlačen-Kramer – se grejo poklonit v Rim Mussu in abesinskemu Cesarju, poklekne pred narednika in pajaca, slaveč ju kot blaga Varuha SNara, SKule. MV-II ne spravijo skupaj niti ene uporniške drame; Simč v svojem **SimKrstu** propagira pokorščino okupatorjem v imenu trpniškega, MazKata. NOBD uprizori Poz, veličastno plat dogajanja, Ideaco in Demonaco, Hera Donata in podlega Klavoro, glej **Opro**. A PoV čas – SPD – odkrije, kaj je v Herih: razbojniki, cestni

roparji, Lumljud; Priž v liku Marcela, **Afera**; v FilD postanejo ravno ti Lumanarhisti glavni, glej tudi **Sužnja akcije**. Njihovi Dadediči so ne le neole, ampak tako rekoč celotna paleta Polikov (na De in Le), Žurstov. Po PsHerobdobju SŽura okrog 90 je nastopilo obdobje, ko se kaže PriStra Polikov-Žurstov: da niso SAPOe, da ne zmorejo živeti iz sebe (in uperjeni v Is Dti), ampak v njih začenja prevladovati AD (skoz SZ, glej **Kanje**). Kot pobesneli zgoj zabavljajo, čez vse, v vsem vidijo le Krim, korupcijo, barabijo, sebe pa heroizirajo v edine nosivce RPPa. Neodgovorni so, niti ne Romzaneseni, ampak infantilne PohlPide, ki se jim zdi, da imajo vse v rokah in da lahko zdaj vse tudi zavržejo. Kot so to počeli hlapci, ko so se RR v rokovnjače, glej **Zorana**; odsev tega je tudi v Rudolfovih **Možganih**, v drami o osamosvojitveni vojni. Niso tudi Mödova Koda **Na kmetih Rokovnjači**? Pa MatZup **Hodnik**?

Morda pa so hlapci, ki jih Turn RR v Gose, tudi že rokovnjači (Žani Moreti, Vincenci Levstiki, Frakli in Luke Vidmarji), le da tega še ne vedo, in KC tudi zato tako preprečuje Nast ARF, da tega ne bi izvedeli. Ni predstava, da je bistvo Čl-sveta Ritpomp, predstava hlapčiča, ki je bil rojen v zakotni vasi Budina pri Ptuju, doživljal siromaštvo, ponižanje, a ker je bil neznansko stremljiv (močna Agr€kzPld), si je začel zamišljati gradove v oblakih, sebe kot graščaka oz. škofa (PIK, K=PI), se predstavil v domišljiji za tisočletje nazaj, se zagledal, kako kot Patr deli oblast škofom, kot škof knezom, kot knez vlada nad ovcami, in je svojo ovčerejo povzdignil v državništvo? Turna ne zanimajo konflikti med ljudmi, v njih samih, med njimi in bogom, kar vse so teme dram(e) že od antike. Privlači ga motiv, ko se instalirani-intabulirani Gosi (PIK) med sabo objemajo, rokujejo, hvalijo, slavijo, Ritpompujejo in s tem dokazujejo, da se je Čloštvo, vsaj njegov PIK vrh, že vrnilo v rajski vrt Eden; v Turnovi optiki sta se tako, kot se Gozdi in Klemni, obnašala med sabo tudi Adam in Eva. Menjavala obleke, Eva toalete (seveda v čast bogu), Adam uniforme (seveda v čast bogu), jih pomerjala, se gledala drug v drugem kot v zrcalu in se oboževala: o bože, kako sva lepa, kako si lepa, kako sem lep, pa slavna pa skromna pa ponižna pa hvaležna pa... Temu rajskemu početju je naredila konec šele kleta Kača. Kača vabi, da začne Čl jesti od drevesa spoznanje, se pravi, da začne misliti, (se) opazovati, ARF in posledično tudi AK. AK Ad€vi jasno pove, da sta smešna cepca, pajaca, Av(tista). Raj je v resnici le Dv arhemodel: videnje-blodnja, želja-sanja. Stvarnost in resničnost odpadeta, Čl se zavija vase, postane Avst. Ni Dr Dru Dr, ampak špegel, v katerem se opazuje in obožuje. Dvorana, v kateri se v 21. nastopu godi Ritpomp, ki ga €S podrobno analiziram in komentiram, je tak raj, kot si ga zamišljajo-želijo hlapci, ki imajo lumpsiho, a nočejo biti rokovnjači (kot Komsti), ampak FGosi (kot Kani, kot Prle, ki igra grofa Attemsa, kot Rodeur, ki igra grofa-škofa Coroninja, kot Bük, ki igra St Domicijana II).

Berimo, občudujmo: »Oba izbrana dostojanstvenika oblečejo« (Je odtod trditev, da je nagota greh: ker nag Čl ni oblečen v ornat, je le, kakršen je po Nvi, ne pa, kakršnega naredi KatKula, tj. Gledvidez?) »Patriarh sede v sedež, izbrana dostojanstvenika poklekneto pred patriarha. To je Katvzgoja, ki jo hoče Stres vr(i)niti v šole: dresura poklekovanja. V Javprostorih poklekovanje in poljubljanje rok, v Intkamri klerika pa lizanje kurca in riti, buzariranje in pedofilija. O bože bože, kakšen svet! Je res KatKula eno samo Hin?

»Škof Gorazd vzame evangeljsko knjigo in jo odpre.« Ritpomp dobi alibi v samih **€vih**; Rad manipulacija. »Z lista v knjigi bere Gorazd začetek besedila

Klementu naprej.« Prav neverjetno: Turn, ki se mu je od PIK veličastja zbledlo, se dela, kot da je to, kar bosta izmenično brala-ponavljala KleGozd, Božbeseda, sam **Ev**. V **Ev**e vtakne, no, naj raje govorita onadva: »Jaz, Klement Ohridski, vladika za Bolgare... – Jaz, Klement Ohridski, vladika za Bolgare... – Obljubljam po rokah oglejskega/ nadškofa, patriarha svetega«, že kar zdaj je St! – je Turn sam ta tekst bral takole RR: Jaz, Metod z Rebrce ali Rebriški (asociacija na svinjska rebrca, baje jih je imel St Konrad rad, predstavljam si, da je bil debeluh, se motim?), vladika za Slce? – »zvestobo tebi, Peter blaženi,/ apostol sveti, ter nasledniku/ gospodu apostolskemu tam v Rimu.« In ponovitev obljube. (So vsi navzoči zraven mrmrali to čudežno formulo, ki je edini pasiršajn za v nebesa? Z nastopajočimi tudi gledavci-poslušavci, ki so s tem žebranjem tudi oni postali soudeleženci v tem St Ritpompju, akterji BožZge? Najbrž so ali bi morali, saj smo vsi ovce iste fare.) »Krepko bom držal, kar obljubil sem./ Pomozi Bog mi, evangelij sveti!« Nakar »poljubi sveti evangelij ter roko patriarhu in škofu Gorazdu.« Ližejo pa se, ližejo! Ne le cmokajo!

Rompompoma (seveda »svetega«) pa še ni konec. Patr: »Prisego še igumena zdaj sprejemem.« Naum: »(sam) Jaz Naum, igumen prvi ohridski,/ obljubljam po rokah oglejskega/ nadškofa, patriarha svetega,/ zvestobo apostoliku tam v Rimu/ in njemu podrejenemu vladiki/ bolgarsko-makedonskemu tam v Ohridu./ Tako pomozi Bog in evangelij! (Poljubi knjigo ter roko patriarhu in Gorazdu.)« Ližejo se pa, ližejo; ne le cmokajo.

(Bravec, ki te že zdavnaj ni več nikjer, pogum! Le še 2 strani Turnteksta. Če so učeni teologi že milijonkrat prekomentirali vsak stavek **Svetega pisma**, mar ni pošteno do ubogega patra Conrada, da mu vsaj eden – jaz – nameni vsaj enkratno podrobno branje njegovega umotvora? Kaj pa Usm, brat v Gosu? Je treba slaviti res le nadškofa Franca, ne pa fajmoštra iz zakotne korroške gorrske vasi? Katbog je povsod, jaz sem ta hip njegovo oko, ki bere Turnarije, um, ki jih tolmači, od preobilnega tipkanja ranjeni prst, ki jih prenaša na papir.)

Kaj sledi obljubi? I, čestitke! Simeon: »Čestitam prvi k tej odliki častni«, to je cilj Vašdečka Konrada: pridobiti si Časti, »vladika Klement, vam in vam, igumen«, in vam, Konrad-Metod Re-Turn. Turn pazi, da se vsi izjasnijo, tudi manj osrednji; za te velja olimpijsko pravilo: Važno je sodelovati. Za uspešnejše pa: Više! Hitreje! Dlje! Dlje in više in hitreje od vseh tekmecev. Zmagovalec – papež, bog – je lahko le en sam. Odtod monoteistična Rlga. Ne zbor mnogih enakopravnih bogov, kot so ga sklicevali na Olimpu, ampak en Oče, en Pastir, en Hlev, le ovac je lahko kot peska v morju, če so seveda vdane in ponižne; če se ne RR v volkove, ki gredo nato pastirje klat, kot predpisuje OtonŽup v **Veš, poet, svoj dolg?** – »Rasto pri nas naj hrami božji vdilij!« Rasto, rasto, tudi v DaSlji. Da bi vsi dobili besedo, jo da Turn tudi Petru Splitskemu; zdaj ta izkolca veselje zaradi vsevdiljnega Ritpompja: »Dva škofa danes nova, en opat,/ kako je srečno mi srce! Čestitam!« Sreča se vleče iz ust teh velmož kot melasa, kot raztopljeni bonboni; vse je spolzko in lepljivo od sladke sreče.

In kaj se zgodi zdaj? Le enkrat smeš ugibati, zvesti in vdani bravec. (Si še tu? Bravka? Jarmila Prtičkova?) »Pristopi in čestita vsem trem. Za njim škof Teodozij in duhovnik Modest, Stojmir in Semika«, Ocvirk in Juhant, Kraševac in pokojni dekan Škerbec. »Zvrstijo se knezi in kneginje, knez Pavle Karadjordjević

in kneginja Olga, knjaz Miloš kot flaša kisle vode in kneginja-carica Milica kot flaša rdečega vina iz Prokuplja, pravijo mu Prokupac, (pre)sladek, na bruhanje mi je šlo, če sem ga moral piti.

Da pa ne bi le govorancali, mora vstopiti v dramo tudi kak kuplet, Verigra se RR v igro s petjem. (Kdo bi pel, če bi **Zvi** uprizorili v Gregorinovi režiji? Banovec, Drenovec, Peček?) »Pribislav z ženo Živko zapoje.« Duet, kot Franjo in Minka v **Slčku**: »Naj vam vsekdar zlato sonce sije,/ zvezdice srebrne«, ne, te verze si je Turn sposodil iz kake mladinske igre, Kunčičeve, »naj se pot povsod vam srečna vije/ h Kristu v krajine nebeške«. Zvezdice so torej vendarle gumbki na Kristovih hlačicah. Pribislav doda še sam – z basom à la Pek Stanislas Janežič: »Najmlajši sin sem Kocljeve družine./ Očeta smo nesrečno izgubili«, kaj res?, tega pa še nismo vedeli, »zdaj v tebi, brat, smo novega dobili.« Ne le da je klerik Oče; Br se RR v razmerje Oče-sin, Gos-hlapec. Ko hoče postati sin Gos, pa mu usoda ne da, se upre in terja enakopravnost, tj. spet Br. Ko kak sin ne more postati Gos (sinov je zmerom več, Gos le eden), se upre in... Jovo na novo! Problem je rešljiv le, če Čl izstopi iz razmerja Oče-sin, Gos-hlapec; iz lObDbe. Turnu še na kraj pameti ne pade, da bi izstopal, da bi iskal Alto. Išče jo Jerman v **Hlapcih**, ker noče biti ne hlapec (Učo) ne Župnik; na Goličavi se začne čutenje DgBa. Topos, ki je Tip za **Zvi** (za vso TurnD), pa ni puščava-pustinja, ampak rajski dvor PIKa. Se je Turnu sploh kdaj posvetilo, kaj pomeni puščava, kakšno blagodat? Tudi zato sem 88 vstopil v KC, ker sem bral von Balthasarjevo prisposodbo o KCi, izpostavljeni kot MMB v puščavi: nič. Pozna Rodeur von Balthasarja? Ga ne zamenjuje z Boltežarjem, enim od Treh kraljev, z ljudEtnoblagom, ki kot Narpesem podomači univerzalno R(imsko)KC? DSKC časti Gasparija, **Hlapci** in Goličava so ji trn v peti, dela se, kot da jih ni; predlaga, sam St Rodeur, da naj jih ne bi bilo; naj bi se zmenili in sklenili, da jih ni. Po modelu: **RSD**? Ne poznam. DakD (**Pipin Mali, Karuzo**)? Ne poznam. Šel? O ja, tega pa poznam; pred So se je skesal, da je napisal **Tomažev €v**, glej roman **Zajebani punkelj**.

In kaj se zgodi zdaj? I kaj neki: »Pribislav in Živka poslednja vsem čestitata.«

14

(Še zgolj 2 prizora; maratonec se tolaži, še malo, pa pritečemo na polje, imenovano Maraton, tj. v raj. A si prizna: težko že diha. Posebno še, če je že star-ček. Vso noč me je tako bolela desna noga – trajen krč od palca na nogi do meč – , da nisem mogel spati. Je to kazen, ker ne jemljem Turna z dovoljšnim spoštovanjem?)

Uvodna didaskalija: »Priprava za poroko hrvatskega kneževiča s slovensko kneginjo Jarmilo.« Brar: »Res, čudo se godi nam čudovito!« Čudež. Zato bi bilo treba končati pričujočo knjigo s **Scalnico**; obravnava namreč čudežno pojavljanje MMBe. Kar se dogaja v Solinu – vseSlavzdruževanje-poročanje – , je velik čudež; se je kdaj v DbZgi stvarno zgodil? Le pod Stalinovimi katjušami 45. A že 90 razpadel. »Prav danes so poslanci ti prispeli,/ na dan slovesnosti svečane trojne.« Konta? Kje neki! Božvolja kot čudež. V TSu, kjer so vsi, dokler

so Pogi, med sabo sprti in v vojnah, se zgodi ta Ideapacifikacija-Sprava. (Pozna SH ta Turnov dragulj? Naj da vklesati na vratni podboj svojega doma pod Krimom slaven naslov: Zvezdi našega neba; ena zvezda Tinče, druga Spominče, Srbkinje dajejo rade hčerkam moške nazive, posebno če med otroci ni moških. TiSpo, MeTin.)

Gozd daje nove informacije: »Po bratih dveh učiteljih Slovenov,/ sam Bog pošilja srečno jih k Hrvatom/ na knežji in škofovski dvor v Solinu«, tj. na Rebrco, kot jo je naslikal Rubens. »Sprejemamo, objemamo vse brate.« Kuševanje, otipovanje. Simeon: »Srce me gnalo je na dvor hrvatski.« Srce je le retorična fraza, Turn ne more investirati vanj nič InHa, čeprav bi bil kot ErS NTM zares potreben, vsaj toliko, kolikor je namakal svoje **Srce v besedi** pravkar pokojni Pek obsavski Šmit, kot Kovač bolj strokovnjak za miniature kot Hefajst v kovačnici sveta. Kajti, zakaj je gnalo Simončiča v Solin? »Ker tu živi nevesta moja Ajtka.« Pozna jo: »Že v Belem gradu sva si roko dala.« Čudno: ti Srbi tokrat ne spletkarijo vsi sovražni zoper Hrte in Blgarcite, so središče Sprave; čudno, čudno, to pa je res Indija Koromandija. In: »Vsi zaploskajo.«

Mor doda: »Jaz tudi tu izbiram si nevesto./ Daj Bog, da jo na dom popeljem si – Agneško!« Mo(jmi)r je kot Svetopolkov sin ČehoSlovak-Moravan, torej še ena zakramentalna zveza med Slci in Zahsevernimi Slavi, prek Agneškinega deda tudi s Kanci. To je pa res vredno, da »vsi zaploskajo«. Toliko aplavzov je dobival na sceni LjOpere le Žan Franci MV-III! Vsesplošno Slavnadvušenje, kot ga goji skoz tisočletje Nardama Mermoljevka, **Blagor**.

Brar: »Zdaj prosim vas, presvetli patriarh oglejski«, ne more biti le Patr, zmerom je tudi še presvetli, preslavni, v Turnovem nebeškem svetu je vse presladkano, »da vi, za apostolikom gospod naš prvi«, hierarhični red je treba omenjati ob vsaki priložnosti, da se že dojenčku zarije v bučo, to je čisto tako kot pri afnah in levih, kavkah in krokodilih, vsa Nv je božja, v vsej veljajo isti zakoni nadrejenosti in podrejenosti, »obred poročni izvršitel!/ Za pričo bo nevesti brat Pribislav«, imena je treba brati z naglasom: Pribíslav, Gorázd, »in ženinu panonski sosed Braslav!« Arduš, kako se vse Ideaveže, počez in povprek, SimtGeomred.

Končno, zadnja postaja; po novem nič več S na križu, ampak VoM. 6. prizor. Didascalija: »Pred patriarha stopita hrvatski kneževič Mutimir in panonsko-slovenska kneginja Jarmila. Asistenco patriarhu sestavljajo« - Turn popiše udeležence poročnega obreda natančno kot Gar jedilni list, »nadškof splitski Peter«, ne **Poh**Peter-rokovnjač-razbojnik, »moravsko-solinski škof Gorazd«, tokrat pa je Kocijančič-Kocelj-Kocina, »ninski škof Teodozij, ohridski škof Klement, ohridski igumen Naum ter trije bratje nevestini.« Kateri kralj je že imel takšno asistenco na poroki?! Še Diana Angleška ne, ko se je morganatsko poročila z (b)arabcem šejkom Solimanom Mustafo! (MBP Mižiček veruje, da se je Dianica transsubstanciiirala v sibirsko čudodelko-boginjo Anastazijo. Jaz verujem, da se je v Dan-ic-o, Slske gore list(ko) ali Lisko. Mižiček ne ceni dovolj našega SNara! *Ko dan se zaznava/ danica priplava*, poje Blaž Potočnik, ki je preminil v Šent-Vidu-Vižmarjih, fari mojega starega strica Valentina Zabreda. Aurora! Slavbožica, ne pa grška boginja lova in hudodelka, ki strelja zastrupljene pšice v zaljubljene fantiče!)

Zadnjo besedo ima tanarvikši: Patr, Oče čez vse navzoče. Ta beseda naj bi bila sinteza vsega v drami povedanega: »Gospodu Jezusu v nebesih slava!« Z bogom je treba začeti. »Zahvala Konstantinu in Metodu,/ da njun naslednik v

škofa je posvečen/ in še pridružen škof mu novi Kliment.« Tega še nismo vedeli. »Radost preveva zdaj mučence božje.« Dokler so se cvrli v ponvah Komstov-Komisarjev na žarečem olju, so imeli pravico biti žalostni, pa niso bili, Boženo je od radosti razganjala že predstava, da ji bosta Aron in Alda pulila nohte in rezala v vagino. A tisto je bila histerična radost, medtem ko je ta v koncu **Zvezd** mirna, vedra, zavest o končno doseženi Spravi vseh dobrih ljudi-Kanov. Turna mučeniška SM radost ne privlači; preveč se boji, da bo mast kapljala tudi iz trebušne tolšče. Peč je bil vse Dgč zagnan, prosil je, kot kasneje Grozdè, da bi smel Posn St Boštjana. Grozdetu je bog uslišal prošnjo, kaplanu Piščancu tudi, Štih je prišel z le-tem v Zgo zla, nastopajoči v zadnjem nastopu **Zvezd** pa pričujejo trajno radost nebeške agape na TSu. V tem so bolj zgledni kot njihovi očetje, na katere opozarja Patr: »med njimi« – mučenci – »kneza Rastislava, Koclja.« A Traga je minila (Turn noče vedeti, da bo šele prišla, v 3. knjigi pričujočega Pniza), smo sredi VeTriumfa. To je VoM za vse.

»Knez Kocelj ni zapustil zemске krone«, Nemci so mu jo vzeli, »a sin jo nosi vzvišeno škofovsko«. Česar ne zmore Plvladar, zmore Klškof. »Četvero je sinov vzgojil duhovstvu/ in prva hčerka danes zakon sklepa,/ s krščanskim knezom Mutimirom pri Hrvatih.« Ne, tega še nismo vedeli. »Ker Bog ju kliče v skupno sveto zvezo«, ne onadva med sabo, Čl ni in ne sme biti SAPO, »z veseljem zvežem njuni srci v zakon.« Če bi se klicala le onadva, bi ostajala na Pvlnt ravnih; ta ne zadošča, ta je raven HMge. »Kot Kristus ljubi Cerkev neizmerno«, spet dokaz za KršAv: FKr ljubi sam sebe, lastno – prelepo, presveto – telo, kajti KC je njegovo telo, »oba skazujta si ljubav primerno!« Ne preveliko, le primerno, omejeno, dostojno, a ne ekscesivno. Največ ljezni naj gre Gosu bogu. V sočlu ljubi Gosaboga. Vse, kar je vredno oz. kar sploh je (bit) v svetu, je božje. Če Čl ne ljubi božjega, ljubi hudičev(sk)o, torej je Perv. HMg je po Stri Perv.

»Globoka vera in zvestoba trdna/ naj diči vaju častno prav do smrti!« Dika, dičiti. »Rodu sta knežjega«, visoko Pl, »krščanska,/ zato krščanski bodi vajin vzor/ okrog na daleč knezom in ljudem.« Kot **BlaNe**. Kot St oče Metodij Turn. »Svetniki naj obema bodo ideali«, Slom, »potem bo rod iz vaju rastle prav svetall!« Za (Na)Rod gre; seveda za našNar. »Izročam vaju varstvu Matere Marije«, **Roka za steno** je MMB roka, ki ščiti verne, »med vama naj ljubezni sonce sijel!« Formulacija je inovativna, sveža, prepričljiva; kot da bi jo napisal Pek Cimperman.

Zdaj pritegne Turn Peča: »fanfare. Ženin in nevesta si podata roko. Patriarh ovije obe roki s štolo.« Zavezana sta KČi – za zmerom. Patr: »Nebeški blagoslov nad vaju pridi! Oba in vajin rod« – Slce – »naj Kristus vodi!« Skoz FKra pa Turn (stolp do neba). »Naredi nad obema križ. Križ naredi tudi vsi cerkveni dostojanstveniki.« A drama-agape-Ritpomp se ne more nehati s križem; kje pa sta zvezdi? Dramatik ni zabil nanju. »fanfare. Petje.« Zapojejo kot Monpevski zbor, kot zbor Vinko Vodopivec na Scalnici. »O Konstantin, Metodij,/ zlati zvezdi našega neba,/ le svetita rodovom poznim«, zanje pišem tudi to analizo, »nebeška pomočnika, vzornika!« »KONEC.«

Ne, ne bom načel novega poglavja; vse, kar bi še hotel povedati o tej zvezdni (brezzvezdni? brezzvezni?) drami, moram stisniti še na največ 4 strani. Če sem dozdej za en sam nastop (numero 21), ki obsega 24 strani drame, porabil več kot 8 AP, koliko dolga bi morala biti razprava, da bi na analogen način obdelal vse nastope? Naj bravca – se je kje pojavil? – presenetim: vse ostale strani, čez 100 jih je, bom ošvrknil na 4 straneh. Zakaj ne? Gluha madame zmore strniti celo **St pismo** v en stavek (baje se ji je to posrečilo, na tablo FF predavalnice je zapisala: **St pismo=St pismo**. Pa recite, da ni res. To je bistvo IdMa: pleonazem, entropija. Idiotstvo.)

Naj izberem ocvirke? Kaj se v drami dogaja, naj bravec prebere v Gošini **VsD**. Torej bom podčrtal le zanimivosti. Eno sem že omenil, zdaj naj le navajam, da bo dobil bravec predstavo o analognem-istem ponavljanju, kot ga je že navajen. Mislim na relikvije 4. papeža. Dramo uvedejo. Prvi nastop se godi v Carigradu 862: »V samostanskem vrtu v Polychronu na stežaj odprta kapela.« Drama se začne pred cerkvijo. »Na oltarju v slonokoščeni skrinji izpostavljene relikvije papeža Klementa.« Cvetje, svetilke itn. Okvir 1. nastopa: sinova CiMet, njuna mati Marija (tudi Simb ime!); to je Cerkvdel. V 2. prizoru je že dodan tudi SNar: »Pridejo moravska sla Zenižizen in Slavomir ter panonski veljak Murko.« V 3. prizoru CiMetovi učenci: Angelar itn. Razpravljajo o relikvijah papeža, ki je bil pregan na Krim in je tam mučeniško S storil.

2. nastop se dogaja »v Carigradu na cesarskem dvoru 862.« Ne bom našteval številnih PIK, le: »v enem kotu v stojalu zataknen bizantinski križ, v drugem kipi navzgor mogočen cesarjev meč.« Konec drame je sporočilo, da je na TSu zmagala zveza KC-(S)Nar, ki je udejanjila takšno Dbo, da Meč – vsaj v prvem planu – ni več potreben. Niti Križ ne kot ZnaSi za Trp. Oba ZnaSi se umakneta Ritpomp. To je vzdigujoča se linija drame. To je jedro – rdeča nit – Zge, ki prehaja iz PogČl(oveške) v božjo.

V 3. nastopu so relikvije že na poti v Rim; romanje kot rmanje. Ricmanje. To ni Zun besedna – lud – igra; Ricmanje so Sl(av)vas, v kateri se godijo Pregarčevi **Črni galebi**, velika NarKat – glagoljaška – afera iz prvih let 20-Stola, drama je direktno povezana s CiMetom. Ritpomp že deluje – v duhu PV **Potkriža**: »Cingljanje z zvončki.« Tako se cinglja v nebesih. »Pokaže se procesija«, ta Tem ArhRitPomp oblika romanja v Jeruzalem na Božgrob. »Eden učenec spredaj nese bizantinski križ«, nobeden Meča, »za njim eden s kadilnico, drug z zvončki«, a ne kot Papageno iz Mozartove **Čarobne piščali**, »in bogoslužno knjigo. Metod z ikono Matere božje z Detetom, Konstantin s skrinjo, v kateri so relikvije sv. Klementa« itn. PIK. Potem »odložijo skrinjico z relikvijami... Konstantin pokadi križ... vse spremstvo zapoje po grško in slovensko... Hagios ho Theos – Sveto Bože« itn., navajam le drobce, Ritpomp je kot dežnih kapelj na deževen dan.

V 4. nastopu se vidi, kdo ni PraKan: »Na moravskem knežjem dvoru 863... nitranski knez Svetopolk v vojni opravi z mečem;« ta ni pravi. Je pa kot Pot pravi »ded Mojmir v moravski narodni noši«, čeprav je še Pog, a po srcu Kan; oblečen je kot Kecal v Smetanovi **Prodani nevesti**. (Kot Vašek?) V 4. prizoru tega nastopa priromajo blagovestniki. »Cingljanje z zvončki« itn., Turn je kar

prepisal prihod iz 2. prizora 3. nastopa, dodal je le spremstvo: »Slovenski veljaki Murko z zastavo panonsko-slovensko (na belem platnu so rdeči nageljni in temnosinji grozdi)«. Nekateri želijo danes prav to zastavo kot Sisko. Nagelj kot ZnaSi za ErS, grozd za vince; JrPerko naj naslika še kako stasito babo, pa bo vse kot Wein, Weib und Gesang. Novo Slhimno v tem duhu bo naškripsal Palček; V sodu dedje in otroci, / v rodu vinčeca potôci...

KC se že vceplja v SNL: »Fanfare slovenskih spremljevalcev.« Palček prebere Majniško deklaracijo, TH jo utemelji na StŽu. »Razporedi se moravska«, tj. iz Moravč, »in slovenska mladina v rej.« To ni več **Rej pod lipo**, Lužanov PogKtz; to je St red, spredaj pleše Murko ded, tukaj je lepo živet. »Dečve vodi knežja hčerka ljubigojka, mladeniče pa kneževič Jarko.« (Ni neka dama Kneževič šef za Ritpomp – kako se je treba lepo in prav obnašati – v PMLD?) »Prve zarajajo dečve.« Sporočilo: rej se bo RR v romanje z relikvijami. Rej bi še lahko bil hudičev(ski), glej **CMSlavZ**, romanje ne več. A če je rej Siski, je že skoraj gotovo, da je-bo pravi; kajti poslušamo, kako prisrčno Narbudnico prepevajo dečve in mladeniči: »Koder ljubo sonce«, sonce je treba le RR v boga, »gorke žarke lije,/ naj srce nam vsakdar zvesto/ za Boga in dom slovenski bije!« Tako so peli Dmenci 1944; z refrenom: »Urno, mladci«, Tomčevi, »naokrog,/ narod, dom naj čuva Bog!«

Rej je ob strani, prava linija (izraz je iz Stl arhiva) je romanje klerikov: »Sprevod (kakor prej) se s knezom na čelu usmeri v notranjost prostorov. Fanfare pospremljajo.« Fanfaronada.

5. nastop: »V Blatenskem kostelu pri knezu Koclju 867. Prihod z Moravskega. Konstantin s skrinjico relikvij, Metod z Marijino ikono... knez Rastislav z moravsko zastavo in moravskim spremstvom v narodni noši.« Spremstvo je ljud, ljud so ovce, našemljene v Narnoše. Kot v KatDSD, le da hodi danes pred vso družčino Prle s harmoniko in vžiga St viže. Bajje je predlagal Evrljudstranki, da bi začela tudi ona s takovimi procesijami, sam da je pripravljen na čelu dajati takt maršu na diatoničnem mehu; nastop uglasbil Vinko Vodopivec, na zastavi Grozd, pesem naslovljena: Trta vipavska,/ srčna ti slavenska... Evrposlanci ljudstranke ponavljajo čudne Slske besede, ne vedo, kaj pojejo, ne vedo, da propagirajo Slave, Avstu Fischlerju se kolca, poslanec Chrepischnigg pa odkriva svoje matere korenine: da je doma iz Toporišičev ob Sotli, starodavnem gradišču staroste Ritopošiča poritipišiča. »Vsi se razvrste okrog kneza Koclja«, v katerega je preoblečen Joseph Toporizec, ki govori, govori, govori; kaj govori, vemo iz 21. nastopa.

Ne bom navajal, kolikokrat si stisnejo roke »kneginja Svetka« itn. Čudno, da si jih ne izpulijo; imajo proteze, Gled rekvizite? So tudi relikvije rekviziti? Konec nastopa: »Moravski fanfaristi zatrobijo.« Kocljeva mladina pa poje o MMB: »Marija je na pragi stala, ptičke je poslušala.../ to sta bla dva angela,/ ki sta pesem vkup zložila/ od Marije Vsmiljene.« Usmili se nas, MMB, skrajšaj moje muke, naredi, da nisem šele pri 6. nastopu!

Pa sem. Topos tega nastopa je posebej zanimiv: »V Solkanu ob Soči 867. Po posvetitvi cerkve v Solkanu.« Smo že čisto blizu vaudevillu **Na Scalnico**, kjer bo... p(t)ička poslušala. Še enemu oglejskemu Patru se tu poklanjajo VerSici, »knez Sladkonja, nekaj starost z Brd, Posočja, z Vipavskega in s Krasa«, Avber zastopa sosed Klavora, »s svojimi podaniki«. Torej tu tudi ljud; brez ovčic ne gre. In ne brez muzikantov: »Knežji trobentači.« Ti »trikrat zatrobijo.« »Trobljenje z rogovi.« Pa ja ne v atonalnem stilu akademika Lebiča? Ne, ne,

tudi rogovom je predpisal Hartone Vinko Vodopivec z Vipavskega. »Zastave«, seveda Slske. »Procesija. Zbor domačinov zapoje«, še zmerom zbor Vinka Vodopivca pod naslovom: Prska pôja. (Ne: se poja.) Pôja blago: »Povsod kraljui nam sveti Bog,/ prepevaj Bogu v hvalo, čast,/ gorovje, polje, morje, log.../ Ne zabi ti, Marija, duš slovenskih klica!«

Naprej. 7. nastop. »V Rimu 867. Papež Hadrian II.«, vse črno škofov in klerikov, ki »s svečami pričakujejo pred baziliko sv. Klementa prihod slovanskih blagovestnikov in prenos relikvij sv. Klementa.« »Prikaže se križ Slovenov. Ob njem na desni Konstantin s skrinjico relikvij«, potujemo v Jeruzalem, kdo gre z nam?... »Metod poljubi skrinjico, Konstantin poljubi skrinjico in jo izroči papežu«, v edine Praroke. »Oba križa skupno kreneta v sprevodu na čelu. Zadone rimski zvonovi«, tudi v čast »slovenskim bogoslužnim knjigam«, ki jih nosi Metod. Govorijo, se pozdravljajo, hvalijo, slavijo in spet romajo s križema na čelu. Spet »spremlja vse zvonenje rimskih zvonov.« Takrat je madam Oglušič oglušela; zdelo se je, da bo Ptja Ve na oblasti, pa je LZgarka vstopila v to PsSt družčino. Zvonovi so peli v Rimu, šenklavški so molčali od žalosti. Ko pa so smeli spet zadoneti, Stres in Grill sta vlekla vsak za eno špago, od navdušenja sta se kar obesila na štrik in (za)bingljala pod nebeški svod, je spoznala LZgarka, da zdaj sme izstopiti iz hudičeve bratovščine, spet je zaslišala božji glas, odtedaj se ne piše več Oglušič, ampak Oglasnič. Sedla je in napisala v enem stavku Zgo martirija SKC. Stavek slove: Mučeniška SKC je mučeniška SKC.

Ko spravijo končno relikvije **My deare Clementine** v Rim, jim še na misel ne pride, da ne bi romali naprej, križ na čelu ovčje črede zadošča. V 11. nastopu »spremlja mladina z vzkliki učitelja Metoda... novomašniki nosijo križ, Kristusovo in Marijino ikono« in portret kardinala Rodeta, naslikal ga je kot svoje zadnje predsmrtno veliko delo Matevž Sternen, skupaj z ikono generala Rupnika. Kotijo se odspred in odzad, čez oder jih gre kot trum egipčanske vojske v **Aidi**, »zatrobijo fanfare in prične se poljubljanje evangeljske knjige spodaj ob robu«. Enkrat, dvakrat, stokrat. Nato govor, »Metod spregovori«. Svet=govor (flancanje).

Ne morem več, priznam, zmagal si, oče Metod (CiMet). Naj navedem le še konec 16 nastopa; ostale nastope bo komentiral MilDolgan, če mu bo MzK dodelilo raziskovalno nalogo za dobo treh let, naslovljeno: Znpρευčevanje Turnškove drame **Zvezdi našega neba** od 17-ega do 20-prizora. Mentor: akademik SrKos; sodelavka: Mihovila Teliček. S posebnim dovoljenjem – Nihil obstat! – škofijskega ordinariata Žabjek, podpisan Prof doctor Tolstorilec Koschir. Na občnem zboru SAZU 2007 je sklenjeno, da postane sledeča Turnova pesmica himna naše vrhovne Znustanove; dirigira Vinko Vodopivec. Metod: »Pripravite oltar mi za daritev!« Koga bo žrtvoval? »Bojna pesem« očitno vseh (tako se vendarle uveljavi Meč, čeprav je načelno spravljen v nožnico): »Maščevalec Bog Gospod,/ pokaži se v svetlobi!/ Dvigni se, naš Gospodar,/ pokaži, da smo tvoji!«

Vi ste, jaz pa ne. Howgh. Adijo.

Na dan 40-mučenikov oz. na god St Tarazija 2004

POVEZAVA Z USTOLIČEVANJEM KOROŠKIH VOJVOD (ob Vombergarjevi **Sveta brata Ciril in Metod**)

1

Med Raz možnostmi, kako zaključiti kompozicijo pričujoče knjige **TriCiMet**, sem se odločil za novo. Leta 1937 je izdal Vombergar v eni od Dezaložb, Mladi oder, kratko igrico ali »dramski prizor«, 9 strani vsega skupaj, kot eno od treh v knjigi, ob svoji **Čudo kresne noči** in Kunčičevi **Razvijamo prapor**. Kunčičeva je namenjena mladini, Vombergarjeva v resnici tudi, a prav tako ju morejo uprizoriti-gledati starejši, reducirani na otroke, kar je Strno Tip za odnos PV-De do SNLa. Ko sem končal z ES analizo Turn(šk)ove drame **Zvezdi našega neba** in tako absolviral 5-D na motiv CiMet, sem presodil, da je med dvema, ki prihajata v poštev kot zaključna analizi namenjena drama v **TriCiMet**, ustrežnejša Vombergarjeva **Sveta brata Ciril in Metod** (skrajšano **StBrCM**) od Vodopivčeve **Na Skalnici**. ES analizo le-te bi preložil v naslednjo knjigo pričujočega Pniza **CiMet + Lepa Vida**. V to knjigo bi morda uvrstil tudi ES analizo 3 dram, ki jih – razen ene – še nisem napovedal, vse pa obravnavajo PolVerdogajanje na Slskem v prvem desetletju 20-Stola: poleg Pregarčevih **Črnih galebov**, ti so bili uprizorjeni 1992, tudi Nučičevega **Kraškega svetnika**, nastalega pred I-SvetV, in Špicarjev **Razdor**, 1911, prav tako še ostalem v rokopisu-tipkopisu. Te 3 drame naj bi podale PolDbokolje, v katerem je nastala vsaj ena recepcija motiva CiMet, **Sastola**. Od teh treh SD sta dve Krit do KČe, ena, Pregarčeva, jo zagovarja; kot seveda tudi Vodopivčeva **Skalnica** (**Skaca**), a ta obravnava čas 16-Stola.

V naslednji knjigi nameravam upoštevati še 3 SD, ki pa so povezane tako s temo CiMet kot s temo Gos(posvetsko)polje. Prav Vombova **StBrCM** obe temi povezuje; njuno zvezo nakazujejo že nekatere od 5-D, a **StBrCM** naredi to eksplicite, programsko, dramaturško: Gospolje se prelije v CiMet(a). S tem pokaže, da ne upošteva le **CMSlavZ**, **Sastola** in **Pastola**, ampak tudi Finž(garj)ev »dramatičen prizor **Na Gosposvetskem polju**, 1891, Rošev in Savinov libreto za »narodno opero« **Gosposvetski sen**, 1923, in Brenkovo **Poslednje ustoličenje**, 1935. Ker sem o Finževi in Brenkovi igri že ES podrobno pisal, glej knjigi **ŠSNP** in **Blo 1**, bi zdaj dodal le še Kar na svoji analizi-razpravi, analogno kot sem ga na analizo **BIVz**. Tudi te nazadnje omenjene 3 drame so pisane iz Raz IdeoOptik: Roševa bolj iz LibNcl, Finževa z izrazito Narpoudarki, Brenkova pa z napovedjo obrata v Le, v aktivni NOB. Medtem ko je **Skaca** usmerjena izrazito v PraVerKat, zagovarja-razlaga čudež, pojavljanje MMB. Po svoje nastopi čudež že v **StBrCM**.

Že uvodna opomba v Vombigro, v kateri sta označena topos in čas dogajanja in namen uprizarjanja, nakazuje, v čem bo povezava motivov.

Opomba pravi: »Prizor je primeren za priliko kresovanja pred praznikom sv. Cirila in Metoda«, torej med 24. junijem in 7. julijem. »Nekoliko proč od kresa naj se postavi primeren kamen, ki naj predstavlja knežji kamen (na Gosposvetskem polju). Prizor naj razsvetljuje kresni ogenj.« Kres (ogenj) sodi v Pog svet, ki pa se je ohranil do 20-Stola, KC ga je nekako tolerirala; pomeni praznovanje začetka poletja, solsticij. Kres prehaja v lik Janeza Krstnika; ta poKrst Nvo, ki je bila dozdej Pog. Sama zamisel je že Krekova: CiMet prihajata, da bosta nadomestila Pogsvečenike, s St mašo Pog obrede žrtvovanja bogovom. Le da Krek v **CMSlavZ** obrede Pog Slavov riše še s Krito, medtem ko Vomb že povsem naravno vključi Pogkres(ovanje) v okvir KCe kot NarC(erkve); vrh te linije je Jelovo **Vst** s sintezo Zelenega Jurija-sojenice in MMBe, tudi kot cerkve Gospe Svete na Gospolju.

Vombova igra ima v naslovu le CiMeta, dejansko pa nastopita Stbrata šele čisto na koncu; prej uprizarja drama obred ustoličevanja koroških – Kanskih – knezov. Ta obred izhaja še iz časov, ko so bili Kanci Pogi. Zato bo treba v naslednji knjigi pritegniti tudi ES analizo Abramove drame **Vmeščenje Valuka za gorotanskega kneza in vojvoda pri Gospe Sveti na Koroškem**, 1914. Abram je namreč Krekovo Krito Pogobredov RR tako, da je obred vključil v Katsvet. Natančno to pa je namen-tema **StBrCM**.

Tip: Kresnik v VomboviD ni več ime za Pogbožanstvo, ampak za »kmeta svobodnjaka«, ki skupaj z Brdnikarjem ustoličuje kneza-vojvoda; KmKresnik za razliko od boga Kresnika (seveda pa še bolj od RLH lika GimnProfa Kresnika v Prennerjeve **Velikem možu**, ta kaže na RR nekoč močne RLH PSte v že Triv moralistično Etooperetnost, tako slabo že sveti, da mu rečejo kolegi Kresnička, seveda se ima sam za interNachera) ni več Pog, ampak zgleden Kan. **StBrCM** se ne dogaja že v 7-Stolu kot **Valuk** in ne po 1414, ko se obred ustoličevanja konča. Recimo, da se dogaja konec 10-Stola, v času, ko so nastali **BS**. A čas Nasta je povsem fiktiven (v igri ni omenjen) predvsem zato, ker **StBrCM** in **BS** nimajo med sabo skoraj nobene Not zveze. **BS** govorijo o pokori, odrešenju-zveličanju duše, o GhKi, glej mojo analizo v knjigi **ZSD 2**, v **BS** ni niti sledu o kaki Narideji Slova-Slava, medtem ko je VombovaD predvsem to: SNcl ali SGent, ki potrebuje za okvir in globlje osmišljenje – za posvetitev – KC. Ideja je jedro vseh 5-D, tudi že Krekove. Vomb hoče dati Narideji, ki išče v obredu ustoličevanja alibi-temelj, še posebej močen KršKat pomen, zato uvede na Gospolje CiMeta. Gospa Sveta + CiMet naj bi bila trdnjava, ki je Rad, **VošVide** in ostalih **Vid** ne bi moglo nič podreti od znotraj. Kajti Vida je tema, ki sodi v Narpesem, s tem v STrado. LRevo lahko Katideologi razglasijo za import tuj(in)stva, pošiljko iz Dekhudičeve Zahčvre, Krek, ali kasneje iz Vzhčvre, iz SovZe, glej Oblakovo dramo **Križ in Sovjetska zvezda**, 1936, skoraj iz istega časa kot je **StBrCM**, dramo pa je izdala Tiskarna sv. Cirila in Metoda; Tip, vse se veže v micelij. Lepa Vida pa ni import, je avtohtona, avtohtonost pa je vrhovna Vrta, s katero KatDeideologi dokazujejo danes večje pravice KCe na Slskem od Musla in NA inovacij. Več o razmerju ErSa in Kata v tistem delu Pniza, ki bo ekspliciral temo Vide. Sklop CiMet se načelno trudi, da izloči temo ErSa kot Pvtz. Šel veže svojo **ŠelVido** na Kres, še bolj njeno hčerko Darinko, v **Čari**; tu zagori apokaliptični kres do neba in pekla, v ekstatično AD vsega, kar je MistIdeoltemelj Fza: dejanski konec sveta. Ne NA konec sveta, ki ga v **ŠelVidi** čakajo MM ali srednjelajci (SSS); to je prazen teater. Ampak fanal, ki

je celo več kot bakhanal. Ni toliko polni zadetek asteroida v planet zemlja, to je Zundogodek; je Vsezažig sveta od znotraj: iz strasti AD vizije-blodnje.

Česa takšnega v **StBrCM** ni niti za ščepec. VombovaD je kar se da SpoDo, za mladino, kakor si jo je želela in jo vzgajala-oblikovala PV-KC. Vomb naredi preprost povzetek ustoličevanja (Ustola; lepa ludfonemska igra: Ustol, ki se veže na **Sastola** in **Pastola**). V analizi bom ta obred le na hitro komentiral, podrobneje se mu bom posvetil ob izvirniku, ob **Valuku**; tam je imel še Prizanos KatSlca, ki je Rad narodnjak in posebej ljubi ukrajinsko NLTrado, ima jo za bistveno Slavsko, za osnovo vsega Slava. Vomb je v primerjavi z Abramom le Zun Učo, SpoDo formalist; PriNotVomb se najmočneje izrazi v PoV SPED **Razvalu**.

2

»Kresnik sedi na knežjem kamnu, kraj njega zbor ljudstva v slavnostni obleki.« Tu je ljud (tudi kot NL) bistveno bolj poudarjeno kot v **Zv(ezd)ah**. Turna Fasc(inirajo) Db in KC dostojanstveniki, knezi in škofje, NL je le za ozadje-alibi, medtem ko sta Kresnik in Brdnikar (skrajšano Krk in Brk) dejansko le ali predvsem zastopnika SNla, SNL govori – zastopa svoje interese – skozi. Res je nad (S)NLom knez-vojvoda, tudi **StBrCM** je v službi Refe, vrača FKc, a obenem FKc tudi RR v smer ljudKc, ki je prilagoditev FKc na Dbo-čas druge polovice 19-Stola in prve polovice 20-Stola, s tem v smer Kfza kot spoja ultraNcl, ultraGenta s Katom. O eksplicitnem Kfzu v **StBrCM** ne moremo govoriti, ta govor je veliko bolj upravičen za **Pasta**. Tu ima Fara kot SNL ekstatično Tot naravo, pri Vombu ne. Vomb piše šolsko nalogo, medtem ko Peč ves gori za prenovo Kata v duhu Kfza, **Igre naše fare**. Verjetno bo treba tudi to Petančičevo igro uvrstiti v sklop s prej omenjenimi, osvetljuje naravo Bra kot Katkoinonije.

Krk govori v verzificirani prozi, kar naj bi bilo skladno s slovesnim značajem dogodka: Ustola. »Ko dedov naših so očetje slavni«, čas **Valuka** in tik pred tem, NarSlavslava, slavnost tudi PogTrade, »zemljo posedli lepo korotansko«, Tip za KatNcl, ki je Hin: ne zasedli, kar je trda resnica, ampak posedli, kakor da so prišli kot izletniki in se posedli po travniku, »in dežele njene mejne/ tja do Tur«, ledenik Pasterza je naš, je naša Pastirica, »sneženih in ravni panonske«, do kje? Do Blatograda ali Blatnega Kostela, kot ga imenuje Turn?, »pa do juga, koder morska pena/ skalnato obal obliva«, do Devina? Do Savudrije? Do Sušaka?, »za vek so temelje do dna zemljé/ postavili za dom potomcev svojih.« Prihrumiš, zasedeš, razglasiš osvojeno za na vek tvoje, naše, vse do dna zemlje; danes vemo, kaj to dno pomeni: nafto! Včeraj je to pomenilo premog, zlato in železno rudo. Krk-Vomb zakoličita Sl ozemlje. SNcl.

»Od tedaj v rokah imam pravico«, da ne bodo mislili današnji, da so ČIP šele od njih naprejl, »ki od dedov sem prejel jo verno«, GentNcl je zveza z dedi-Trado, pisanje dram o CiMetu in Gospolju je odkrivanje Trade dedov, Naše krvi, »in zvesto ohranil vse do danes«. Naloga Polelit je ohranjanje osvojenega; izrazi kot zvesto, verno itn. so iz FP, tu pa se povezuje **StBrCM** z **Zvami** in s 5-D. Vse veže FP VIS: FD in FKc. Zemljo (pomen tega izraza, tudi

že za Kreka, CM stopita na Slav **zemljo**) sem prejel, »da izročim jo spet sinovom svojim« (dogajajo se Trage, razočaranja, Pavčku je sin storil Sm, zato mu oče ni mogel izročiti dedove St zemlje, sin je očeta-deda izdal, hčerka enako, glej njeno dramo **Čisti vrelec ljubezni**): »pravico, da iz svobodnega stanu postavim kneza«, nadutež je postavil za kneza kar lastnega sina, sin se je naredil za kneza zoper mojo voljo, skupaj branita ČIP (b)arabskega SadoHusa. Krkov plemeniti napor se končuje v farsi. – Razmerje med ljudom in elito postavlja Krk-Vomb enakopravno: kneza »skupščina kosezov imenuje/ in na prestol posadim ga knežji«. Akter-subjekt delovanja – legitimiteta – je SNL, KrkBrk sta le izvjavca njegove volje.

Fz nastaja iz spoja dvojega: SAKO + Vodja; v tem pa tudi Vomb pripravlja Fz. Zbor ljudstva govori Krku: »O, čuvaj nam zvesto/ pravico to prastaro«, že **Valukovo**, »in brani nam skrbno/ z junaško jo roko!« NL je suveren, ki prenaša svojo suverenost najprej na Km-svobodnjaka ustoličevavca kneza, nato prek tega – teh dveh, KrkaBrka – na kneza; KrkBrk sta še predstavnika PSi, Idealjuddemokracije, kot je prepričan Abram v **Valuku**, knez pa je že FD lik; ker je tak, ima moč, da nazadnje ukine tudi že povsem sformaliziran, izpraznjen obred Ustola. Ljud izgubi v FDbi vs(akršn)o moč, vsa moč preide k PIKu, knezu-kralju-škofu-papežu. Fz je v tem, da vrača moč – suverenost, akcijskost (SAKO) – Nlu. Združujoči lik je Vodja, ki brani Trad pravice Nla, osvojeno ozemlje, je Her. Tak je Junak v **Vstu**, ki se RR v kralja, v Matjaža. Kot Junak je sin (S)Nla, njegov cilj pa je pripeljati na oblast legitimnega Fkralja. To je vmesna oblika-stopnja k Nczu. Itfz jo goji: Vodja-Duce + kralj-cesar. Ncz cesarja ne potrebuje več; prestolonaslednik von Hohenzollern je le še – goreč – član eses-čet.

Krk: »To vam prisegam/ s častjo svojo in krvjo«, čast je FP, kri PSVrta. »A zdaj, možje, se modro posvetujte,/ moža sposobnega mi imenujte!« Ljud se posvetuje, Brk poroča, kako skrbno in dolgo so se dogovarjali, »koseze, ljudstvo vprašali,/ kdo naj knezu zdaj sledi«. Sporočilo je jasno: Ljud je premišljal in odločil, kdo bo novi knez; vir oblasti je v Nlu, ne v Plu, ki deduje oblast po krvi-rodu-potomcih ozke Pl-knežje Dne; za Fz je Dn ves (S)Nar. – Torej je **StBrCM** vendar bliže Fzu, kot sem mislil v začetku analize? Ali pa velja, kar opisujem, le za ljudstranko Kattipa, kakršna je nastala okrog PrSa? In je Fz le razvoj iz tega Pota-okvira?

Šušteršič in Korošec sta že bila Vodji, kakršnega iščejo Slici-Kanci: »Kdo sposoben bo vodnik,/ kdo pravičen nam sodnik,/ ki mu mar bo domovine,/ blagra skupne imovine?« 1937 so Kani gledali takšnega moža v Korošču. Vendar Krk še močneje poudarja FP in Fz momente Vodje-kralja: »Kdo bo branil nas v boju«, to je le FPI, »cenil v delu nas in znoju«, to pa je že škof-državnik, v Ideaprimeru oboje skupaj, klerik-PolDžšef, kar je bil Korošec. »Kdo zaščitnik nam bo vere«, knezoškof Hren in Rožman, a enako general Rupnik in kleriki Ozwald, Bernardin, Enriko iz Lavtižarjevih dram **Grof in opat** in **Adam Ravbar**, iz Kokaljevega **Mlinarjevega Janeza**, iz Iskračevega **Andreja Turjaškega**. (Nadškof Rode te moči nima več, bitko je izgubil, za kazen mora voditi šolske sestre.) Kdo bo »branil zmote nas vsaktere?« To je vprašanje, ki ga posebej močno zastavlja Turn; razumljivo, da prideta v ta namen najbolj v pošteve Stbrata CiMet kot nadzornika zgolj laičnega in zmoti bolj podvrženega deželnega – lokalnega – kneza; ti knezi – Pl – so v 16-Stolu množično prestopali v Prot, glej tudi Aškerčevega **Trubarja** in Poževega **Tahija**. Potreben je par PIK, kar potrди celo **SmKrst**, par knez Gorazd in klerik Kočar; v **Zvah**

brata Pribislav in Gorazd, ki je v tej drami škof. Kot Zglik je Gorazd najprej knez, nato Snik (St Domicijan). Ni nenavadno, če je tudi novemu knezu v **StBrCM** ime Gorazd. Zanj so se odločili predstavniki SNLa, presodili so, da je on »mož nravi in sile čvrste,/ velmož našega rodu,/ ponosno raščén, kakor hrast,/ deželi vsej poznan: Gorazd!« Metafora »raščén kakor hrast« ga dela za predstavnika PSi, kot »zaščitnik vere« pa je iz FDbe.

Ko je ime novega kneza sporočeno, NL slavi, kot v **Zvah**; Refe, FP VIS: »Slava! Naj živi Gorazd!« DaSlja je reakcija na to Stro; Slci še niso SAHO v modernem pomenu, ko je vsak od občestva SAPO. Leta 1991 so vzklikali kot njihovi predniki iz **StBrCM** in **Zvezd** Janši in Vodljem Slova, danes tulijo: Drek! Sesuvajo vsako najmanjšo možnost, da bi bil kdo od državnikov vsaj senca Gorazda; vsi da so le diletanti, nesposobneži, korupcionaši, ničvredneži. Ta obrat sta napovedala že Rudolf in File, že pred tremi, dvema desetletjema. Danes se celo piše Sministrski Preds Rop, nekoč se je Korošec, kar pomeni Gorazd, Čl iz Koroške-Kanije, knez. Pučnik ni uspel, bil je sposoben le za puč; čakam, kdaj se bo pojavil na SIPolsceni kak Knez, Grof, Kralj, Cesar. Janez Cesar je bil le Igrc komičnih vlog, Tone Kralj le podobar-Umtk, Grof le pomurski živinorejec, Škofa sta kar dva Igrca, Bine Knez pa je le vratar pri koroškem nogometnem društvu Miklova Zala.

Napočil je svečani trenutek. »Od daleč fanfare.« Te je vzel Vomb od Peča. Turn pa je radikaliziral Vombovo opombo: »Vojvoda Gorazd, oblečen v kmečko obleko, s spremstvom jezdi proti knežjemu kamnu.« CiMetovci so hodili-romali, ko so prenašali St kosti papeža Klemena, Pl mora seveda jezdit; Pl je lik na konju (**Celjski grof na žrebcu**), ljud so pešaki. »Spremnstvo nosi blesteče prapore. Za spremstvom vodijo sluge konja in vola«, dva pripomočka, nujna za Ustol.

Fanfare donijo, ljud kliče: Slava, čast! Nato se odvija obred, ki je znan; Vomb mu zvesto sledi. Krk vprašuje Gorazda, »ali je pravičen sodnik?« itn. Kneževo spremstvo zatrjuje, da bo. To je normalno: vsakdo, ki hoče na oblast, obljubi vse, vsakomur, kar si želi. Zanimivejši pa je tisti del obreda, v katerem se knez odkupuje oz. kupuje pravico do vojvodstva. Zadevo, ki je sumljiva in mnogopovedna, si oglejmo podrobneje.

3

Primerjava vrednosti enega in drugega vložka v menjavi med knezom in AVSo je smešna, deluje kot Ira. Morda je kdaj veljalo ravnotežje med vložkoma, a to je bilo že davno. Krk sprašuje kneza: »A s kakšno pravico me more/ pregnati s prestola?« Pregnati je hud izraz za zamenjati (na prestolu). Kaj mi da, meni, Krku kot predstavniku ljuda, s tem ljudu, da se mi bo splačalo odstopiti mu oblast? Če ni enakopravne trgovine med vložkoma, gre res le za to, da en del (knez) prežene drugi del (ljud). A v tem primeru Ustol ni dogovor, ampak le maska, za katero se zgodi prevzem oblasti, le prevara. Kot so bile volitve v PoV Slji-Jugi le navidezne, le Zun formalna potrditev – z vso pripadajočo retoriko – oblasti Ptje. Morda je ljud nekako – do neke mere – izvolilo Ptjo za Vodjo MV-II; ne na volitvah, ampak v boju-vojni. Ptja je

kasneje to oblast obdržala, ljud je spraševala le še pro forma; vsakogar, ki je recimo terjal primernejši test za to, kdo bo na oblasti (strankarsko Dbo z volitvami, tj. takšno Dbo, v kateri bi lahko vsakdo organiziral svojo grupo, javno in na glas izpovedal svoja stališča), je Ptja odstranila (zaprla, likvidirala) že prej, preden se je mogel uveljaviti kot njen tekmeč. Posebej ga je diskreditirala s trditvijo, da je Sž Ljuda (SNLa): da je zgolj ona kot predstavnica Prola za NL; le njeno pojmovanje SNLa je bilo PriPra.

Zbor spremstva, knezovega, takole odgovarja na Krkovo vprašanje: »Odkupil ti ga bo po šegi stari/ z vinarjev srebrnih mošnjjo,/ šestkrat po deset«, torej niti ne z zlatom, »kmečko dal ti bo obleko svojo«, niti ne Plobleke, ki bi mogla biti dragocena, ampak obleko, ki sploh ni njegova, ni obleka njegovega stanu, je le začasno sposojena: daje, kar ni njegovo, kar je Tip za tistega, kateremu daje: farsa. »Bom pa ti oprostil davkov.« Če je suveren ljud, potem nima knez kaj oproščati ljud davkov, davke si prek kneza-oblasti oprošča – ali nalaga – ljud sam sebi. Odkod moč knezu, da se postavlja na stališče nekoga, ki lahko deli Pravico dejanskemu suverenu? Stvar je razumljiva le v primeru, da ljud ni suveren, da je obred Ustola potegavščina, maska, za katero se skriva stvarnost. Ker je bil maska in ni pomenil za oblast nič, ga je goriški grof Henrik IV. leta 1414 tudi ukinil, glej Brenkovo **Poslednje Ustol (PUstol)**. To je isto, kot če bi Ptja 1950 ali 60 ukinila volitve; spremenilo se ne bi nič, le malo več resnice bi vladalo v Dbi. Hitler je volitve ukinil, Stalin pa jih je obdržal, čeprav je bil Hitler večji ljubitelj Gleda kot Stalin. Oba sta imela možnost storiti eno in drugo, enako kot so imeli to možnost KC in Plsvetni vladarji od časov CiMeta do FrancReve. Ustol je s te plati najbolj Rad Koda, Slci 19-ega in 20-Stola, ki so krepili moč Ljuda nasproti Plu, so s sklicevanjem na Ustol smešili sami sebe, se vlekli za nos. Je pa res, da so videli v Ustolu nekaj drugega: suverenost Ljuda, ljud se oblasti odpoveduje, to pa lahko naredi, ker jo je enkrat imel. Stra je ista kot v KCi. Katbog je dal Člu Svo (SA in PO), Čl pa se sebi kot SAPOi Svno odpoveduje in preda vso moč (SA) KCi, bogu nazaj. To je bistvo obnove in razumevanja Ustola, kot ga je percipirala KatDe-snica.

Knez si ne more kaj, noče ostati le pri (goljufivi) menjavi – goljufivi zame, ne za Vomba; upa si Krku (Kmljudu) ponuditi celo dar: »V knežji dar/ pa ti poklanja konja in voliča;/ zdrava sta in krepka,/ oba nevprežena doslej.« Dar kot vrnjeni dar je celo od trgovine starejša Arhmenjava; lahko da je ostala v obredu Ustola (ObUstola); v fDbi pa je postal dar Rad ZnaSi za Abs moč-oblast Gosa (boga) in ničesnost hlapca-podaniki-Čla. Vse, kar je, je ustvaril bog, vse je Njegovo, vse lahko deli, kot hoče; Čl nima nobene lastnine, vse dobi le od boga v upravljanje-oskrbo, le začasno. Knez kot PIK je bogu blizu kot Božspremstvo; zato lahko tudi on podarja; bog mu je dal, da podarja nižje na Db lestvici stoječemu. Resnica ObUstola je grozljiva: vojvoda da-plača za svojo oblast le nekaj vinarjev; da že ima vso oblast, pokaže s tem, da tistega, od katerega oblast odkupi (SNL), celo kot berača obdari. Ga poniža. ObUstola je najbolj ponižujoče dejanje SIZi, SZge. Če ga seveda bereš neobremenjeno, ne kot UZnik Bogoljub Graf-enauer.

Idiotški Krk, naiven kot teslo, ali pa plačan, da igra igro varanja, je zadovoljen, srečen: »Prav./ Ker šege nam spoštuješ stare«, za KatDSD odloča Trada, zvestoba temu, kar je, »stopi s konja! Bog te sprimi!« Ne mešetari, ne terja več; ne vidi, da dobi za oblast ništre; dela, kot se dela, kot se je delalo

tisočletje. Igra EV, kakršno sta določili KC in Dž (PIK): EV osmoljenca, ki ga Cin(ična)KC obleče v EV Božotroka. Blagor NeČi, kajti njih je nebeško kraljestvo, to je pri St Nikjer! Je imel Turn vsaj toliko čuta za SpoDo, da ni uprizarjal sorodnih nesramnosti? Kaj še, razmetaval jih je tudi on, glej **Državo med gorami (DžGor)**.

Nič lažjega kot je govoriti knezu naučene retorične besede; KaKi in Tito so jih spuščali, kjer koli so mogli, kot prdce iz St riti: »Stopi pred Kresnika.« Roke mu pa ne poljubi, kot jo nižji višjim, knezi škofom v **Zvah**. »Služabniki ljudstva smo ponižni«, Dv kot IVJ je razresničena forma, jezik prenese vse, »njegov branilec in zaščitnik«, pa je v resnici despot-tiran-diktator, komisar iz **Afere**, »vodnik mu... sodnik pravičen«, kar hočete, izjavim, saj ga nobena zadevna izjava ne veže, ker ni instance-moči, pred katero bi odgovarjal. Skazalo se bo, da je, a to ni SNL, ampak KC-bog. **Zvi** je treba brati kot dopolnilo – kot razvito sporočilo – **StBrCM**.

Kaj pomeni »udarec v lice«, po katerem pravi Krk, ki kneza »rahlo udari«, da »znamenje ti bodi,/ da ljudstvo te postavlja za vodnika,/ da ljudstvo daje ti oblast visoko!« Takšni udarci so znani iz posvečevanj, tudi pri birmi; kako so nastali, kaj so, odkriva-razlaga etnologija kot UZn. Jaz kot DgAnIn Svno berem ta ZnaSi kot še eno Iro; svet je sestavljen iz Ir. Na Golem otoku so pošastno mučeni zaporniki dokazovali svojo Zvesto Ptji-Domovini s tem, da so kar naprej pisali – popravljali, izboljševali – domače naloge, Javpriznanja o svoji krivdi, o svojem poboljšanju, o veličini in Svi PtjJuge, ki jih je zaprla, da bi jih rešila pred hudičem in prevzgojila v Poz državljanje; bolj Pervzgodbe si ni mogoče misliti, a jo je Ptja dedovala od KCe. Goli otok je kot Resnica srčika PtjJugeSlje, vladavine vojvode Tita in knezov KaKija-Gorazda. – Predstavljajte si, da bi na TeVe SrŠčetinc kot sinonim za Hlapca udaril Maršala po desnem licu. Ne, FD je še bolj nesramen posmeh resnici kot Ptja.

Krk – retorično, ritualno – celo grozi, tako terja obred-tekst, ki traja že Stola: »A če oblast, ki zdaj smo ti jo dali«, to kar ponavlja, figo so mu jo dali, »v svojo rabil boš korist,/ pozabil pa na ljudstva blagor/ in izdal ga,/ zadene naj te prokletstvo naše/ tebe in tvoj rod!« Retorika, v kateri Krk grožnjo izreče, je iz PSi-FDbe, njena vsebina pa traja do danes. Danes marsikdo, ki je bil 90/91 prepričan, da sta Ptja in KaKi izdala SNL, oblast uporabila v svojo korist, ne misli več tako; ker je nezadovoljen z Ropi in Drni, Harparom banditov Klemen-čič (ne Sv. Klemen), je pripravljen verjeti, da je bila trojka rokovnjačev Tito-KaKi boljša od Rop-arjev; dlje ko so KaKi-Popiti v Preti, svetlejši postajajo. Proces je analogen tistemu iz let 90/91, ko so Slci (Prle in Šuštar) pozabili, kaj so bili nekoč Pl na Slskem, kaj Turni in Attemsi, pa so šli klečat prednje in jim podarjat, kolikor se je dalo, gradove, zemljišča, gozdove; če bi mogli, bi jim naložili celo samo oblast, Sldjni bi bili srečni, da so spet varni in lahko le služijo od boga postavljeni gospodi. In je KatDSD našla utemeljitev za svoje novo hlapčevstvo v STRadi, v KMgi, v **Turjaškem in Ravbarju**. DSKC hoče Zamol **Hlapce**, **Kralja** in **Tuga**: spoznanje, da so bili baroni Ravbarji le razbojniki, župniki-škofje Hildeberti in grofje Tahiji in Geroni hudiči. Zg je sestavljena iz SSL in pozabljanja.

Ljud skoz Krka nadaljuje z igro, v kateri vse izgublja; v kateri legitimira – Svno! – svojo odreko oblasti. Krk knezu: »Zdaj stopi sem, na knežji kamen,/ in prisego svojo knežjo/ sveto nam izreci!« Znova vidimo, koliko – nič! – velja prisega, velja sama St! St beseda je le beseda, ki pravi o sebi, da je sveta. Njena resnica je ista, kot če madame Aristotelica Glu-pi^ć izreče: St=St! Moč in resničnost te izjave – tega najglobljega Fifšpruha – je ista kot v izjavi: Butelj(ka)=butelj(ka)! A kaj, na tej Idlogiki temelji IdDb, ObDb. Ta logika je le paravan-masko, za katero deluje Ž kot Agr^ćzld. Kdor je močnejši, določa – skrito – vsebino frazam. SNL na gorotanskem polju ima v rokah le sem in tja kako gorjačo, starcem za podporo pri hoji, knezovo spremstvo je oboroženo s sulicami, meči, kasneje s puškami. Kako se konča vojna med vilami in puškami, o tem pripoveduje Kreftova **Punta**, že Vrhovčev **Zoran**. KrkBrki so pobešeni po stasitem hrastovju, PIK si da izdelati iz Gubčevih in Gregoričevih kosti lične šatulje, v katere spravlja edine relikvije, ki zanj kaj veljajo: zlato in srebro. Klemenovo nadlahtnico in stegenico vzdajo v Ljšenkla^vž, z zlatim prahom pa si posipajo lase (lasuljo), da bi bili bolj podobni bogu. (Še ne vedo, da: Zlato=Blato+drek.)

Prične se RR iz Gleda-videza v resnico. »Gorazd sleče kmečko obleko in obleče knežjo, ki mu jo nosijo sluge«; te so ljud, ki služi malo više, zato izraža resnico: hlapce. »Kmečko obleko da nato Kresniku.« Krk dobi, kar je njegovo. Kot hlapec je srečen, da je obdarjen: »Kresnik vzame nato konja in vola ter ju odpelje.« Velja, kar pravi Narpregovor: Za skledo leče se je prodal!

Kretenski SNL pa opeva kot Poz veličino pravkar izvršeno sleparijo; ali pa se tako le dela, da bi preživel, da ne bi bil tepen, kajti knezovo spremstvo ima pripravljene biče za vsakogar, ki bi zinil kakšno svečanemu trenutku neprimerno; glej **PUstol**, lik upornika svobodnjaka-herzoga Šatra, meniha Cirila. Knez dela v resnici Stsk, saj ve, kaj je resnica, kako tuja je retoriki, ki jo govori-flanca: »Stopi na kamen in potegne meč.« Kot fran Lipah v vlogi LTuga v Gledu: »O ljudstvo, čuj prisego mojo!« Nesramnost brez primere; ve, da prisege ne bo držal, da je sploh ne misli resno. »Pri Bogu«, ta bog ne velja nič, knez ve, da ne tvega nič, če laže in dela Stsk, Katbog je zmerom s tistim, ki ima več moči, maja 1945 s KaKijem, zato dopusti PVD, »in pri časti svoji«, je nima, čast je le FP fraza, »se zaklinjam ob tem meču,/ ki v nebo ga dvigam sveto.« Kot da bi poslušali govor **Don Giovannija**, ki se posmehuje ubitemu Komturju!

Gorazd: »Ni je sile, ne bogastva,/ ki ljubezen v črt bi zlobni/ mi do tebe spremenilo!«, do tebe, o ljud sveto! Da se mu jezik ne posuši, lažnivcu! Pa se mu ne. PogStsile so mrtve, KatStsile so le pravljice za otroke; vendar, kdor se ne dela, da jim verjame, ga čakata ječa in bič-meč. Tako leta 1000 na Gospolju kot leta 1950 ali 58 v beli lji. Ko sem se Predsu senata za prekrške pritožil, da so me obsodili na zapor, saj da sem v smislu obtožnice NeČi, mi je gospod Cin dejal: Vidite, ravno to vaše ravnanje – pritožba – , dokazuje, da ste zoper nas in da zaslužite kazen. Za zdaj je le majčkena; šeškanje po riti. Če boste sledili Puču v Polakcijo, vas bo zadela hujša kazen. Pa saj nisem Polik, ne delujem in nočem delovati v smeri Pole kot boja za oblast, zatrjujem, enako moja soobsojenca Taufer in Klabus; mislimo iskreno, s Klabsom se

drživa tega načela, ki sva ga Ponot že prej, še danes. Ubogi Štrauf pa zmerom caplja za kakim vodnikom, ker pričakuje več napitnine, Tauf je okrog 90 skušal igrati EV Polika.

Gorazd maha z mečem in se poziva na »rod Slovencev« – in to leta 1000 ali 1300! –, na »rod slovenski«. Ljud pa sodeluje v pretvarjanju in kliče skoraj tolikokrat kot v **Zvah** »Slava ti, o knez!« Slava zato, ker si nam pobral oblast izpred nosa! Si pač sposobnejši od naših trdibučnih Slocev. »Pravični naš sodnik!«, ko obsojaš stare Komste in demokrate in Peke in duhovnike, Koširja, Nagodeta, Zupana, Strleta na dolgoletne zaporne kazni; o blažena tvoja pravična roka! »Naš varuh in vodnik!« Bolj ko nas mlatiš, bolj razumemo, da je mogoče priti do varnosti le tako, da ima oblast močno vojsko in policijo. Prva oblast, ki se ne opira na vojsko in policijo, obe sta kar se da ozki, je KpILD; a prav zato, ker je takšna, jo skušata Daneole in DaneoDe podreti. To je Čl: ne prenese SA drže, ni je zmožen. DSD si želi nazaj Sloma in Hrena, Ravbarja in Turjaških (Auerspergov), DSL KaKija in Tita. Iz t(akšn)ega sveta bi rad izstopil, a ne gre; lahko le IzDbJavi, kar pa je komaj kaj. Se je PriSo Dine jasneje zavedel resnice-vrednosti (Id)Čla in se odločil za Sm, glej Admo v **Čečkih**, kot pa jaz, ki kar naprej investiram kakšno upanje v kakšno podjetje, ki ga treznejši razum že zdavnaj razkrije kot Orion ali podjetje Harpara zakoncev St Klementzisch.

Zdaj angažira Vomb še Brka; ta »pristopi h Gorazdu in mu ponudi klobuk, napolnjen z vodo.« LjudPek, ki si je izmislil ta ObUstola, je bil genij; jasneje ne bi mogel sporočiti svoje Krit drže do celotnega teatra. Vemo, kako dolgo drži klobuk vodo! Enako porozen je, ko vse svečane – St – obljube in prisege Vodljev in Vodij; traja par minut, dokler traja Gledpredstava, tj. praznovanje Despota.

Brk: »Kmečki ta klobuk, o knez/ s studenčnico sem bistro ti napolnil./ Izpij požirek./ Dejanje to naj nam pove,/ da trezno vladal boš vse dni«, hm, še menihi pijančujejo, pa ne bi grofje-knezil! »Da strast ti kdaj ne oslepi/ bistrine notranjih oči« Katklerik Medved je bil Pradekorater FKCe, pa še on je moral priznati, kako temne strasti vodijo Pl, glej **Ostrovharja, Za pravdo in srce**; da ne govorim o LeKriti Pla, glej Skofičevega **Gospoda s Preseka**. Analogno so netrezno ravnali Cerkvdostojanstveniki; niso bile križarske vojne ena sama norija-morija iz oholosti, prenapetosti, slabega ocenjevanja stvarnosti? Tudi Dmb upor Prtom MV-II?

Vomb izrabi priložnost, da podčrta SNcl: »In skromnosti naj te spominja,/ da srce ne poželi/ sadov, ki tuj jih svet rodi!« Kot da bi po 9-Stolu bil kak vojvoda korotanski Slc, po imenu Gorazd! Sami Conradi in Gusenspritzenölerji-Ruprechtli in Mainardi! Vsi so bili »tuj svet«, pač s stališča KrkaBrka; ne pa z lastnega stališča, s tega so imeli Sloce za tujce ali vsaj za nižja bitja, s tem za ostanke neke Arhpodvrste, recimo za Vindišarje. Vomb izraža svojo Ncl željo, ki polaga na jezik Brku citirane besede, željo po legitimiranju za nazaj pravice Slocev na (tužni) Gorotan.

Nazadnje pride zraven še KC, kot v 5-D o CiMetu. »In slednjic še zaveze svete,/ da naše vere boš vsekdar,/ svetinj očetnih zvest čuvar!« Ponoči sem gledal TeVe debato – Pod žarometi – o džamiji v Lji; in se spominjal še nekaterih izjav KatDSD o problemu. Za Vodnarja Jarca in mestnega odbornika Sušnika (hečno sodelujeta, eden zastopa Sušo, drugi Dež-Vodo) je edina avtohtona PriPra Rlga Kat, zato mora čuvati Slška oblast KC-vero, ta zastopa

»svetinje očetne«, ne pa MuslRlgo, ta je dedič Turkov iz **TKriža**, iz **Turjaškega**, iz **Ravbarja**, iz **MlinJaneza**. ČIP so le paravan, kot izjave, ki jih daje knez Gorazd; resnica je čisto drugje; KC hoče nazaj Tot oblast. Vodar in Sušar kličeta novo oblast na Slsko, kajti le ta bo spoštovala, kar nam je St: »Slovenec si, iz našega rodu izbran,/ spominjaj se tega prav slednji dan!« (Nasproti tem Gentideologom pa postavlja DSL načrt rehabilitacije JugoPtje, za katero se zavzema VeRus; res so Jugonostalgiki. Za ene je center Beograd, celo za BNaka, za druge Brezje. Se ČI res kaj (na)uči? Ni ves PoV razvoj zaman? Se ni VeRus vrnil v leto 45, v čas po 9. maju, Jarc pl. Vodiški pa sicer prav tako v leto 45, a v čas pred 9. majem? Kaj si res oba brata želita ReMV?)

Teater se nadaljuje, kot se je začel; Gorazd laže kot pes teče, ta Gorazd-Mainard: »Slovenec sem, iz vašega rodu izbran.../ kar ta zemlja bo rodila,/ z vsem želje mi bo tešila«, no ja, to pa že, pobral bo vse, kar mu bosta Kanija in Slja rodili. Zato zlahka »izpije požirek vode«, gotovo so mu dobri ljudje nalili v vodo tudi verduzza, kot se šika za St mašo, »ter vrne klobuk.« Oba Zbora spet prepevata: »Slava ti, naš knezl/ Slava ti vse dni!«, dokler pač ne bo prišel na oblast kak nov knez-vojvoda, po Korošču KaKi, po teh dveh Prle-Puč, nato DrnRop, nato...

5

Konec drame-dogajanja bo mogoč šele takrat, ko bosta nastopila Stbrata; sicer bi naslov drame ne ustrezal in SNL ne dobilo poteze, ki je odločujoča: pokrst zakramentalnosti.

»Ta hip naj posveti reflektor v ozadje.« V opombi pod črto se Vomb zadovoljuje tudi z: »Zadostuje močna karbidna svetiljka, kot jo uporabljajo kolesarji.« Vomba ne zapusti dar komediografa, glej **Vodo**, v nji je napisal vodonošo Jarca že vnaprej, nehote prizna, njegov Umetdar ga izda, da je BožSvetl(ob)a le Gledreflektor, ta pa celo le karbidovka. Kar je skušal imeti Preš za najbolj Abs PriPra Svetlo od onkraj, Mavrico iz **PKrsta**, sij sonca izza oblakov, reflektor naravnost iz neba, iz centralnega Stša nebes, je Stol kasneje le še pičla lučca, ki močno smrdi. Omemba kolesarja pa poveže **StBrCM** z Robovim prav tedaj napisanim **Desetim bratom** kot parodijo, 1938; Lovro Kvas postane namreč PriPra biciklist.

In kaj vidimo v ozadju? Tam »stojita na vzvišenem prostoru Sv. Ciril in Metod.« Ne potujeta več, relikvije St Klemenčiča sta pritrogala v sam Rim, v Slščini napisane Cerkvknjige v Blatograd, Budjejovice in h Gospej Sveti; zdaj se smeta umiriti, se RR v dva čudovita veličastna kipa, kakršna je izdel(ov)al Tone Kralj, veliki spoštovalec CiMeta. »Oba zbora in knez ostrme in kakor zamaknjeni gledajo prikazen.« Vomb uporablja krasne metafore: prikazen je blodnja. Pojav Stbratov Stol in več kasneje na Gospolju je PriPra čudež, kot prikazen MMBE na **Scalnici**. Ni čudno, da vsi zamaknjeni ostrme, še Rode, ki je star cinik, bi se začudil perfektnemu Čartriku: zanimal bi se za čarovnika, Svengalija bi prosil, naj vstopi k njemu – bogu – v službo. Za letošnje volitve bo morala KatDSD priklicati iz klobukov armado belih zajcev, Jarčeva NeČi

pitna voda ne bo zadoščala, vsaj pivo bi moral Dimitrios Kovačec natakati volivcem v smučarske čelade; a katere znamke? Laško je blizu Le-vici; je Union naš? Če bi VeRus pil – a ne pije, hoče dočakati stoletnico, kot Št(r)ukelj – , bi naročil vagon sodov kake Srbpirovske fabrike. Slci so si vsi Id; glede ljezni do pira (LdP-ira) so vsi IdeaHarkId, le znamke ES tipa jih razdvajajo v PsSV med Lepiraši in Depiraši, unionisti in laš(s)kavci. Če bi CiMet danes nastopala (ker sta Ve, ju more videti kot prikazni tudi DaSlc, ki popije 30 pollitrskih flaš te pijače iz hmelja), bi gotovo ne le kupovala delnice pivovarn, ampak sezidala tretjo – edino PriPraKat – pivovarno, recimo na Brezjah. Mašniki bi na koncu St maš, ko delijo obvestila, reklamirali le brezjansko-breško (brižinsko) pivo, recimo takole: Kan pije le brezjaka! Kdor ne pije brezjaka, ni Kan, ni Slc, ni poštenjak, ni naš, je tujčev hlapec, je hudičevo seme! Unionisti ipd. gredo v pekel, Rode bo izdal okrožnico o tem: Unam sanctam pyrham...

A šalo ob stran, kot bi dejal vzgojitelj v Vombu, kajti resni so dnovi. Motiv CiMeta in pivovarske vojne sodi v burko, ne v šolsko berilo za nadobudno mladež. Strezimo se, poslušajmo Zbora, kako reagirata: »Glejte čudo!« Ne nastop cirkusantov, kot v **Prodani nevesti**, ampak Snikov! Zbora se delata, da ne vesta; zato sprašujeta, vsa drama se dela, kot da ne ve, za kaj gre: »Kdo sta ta moža,/ ki k nam prihajata v imenu božjem?!« To pa se vidi, da sta Božposlanca, na glavi imata čaki-mitri, v rokah zaviti palici, bela oblačila do tal, vse kot v **Zvah**. Brk ve, režiser mu je sporočil, da bo danes na koncu ObUstola tudi Miklavževanje: »Popotnika sta sveta,/ ki božjo nosita nam blagovest.« NL je temelj, KC blagoslov nanj, kot nebo na zemljo; objem, seveda brez ErS konotacije. Še boljše je poučen Gorazd, ki je Katknez: »Apostola sta naša sveta brata./ Prihajata, da v veri nas potrdita goreči«, dozdej prav velike gorečnosti v drami nismo opazili, jo je pa zato več v istočasnih **Pastih** in v **Igše**. »In božjo nam izprosita pomoč«, brez te ne gre. Tudi Vomb si ne more kaj, da ne bi zapadel monomaniji pozdravljanja, ki jo je Turn razvil do absurdnega vrha. KMg je pač sestavljena iz pozdravljanja: »Pozdravljena, poslanca božja!/ Čast in slava«, Cerkev in Očetnjava. Oba zbora: »Čast in slava!« Gledavci – to zadnje dodajam jaz: »Čast in slava, vol in krava.« Vse ljudstvo: »Na vekel!« Ne le do naslednjih volitev, kot je v LD; ampak za Ve. Kar naredi ČI, je minljivo, celo kar naredijo Km KrkBrk in PIGozd. Kar pa ustvari bog, bo trajalo še tedaj, ko bo vsega drugega konec. Nebesa, ki so onkraj nič, so trdnjava, ki kljubuje zobovju časa.

Zadnje sporočilo je smerodavno, **StBrCM** izhaja iz Finž**Gospolja** in napoveduje **JeIVst** – Gozd: »V cerkev h Gospe Sveti zdaj hitimo,/ Bogu za milost se zahvalimo!« Pozdravljanju sledi zahvaljevanje. In zadnja didaskalija: »Fanfare. Gorazd skoči na konja in odjezdi na čelu spremstva, za njim« (za njim!) NL, »ki naj poje primerno pesem v čast St Cirilu in Metodu. Vmes vzkliki: Živel, knez Gorazd!«

2004

SPREMNE BESEDE

Druga knjiga iz Pniza **CiMet-Vida** se že z naslovom veže na prvo. Prva - **OpraCM** - aludira skoz dramo Miheličeve **Operacija** na dve operaciji-akciji Zgznadžaja, ki sta v SZgi posebej pomembni: med 1941-45 je to NOB-LR, podaja jo **Opra**, v 9-em Stolu pa je to prihod St bratov CiMeta iz Makedonije-Bizanca na Moravsko, a tudi v kraje, ki (p)ostanejo Slski, v panonsko nižino v bližino Ptuja, kot v deželo kneza Koclja in njegovih naslednikov oz. vazalov. Podviga se začeta kot operaciji-gibanji, vršičita v Zmagi obeh, obe smeri težita v agitko, skoz eroiko in Trago. **Tr(iumf)CM** kot slika zmage sledi **OpriCM** kot operaciji prakse.

Razen dveh razprav so vse v tej knjigi analize teme CiMet. Dve temo uvajata: razčlenitev Kuretovega **Uvoda** v Petančičevo dramo **Igra naše fare**, oba avtorja utemeljujeta Kfz v SD-SIZ-30. Petančičeva drama o St bratih - **Naša apostola** - je ES konkretizacija Kuretovega **Uvoda** in **Igše**.

Knjigo začnjam s **Karjem** k razpravi-analizi Krekove drame **St CiMet stopita na Slavzemljo**, analizo sem objavil v knjigi **Premagovanje blata**. Tako povezujem tudi Pniz **Blato** s Pnizom **CM-Vida**. Ustroj **RSD** terja vezanje vsake točke na čim več strani.

Drame o CiMetu so nastajale redno na četrst Stola, ob proslavah obletnic prihoda oz. uveljavljanja CiMeta. Krekova 1885, Sardenkova **Slovanska apostola** 1910, **Naša apostola** 1936, PoV pa Turnškovi **Zvezdi našega neba**, **Konstantin in Metod**, 1966, in Artačeva **Blagovestnika z Vzhoda**, 1985. Vmes je kratki Vombregarjev dramski prizor **Sveta brata Ciril in Metod**, 1937, ki spaja temo z ustoličevanjem koroških vojvod na Gosposvetskem polju, s tem s Finžgarjevo dramo-epom **Na Gosposvetskem polju** in z Jeločnikovo SPED **Vstajenje kralja Matjaža**.

Marec 2004

VSEBINE DRAM

(povzela Alenka Goljevšček)

Silvin Sardenko: **SLOVANSKA APOSTOLA**, 1910

OSEBE: CIRIL, METOD, apostola. TRUDOPOLK, kneza Kocela vojskovodja. BRANISLAV, BUDISLAV, njegova sinova. KREPEK, JELEN, njegova oproda. SEBIDRAG, ljudski pevec. KLEMENT BOLGARSKI, ZDEMIR, apostolova učenca. UUTI, Frank, prijatelj Branislavov. Ljudstvo. - Čas: med l. 868 in 869, obakrat spomladi. Kraj: Trnov vrh na meji Panonije.

1. DEJANJE: Trudopolk sovraži Moravce, ker so napadli Panonijo kot zaveznico frankov in ubili kneza Pribina; zato se še posebej razveseli, ko mu Krepek prinese Kocelovo darilo, Pribinov meč: ta meč in duh maščevanja bosta Panoniji spet vrnila srečo in svobodo. A sinova ne sledita očetu: Branislav je za prijateljstvo z Moravci, Budislav pa sedi ob nogah Cirilu in Metodu, tujima učenikoma. Branislav je sicer kristjan, a se zaroti, da bo apostoloma zastavil pot v Panonijo.

2. DEJANJE: Budislav pride očeta prosit, naj dovoli, da se apostola na poti v Rim ustavita pred njegovo hišo. Oče ga neprijazno sprejme, a dovoljenje za postanek le da, saj je o obeh apostolih že veliko slišal. Tudi Branislav obljubi Klementu mirno pot in ko se sreča z bratom, vsaj začasno postavi gostoljubje nad pravico. Prideta apostola, ki jima sledi navdušeno ljudstvo. Cirilov govor Trudopolka pretrese, tako prepričljivo ni slišal govoriti še nikogar.

3. DEJANJE: Ljudstvo govori samo še o apostolih, Trudopolk pa je razdvojen: odtrgan je od vere očetov, od ljudstva, od sinov, na koga naj se opre? Ko ga ljuti ščuva zoper apostola in laže o njima, češ da sta sleparja, ki se upirata Rimu, Trudopolk očita Frankom, da zdaj preganjajo apostola, ne pa pravih sovražnikov, Moravcev. Vendar ga Branislav prepriča v svoj prav in Trudopolk obljubi, da bo dvignil meč, če bo tudi Kocel dvignil roko zoper apostola.

4. DEJANJE: Minilo je že leto od mimohoda apostolov, a ju ljudstvo ne more pozabiti; slišalo je, da se vračata iz Rima in ju je pripravljeno braniti pred Branislavom, ki jima grozi. Tudi Trudopolk ni pri Kocelu nič opravil, Kocel je z vsem srcem za Cirila in Metoda in Trudopolk se ukloni njegovi volji. Branislav spozna, da je v svojem sovraštvu osamljen, in se vrne k svoji posadki na Ptuj, Trudopolk pa vesel sprejme Budislava, ki njemu in ljudstvu pripoveduje, kako je papež apostola častil in blagoslovil njune slovanske knjige. Ko pove, da je Ciril v Rimu umrl, ljudstvo zaplaka.

5. DEJANJE: Trudopolk hoče Budislava za dediča, on naj na Trnovem vrhu brani zemljo in jezik in vero svojega ljudstva. Toda Budislav bo šel, kamor ga

bo poslal Metod, od očeta želi le to, da bi sprejel novo vero. Trudopolk omahuje, toda blagoslov obeh apostolov v njem že deluje: izroči se novi veri, hkrati z njim stori to tudi njegov zvesti Krepek. Vtem med veličastnim petjem hvalnic prispe Metod in jim kot blagoslov pove Cirilovo oporoko: »Bog ... naj združi vse Slovane v pravi veri in cerkvi Kristusovi.« Meč in boj zmotam, mir in edinost dušam vašim, še dostavi Metod. Trudopolk in predstavniki ljudstva na Pribinov meč prisežejo večno zvestobo apostoloma in Metod jih z razprostrtimi rokami blagoslovi.

Davorin Petančič: **NAŠA APOSTOLA**, 1936

OSEBE: CIRIL, METOD, slovanska apostola, z UČENCI. ADALWIN, nemški škof. VOJESLAV, vojvoda. GOJMIR, RADOVAN, ZORA, njegovi otroci. GRADIŠČAN, starosta. LJUBOMIR, BOŽENA, njegova otroka. TUDUN, sluga nemške oblasti. ALDA, njegova hči. ARON, zviti zankar židovski. IGASKI VODJA. ZBOR BELIH. ZBOR MODRIH. FARA. Stražarji, glasniki, hlapci, spremstvo, možje, žene, fantje, dekleta, otroci, godci.

PROLOG: Ta predstava nas bo poučila, da so kristjani na ime slabši kot pogani. Vsak mora v sebi strasti-malike streti, resnično Kristusa sprejeti in naučiti se trpeti. Odprimo duše in srca, bodimo kakor otroci, da bomo postali boljši in naša fara močnejša! Pozdravljena, Ciril in Metod! Pesem misijonsko zapojmo!

BOGOVI MORAJO UMRETI: Aron nagovarja Vojeslava, naj se drži starih bogov, s Kristom bo prišel pod nemško nadoblast; v resnici pa Aron dela za Nemce in podpihuje bratomorni boj s Sloveni, ki so že kristjani. Med bitko prevzame Gojmirja stud, odvrže meč in se napoti iskat sveta brata, da bi tudi njegov rod spoznal vero ljubezni in miru. Ljubomir pa je še iskren pogan, lastno sestro Boženo, ki je prava kristjanka, zajame. Vsi ujetniki zatajijo Krista in na vojvodovo zahtevo darujejo bogovom, prva med njimi Alda, le Božena odkloni. Tudi njen oče, starosta Gradiščan, jasno izpove svojo vero; ljudstvo je z njim, noče praznovati zmage nad krščanskimi brati. Vera v bogove pada, zlo se bori z dobrim in dobro zmaguje.

KRISTUS MORA PRITI: Tudun si prizadeva za poroko Alde z enim od Vojeslavovih sinov, da bi si pridobil trajno oblast v deželi; pri tem so mu najbolj na poti pravi kristjani, posebej tisti, ki se odvrčajo od nemških duhovnikov in se oklepajo solunskih bratov. Ko od Arona zve, da se brata bližata in da je med učenci tudi Gojmir, mora Tudun spremeniti svoj načrt: Alda naj ujame Radovana, Boženo, ki jo Radovan občuduje, pa bosta umorila. Medtem Aron prepriča Vojeslava, naj prijazno sprejme škofa Adalwina, sicer se mu bo krepko zamajal prestol. Vojvoda razglasi, da so odslej vsi kristjani (na ime), in ukaže, naj se ljudstvo zbere za sprejem. Toda ko škof pride, obdan s sijajem in vojaki, ter nagovori ljudstvo v nemškem jeziku, začne ljudstvo mrmrati. Božena jim naznani prihod svetih bratov, ki jim bosta Boga, po katerem hrepenijo, oznanila v domačem jeziku. - Ponoči ljubosumna Alda izda Boženo škofovim vojakom, toda ti mile deve ne morejo pokončati. Alda sama

zgrabi nož, a umor ji prepreči vojvoda, ki ga je na lepem prevzel čuden strah, Boženo ukaže odvesti v ječo. Vtem sta sveta brata prišla, ljudem govorita, da morajo sprejeti Krista zares, z dušo, zmagati najprej nad sabo, nato pa tudi nad sovražnimi sosedi - z ljubeznijo. Ko povedeta vse k daritvi, jih ustavita vojvoda in škof, ta bratoma grozi, a onadva zaupata v pravičnost Rima. Vroč molitev gane celo Ljubomirja, da sklene z Zoro Boženo osvoboditi. Krist slavi zmago med Slovenci.

MI MORAMO TRPITI: Papež je Solunca s častjo sprejel in njune knjige potrdil, načrti zarotniške trojice so ogroženi. Aron se napoti k Svetopolku, da bi ga nagovoril, naj učence Soluncev ujame in jih proda za sužnje ter tako prepreči, da bi se plemena združila v veri, Tudun pa prepriča vojvodo, da Radovana zaroči z Aldo in si zagotovi prijateljstvo z Nemci. Zmagoslavna Alda zasmehuje Boženo v ječi, zahteva, naj jo umorijo, tedaj pa prednje plane Ljubomir z Zoro. Pred njegovim gnevom se vsi razbeže, on pa v sebi odkrije Kristusa. - Metod se je vrnil iz Rima posvečen v škofa, papež je dovolil bogoslužje v slovanskem jeziku. Ljubomir je prvi, ki pred Gojmirjem-duhovnikom zlomi svoj meč, ljudstvo priseže zvestobo Kristu, jeziku in rodu ter papežu, Metod pa blagoslovi njihovo edino orožje: trpljenje. - Aronov načrt uspe, Gojmir je s tovariši prodan v sužnost, a njegov glas zbudi v očetu vest, da nažene tujko Aldo, prosi Boženo odpuščanja in se da krstiti. Zdaj so vsi eno: Kristov-Ciril-Metodov rod! Odpustijo vsem, tudi Tudunu, ki so ga Aronovi hlapci pokončali, in se objamejo: bolj ko jih bodo morili, več jih bo, ker bodo ena fara. Delo apostolov je uspelo, hvala večnemu bogu!

Metod Turnšek: **ZVEZDI NAŠEGA NEBA**, 1966

OSEBE: *KONSTANTIN-CIRIL*, bizantinski duhovnik. *METOD*, njegov brat, duhovnik. *KLEMENT*, *NAUM*, njuna učenca. *KOCELU*, panonsko-slovanski knez. *GORAZD*, *MODEST*, *PRIBISLAV*, njegovi sinovi. *RASTISLAV*, velikomoravski knez. *MOJMIR*, njegov oče. *SVETOPOLK*, nitranski knez. *MOJMIR*, njegov sin. *MUTIMIR*, srbski knez. *BORIS*, bolgarski car. *RIHPALD*, salzburški duhovnik. *ORTOLF*, poveljnik nemške vojske. *VALPERTUS*, oglejski patriarh. *HADRIJAN II*, rimski apostolik.

Poleg navedenih oseb je še mnogo visoke duhovščine iz Rima, Ogleja, Salzburga, Brixena, Bizanca, Nina, Splita itn., knezov in veljakov s Poljske, Češke, Makedonije, Bolgarije, Hrvaške, Srbije itn., njihovih žena in otrok, spremstva, vojakov, klerikov, ljudstva ... Vseh oseb je 91.

I.-II.: Konstantin pripoveduje materi, kako je na sipini v Črnem morju našel grob papeža Klementa. Relikvije pridejo počastit tudi moravski in panonski sli, namenjeni v Bizanc, da bi tam izprosili duhovnikov. Konstantina obide misel, da bi Slovanom sestavil abecedo, cesar pa bratoma naroči, naj odideta na Moravsko. Brata s križem in Klementovimi relikvijami krenete na pot.

III.-IV.: Na poti se brata ustavita pri knezu Koclju, kjer ju nadvse pobožno sprejmejo; le Rihpald grozi, da bo brata tožil v Salzburg. Nato se sprevod oglasi v Nitri pri moravskem knezu Svetopolku. Rastislav in Mojmir sta srečna,

ko slišita očenaš v domačem jeziku, Svetopolku pa bi bilo bolj všeč, če bi cesar poslal vojakov.

V.-XI.: Brata neseta svete relikvije v Rim, pri Koclju ustanovita šolo za mlade in vzameta s seboj cel trop učencev. V Solkanu ob Soči vpričo oglejskega patriarha darujeta mašo v domačem jeziku, nato se vsi v procesiji napotijo na Sveto goro, da bi Mariji izročili slovenski rod in vsa druga ljudstva. - Papež Hadrijan brata prijazno sprejme, ukaže slovesno počastiti relikvije in ko se prepriča, da sta brata zvesta Rimu, blagoslovi tudi njune knjige. Tedaj sel sporoči, da je bizantinski cesar Mihael umrl. Papež obljubi, da bo zdaj on bdel nad Sloveni, Konstantina posveti v prvega slovanskega škofa. Toda Konstantin je bolan na smrt. Metoda prepriča, naj se vrne med Slovence, sam se poslovil od učencev in umrje. Papež odloči, da ga pokopljejo ob grobu sv. Klementa v Rimu. Metod se z učenci-duhovniki vrne v Panonijo, kjer ga povsod težko pričakujejo.

XII.-XIV.: Papež je Metoda posvetil v škofa in ustanovil novo škofijo v Sirmiju, kar je sprožilo hudo nevoljo med Franki in Bajvarci. Frankovski kralj Ludovik Metoda vrže v ječo, s pomočjo Svetopolkove izdaje ujame tudi kneza Rastislava in ga oslepi. - Papež se zavzame za Metoda, da ga spustijo iz ječe, na Kocljev dvor se vrne hkrati z Gorazdom in Modestom, ki sta posvečena v duhovnika. Z željo po bogoslužju v domačem jeziku se pod Metodom združijo Moravani, Panonci, Srbi, Hrvatje ... Tedaj vderejo v Kastel Franki, zajamejo Koclja, Metod je preganjan na Moravsko, Mutimir pa reši Kocljevo družino in ji ponudi zavetje v Srbiji.

XV.-XVI.: Nemški duhovniki naščuvajo Svetopolka, da Metoda toži v Rim zaradi krive vere. Knez rad posluša, saj mu Metodova graja njegovih pregreh ni prijetna. Toda Metod je na zagovoru v Rimu dosegel, da je papež z bulo potrdil Sirmijsko nadškofijo in domače bogoslužje. Zaradi Metodovega ugleda raste tudi Svetopolkova slava, na njegovem dvoru se srečujejo Bizantinci, Bolgari, celo rimski cesar Karel. Pride pa tudi novica, da deželi grozi karantanski vojvoda Arnulf.

XVII.-XXI.: Bolnega Metoda obletavajo poveljane prikazni Koclja, Rastislava, brata, zave se, da bo umrl, ter za naslednika določi Gorazda. Po slovo pridejo mnogi knezi, češki, poljski, srbski, bolgarski, slovenski. Metod vse blagoslovi, se poslovil od učencev in izdihne. Še preden se Gorazd z mlajšimi duhovniki odpravi v Rim k posvetitvi, jih Svetopolk ukaže prijeti, poveljnik Ortolf jih v Benetkah proda kot sužnje, starejše pa izžene. Oglejski patriarh Valpert, ki se po naključju mudi v Benetkah, sliši latinske molitve nesrečnih duhovnikov, jih reši suženjstva in jih vzame v svojo službo, da bodo delovali med Sloveni na Kranjskem, v Istri in Dalmaciji. - Medtem so starejši duhovniki našli zavetje pri Bolgarih v Belgradu, vendar prihajajo prošnje od vsepovsod: domače duhovnike želijo poleg Bolgarov tudi Srbi, Makedonci ... Tedaj Pribislav pripelje Gorazda in njegove. Veselje je nepopisno, saj je s knezom Mutimirjem tu tudi Gorazdova mati, sestre in brat Modest. Med sestrami in prisotnimi kneževiči se že pletejo nežne vezi. - Oglejski patriarh posveti Gorazda za solinskega škofa, ta priseže zvestobo Rimu. Tedaj pride Mojmir, Svetopolkov sin: Svetopolk se je skesal, Gorazdu ponuja nadškofovstvo v Moravski, celo ženo, ki jo je bil zapustil zaradi ljubice, je spet vzel k sebi ... Po Gorazdu že sprašujejo nova odposlanstva, Poljaki ga vabijo v Krakov, Bolgari prosijo, naj pride posvetiti nove samostane ... Gorazd s patriarhovim privoljenjem določi

Klementa za prvega bolgarskega škofa, Nauma pa za njegovega pomočnika; oba slovesno prisežeta zvestobo papežu. Vsi čestitajo, srečni, da je setev, ki sta jo sejala sveta brata, tako bogato obrodila. Sledi poroka najstarejše Kocljeve hčerke s hrvaškim kneževičem Mutimirom: patriarh jima priporoči globoko vero in trdno zvestobo, da bosta krščanski vzor za vse. Slovesnost zaključi pesem v zahvalo Konstantinu in Metodu, zvezdam našega neba: še poznim rodovom bosta pomočnika in vzornika.

Joža Vombregar: **SV. BRATA CIRIL IN METOD**, 1937

OSEBE: GORAZD, deželni knez. *KRESNIK, BADNIKAR, kmeta svobodnjaka. Sv. CIRIL in METOD. Knezovo spremstvo. Zbor ljudstva. Sluga.*

Ob knežjem kamnu na Gosposvetskem polju teče obred ustoličevanja, kmet Kresnik za karantanskega kneza ustoliči vojvodo Gorazda. Ko Gorazd priseže, da bo pravičen, domačim šegam in ljudstvu zvest vladar, se prikažeta sv. brata Ciril in Metod; prihajata, da bi ljudstvo potrdila v veri in mu izprosila božjo pomoč. Gorazd ju prosi, naj blagoslovita njihovo delo, da bo v blagor njim in v slavo božjo. Sv. brata blagoslovita kneza in ljudstvo in izgineta, ljudstvo pa se z Gorazdom na čelu hiti zahvalit Bogu v cerkev h Gospe sveti.

P.S. Vsebina drame Janeza E. Kreka **Sv. Ciril in Metod stopita na slovansko zemljo** je objavljena v **RSD** knjigi **Premagovanje blata**, str. 253.

1. OD BRATOVSTVA K BRATOMORU (BKBB) MODELI

1. BLATO = ZLATO IDENTITETA (Id)

- Blato**
- Zbogom zvezde
 - Fideži brat
- Blagor blata**
- Rdeče zlata zgodovina
 - Bratovski objem blata
- Blato v izviru in izteku**
- Premagovanje blata
 - Križ čez blato

2. OBLAST , POLITIKA DVOJČKA (Dč)

- Politika**
- Pravica do oblasti
- Trije despotje**
- Diktator Aleksander Veliki
 - Graf Tahi, Škof Hren

3. BLODNJA : VIZIJA DVOJNIKI (Dv)

- Majcnova dramatika**
- 1, 2
 - Teologija postmoderne

Od bratovstva k bratomoru I Blodnja

- Človek in nič
 - Rabelj-žrtev
- Kreftova dramatika v kontekstu**
- Uvod in načrt
 - Voljši ali zimzeleni čas?
 - Konstrukt in resnica
 - Vera in obup

Nastajanje SAPO

- Iskanje drugosti
SD-20 + HistD**
- Mrakova dramatika**
- Med sanjami in budnostjo**
- Veliki, mali, drugi
 - Iskavci smisla
 - Drama (maša?) Ivana Miraka
 - Med gledališčem in fikcijo

II. OD BRATOMORA K SAMOMORU (BKBS) PONOTRANJENJE - POZUNANJENJE

1. IGRA = VLOGA = JEZIK (IvJ) K INDIVIDUALNI Id

- Geometrija redov**
- Predpostavke
 - Termeji
 - Vidiki
 - Prevezave

Slovenska dramatika - modeli

Metodološke in aksiološke teme

Dialogi

- Nagovori, drugovari
- Hudogovori, pogovori
- Razhajlanja
- Razgovori

- Ěseji, pisma, portreti**
- Ěseji, pisma, portreti
 - Predavanja
 - Nekrolog samemu sebi
 - Nekrolog samemu sebi

2. KARNIZEM , MAGIZEM (KM) K INDIVIDUALNIMA Dč

3. OBUP - IZGUBLJENOST - SAMOMOR (OIS) K INDIVIDUALNIM Dv

- Morala = amoralna**
- Taščica ali noj?
 - Taščica = noj
 - Noj ali taščica?
 - Pisma nojem in taščicam
 - Taščica pod nojem

- Današnja slovenska dramatika**
- Obračun med vrati
 - Komentarji
 - Kulturno okolje
 - Zgodovina Lipicanije
 - Let na dno

III. OD SAMOMORA K BRATOVSTVU (SKB) ZGODOVINA

1. (SLOVENSKA) PLEMENSKA SKUPNOST (S)PS H KOLEKTIVNI Id

Slovenski plemenski junaki - Tugomer 1, 2, 3

Črtomir 1, 2

Dramatika narodno osvobodilnega boja

1 Naša sveta stvar (leva)

2 V vrtincu (samo)prevar

Porajanje levice-desnice 1 Širjenje svetega narodnega prostora

2 Oženje domavine

3 Napačni in pravi

1 Slovenski narod se poraja

2 Slovenski narod se lomi

Zgodba o narodu

2. (SLOVENSKA) KATOLIŠKA CERKEV (S)KC H KOLEKTIVNIMA Dč

Dramatika slovenske politične emigracije

1 Sveta vojna

2 Kriščanska tragedija

3 Paradoks odreševanja

4 Pravica in kazen

5 Prijatelji in izdajavci

6 Krvavi ples

7 Vstajenje ali rekvijem

8 Razval ali poveljčanje

9 Gnila voda

10 Goveja dolina

Svetost, čudež, žrtev 1

Ciril-Metod + Lepa Vida 1 Operacija Ciril-Metod

2 Triumf Ciril-Metod

3. (SLOVENSKA) DRUŽBA (S)DB H KOLEKTIVNIM Dv

Začetki slovenske dramatike

1 Zlo in s(i)la kot izvor

2 Greh in iskanje kot izvor

3 Raj, pastoral, mir, vojna

1 Klerikalizem in liberalizem

2 Paternalizem in emancipacija

3 Avtonomizem in kapitalizem

4 Mevededova dramatika

1 Upornik človekoljub

1 Leto 1940

2 Grška ali katoliška antika?

1 Krivda in sanja

2 Ribe in tički

3 Nebo = pekel

1 Nadčlovek Blaže in princeza Nežica

2 Junak Janez in svetnik Anton

1

2 Krepost

3 Svoji-Naši

4 Pogodba

5 Pena

6 Narava in zapemarava

1 Sentimentalni heroizem

1 Patrioti in pokvarjenci

2 Vojaki in trpini

1 Naivna doba

2 Polemična doba

3 Zagatna doba

4 Destruktivna doba

5 Verbalistična doba

6 Refleksivna doba

1 Pohod in palom zgodovine 1

2 Pohod in palom zgodovine 2

3 Pohod in palom zgodovine 3

Povojno politična SD

Jugoslovanski nacionalizem
1991=1919=1945?

Dobe

SLOVARČEK KRATIC

(sestavila Alenka Goljevšček)

Abs	- absolutno, absoluten	BlaNe	- Blaže in Nežica v nedelskej šoli
Abslz	- absolutizem	Blejke	- Junaške Blejke
Abst	- abstraktno	BIVz	- Blagovestnika z vzhoda
AD	- avtodestrukcija	Bm	- bratomor(nost)
AdEva	- Adam in Eva	Br	- bratovstvo
ADH(um)	- avtodestrukcija humanizma	BRoz	- Branko Rozman
Agr	- agresivno	Brž	- buržoazija
AK	- avtokritika	BržKI	- boržuazija-kler
Aks	- aksiološki	BS	- Brižinski spomeniki
Aleks	- Aleksander	(B)SAPO	- (božja) SAPO
Alek(s)PR	- Aleksander praznih rok	BSAPOEV	- BSAPO-eksistenca-vloga
AlekV	- Aleksander Veliki	BSSvet	- Svet brez sovraštva
Alt	- alternativa, alternativno	BT	- bratovstvo-teror
AMor	- amoralna	Cajn	- Stanko Cajnkar
ANcl	- anacionalen (anacionalnost)	Can	- Cankar
Anf(Z)	- antifašizem	CanD	- Cankarjeva dramatika
AnG(lob)	- antiglobalizem	CanVida	- Cankarjeva Lepa Vida
AngAmi	- Angloamerikanci	CD	- civilna družba
AnIn	- analitik-interpret	Čerk	- Angelo Cerkenik
AnK	- antikomunizem	Cik	- ciklično, ciklično
ARF	- avtorefleksija	CiMet	- Ciril in Metod
Arga	- Argentina	CMSlavZ	- Ciril in metod stopita na slovensko zemljo
Arh	- arhaično	Čara	- čarovnica
Av	- avtizem	Čara	- Čarovnica (iz Zgornje Davče)
AVld	- avtistična ld	ČB	- črnobelo(st)
AVS	- arhaična vaška skupnost	ČČ	- čezčlovek
Avs(a)	- Avstrija	ČD	- čitalniška dramatika
Avsti	- Avstrijci	ČD	- Čitalniška dramatika
Avt	- avtonomen	Čečki	- Zlata čeveljčka
B(ož)D	- Božičeva dramatika	ČHM	- četverni hipermodel
Bar	- barbar(izacija)	Čita	- čitalnica
BČ	- Bogočlovek	ČI	- človek
BDr	- Bog-Drugi	ČIDe	- človek-Drugi
BDt	- Bog-Drugost	ČIld	- človek-identiteta
BeGa	- Bela garda	ČIk	- Človek, ki je umoril Boga
BkB	- Od bratovstva k bratomoru	Čloštvo	- človeštvo
BKK	- brez krivse kriv	ČIP	- človekove pravice
BkS	- Od bratomora k samomoru	Črt	- Črtomir
Blak	- blodnjak		

Čtk	- častnik	Ehr	- Lambert Ehrlich
ČvŠ	- Človek v šipi	Ek	- evangeljsko krščanstvo
Dab	- družabno(st)	Ek	- eksistencialno, eksistenca
Dak	- Krištof Dovjak	€(K)C	- evangeljska (K)Cerkev
DAnt	- Dovjakova Antigona	Eketa	- etiketa
Db	- družba	Ekon	- ekonomski
Dbno	- družbeno	EkP	- eksistencialno personalno
DBPO	- O družini, bratih in posamezni osebi	Ekpm	- ekspresionizem
DČ	- dobri človek	Eks	- eksperimentalno
Dč	- dvojček	Ekskl	- ekskluzivni
DDč	- desni dvojček	Ekz	- ekspanzivno
De	- desnica	Ekzm	- eksistencializem
Dek	- dekadentno	Emp	- empirično(st)
Del	- delovni	Enot	- enotnost
Deljud	- delovno ljudstvo	ErCh	- eros-charis
Demonaca-	demonizacija	ErS	- erotika-spolnost (eros-seksus)
Dfz	- desni fašizem	ES(no)	- empirično singularno
Dg	- drugenje, drugiti	Est	- estetski
DgB	- drugenjsko bivanje	Et	- etičen
Dgč	- drugačno(st)	EtatH(um)	- etastični humanizem
DgM	- drugenjsko mišljenje	EtH	- etični humanizem
DgT	- drugenjska teologija	EV	- eksistenca, vloga
Dia	- Dialogi	Ev	- Evangeliji
Dine	- Dominik Smole	EvKrš	- evangeljsko krščanstvo
Dir	- direktor	Evra	- Evropa
Dmb	- domobranstvo	Evri	- Evropejci
Dn	- družina	Fasc	- fascinacija
DnŽr	- Družinska žrtev	FAVS	- fevdalna AVS
Dogm	- dogmatični	Fbog	- fevdalni bog
Dom	- domači	FD	- fevdalna družba
DR	- desna revolucija	Fif	- filozof
Dr	- drugi	Fija	- filozofija
Dra(b)Pas	- Drabosnjakov Pasijon	FiID	- Filipčičeva dramatika
Drab	- Drabosnjak	File	- Emil Filipčič
DSD	- današnja slovenska desnica	Fin	- finančni
DSKC	- današnja slovenska Katoliška Cerkev	Finž	- Fran S. Finžgar
DSL	- današnja slovenska levica	FKC	- fevdalna Katoliška Cerkev
DSPE	- Dramatika slovenske politične emigracije	FKr(ist)	- fevdalni Krist
Dt	- drugost	Folk	- folklorno
DurgeDinje	- dramaturginje	FP	- fevdalno pojmovanje
Duš	- duševen	FSt	- formalna struktura
Dv	- dvojnik	Fz	- fašizem
Dž	- država	Gar	- gostilničar
Džan	- državljani	Gen(t)	- gentilizem
DžGor	- Država med gorami	Gene	- generacija
Džnik	- državnik	Geom	- geometrično
Džno	- državno	GG	- generacija-grupa
DžV	- državljanska vojna	GhK	- greh, krivda
EDč	- ekskluzivna dvojčka	Gilna	- gostilna
EH	- epirično historično	GiM	- Gabrijel in Mihael
		Gimna	- gimnazija
		Gk	- grešni kozel
		Glava	- Pod Prešernovo glavo
		Gled	- gledališče

- GledŽ - gledališko življenje
 Glob - globalizem
 GM - generalna matrica
GoDo - **Goveja dolina**
 Gos - gospodar
 Goša - Alenka Goljevšček
 GošD - dramatika Alenke Goljevšček
 Gov - Fran Govekar
 Graf - Grafenauer Niko
 Grd - Igor Grdina
 GrGr - Grozd, Gruden
 Har - harmonija, harmonično
 Hed - hedonizem
 Hedst - hedonist
Hema - **Blažena mati Hema**
 Her - heroizem
 Hin - hinavec, hinavski
 Hist - historicizem, historičen
 HKD - hiperkompleksna
 diferenciranost
 Hlad - Miran Hladnik
 HM - homo multiplex
 HMg - humanistična megastruktura
 Hrš - hrvaški
 Hrška - Hrvaška
 Hrti - Hrvati
 HS - historično strukturalno
 HUH - Hribar, Urbančič, Hribarjeva
 Hum - humanizem
 Humst - humanist
 Id - identiteta
 IdB - identitetno bivanje
 IdČl - identitetni človek, človek kot
 Id
 Idea - idealen
 Ideaca - idealizacija
 Ideald - idealna identiteta
 Ideol - ideološki
 IdM - identitetno mišljenje
 Idn - identifikacija
Igše - **Igra naše fare**
 Inca - inteligenca
 Indiv - individualen
 Indus - industrijski
 Inf - indiferenciacija
 InH - intimistični humanizem
 Ink - Inkret Andrej
 Int - intimizem, intimno
 Intel - intelektualen
 IpK - interpersonalna komunikacija
 Ir - ironičen
 Is - iskanje
 IsDč - iščoči Dč
 IsDra - iskanje Drugega
 It - italijanski
 IVJ - igra, vloga, jezik
 Izb - izobraženec
 Izd - izdajavec
 Izda - izdaja
 IzDbJav - izstop iz družbene javnosti
 Janč - Drago Jančar
JAnt - Jovanovičeva **Antigona**
 Jav - javnost
 Jel - Nikolaj Jeločnik
 Jfz - jugofašizem
JJSA - **Junak Janez in svetnik Anton**
 JKr - Jezus Kristus
 JNcl - jugonacionalizem
 JOGSŠKi - Juhant, Ocvirk, Gril, Stres,
 Štuhec, Krašovec in sorodni
 Jov - Dušan Jovanović
 JovD - Jovanovičeva dramatika
 Jr - junior
JTugo - Jurčičev **Tugomer**
 Juga - Jugoslavija
 Jurč - Josip Jurčič
 KaKi - Kardelj, Kidrič
 Kan - kristjan
 Kanci - Karantanci
 Kanija - Karantanija
Kanje - **Kamenje bi zagorelo**
 Kaot - kaotičen
 Kap - kapital
 Kar - komentar
 KarlV - Karel Veliki
 Kat - katolištvo, katoliški, katolik
 KatDe - katoliška desnica
KaTra - **Karantanska tragedija**
 KAv - kolektivni avtizem
 KbK - krivda brez krivde
 KC - Katoliška Cerkev
 Kers - Janko Kersnik
 Keta - kontinuiteta
 KfKc - klerofašistična Katoliška
 Cerkev
 Kfz - klerofašizem
 Kld - kolektivna identiteta
 Klas - klasičen
 Klici - klerikalci
KloMati - Klopčičeva **Mati**
 Kltz - kolektivizem
 Klz - klerikalizem
 Km - kmetstvo, kmečki
 KMg - katoliška megastruktura
 KO - kolektivna oseba
 Kob - France Koblar
 Koc - Edvard Kocbek

Koda	- komedija	Ljuder	- ljudski oder
Kol	- kolektiv(no)	LR	- leva revolucija
Kom	- komunizem	LTugo	- Levstikov Tugomer
Komsti	- komunisti	Lud	- ludizem, ludističen
Kons	- konservativno(st)	Lum	- lumpen
Konta	- kontingenca	LZ	- literarno zgodovinopisje
Konv	- konvencionalno, konvencionalizem	LZnik	- literarni znanstvenik
Koper	- Stanko Kociper	M(at)Zup	- Matjaž Zupančič
KozVida	- F. Kozaka Vida Grantova	Mag	- magizem, magija, magistično
Kpl	- kapitalizem	Majc	- Stanko Majcen
Kplsti	- kapitalisti	Mak	- maksimalno
KPO	- kolektivna PO	MaIKat	- Trubarjev Mali katekizem
Kremž	- Marko Kremžar	Manip	- manipuliranje
Krim(ec)	- kriminal(ec)	MaPSt	- makropomenska struktura
Krit	- kritično	Marnik	- Marko Pogačnik
Kriv	- Kdo je kriv?	Mas	- masovno(st)
KrPI	- Krvavi ples	Mašč	- maščevanje
Krš	- krščanski, krščanstvo	Mavska	- Moravska
Kršp(a)	- Krvava Španija	Maz	- mazohizem
Ktš	- Kotišče	MBP	- moji bivši prijatelji
Ktz	- kaotizem	MČ	- mali človek
Kul	- kultura, kulturno	Me(š)Mati	- Meškova Mati
Kulnik	- kulturnik	Megla	Detektiv Megla
Kulster	- kulturni minister	MeP	- mejni položaj
Kur	- Niko Kuret	Mer	- merkantelizem
Kveda	- Zofka Kveder	Meš	- meščanstvo
Kzmp	- kozmopolitizem	Met	- metodološki
KŽ	- književno življenje	MGG	- moja generacija-grupa
L(j)erci	- Ljudožerci	MicMat	- Županova Micka, Matiček se ženi
Ladja	- Ladja brez imena	Mil	- milenarizem
Lbn	- libertinizem	Mim	- mimezis, mimetičen
Lbt	- libertarnost	MimDč	- mimetični dvojček
LD	- liberalna družba	Min	- minimalno
LDč	- levi dvojček	Mister	- minister
LdDr	- ljubezen do drugega	MM	- malomeščanstvo, -ski
LdDt	- ljubezen do drugosti	MMah	- Mirko Mahnič
LdN	- ljubezen do nič	MMB(P)	- Marija Mati Božja (Pomagaj)
LdNar	- ljubezen do naroda	MO	- množična občila
LdNSS	- ljubezen do Naše svete stvari	Mo	- moški
Le	- levica	MOč	- moj oče
Levs	- Fran Levstik	Mod	- mod(er)no
Lfz	- levi fašizem	Möd	- Vinko Möderndorfer
Lib	- liberalizem	MoM	- moja mati
Libci	- liberalci	Mon	- monoliten
Lin	- Linhart Anton Tomaž	Mor	- morala
Lita	- literatura	Morno	- moralno
Lj	- Ljubljana	Morz	- moralizem
LjDa	- V Ljubljano jo dajmo!	Mota	- moraliteta
Ljezen	- ljubezen	Mrc	- Dušan Moravec
Ljuba	- Ljubislava	MrD	- Mrakova dramatika
Ljud	- ljudstvo	Mrk	- marksizem, marksističen
		Mrkst	- marksist

MSk	- modelna skica	OPsk	- osamljeni posameznik
MSI	- modelna slika	Org	- Organogram
Musl	- musliman	Org	- organsko
MV I (II)	- med prvo (drugo) SvetV	Ort	- ortodoksen (pravoslaven)
MV	- medvojni	OtR	- Otroka reke
NA	- new age	Ožld	- ožja ld
Nac	- nacionalen	Part	- Tone Partljič
Naca	- nacija	P(r)Krst	- Prešernov Krst pri Savici
Nar	- narod	PanTra	- Panonska tragedija
Nast	- nastajanje	Past(ol)a	- Petančičeva Naša apostola
Ncl	- nacionalizem	Patr	- patriarhalen
Nclst	- nacionalist	Patr	- Boris Paternu
Ncz	- nacizem	PAv	- posamezni(kov) avtizem
NČ	- nadčlovek	PB	- Premagovanje blata
ND	- nacionalna država	Pbog	- poganski bog
NDM	- na drugih mestih	PČ	- pravi človek
NeČi	- nedolžnost-čistost	Pčrt	- Prešernov Črtomir
Neg	- negativno	Pek	- pesnik
NejDam	- naprej, drugam	Pers	- Perspektive
Nem	- nemški	Perv	- perverzen
NePe	- Nebesa = Pekel	Pet	- Davorin Petančič
Niet	- Friedrich Nietzsche	PetTraga	- Petovijska tragedija
Nih	- nihilizem	Pica	- Pravica do življenja
Nihst	- nihilist	Pld	- posamezn(ikov)a identiteta
NKC	- notranja KC	Pip	- Pipin Mali
NKNM	- naravno kulturno npravno meščanstvo	Pirc	- Dušan Pirjevec
NL	- narod-ljudstvo	Pl	- plemstvo, plemiški
NNcz	- nemški nacizem	PlaGa	- Plava garda
NOB	- narodno osvobodilni boj	PIK	- plemstvo, kler
NOBD	- dramatika narodno osvobodilnega boja	PM	- postmoderna
NoR	- Nova revija	PMg	- poganska megastruktura
nor(ov)ci-	udje Nove revije	PN	- pravično nasilje
Noštvo	- Novo človeštvo	Pniz	- podniz
Not	- notranji	PnM	- polno mesto
Nota	- notrina	PO	- posamezna oseba
NSS(D)	- Naša sveta stvar (desna)	Počkova	- Dragica Potočnjak
NSS(L)	- Naša sveta stvar (leva)	Podla	- Podlaga zakonske sreče
NTM	- na tem mestu	Podn	- Podnajemnik
Nv	- narava	Poenot	- poenotevanje
Nvno(st)-	naravno(st)	Pog	- pogansko
O	- osebnost	Poh	- Pohujšanje v dolini Šentflorjanski
Ob	- oblast(niško)	Pohl	- pohlepni
ObDb	- oblastniška družba	PojObr	- pojasnjevalni obrazec
Obs	- Obsodili so Kristusa	poKrst	- pokrščenje
ObV	- Ob vojski	Pol	- politika
OcMati	- Ocvirkova Mati na pogorišču	Polik	- politik
Ogenj	- Ogenj in pepel	Pon	- Gospod Ponikvar
OIS	- obup, izgubljenost, samomor	Ponci	- Panonci
OK	- odrešenjsko krščanstvo	Ponija	- Panonija
OKC	- odrešenjsko krščanska Cerkev	Ponot	- ponotranjen(je)
Opra	- Operacija	PoR	- Pot za razpotjem
		Port	- Portimao

Pos	- posamezno	Razsv	- razsvetljensko
Posn	- posnemanje	Raztr	- raztrgani
Pot(no)	- potencial(no)	RB	- razredni boj
Potkriž	- Potujoči križ belih menihov	Rca	- različica
Poz	- pozitivno	RealD	- realistična dramatika
PP	- politična policija (Partija)	ReAr	- rearhaizacija
PraPri	- pravi-pristni	ReB	- Rebula Alojz
Pravec	- Pramorivec	ReBar	- rebarbarizacija
Prc	- Primorec	Red	- reduktivno(st)
Preds	- predsednik	Reda	- redukcija
Prep	- prepirljiv	Refa	- refašizacija
Preš	- France Prešeren	Refe	- refedalizacija
Pret	- preteklost	Rel	- relativno
Prgra	- Predigra	Reva	- revolucija
Pri	- pristen	Revar	- revolucionar
Prih	- prihodnost	Revno	- revolucionarno
Prikr	- prikrivanje	RKPL(EL)-	red-kozmos-polis-logos (-etos-lepota)
Pril	- prijatelj	Rlga	- religija
PriPra	- pristni-pravi	RLH	- razsvetljenstvo-liberalizem- humanizem
PriSo	- prijatelji-sodelavci	RMg	- reistična megastruktura
Priž	- Primož Kozak	Roj	- Rojstvo v nevihti
PrM	- prvotno meščanstvo	Rom	- romantičen
Prol	- proletariat	RomD	- romantična dramatika
Prot	- protestantstvo	RomDuše- Romantične duše	
PrS	- prelom stoletij	RomPas	- Romualdov Škofjeloški pasijon
Prska	- Primorska	RP	- razvojna premica
Prt	- partizanstvo	RPP	- Resnica, Pravica, Poštenje
Prz	- Velika preizkušnja	RR	- reinterpetacija in rekonstrukcija
PS	- plemenska skupnost	RSD	- Rekonstrukcija in/ali reinterpetacija slovenske dramatike
PsiTera	- prihoterapija	S	- smrt
Psk	- posameznik	SA	- svoboda in avtonomija
PSt	- pomenska struktura	Sad	- sadizem, sadističen
Pt(i)ja	- Partija	Sak	- sakralno(st)
Ptz	- patriotizem	SAKO	- svobodna avtonomna kolektivna oseba
Puč	- Pučnik Jože	Sam	- Samorog
Punta	- Velika puntarija	SAnt	- Smoletova Antigona
PV	- predvojni	SAPO	- svobodna avtonomna posamezna oseba
PVD	- poboj vrnjenih domobrancev	SaPsk	- samovoljni Psk
Pvt	- privatno(st)	SarD	- Sardenkova dramatika
Pvt(z)	- privatno(st), privatizem	Sard	- Silvin Sardenko
Pvtnik	- privatist	Sast(ol)a	- Sardenkova Slovenska apostola
Pzja	- poezija	SB	- Spreme besede
PzM	- prazno mesto	SD	- slovenska dramatika
Rad	- radikalno(st)	SeH	- sentimentalni humanizem
RaPov	- Razval ali poveličanje		
Raz	- različno(st), raznotero(st)		
Razc	- razcepljen		
Razci	- Raztrganci		
Razkr	- razkrajajoč se		
Razp	- razpršen		
Razr	- razredni		
RazRak	- razvoj-razkroj		
RazRese	- raziskovanje resnice		

Sek	- seksualno, seksizem	St	- sveto(st)
Sent	- sentimentalen	STH	- Spomenka, Tine Hribar
SH	- Spomenka Hribar	StI	- stalinizem
SHKI	- slovenska humanistična kulturniška inteligenca	Stol	- stoletje
Si(m)Krst	- Simčičev Krst pri Savici	StOt	- Starši-otroci
Sim	- simulacija	Stra	- struktura
Simb	- simbol(ič)no	Stren	- strukturalen
Simč	- Zorko Simčič	Strit	- Josip Stritar
Simt	- simetrija, simetričen	Strno	- struktur(al)no
SKS	- slovenska katoliška skupnost	Strš	- stranišče
SI	- slovenski	Stsk	- svetoskrunstvo
Slav	- slovanstvo	Stš	- svetišče
Slci	- Slovenci	Stž	- svetost življenja
Slja	- Slovenija	SV	- sveta vojna
SIK	- Slovarček kratic	Sv	- svoboda
Slod	- Anton Slodnjak	Svet	- svetoven
Slom	- Anton Martin Slomšek	SvetD	- svetovna dramatika
Slov	- slovenstvo	Svetla	- svetloba
Slski	- slovenski	SvetV	- svetovna vojna
Slščina	- slovenščina	SvKriž	- Za križ in svobodo
SLZ	- slovensko LZ, slovenska literarna zgodovina	SvM	- svobodna misel
SIZ	- slovenska zavest	Svno	- svobodno
Sm	- samomor	SZ	- samozavrtost
SM	- sadomazohizem	SZSL	- samozaslepljenost
SmČrt	- Smoletov Črtomir	Sž	- sovražnik
SmD	- Smoletova dramatika	SŽ	- sveta žrtev
Smil	- smiljenje	Še(l)D	- Šeligova dramatika
SmKrst	- Smoletov Krst pri Savici	Šel	- Rudi Šeligo
smodel	- submodel	ŠHM	- šesterni hipermodel
Smš	- smetišče	ŠkofPas	- Škofjeloški pasijon
Snik, -ca	- svetnik, -ca	Šor	- Ivan Šorli
SNL	- slovenski narod-ljudstvo	ŠpK	- Španska kraljica
Soc	- socialen(no)	ŠSNP	- Širjenje svetega narodnega prostora
Soch(um)	- socialni humanizem	Tarba	- Tarbula, keršanska junakinja
SoD	- socialdemokracija	Tem	- temeljni, -a, -o
SovZa	- Sovjetska zveza	TH	- Tine Hribar
SPD	- slovenska povojna dramatika	THM	- trojni hipermodel
SPE	- slovenska politična emigracija	Tija	- teologija
SPED	- dramatika slovenske politične emigracije	Tip	- tipično(st)
SPJ-Č	- Slovenski plemenski junaki - Črtomir	TKriž	- Krekov Turški križ
SPJ-T	- Slovenski plemenski junaki - Tugomer	Tor(k)	- Torkar Igor
SpoDo	- spoštovanje, dostojanstvo (= spodobnost)	Tot	- totalitarizem, total(itar)no
Sr	- senior	Tr	- transcendenca
SSD	- starejša slovenska dramatika	Trad	- tradicija, tradicionalističen
SSL	- samoslepilo	Trag	- tragično(st)
(S)SS	- (spodnji) srednji sloji	Traga	- tragedija
Sš	- sovraštvo	Trg	- trgovski
		Trl	- transcendenca v imanenci
		Trp	- trpljenje
		Trž	- tržen
		TS	- ta svet
		Turn	- Metod Turnšek

U - univerzitetno
 Ub - ubijanje
 Učo - učitelj
 Umet - umetnost, umetniško
 UmKap - umski kapital
 UnBDr - uničeni Bog-Drugi
 Unič - uniče(va)nje
 Univ - univerzalno
 Urb - Ivo Urbančič
 Usm - usmiljenje
 Ut - utilitaren
 UUBDr - ubiti-uničevani Bog-Drugi
 UZn - univerzitetna znanost
 Už - užitek
 Užar - užitar
 Ver - verski
 Vež - večno življenje
Vice - **Berite Novice!**
Vida - **Lepa Vida 86**
 Vil - Miroslav Vilhar
 ViID - Vilharjeva dramatika
 Virt - virtualen
 VIS - vrednostni interpretacijski sistem
 Vit - vitalen, vitalizem
 Voj - vojaški
 VoM - vstajenje od mrtvih
 Vomb - Joža Vombergar
 Voš - Josip Vošnjak
 VošD - Vošnjakova dramatika
VošVida - Vošnjakova **Lepa Vida**
VoTrp - **Vojaki in trpini**
 VR - vojna-revolucija
Vrc - **V vrtincu**
 Vrta - vrednota
 VS - večno spovračanje
 VsD - vsebine dram
Vst - **Vstajenje kralja Matjaža**
VstRek - **Vstajanje ali rekvijem**
 Zadr - Franc Zadravec
 ZahÉva - Zahodna Evropa
 Zamol - zamolčevanje
 Zanič - zaničevanje
 Zapl - zapeljevanje

Zasti - **Trudni zastori**
ZaSvo - **Za svobodo**
 ZČ - zli človek
 ZD - Zajčeva dramatika
 Zg(ar) - zgodovina(r)
 Zgsko - zgodovinsko
ZiK (ZIK) - **Zasilni izhod, Križišče**
 ZK - Zveza komunistov
 ZKC - Zunanja Katoliška Cerkev
 Zn - znanost, znanstven
 ZnaSi - znak-simbol
 Znik - znanstvenik
 ZO - zgodovina odrešenja
ZSD - **Začetki slovenske dramatike**
 Zun - zunanji
 Zup - Vitomil Zupan
Zv(ezd)i - **Zvezdi našega neba**
 ZVL - Zois, Vodnik, Linhart
 Ž - življenje
 Že - ženska
Žid - **Liberalizem ali večni žid**
 ŽS - življenje-smrt
 Žur - žurnalizem
 Žurst - žurnalist

An pred besedo ali kratico = anti
 Da pred besedo ali kratico = današnji, -a, -e, npr. DaSD, DaSlov itn.
 F pred besedo ali kratico = fevdalni, -a, -o, npr. FBrž, FKrist itn.
 K- pred besedo ali kratico = kot, npr. K-milost, K-PO itn.
 Lum pred besedo ali kratico = lumpen, npr. LumPartija, LumLib itn.
 Ps pred besedo ali kratico = psevdo
 S pred besedo ali kratico = slovenski, -a, -o, npr. SZg, SGen, SDb itn.
 Ta pred besedo ali kratico = takratni, -a, -o
 Ve pred besedo ali kratico = večni, -a, -o

SEZNAM KNJIG RSD

V letu 2003

1. (88.) **Razval ali povečanje**, 2003, 248 s.
2. (89.) **Let na dno**, 2003, 238 s.
3. (90.) **Narava in zopernarava**, 2003, 240 s.
4. (91.) **Sentimentalni heroizem**, 2003, 258 s.
5. (92.) **Gnila voda**, 2003, 244 s.
6. (93.) **Goveja dolina**, 2003, 250 s.
7. (94.) **Razgovori**, 2003, 250 s.
8. (95.) **Čeji, pisma, portreti 1**, 2003, 236 s.

V letu 2004

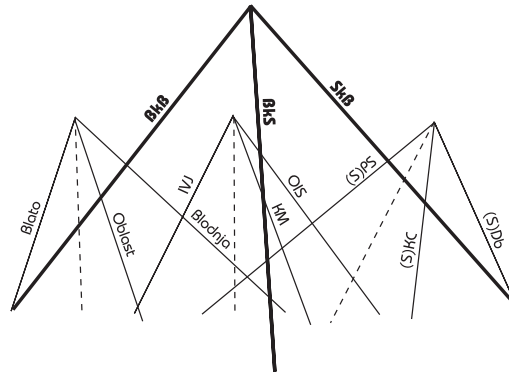
1. (96.) **Veliki, mali, drugi**, 2004, tipkopolis, 294 s.
2. (97.) **Patrioti in pokvarjenci**, 2004, tipkopolis, 312 s.
3. (98.) **Vojaki in trpini**, 2004, tipkopolis, 304 s.
4. (99.) **Iskavci smisla**, 2004, tipkopolis, 302 s.
5. (100.) **Operacija Ciril-Metod**, 2004, tipkopolis, 300 s.
6. (101.) **Triumf Ciril-Metod**, 2004, tipkopolis, 282 s.

Knjiga: TRIUMF CIRIL-METOD

Nadniz: OD SAMOMORA K BRATOVSTVU

Niz: (SLOVENSKA) KATOLIŠKA CERKEV

Podniz: Ciril-Metod + Lepa Vida

RSD (Rekonstrukcija in/ali reinterpretacija slovenske dramatike)

Knjiga **Tr(iumf)CM** je druga po vrsti v Pnizu **CM-Vida**. V prvi - v **OpriCM** - temo uvajam, v drugi jo na široko razvijam, v analizi kar petih dram, ki imajo eksplicite v naslovu oba Slav Stbrata. Naslovi mojih razprav kažejo na cilj teh dram: pokristjanjevanje dotedaj PogSlcev z metodo slovanizacije Katobredov, s tem ohranjanja Slcev-Slavov kot etnije, ki z Notnujo vršiči v zamisli-izvedbi SNDže; to se zgodi pri Turnšku. V Krekovi drami St brata šele stopita na **Slavzemljo**, v **Zvezdah** obrodi njuno delo triumfalen sad: povezavo posvetne in cerkvene oblasti, a pod egido cerkvene. Gre za Refe, celo za ReKfz. V Petančičevih **Naših apostolih** in Turnškovi drami - s pripravo v Sardenkovih **Slovanskih apostolih** - doseže ReKMg vrh. **Zvezdi** podajata Slsvet kot do kraja urejen, osmišljen, pomirjen v duhu KCe; SlavSlja postane IdeaHarDb kot vzor za KatDbo. Smisel postane Pssmisl, Bog postane IdBog.

KAZALO

KOMENTAR k razpravama KALNI IZVIR in SPREMNE BESEDE v knjigi Premagovanje blata (ob Krekovi Sv. Ciril in Metod stopita na slovansko zemljo)	5
FARNI OKVIR BIVANJA (ob Kuretovem Uvodu v Petančičevo Igro naše fare).....	25
OPOMBE k razpravi FARNI OKVIR BIVANJA	39
FARA ZRASTE V ZGODOVINO IN SVET (ob Petančičevih Naših apostolih).....	57
ZMAGA V DUHU IN ZGODOVINI (ob Sardenkovih Slovanskih apostolih).....	109
IZMIŠLIJA, POSVEČENA V RITUALNI POMP (ob Turnškovich Zvezdah našega neba)	125
POVEZAVA Z USTOLIČEVANJEM KOROŠKIH VOJVOD (ob Vombergarjevi Sveta brata Ciril in Metod)	203
SPREMNE BESEDE	214
VSEBINE DRAM (povzela Alenka Goljevšček).....	215
ORGANOGRAM	220
SLOVARČEK KRATIC (sestavila Alenka Goljevšček).....	222
SEZNAM KNJIG RSD 2003 IN 2004	230
ZADNJICA	231